

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER YAZARI

NE KADAR GÜÇLÜ OLDUĞUNU
SON ANA KADAR BİLEMEZSİN!

LARISSA IONE

ÇEVİREN: GÜL MELİS TAZE

RESEPH

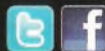
**MAHŞERİN DÖRT ATLIĞI
IV**

MAHŞERİN DÜRT ATLISI
RESEPH
LARISSA IONE

Jillian Cardiff ıssız dağ kasabasında neredeyse onu öldürecek iblis saldırısının anılarından uzaklaşmaya gelmişti. Ancak bunun yerine, ismi dışında hiçbir şey hatırlamayan muhteşem bir yabancıyla karşılaştı ve ona âşık oldu. Yakışıklı, çekici ve korumacı Reseph, Jillian'ın güvенеbileceği bir erkeğe benziyordu. Hatırladığı ufak tefek geçmişiyile, tehlikeli bir erkek de olabilirdi...

Reseph gizemli bir şekilde aniden Jillian'ın hayatına nasıl girdiğini bilmiyor olabilirdi, ama onun hayatında kalmak istediğinden emindi. Jillian'ın komşuları öldürüldüğünde ve iblis avcıları suç mahalline gelince, Reseph, Jillian'ın başını beladan kurtarabilecek mi?

Reseph'in dünyayı yıkan Atlılardan biri olan Salgın olduğu anlaşıncı, o ve Jillian en büyük korkularıyla yüzleşmek zorunda kalacaklar. Geçmişin soğuk anılarını unutarak istedikleri geleceğe kavuşabilecekler mi?

www.arunasyayincilik.com

Ücretsiz PDF-Kitap-Arsivi - <https://ranney.org>

RESEPH

MAHŞERİN DÖRT ATLISI - IV

LARISSA IONE

İNGİLİZCE ASLINDAN ÇEVİREN:
GÜL MELİS TAZE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://www.arunas.com.tr/>

ARUNAS YAYINCILIK - 128

FANTASTİK ROMAN

Orijinal Adı: Rogue Rider

Editör: Ercan Portakal

Çeviren: Gül Melis Taze

Redaksiyon: Ercan Portakal

Kapak, Dizgi, Grafik: Ercan Portakal

Baskı: Kayhan Matbaacılık

ISBN: 978-605-4751-59-4

Yayınevi Sertifika Numarası: 15870

Basım Tarihi: Haziran 2014

Bir

Çok soğuktu. Dondurucuydu.

Gözlerini açtı, ama hiçbir şey göremedi. İnleyerek hareket etti, çünkü yüzüstü yattığını hissetmişti. Evet... Kesinlikle yüzüstü yatıyordu. Ama neredeydi? Tek görebildiği kardı. Hayır, bu doğru değildi; karla kaplı ağaçları da görebiliyordu. Ve kar birikintilerinin üzerine yağan karları. Ve onların da üzerine birikmiş karları.

Yani bir ormandaydı. Karlı bir ormanda. Ama nerede? Neden? Ve kimdi?

Reseph.

İsim, sarhoş bir adam söylemiş gibi kulaklarında yankılandı.

Reseph.

Garip bir şekilde tanıdık geldiğini düşündü. Reseph. Tamam, bunu kullanabilirdi. Özellikle de aklında başka isim canlanmadığı için, başka bir yol bulamadı.

Zayıfça, dizlerinin üzerinde doğrulmak için kendini zorladı, ama kolları lastik gibi titriyordu ve sürekli yüzüstü düşmeye devam etti. Dört denemeden sonra vazgeçti ve öylece uzandı. Nefes nefeseydi ve üşüyordu.

İleride bir yerlerde, bir baykuş öttü ve birkaç dakika sonra bir kurt büyüyen karanlığa karşı uludu. Reseph bu seslerde huzur buldu, çünkü yalnız olmadığını gösteriyorlardı. Tabii ki, baykuş üzerinden uçarken üstüne pisleyebilirdi ve kurt onu canlı canlı yiyebilirdi. Ama en azından kısa süreliğine de olsa yanında birileri olacaktı.

Kendi hakkında çok şey hatırlamıyordu, ama yalnız olmayı sevmediğini biliyordu.

Ayrıca kar sevmediğinin de farkındaydı.

Bu yüzden merak etmeden duramadı; yalnız başına karla kaplı bir yere nasıl gelmişti. Birileri onu burada terk mi etmişti? Soğuk nasıl onu dışarıdan titretiyorsa, içinde yükselen endişe de içten titremesine neden oldu. Kesinlikle birileri onu arıyordu.

Kemiğindeki acıya eşlik eden baş ağrısının farkına varana kadar bu umuda sarıldı. Görünüşe göre uzun süre ayak kalamayacaktı. Güzel. Çünkü şu anda hem donuyor hem de yanıyordu. Canı acıyordu, ama uyuşuktu. Evet, bayılmak güzel olacaktı.

Gerçekten de güzel.

Aptal. Salak. Geri zekâlı moron.

Jillian Cardiff içinden fırtınanın şiddetleneceği zamanı yanlış belirleyen meteoroloğa küfürleri sıraladı. Hava işle-riyle ilgilenen insanlara karşı kin beslemiyordu; işin doğrusu yıllarca Federal Havacılık Dairesinde onlarla birlikte çalış-mıştı. Ama bu... Bu çok komikti.

Ama şimdi görüş mesafesi sıfıra inmeden ve adı Sam olan atı huzursuzlanmadan önce kulübesine girebilmek için acele ediyordu.

“Hadi oğlum.” Büyük atın omzuna etkili bir şekilde vur-du. “Yakacak odunların geri kalanı bekleyebilir.”

Sam onu takip etti. Koşumlarına bağlanan ip ile yönetil-meye ihtiyaç duymuyordu. Eve giden yolu biliyordu ve sı-cak, rahat binaya girmek için kadın kadar istekliydi. Yarısına kadar yakacak odunla dolu kızak arkasına bağlanmıştı. Bir-kaç gün önce yağın yarım metre yüksekliğindeki kar yığı-nını yarararak ilerliyordu. Bu yeni fırtına muhtemelen yarım metre daha ekleyecekti ve Aralık sonuna kadar nasıl başa çıkacaklarını bilmedikleri kadar kara sahip olacaklardı.

Rüzgâr yaşayan bir canlı gibi çılglık attı ve kar suratına çarptı. Jillian tüfeğini omzuna daha sıkıca bastırarak, kafa-sını öne eğdi ve rüzgâra karşı yürümeye başladı. Bu gibi za-manlarda Florida’yı gerçekten özlediğini hissediyordu. Asla geri dönmeyecekti. Bazı şeyler asla unutulmazdı.

Tıpkı iblislerin seni parçalarına ayırmak istemesi gibi.

Sıcaklıkla ilgisi olmayan bir titreme tüm bedenini kapladı. Oraya geri dönmeyecekti. Saldırımı arkasında bırakmıştı ve televizyon izlemediği, internete girmediği ya da yaralarına bakmadığı zamanlarda aklını boşaltabiliyordu.

Uzun, kederli bir uluma akşam karanlığını böldü. Rüzgâra rağmen duyabiliyse yakınlardan gelmiş olmalıydı. Sam burnundan soludu ve kafasını salladı. Halatın hâkimiyetini tekrar almak için öne geçti ve atın beyaz benekli burnunu okşadı.

“Sorun yok dostum. Kurtlar bizimle uğraşmayacak.” Hayır, kurtlar genelde insanlara dokunmazdı. Ama pumalar büyük problemdi. Geçen haftalarda iki avcı parçalarına bölünmüş halde bulunmuştu ve bu katliamdan büyük kediler sorumlu tutulmuşlardı.

Bir pumayla başa çıkabilirdi. Başa çıkamayacağı şey karanlıktı. Karanlıkta iblisler cirit atıyordu.

Garip bir şekilde Sam geri geri ilerledi, büyük göğsünden zayıf bir itiraz yükseldi. Halat Jillian’ın elinden kurtuldu ve halatı yakalamaya çalışırken neredeyse kar ayakkabıları buzlu yüzeyde ayağından çıkacaktı. Sam’in ön ayakları yere indi ve omzuyla Jillian’a çarparak yere düşmesine neden oldu. Çılgılığı ağaç kütüğüne çarpmasıyla yarım kaldı.

Acı göğüs kafesinin sağ tarafını sardı. Burası yarın kesinlikle moraracaktı.

“Kahretsin, Sam,” diye mırıldanırken karlı yokuşu tekrar tırmanmaya başladı. Kar yığını üzerine düşmüş olan tüfeğini almak için durdu.

Sam, karların üzerinde durmaya çalışırken çıldırıyor, so-murtuyordu. Jillian karda yürürken buz olmaması gereken yerlerdeki buzları söktü. Sam’i neyin korkuttuğunu ve şu anda neyin onu sinirlendirdiğini merak ediyordu.

“Umarım kazdığın yerden bir küp altın çıkartırsın...” Titrek bir solukla sustu.

Bir adam... çıplak bir adam... Yüzüstü yere yatmıştı ve bedeni yağan karın altında yavaşça gömülüyordu.

“Oh, Tanrım.” Eldivenlerini çıkartıp, uzun platin rengi saçlarını kenara çekerek boynundaki nabzını kontrol ederken elleri titriyordu. Bedeni tahmin ettiği gibi çok soğuktu, ama düzenli nabzını hissettiğinde neredeyse çılgılık atacaktı. Yaşıyordu. Güçlü bir nabızı vardı. Ama nasıl?

Tamam, o halde... Düşün. Yardım çağırmalıydı, ancak şiddeti artan bir kar fırtınasının tam ortasındaydılar. Kar aracı dışında da dağı geçmelerinin imkânı yoktu. Bu fırtınada bunu göze alamazdı ve en yakın kasabaya varmaları saatler sürebilirdi. O zamana kadar adam ölebilirdi.

Kahretsin.

Bu adamın bir seri katil olmaması için dua ederken ve neden bu halde karların arasında yattığını düşünmemeye çalışırken, Sam’i ilerleterek kızağın tam adamın yanına yerleş-

mesini sağladı. Elinden geldiğince hızlı bir şekilde yakacak odunları yolun diğer tarafına taşıdı ve baltayı Sam'in heybesine bağladı.

Adamı kızağın üzerine yuvarlamak tahmin ettiğinden daha zor oldu. Adam lanet olası bir kütük kadar ağır ve devasaydı... Ve yakışıklı. Ve oldukça çıplak.

“Gerçekten mi?” diye mırıldandı kendi kendine. “Durmuş ne kadar çekici olduğunu mu düşünüyorsun?”

Kesinlikle adamın bu özelliklerini fark etmemek imkânsızdı, ama yine de ellerini adamın bedeninde gezdirirken kendini suçlu hissetti. Yaralarını kontrol ediyordu. Bilinçsiz ve donmak üzere olmasının dışında yara almamış gibi görünüyordu.

Ancak sağ kolundaki at dövmesi dikkat çekiciydi. Parmaklarını dövmenin üzerinden geçirirken hafif bir titreşim hissetti. Sanki kına rengindeki çizgiler düşük bir elektrik akımı taşıyordu. Bu akımdan sıcaklık yayılmaması çok kötüydü, çünkü adamın bedenini kontrol ederken havanın yirmi derece daha soğuduğuna yemin edebilirdi.

Doğa Ananın ona garezi varmış gibi, dondurucu rüzgâr daha da hızlandı ve normalde sevdiği kar düşmanı haline geldi. Bunu yapması muhtemelen aptallıktı, ancak paltosunu çıkartarak adamın üzerine serdi. Paltonun kollarını dikkatle adamın altına tıktırdı. Giydiği kazak katmanları onu bir süre idare ederdi, ama acele etmek zorundaydılar.

“Hadi gidelim, Sammy.” Atın normalden daha hızlı ilerlemesi için yularını çekti. Bundan hiç hoşlanmıyordu, ama içinde bulundukları durumun hoş hiçbir yanı yoktu.

Ocaktan gelen kokuyu aldığı anda donuyordu ve yorgunluktan ölmek üzereydi. Sam’i harabe bahçeye soktuğu sırada kirpikleri donmuştu. Adamın ölü ağırlığını kızakta sürüklerken ve ardından Sam’in eyerini çıkartırken soğuk hava her nefesinde ciğerlerini yakıyordu. Yuları daha sonra çıkartabilirdi. Şimdi adamı eve, atı da ahıra sokmalıydı.

Ahıra giden yirmi metrelik mesafeyi koştı ve rüzgârla boğuşarak kapılarını açtı. Sam içeri girdi, ama onu bölmesine götürmekle uğraşmadı. Sam bu sefer yatağını kendi başına bulacaktı.

Adamı yatak odasına götürmek, atı ahıra sokmaktan çok daha zordu. Küçük bir çiftlikte çalışan spor delisi biri olarak Jillian zayıf değildi, ancak ölü ağırlığı yerde sürüklerken bir yerlerini incittiğinden emindi. Adamı kaldırıp yatağa yatırmak fazladan on dakikasını aldı.

Sırt üstü uzandığında, geniş omuzları yatağın çoğunluğunu kapladı. Jillian elektrikli battaniyeyi en yüksek ısıya getirip, nabzını tekrar kontrol etti. Hâlâ güçlüydü. Daha zayıf atması gerekmiyor muydu? Temel ilk yardım dersleriyle birlikte Arama ve Kurtarma eğitimi almıştı. Hatırladığı kadarıyla hipotermi yavaş ve zayıf nabza neden oluyordu. Ama bu adamın durumu daha zor olamazdı. Düzenli ve güçlüydü,

üstelik vücut renginin şimdiden düzelmeye başladığına yemin edebilirdi.

Bu gizemi şimdilik yalnız bırakarak telefonu kontrol etti ve tahmin ettiği gibi çekmiyordu. Sonra ateşi yaktı ve elektriği seksen dereceye çıkarttı. Aslında elektriğe sahip olduğu için oldukça şanslıydı. Güç sürekli kesiliyordu ve telefon hattının da kesilmesi an meselesiydi.

Oh, ardından ıssız bir yerde, telefonu bile olmadan bir yabancıyla tamamen baş başa kalacaktı.

Bu korku filmi senaryosuydu. Hatta durumun ciddiyetini gösterecek küçük hayvan sembolü bile vardı ve tüm kadın izleyicilerin yerlerinden sıçramalarına neden olabilirdi.

Doodle ismindeki Bengal kedisi şöminenin önündeki yatağından tüm olayları izliyordu. Evde yabancı bir adam olması onu hiç rahatsız etmemişti. Gerçi onu hiçbir şey rahatsız etmezdi. Yemeği ve onu okşayacak biri olduğu sürece çok fazla heyecanlanmazdı.

“Çok yardımcı oluyorsun dostum.” Kuru kıyafetlerini giyerken Doodle’a ters ters baktı. “Yatağımdaki hiç tanımadığım adamı tekrar kontrol edeceğim, ama benim için endişelenme, tamam mı?”

Doodle yeşil gözlerini kırptı.

Büyük bir köpek almadığı için pişmanlık duyarak yatak odasına girdi. Kapıyı kapatırken adam iç çekti ve kıpırdan-

dı. Belli belirsiz bir hareketti ama Jillian'ın umutlanmasına yetmişti.

Sonra adamın gözleri birden açıldı.

Korkuyla bir adım geri gitti. Elleriyle ağzını kapattı. Gözleri... Tanrım, muhteşemdiler. Mavinin en açık tonu ve kristal berraklığı. Derin bir buzulun kenarında yansıyan güneş ışığı gibi. Adam gözlerini ona dikti, ama kesinlikle sertlik yoktu. Hatta içlerindeki sıcaklık Jillian'ın içine işledi.

Aşırı tepki verdiği için kendini aptal gibi hissetse de bacakları hâlâ titriyordu. Zorla tekrar yatağın yanına gitti.

“Ben Jillian. Seni ormanda buldum. İyi olacaksın.” Kendisini anlayıp anlamadığından emin değildi, ama adam gözlerini kapattı ve kaslı göğsü derin, düzenli bir ritimle inip kalkmaya başladı. Ten rengi düzelmişti ve solgun olan dolgun dudakları şimdi kırmızıydı.

Göz alıcı.

Peki ya şimdi? Belki midesine sıcak bir şeyler girmesini sağlamalıydı? Sessizce, ocağa biraz çorba koymak için kapıya yöneldi.

“Hey,” diye seslendi adam. “Sana zarar verdim mi?”

Derin bir nefes aldı ve arkasını döndü, korkarak adama bir bakış attı. Tekrar gözleri içine işledi, ama bu sefer sanki parlıyorlardı.

“Hayır.” Boğazını ıslatmak için yutkundu. “Hayır, bana zarar vermedin.”

Uzun, altın sarısı kirpikleri aşağı indi. Cevap onu tatmin etmiş gibi görünüyordu. Ama Tanrım, neden onu incittiğini düşünmüştü ki?

Evine kimi getirmişti?

İki

Adam sonraki yirmi dört saat boyunca deliksiz uyudu.

Uyandığında ise sadece bir tas sıcak çorba içecek kadar uyanık kaldı. Tek bir kelime etmedi, o muhteşem gözleriyle neredeyse hiç bakmadı ve yıllardır uyanıkmış gibi anında derin bir uykuya daldı.

Jillian, yerel şerif yardımcısı ve en yakın arkadaşı olan Stacey'i aramaya çalıştı, ama telefon hatları hâlâ kesikti. Fırtına sakinleşmiş gibi görünüyordu ve Jillian hava tahmininde bulunan meteoroloğu bulup kendi termometresiyle dövmeye karar verdi.

Doodle yabancıнын yanına gitti ve yemek yemiyor ya da oyuncaklarından biriyle oynamak istemiyormuş gibi yatağa kıvrıldı. Küçük hain.

Kırk altı saat dolduğunda, Jillian adamı kontrol etmeye gitti. Adamın büyük yatağında parladığını gördüğünde kalbi sıkıştı. Nedenini bilmeden, akıllı adamın o yatakta bir kadına

neler yapabileceğine gitti. Onun boyutundaki biri, özellikle de yanında biri varsa, ekstra geniş bir yatağa ihtiyaç duyardı.

Dur. İsmi bile bilmediği bu yabancı hakkında neden böyle düşünüyordu? Belki de, uykusunda bile etrafa güç yaydığı ve olağandışı erkekliğinin her kadınsal hormonunun titremesine neden olacak şiddette olduğu içindi.

Dur. Yeter.

Üzerindeki battaniye kalçalarına kadar inmiş, sert alt karın kaslarını ve yatağın derinliklerinde kaybolan adaleli kısımların başlangıcını ortaya çıkartmıştı. Bir santim daha kaymış olsa hayal etmeye gerek kalmayacaktı. Onu içeri getirdiğinde vücudunu ayrıntılı olarak incelemişti, ama şimdi ten rengi tekrar yerine geldiği için tamamen farklı bir adam haline gelmişti. Önceden mermer bir heykel gibiydi ve bir bebek kadar zayıftı. Ama şimdi... Tanrım.

Gür, uzun beyaz altın rengindeki saçları matlaşmıştı. Birkaç defa uykusunda inlediğini ve saçlarını yolduğunu görmüştü, bu yüzden onları biraz kısaltmış olmasını önemsemeyeceğini umdu.

Elinden geldiğince uzun bırakmaya çalışmıştı, ama şimdi omuzlarına gelen saçı eskisinden en az yirmi santim kısaydı.

Şimdi eğrilmiş ipek gibi kırmızı yastıkların üzerine dağılmıştı ve bir erkeğin ondan daha güzel saçlara sahip olması kesinlikle adil değildi. Daha güzel saç ve kirpikler. Kahret-

sin, onunki kadar gür ve uzun kirpiklere sahip olabilmek için kadınlar para veriyorlardı.

“Bu iş komikleşmeye başladı,” diye mırıldandı yatağın kenarına otururken. *O sadece bir adam.* Yirmili yaşlarının sonunda ve muhteşem bir vücuda sahip bir adam.

Elini alnına dayadı. Vücut ısısının normal olduğunu görünce de rahatladı.

Battaniyeyi tekrar üzerine çekmek için uzandığında, aniden ve inanılmaz bir hızla adam onu yakaladı. Dönerek üzerine çıktı ve kolunu boğazına dayadı. Korku, içinde yükseldi. Keskin bir korku. Ağırlığı altında zar zor hareket edebiliyordu ve kolu nefes borusuna baskı yaparken neredeyse nefes alamayacaktı.

Gözleri kış buzulları kadar keskindi ve anında yaşı hakkındaki tahminini değiştirdi. Yirmi sekiz yaşından daha büyük göstermiyor olabilirdi, ama gözleri... Kadimdi.

“Kimsin?” diye kükredi. “Neredeyim?”

“Ben...” Öksürdü. Yanan ciğerlerine oksijen çekmeye çalışıyordu. Boğazını gevşetti. Biraz. “Ben Jillian.” Derin bir nefes aldı. “Benim evimdesin.”

Adam gözlerini kıstı ve Jillian bir kurt tarafından avlanan ceylan gibi hissetti kendini. “Neden?”

“Seni buldum. Karda. Neredeyse ölmüştün.”

Kaşlarını çattı. “Bu imkânsız.”

“Neredeyse ölmen mi, karda olman mı?”

Gözlerinde şaşkınlık belirdi ve üzerindeki baskıyı biraz daha azalttı. “Emin değilim.”

“Tamam,” dedi yavaşça, onun tekrar paniklemesini istemiyordu. “Basit şeylerle başlayalım. Adın ne?”

“Sanırım... Sanırım Reseph.”

“*Sanıyor musun?*”

Boğazındaki baskı neredeyse komple kalkmıştı, ama her nefes hâlâ canının yanmasına neden oluyordu. “Aklıma gelen tek isim Reseph.”

Kendi adından emin değil miydi? Üstelik bu çok garip bir isimdi. Ama derin, yankılanan sesinde ufak bir aksan vardı. Nereye ait olduğunu anlayamıyordu ama. “Nereli olduğunu hatırlıyor musun?”

“Hiçbir fikrim yok. Hatırlayamıyorum.” Kendini yukarı kaldırdı. Omuzları ve pazıları güçle esnedi ve çıplak bedenine baktı. “Seviştik mi?”

Neredeyse boğulacaktı. “Hayır.”

“Neden?” Tekrar üzerine eğildi ve kafasını boynuna gömerek derin bir nefes aldı. Bu sefer kasıklarının üzerindeki belirgin ereksiyonu fark etti. Adamın etrafındaki hava tehditkâr olmaktan çıkıp, erotik bir hâl aldı. Ama hâlâ tehlikeliydi.

Oh, Tanrım. “Çünkü birbirimizi hiç tanımıyoruz.”

Kafasını kaldırdı. “Yani?”

Yani? Bu iyiye işaret değildi. “Bak, belki de sen, ah, üzerimden kalkmalısın. Ve yemek sırasında olayları konuşabiliriz.”

“Yemek?” Sırıttı ve Tanrım, onun ödünü kopartmadığı zamanlarda göz alıcı görünüyordu. “Buna kesinlikle katılıyorum. Açlıktan ölmek üzereyim. Ama belki öncesinde sevişebiliriz?”

Bu sefer kesinlikle nefesini kesmişti. “Seks konusunu menüden çıkart. Ama yemek masada.”

“Masada sevişebiliyor musun?” Harika, şimdi mutfakta yemekle alakası olmayan şeyler yaparken hayal ediyordu kendini. En azından yemek yemekle alakası yoktu.

“Yemek,” derken sesi titredi. “Seks yok.”

Bir an bunu düşündüğünü gözlerinde gördü ve üzerinden indiğinde neredeyse ani rahatlıktan dolayı bayılacaktı. “Tamam, yemek nerede?”

“Mutfak.” Adamın yüzündeki eğlendiğini gösteren sırıtışı göz ardı ederek ve ereksiyonuna bakmamaya çalışarak yataktan indi. Kapatmak için hiçbir çaba sarf etmediği ereksiyonu... İster istemez ilgisini çekiyordu.

Hayır, sırt üstü uzandı, bacaklarını açtı ve sanki kendi evindeymiş gibi bir kolunu başının altına yerleştirdi. Ve kesinlikle dün akşam eve aldığı adamla hiçbir alakası yoktu.

Tekrar eve kimi getirmiş olduğunu merak etti, çünkü bu adam kesinlikle yalnızdı. Aklı da başında değildi.

Bakışlarını kaçırarak kapıya doğru ilerledi. “Sana giymek için bir şeyler bulup bulamayacağıma bakacağım. Duşa girmekten çekinme...”

Çoktan banyoya giden yolu yarılamıştı. Her ne kadar adama sinirlenmiş olsa da, ahşap zemin üzerinde yürürken gözlerini vücudundan ayıramıyordu. Yürürken kasılan ve gevşeyen kaslarının her biri tam bir sanat eseriydi. Ve o kalça... Tanrım, şu ana kadar gördüğü en biçimli kalça kaslarına sahipti.

Banyoya girdi ve kalçasındaki son kas hareketinin sadece onun için olduğuna yemin edebilirdi. Oh, bu adam burada kalamazdı.

Adam duş alırken, Jillian mutfğa gitti ve kilere inmeden önce yemeği karıştırdı. Yeraltındaki odanın yarısını yemek deposu olarak kullanıyordu, ama diğer yarısı Florida’daki hayatından geriye kalan eşyaların yığınyla kaplanmıştı. Yılbaşı süslemeleriyle ve ailesine ait olan eşyalarla dolu olan koliler üst üste dizilmişti.

Buraya taşındığından beri bu eşyaları hiç incelememişti ve ailesinin kıyafetlerinin bulunduğu bir kutuya bakarken gözleri dolunca kendine kızdı. Her tişört bir hatıra, her ayakkabı bir hikâyenin geri dönmesine neden oluyordu.

Sadece bir şeyler al ve buradan çık.

Jillian “bir şeyler almanın” yeterli olacağından emin değildi. Babası uzun biriydi, ancak ona ait hiçbir şey Reseph’e olmazdı. Orman yeşili pijama altı ve battal boy siyah tişörtün ona olabileceğini düşündü.

Aradıklarını bulup hatıralar arasında dolaşmayı bitirdiği için memnun halde merdivenleri çıktı ve mutfığa girdiği anda Reseph’in boş boş ortada dolaştığını görünce neredeyse dilini yutacaktı.

Tamamen çıplaktı.

“Şey... Havlu bulamadın mı?”

Kendine baktı. “Havlu buldum. Kuruyum.”

Adamın kesinlikle hiçbir çekincesi yoktu. “Evet. Benim aptallığım.” Kıyafetleri ona doğru uzattı. “Sence kafanı vurmuş olabilir misin?”

“Hatıralarımın gitmesinin nedeni olabilir,” dedi ve tamam, bu hafıza kaybını açıklayabilirdi, ama bunu kast etmemişti.

O isteksizce kıyafetleri giyerken, Jillian tabaklara yemek koydu. Kaşık almak için çekmeceye uzandığında, arkasında bir şey hissetti. Reseph onun omuzları üzerinden bakarken, sıcaklığı onu kucakladı.

“Güzel görünüyor.”

Reseph’te utangaçlık ve kişisel alan anlayışı yoktu. En azından kıyafetleri giymişti.

“Çünkü güzel,” dedi gölgesinin altından eğilerek çıkar-ken. “Annemin tarifi.” Tabakları masaya yerleştirdi, karşılıklı olarak.

“Annem var mı merak ediyorum?” Orada bir şeyler vardı. Üzüntü? Korku? Endişe? Belki de bu üçünün karışımı sesine yansımıştı.

Oraya nasıl geldiği ya da kim olduğuna dair hiçbir şey bilmeden, tamamen yabancı bir yerde uyansa neler hissedebileceğini sadece tahmin edebiliyordu. Dışarıda bir yerlerde bir ailenin, belki bir eşin, onu aradığı düşüncesi rahatsız edici olmalıydı.

Özellikle de hiç tanımadığı biriyle sevişmek istemiş olması. Jillian adamın evli olmaması için dua etti.

“Hadi midene biraz yemek girsin. Sonra konuşarak durumunu çözmeye çalışırız.” Buzdolabını açtı. “Süt, su, portakal suyu, Sprite ve...”

“Bira?”

“Üzgünüm. Biram bitti.” Arada sırada soğuk bir şişe bira içmeyi severdi, ama kesinlikle kış içeceği olarak düşünmemişti.

“Yanında bira olmayan acılı yemek bazı yerlerde suç olarak görülür. Yani en azından öyle olmalı. Neyse, ben Sprite içeyim.”

İki kutu içecek ve iki tane bardak aldı. Arkasını döndüğünde Reseph’in oturduğunu gördü. Ama tabağını, diğer

tabağın yakınına çekmişti. Jillian iç çekti. Annesi onun ev terbiyesi alması gerektiğini söylerdi.

“Teşekkürler,” dedi kibarca.

“Sadece yemek.”

Kafasını salladığında ıslak saçları tişörtünün yakasına değdi. “O ve benimle ilgilendiğin için.”

Utanmış gibi kafasını önüne eğdi ve yemeğine gömüldü.

Reseph, Jillian kadar güzel bir kadın görmemişti ya da onun yemeği kadar lezzetli bir yemek yememişti. Bundan emindi. Çene hizasında kesilmiş koyu renk saçları, ense kısmında daha kısaydı ve zekice ışıldayan yeşil gözleriyle Jillian sürekli bakışlarının ona kaymasına neden oluyordu. Yemek ve yanında biri olduğu için oldukça mutluydu. Bu ikisi olmadan ne kadar süre geçirdiğini merak etti.

Jillian tabağındakinin dörtte birini bitirmeden, o kendi tabağını bitirdi.

“Biraz daha koyayım.” Ayağa kalkmaya hazırlandı, ama Reseph onu kolundan yakaladı ve tekrar sandalyeye oturttu.

“Yeteri kadar hizmet ettin. Kendim alabilirim.” Gerçi kendisine hizmet etmesine izin verirse, o yıpranmış pantolonu içerisindeki şekilli kalçasını izleyebilirdi. Yıpranmış mavi siyah çizgili bol tişörtü bile, muhteşem olduğunu düşündüğü hatlarını saklayamıyordu.

Hayır, yatakta altında yattığı süre içerisinde, düşünmekten daha fazlasını yapabilecek kadar hissedebilmişti bedenini.

Biraz kızmış göründü. Belki de ona dokunduğu için? Bunu anlayabilirdi, çünkü sıcak tenini ellemek iyi hissetmesine neden olmuştu, hatta o kadar iyi hissetmişti ki, elini çekmek istemiyordu. Ve olması gerekenden birkaç saniye daha fazla ona dokundu.

Çünkü bir şekilde olması gerekeni biliyordu. Sadece bunu önemsemiyordu.

Her zaman böyle mi olmuştu? Bir tür serseriydi, değil mi?

Kafasını sallayarak kendine geldi ve dumanı tüten bir tabak yemek ile masaya döndü. “Şimdi. Neredeyiz?” Jillian korkmuş gözlerle ona bakınca, mutfakta olduğunun farkında olmadığını düşündüğünü anladı ve gülmeye başladı. “Hadi ama. Dünya üzerinde neredeyiz?”

“Oh.” Bariz bir rahatlamayla gülümsedi. Olgun bir elma rengindeki dolgun dudaklarda cömert bir gülümseme. Göründükleri kadar lezzetli olup olmadıklarını merak etmeye başladı. “Colorado. Wyoming sınırı yakınında, Rockies’deyiz.”

“Neden?”

Koyu kaşları kalktı. “Neden mi?”

Tabağına daldırırken kaşığından sürtünme sesi çıktı. “Neden burada yaşıyorsun?” *Reseph* neden buradaydı.

“Şey... Çünkü ben burada büyüdüm. Bu kulübe ailemden miras kaldı.”

Kendi ailesiyle ilgili bir şeyler hatırlamak için kendini zorladı, ama hiçbir şey hatırlayamadı. “Buradaki insanlar ne yapar?”

“Geçimlerini sağlamak için mi diyorsun?” Reseph kafasını salladığında, cevabı bulabilmek için zamana ihtiyacı varmış gibi içeceğinden bir yudum aldı. “Şey, sanırım çoğu çiftçilik ve odunculuk yapıyor ya da avcılık alanında çalışıyor. En yakın kasaba haritada bir noktadan ibaret.”

“O zaman ben neden buradayım?”

Kafasını salladı. Bu hareketiyle saçları yumuşak dalgalar halinde çenesini okşadı. “Hiçbir fikrim yok.”

“Belki de ava çıkmıştım?”

“Çıplaktın. Yanında ise tüfek ya da ok yoktu.” *Ok.* Bir nedenden dolayı ok sahibi olmak... Kulağa aşına geliyordu. Çıplak mı? Bu da tanıdık geliyordu. Ama karda çıplak olmak...

Kış nüdisti senaryosunu düşündü. “Yakınımda hiç iz var mıydı? Belki de saldırıya uğramışımdır?”

“Öyleyse bile üzerinde hiç yara yoktu.” Hafifçe kızardı ve Reseph’in yüzüne geniş gülümseme yayıldı.

“Beni iyice inceledin sanırım, değil mi?”

“Yaralı mısın diye kontrol ediyordum.” Boğazını temizledi. “Her neyse, yaralı değildin ve yakınında da herhangi bir iz yoktu. Ama fırtına da izleri silmiş olabilir.”

Bir süre bunun üzerinde düşündü. “Fırtınada sen niye dışarıdaydın?”

Tabağındaki fasulyeyi almaya çalışırken kaşığı gıcırdadı. “Dün kestğim yakacak odunun kalanlarını topluyordum.”

“Yakacak odun...” Kar yığını üzerinde yatarken gördüğü ağaçları hatırladı. “Hangi tarihteyiz?” “10 Aralık.”

Güzel. Karlı havayı sevmiyor olabilirdi, ama Aralık en sevdiği aydı. “Noel zamanı. Belki de Noel ağacı kesmek için dışarıdaydım.”

“Çıplak ve yanında balta ya da herhangi bir araç olmadan mı? Eğer bunun için çıktıysan bile, özel mülke girmiştin.”

Reseph içeceğini bitirdi ve sordu, “Beni senin mülkün içinde mi buldun?”

“Evet.”

Yemeğini karıştırmasını izledi, elleri nazik ama çalışmaktan sertleşmişti. “Burada tek başına mı yaşıyorsun?”

“Evet.”

“Neden?”

Omuzlarını silkti. Tişörtünün cebine işlenmiş siyah kurt deseni bu hareketiyle dans etti. “Yalnız yaşamayı seviyorum.”

Reseph kesinlikle yalnız olmayı sevmiyordu. “Eşin var mı?”

Koyu kaşlarından biri kalktı. “Arkadaş gibi mi?”

“Sevgili gibi. Bilirsin işte eş.”

“Kesinlikle nereli olduğunu bilmek isterdim. Ama hayır. Eşim yok.”

Nedense bu cevabı sevmiştii. “Neden? Güzelsin. Aslında çok fazla talibin olmalı.”

Öksürdü. “Belki de senin durumun üzerine yoğunlaşmalıyız.”

Muhtemelen haklıydı, ama nereden başlayacağını bile bilmiyordu. “Bilgisayarın var mı?”

“Var, ama internetim kablolu ve elektrik gibi kesintili.”

“Ya televizyonun?”

“Uydum var, ama her zaman çalışmaz.” Kesintili internet ve elektrik, karıncalı televizyon ve kar. Tanrım, Jillian cehennemde yaşıyordu. “Peki, sen ne yapıyorsun? Kendini nasıl meşgul ediyorsun?”

“Çok fazla okurum. Ormanda yürüyüşe çıkar ve mantar toplarım. Kendini meşgul etmek zor değil. Zaten zamanımın çoğunu çiftlik işleri alıyor.”

Mantar toplamak mı? Marketten alabilecekken bunu kim yapar? “Buraya bağlanmışsın gibi görünüyor.”

Yüzü öfkeden kızardı. “Buraya bağlanmadım. Burada yaşamayı seviyorum.”

“Ama yalnızsın.” Onu dikkatle izlerken yalnız olamayacak kadar güzel olduğunu düşünüyordu. “Üstelik bir çiftlik çok fazla sorumluluk gerektirir.”

“Söylediğin bu şeyler kötü değil,” dedi ama Reseph bundan emin değildi. Yalnız olmak iğrençti ve *sorumluluğun* diğer anlamı *bağlanmaktı*. “Senden konuşacaktık diye hatırlıyorum, konu neden tekrar bana döndü?”

“Kar yığını ile ilgili hatıralarım var,” dedi. “Ve ben kar sevmem.”

“Üzgünüm, Reseph.” Kaşışını yarıyı yenmiş yemeğinin içine bıraktı. Sanki birden iştahı kaçmıştı. “Fırtına dindiğinde, yol açık olmazsa kasabaya gitmek için kar aracını alırsınız. Seni şerifin ofisine götürürüm ve onlar sana yardımcı olurlar.”

Beyninde sirenler çalmaya başladı ve onun da iştahı kaçtı. “Beni oraya götüremezsin.” Sesi utanç verici derecede kısık çıkmıştı.

“Ama götürmeliyim,” dedi peçeteye uzanırken. “Sana benden daha fazla yardımcı olacaklardır.”

Nabızı hızlandı ve adrenalin damarlarını yakmaya başladı. Kim olduğunu öğrenmek istiyordu ama şu anda bildiği tek şey Jillian ve onun kulübesiydi. Daha fazla bilinmeyenle

başa çıkamazdı. Tekrar terk edilemezdi. En başta terk edildiğini düşündüğü için, bu fikirden hiç hoşlanmamıştı.

Birden masayı itekledi ve ayağa kalkarak, Jillian’ın sıçramasına neden oldu.

“Ne oldu? Problem nedir?”

“Hiçbir şey.” Pislik herif, doğruyu söyleyememişti. Kafasının içinde birileri kafatasına vuruyormuş gibi zonklamaya başlayan kafasını salladı. “Her şey. Siktir, bilmiyorum.”

Jillian ona doğru yürümeye başladı, ama o henüz kendini dokunulmak, sakinleştirilmek ya da sorulara cevap vermek için hazır hissetmiyordu. Ya da belki de gerçekten kafasını *vurmuştu*. Onu korkutan her ne ise bundan hiç hoşlanmamıştı.

Daha fazla yaklaşmadan, boş tabağını ve bardağını alarak lavaboya ilerledi. Ardından da avuçları terleyip ve kalbi çarparken öylece orada dikildi.

“Reseph?” Sesi anlayışlıydı, yumuşak. “İyi misin?”

İyi olmaktan çok uzağım. “Bulaşık makinen var.”

“Eski ama çalışıyor.”

Yutkundu. “Nasıl kullanıldığını bilmiyorum.”

“Her model farklı çalışır...”

“Hayır. Sanırım hayatımda *hiç* kullanmadım.” Çok saçma bir şeydi, ama kendini kaybolmuş hissetmesine neden oldu.

“Hafıza kaybı yaşıyorsun Reseph.”

“Öyle değil. Yani, hiçbir şey hatırlamıyor olabilirim, ama bazı şeyler tanıdık geliyor. Yemek yemeyi sevdiğimi biliyorum. Sevişmeyi de öyle. Bir bilgisayarın nasıl kullanılacağını biliyorum. Ama bir bulaşık makinesiyle ne yapacağımı bilmiyorum.”

Tabağını lavabonun üzerinde tutarken Jillian elini elinin üzerine koydu ve dokunulmayı istememe hakkındaki düşünceleri değişti. Çünkü dokunuşu güçlü bir tekila gibi onu anında yatıştırmıştı. Evet, tekilayı da seviyordu.

“Ben hallederim,” dedi nazikçe. “Neden gidip biraz dinlenmiyorsun?”

“Yeteri kadar dinlendim.”

“O zaman gidip biraz televizyon izle. Uydu çalışmıyorsa bile DVD filmlerim var.”

Onun yanında ayrılmak istemiyordu, ama bunu neden istemediğinden emin değildi. Yine de, onun biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu hissetti. Bunu ona vermeliydi. Onun evindeki bir yabancıydı ve kesinlikle burada yalnız yaşamaya alışmıştı. Gerçekten de onu içeri almış olması bir mucizeydi. Birçok insan onu ölüme terk ederdi.

Bekle... Bunu nereden biliyordu? Eğer onu ölüme terk edecek insanlar konusunda haklıysa, hayatındaki insanlar birer pislik olmalıydı.

Ve bu onun hakkında güzel şeyler söylemiyordu. Aslında, zonklamanın devam ettiği beyninin en derin noktalarında çirkin bir şüphe vardı. Reseph'in kendisinin bir pislik olduğuna dair bir şüphe.

Belki de daha kötüsü.

Üç

“Seksi ve çıplak bir melek olarak burada işler nasıl gidiyor?” Reaver, Harvester’ı görece kadar gözlerini açtı. Onu kızdırmaktan keyif alan düşmüş bir melekti.

Gözkapaklarını tekrar kapatarak, Reaver arkasındaki kemikten duvara sırtını yasladı. “Cehennemde kapana kısılmış bir meleğim ve devasa bir iblisin midesinde yavaşça sindiriliyorum. Sence nasıl gidiyor?”

Harvester parmaklarını suratının önünde şaklatarak tekrar gözlerini açmasını sağladı. Ayaklarının önünde diz çöktüğünde, kapkara saçları, deri ve dantelden oluşan mini elbisesinin üzerinden yere değdi. Hemen yanında bir sırt çantası vardı. “İyileşiyorsun. Bu kadar dramatikleşme.”

İç çekti. “Son işkence yöntemin olan beni sinirden öldürmek oldukça ilginç bir yaklaşım.”

“Sinir etmek mi?” Ani bir hareketle hemen yanına oturdu ve sırtını duvara yasladı. “Ben buna sohbet etmek diyorum. Burada yalnız olmayı mı tercih edersin?”

“Ah. Demek daha yumuşak ve nazik tarafını gösteriyorsun. Bana eşlik etmek için kendini feda ediyorsun.”

“Çok kuşkucusun.”

“Belki de bundan bir yıl önce beni kandırıp, tutsak ettiğin, kanatlarımı kesip, bal şarabına bağımlı yapmaya çalıştığın içindir.” Gözünün kenarından ona baktı. “Görünüşe göre kuşkulanmakta haksız değilim.”

Omuzlarını silkti. “Belki de onları yapmayı hiç istememişimdir. Belki de bana emir verilmiştir.”

Sheoul’daki Atlı Gözetmen Konseyi, Cennetteki Konseye benzer şekilde çalışıyordu. Yani önerilerde bulunup Baştakilerin onayından geçmesini bekliyorlardı. Ama sonuçta, yapılan faaliyetin sorumluluğunu üstlenmek görevdeki Gözetmene bağlıydı. Mahşerin Dört Atlısının Kötü Gözetmeni olan Harvester’ın bunu bilmesi gerekiyordu.

“Bir Gözetmeni esir almak Gözetmen Kurallarının ihlali-
dir. Emirlerinin Konsey’den hatta direkt Satan’dan gelmesi
bunu değiştirmez. Cezalandırılacaksın.” Muhtemelen hem
Sheoulic hem de Cennetsel güçler tarafından. İki taraf da
kendi Gözetmenini cezalandırmaktan sorumluydu, ama ba-
zen her iki taraf da cezayı icra etme hakkı talep ederdi.

“Eninde sonunda.” Elini konunun önemsizliğini göster-
mek için salladı. “Şu anda herkes insan gerçekliğini düzene
sokmakla meşgul. Ayrıca, sadece azar işiteceğim. Belki Gö-
zetmenlik görevim alınacak. Ama yaşayacağım.”

“Bu kötü olurdu.”

Kinayeli konuşmuş olsa da, içinde bir yerlerde onun hayatta kalmasını ve işine devam etmesini isteyen bir parça vardı. Atlıların İyi Gözetmeni olarak, Reaver onun yerine geçen kişiyle ilgilenmek zorundaydı. Düşen melekler göz önüne alınınca Harvester’dan çok daha kötülerıyla karşılaşabilirdi.

Reaver yer değiştirirken derisi asit kaplı tat alma organlarına değince acıyla kasıldı. “Ne zamandır buradayım söylesene?”

Cennet ve Sheoul-gra’nın bazı yerlerinde zaman farklı ilerlerdi. Bu yerlerde geçirilen bir saatin insan gerçekliğinde üç aya denk gelip gelmediğini asla bilemezdin, belki de üç saniye sürdüğünü. Zaman, tıpkı rüzgâr gibi, belirli bir düzeni olmadan hızla ve sıklıkla değişiyordu.

“Reseph ile burada geçirdiğin yarım saat boyunca dünyada üç ay geçti. Onu buradan çıkarttıktan sonra ise zaman tersine akmaya başladı. Üç aydır buradasın ama dünyada sadece dakikalar geçti.” Tek omzunu umursamaz bir şekilde kaldırdı. “Temelde hepsi eşitlendi. Her iki gerçeklikten de üçer ay.”

Bu Reseph’in yakın zamanda uyandığı anlamına geliyordu.

“Reseph’i buradan çıkarttığımı nereden öğrendin?”

Harvester gözlerini devirdi. “Buraya iblis ruhlarıyla sohbet etmeye gelmedin. Hiçbir melek Sheoul’a gelme riskini göze almaz. Üstelik de doğru düzgün bir nedeni olmadan. Reseph senin nedenindi.” Sırıttı. “Ayrıca, Hades, Reseph’e bir şey yaparak onun kaybolmasına neden olduğunu söyledi.”

“Mavi saçlı pislik,” diye kükredi Reaver. “İblis tarafını yönetmek yeterince meşgul olmasını sağlamıyor sanırım? Beni sana ispiyonlamak zorunda mıydı?”

“Sanırım bir şekilde kendi kendini eğlendirmeye çalışıyor.” Harvester sırt çantasını gösterdi. “Sana kıyafet getirdim.” Yaramaz bir bakışla süzdü. “Tabi getirmiş olmam giymen gerektiği anlamına gelmiyor seksi yaratık.”

Midesinde şüphe kıvılcımları parladı. “Senin çıkarın ne?”

“Çıkarım yok.” Ayağa kalkarak çantanın fermuarını açtı ve üzerinde ufak kedilerin bulunduğu parlak pembe renkli pijamayı kucağına fırlattı. Çıkarı buydu... Onu komik göstermek. “Peki, Reseph’i nereye gönderdin? Artık onu hissedemiyorum.”

“Sana söylemeyi düşünmüyorum.”

“Bilmeliyim. Tehlikede.”

Yumuşak pijamaları tutan Reaver ayağa kalktı. “Tehlike de derken neyi kast ettin? Reseph’in mührü onarıldı ve artık Salgın değil. *Daemonica* kehaneti gerçekleşmedi.”

Mahşerin Dört Atlısı hakkında her zaman iki farklı kıyamet kehaneti vardı. *Daemonica* ve insanların İncil olarak gördükleri kitaplarda geçiyordu. Fark mühürlerinin nasıl kırıldıkları ve Atlıların hangi tarafta savaşacakları yönündeydi... İyi ya da kötü. Reaver geriye sadece “iyi” olan kehanetin kalmasının rahatlığını yaşıyordu, ama Harvester’ın mırıldandığı saçmalıklar, içinde sirenlerin çalmasına neden oldu.

“Aptal. Kehanetlerin değişebileceğini biliyorsun. Reseph’in mührü, İncil kehaneti gerçekleşene kadar tekrar kırılmayacak olabilir, ama geçen yıl olanlar orijinal olarak öngörülen şeylerin bozulmasına neden oldu. Atlıların İncil kıyametinde hâlâ iyi tarafta savaşması öngörülüyor. Ama...”

Reaver dişlerini sıkı. “Ama?”

“Ama Reseph’in kötü tarafı o Salgın’a dönüştüğünde uyandı. İblisi ölmedi. Sadece kilit altına alındı.” “Biliyorum.” Aslında Reaver’ın tam olarak yaptığı da buydu. Salgın’ı öldürebilecek Wormwood hançeri ondaydı, ama aynı zamanda Reseph’i de öldürebilirdi. Bunu diğer üç Atlıya vermektense, onların Deliverance’i kullanmalarına müsaade etti. Salgın’ı öldüreceklerine inandıkları yanlış hançer. “Bu yüzden hafızasını silip onu uzaklara gönderdim.”

“Şey, yakın zamanda Baştakilerle konuştuğumda, bana hafızasını geri kazandığında yeteri kadar güçlü olmazsa tekrar kötü tarafta olacağını bildirdiler...”

“Salgın dönebilir,” dedi Reaver üzgün bir şekilde. *Kahretsin*. Harvester’a bu haberi ona verdiği için minnettar ol-

ması gerektiğini düşündü, Gözetmen Konseyi'yle bütün bağları kopmuştu.

Ama Harvester'ın yaptığı herhangi bir şeye minnettar olamazdı. Borçlarını asla unutmazdı.

“Geri dönse bile aynı güçlere sahip olmayacak ve önceden neden olduğu yıkımı tekrar dünyaya getiremeyecek. En azından bu büyüklükte bir yıkıma. Ama yine de hastalık yayabilecek ve bu da tuzaklar kurabileceği anlamına geliyor. Hayatları rahatsız edecek, İncil Kıyameti için ordu toplayacak. Ve bu da ilerideki İyi Taraf için savaşacak Atlılarınızdan birinin eksik olması anlamına geliyor.”

Kuşku filtresinden geçirerek, Reaver, Harvester'ın söylediklerini düşündü. “Benimle oynuyorsun Düşmüş. Sadece onu bularak içindeki kötü tarafın tekrar su yüzüne çıkmasını istiyorsun.”

“Güven bana. Salgın'ın aşağılık yüzünü yakın zamanda görmek istemiyorum. Onun nerede olduğunu bulmak istiyorum, böylece bunun olmasını önlemeye çalışacağım.”

Reaver ona neredeyse inanacaktı. Salgın'dan nefret ediyordu ve bunun için onu suçlayamazdı. Salgın Harvester'ı, onun bile hak etmediği şekillerde incitmişti.

Pijamaları üzerine geçirdi. Komik derecede dardılar, Harvester'ın şaka anlayışı devreye girmişti anlaşılan. “Sana söyleyemem.”

“Onu buradan göndererek Gözetmen Kurallarının çoğunu ihlal ettiğinin farkındasın değil mi? Ve nerede olduğunu bana söylemeyerek bir kuralı daha çiğniyorsun. Bunun için cezalandırılmanı sağlayabilirim.”

“Bundan hiç şüphem yok. Ama sana söylemeyi göze alamam. Eğer söylediklerin doğruysa ve herhangi biri dünya üzerindeki yerini öğrenirse, Sheoul’daki her kötü varlık onun peşine düşer ve Salgın’ı geri getirmeye çalışır. Onun nerede olduğunu bildiğinden şüphelendiklerinde bile, bilgi için işkence ederler sana.”

“Ah çok düşüncelisin.” Gözlerini kırıştırdı. “Ama başa çıkabilirim.”

Evet, Atlıların eski İyi Gözetmeni, kalbi taşa dönmüş hain Gethel’i bulduğunda, Harvester’ın üzerinde *treclan* kazıkları ile uğraşırken ne kadar başa çıkabildiğini görmüştü. Harvester pes etmişti.

“İşkenceden bahsetmişken, Gethel’den haber var mı?” Harvester’ın gözleri parladı. “Dedikodulara göre senin onu pataklama olayını atlatmış ve şu anda Reseph’i bulup Salgın’ı geri getirme görevindeymiş.”

“Ne?” Altındaki zemin sallandı. İblis sindiren dev kükremesine tepki vermişti. “Konuşmaya ‘Hey, Gethel’i öldürmeyi başaramadın, bu arada, Reseph’in yerini bulup Salgın’ı geri getirmeye çalışıyor’ diye başlayabilirdin.”

“Neden? Bu konuda zaten hiçbir şey yapamazsın ki.”

Haklıydı ama bunu ona söylemeyecekti. “Reseph’in dünyada olduğunu nereden biliyor? Hades ona da mı söyledi?”

Harvester elleriyle elbisesini düzeltti, sanki bedenini tamamen saran elbise kırıışmıştı. “Hiçbir fikrim yok. Sadece onun ya da Lucifer’in ajanları olduğunu tahmin ediyorum. Ama bu bilgiyi sır olarak saklamayacaklarından emin olabilirsin. Bu yüzden buradayım. Onlardan önce Reseph’i bulmalıyım.”

Yani kötü ya da kötü arasında seçim yapmalıydı. Harika.

Reaver seçenekler arasında tercih yapmak için hazır değildi. Daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Bir de buradan çıkmalıydı. Şu anda, ikisi için de tek şansı Harvester ile iyi geçinmekti. Ortak bir çıkar bulmak muhtemelen en iyi yatırımı olurdu.

“Diğer Atlılar nasıl? Regan ve Than oğullarına ne isim verdi?” Sheol-gra’ya gelmeden önce gidip yeni doğan çocuğu görmediği için içindeki pişmanlık dalgası yayıldı.

“Hepsi iyi. Than ve Regan çocuklarına Logan Thanatos adını verdi.” Harvester gülümsedi ve Reaver neredeyse düşecekti. Gerçekten de onlar adına mutlu gibi görünüyordu.

Aynı zamanda ilk defa normal bir sohbet içinde olduklarını da fark etti. Neredeyse... Arkadaş gibiydiler. Garipti, çünkü Harvester arkadaşlığa genellikle kaltaklıkla karşılık verirdi.

Acı içindeki bir iblisin sesi, durdukları yerin derinliklerinde yankılanarak, konuşmaları ne kadar kibar olursa olsun hâlâ cehennemde olduklarını hatırlattı. “Logan kime benziyor?”

“Than’ın sarı saçlarını ve Regan’ın ela gözlerini almış. Etrafa gülücükler saçıyor.” Harvester onu izlerken bir tutam saçını parmaklarının etrafına doladı. “Reseph’in nerede olduğunu söylersen Logan’ı görebilmen için seni buradan çıkartırım.”

“Olmaz.”

“İnatçı keçi.” Saçlarının uçlarıyla oynarken, onları derin dekoltesinin üzerinden oyuncu bir şekilde geçirdi. “Başka bir teklifim daha var. Bunu da kabul etmezsen, Azagoth’un sinir bozucu konuşmalar dışında sana daha ciddi işkence etmem için bana baskı yaptığı gerçeğini aklımdan çıkartmamamı tavsiye ederim. Reseph’i serbest bıraktığın için öfkeli. Kızmaya işkence etmenin acısını Salgın’dan çıkartmak için ciddi planları var.”

Reaver’ın Reseph’i serbest bırakmasının nedenlerinden biri de buydu. Sheoul-gra’nın bekçisi Azagoth, burada hapsedilen kişinin Reseph ya da Salgın olup olmadığını önemsemezdi. Reaver, Reseph’in şeytani tarafının yaptıkları yüzünden acı çekmesine göz yumamazdı.

Gözlerini kısarak iş arkadaşına baktı. “Teklifin ne?”

Yavaşça, baştan çıkartıcı hareketlerle, Harvester dolgun dudaklarını yaladı ve Reaver'ın midesi alt üst oldu. "Seks," dedi sesi ipeksi bir günaha sahipti. "Benim seçeceğim bir zamanda beni tatmin edeceğini kabul edeceksin."

"Ne? Neden? Sen benden nefret edersin."

"Nedenlerim bana aittir." Zayıf parmaklarından birini boğazından aşağı indirdi. Elbisenin ince kumaşı üzerinden göğüs ucuna ulaşana kadar durmadı. "Evet? Cevabın nedir? Özgürlüğüne karşılık seks."

Bunu düşünmek bile içinde çılgılık atma isteğine neden oluyordu. Ama başka seçeneği de yoktu. "Ne zaman? Nerede? Ve ne kadar?"

"Ne zaman istersem. Yarın da olabilir, iki bin yıl sonra da. Nerede? Olayları adil hale getirelim ve insan gerçekliği diyelim. Böylece hiçbirimiz güç üstünlüğüne sahip olmaz. Ne kadar? İnsanların yirmi dört saati."

"Ve sonra benden ne yapmamı isteyeceksin?" diye sordu sıkıdığı dişleri arasından.

Harvester'ın gözleri açlıkla parladı. "Senden ne yapmanı istersem onu. Ama hemen hemen her şeyi istediğimi bilmeni isterim." Sesi buğulu ve kısık bir hale geldi. "Özellikle de yetenekli bir dile hayır demem."

Gerçekten de kusmak üzereydi. Gözlerini kapatarak tek-lifini düşündü ve Harvester'ın yatağında geçecek yirmi dört

insan saatinin, Sheoul-gra'daki sonsuz işkenceden daha kötü olamayacağına karar verdi.

En azından bunu umdu...

“Tamam. Ama sadece sen. Üçüncü yok, izleyici yok ve direkt seni... Tatmin etmeye yönelik olmayan emirler yok.” Son cümleyi zorla söylemişti.

“Anlaştık.” Zıplayarak yanına gitti ve avucunu kalbinin üzerine koydu. “Mühürlemek için öpüşelim.”

Kafasını kaldırarak Harvester dudaklarını dudaklarının üzerine götürdü. Ondan ne beklediğinden emin değildi, ama yumuşak dudaklar ve taze gülsuyuna benzer bir aroma kesinlikle bunların arasında yoktu. Garip bir aşinalık hissi de öyle. Onu daha önce öpmüş müydü? Belki de onun evinde tutsak tutulup, bal şarabına bağımlı hale geldiği zamanlarda?

Harvester dilini Reaver'ın dudaklarının arasında kaydırdı. Pekâlâ, oyun istiyorsa, oynayacaktı. Harvester bir melekten öpücük çaldığını düşünürdü, avantajın kendisinde olduğunu sanıyordu.

Asla. Omuzlarından tutarak onu duvara yapıştırdı ve bedenini bastırarak oraya sabitledi. Kanatlarını açarak her ikisinin de karanlıkta kalmasını sağladı. Dilini dudaklarının arasına götürürken Harvester homurdandı.

“O halde sert seviyorsun diyebiliriz. Bunu kullanabilirim.”

Hoş bir acı dudaklarını kapladığında şaşırıldı ve ardından Harvester diliyle dudaklarını yalamaya başladı. Ağzına kan tadı gelince, sivri dişleriyle dudağını deldiğini anladı. Bedenini bir sıcaklık kapladı ve midesi kasıldı.

Bunun olmaması gerekiyordu. Harvester'dan nefret ederdi. Onun hakkındaki her şeyden iğrenirdi. Ana yine de... *Kahretsin.*

Bedeninin kendisine ne kadar ihanet ettiğini anlamadan önce, onu vahşice öptü ve geri çekildi. Sahip olduğu tüm soğukkanlı kontrol yeteneğini çağırmaya çalışıyordu.

“Anlaşma mühürlendi,” dedi.

Dudağında kalan kanı elinin tersiyle silerken Harvester'ın gözleri parladı. “Mühürlendi.” Dişlerinin beyaz ucu parlar-ken gülümsedi. “Şimdi, seni buradan çıkartacağım. Ama unutma melek. Çağırdığımda, koşarak geleceksin. Ve tamamen giyinik olduğundan emin ol. Seni ellerimle soymak istiyorum.”

Gethel İskoçya'da taşlı bir tepenin üzerinde dikilmiş bakışları uzaklardaki şatonun üzerine yoğunlaşmıştı. Bedeninin yarısı tepedeki sisin içinde kaybolmuştu. Keskin gözleri iki Aegis Kıdemlisini gördü, Lance ve Omar. Güney duvarında dikilmiş sigara içiyorlardı. Kendi hakkında konuşup konuşmadıklarını merak etti. Bir ay boyunca durmadan onun hakkında konuşmalarına yetecek kadar malzeme vermişti. Hepsi

yalandı tabi, kendi işlerini yapmaları için onları kandırmaya yönelikti.

Şey, aslında Atlıların Aegis'ten nefret ettiğini söylediğinde yalan söylemiş sayılmazdı, ama Aegis'in Thanatos'un çocuğunu öldürmeye yeltenmesi karşılığında Atlıların kaç tane Aegis ajanını öldürmeyi düşündüğü söylerken biraz abartmış olabilirdi.

Aegis'ten ne kadar korkarlarsa, onu daha da körü körüne takip ederlerdi. Hem etmemeleri için bir neden mi vardı? Her şeyden önce o bir melekti.

Kıdemlilerin sigaralarından çıkan ince duman bulutları, hafif meltemde hemen dağılıyordu. Tütünün kokusunu neredeyse alacaktı ve bu ağzını sulandırdı. Tütün tamamen insan ve iblislerin damak tadına ait bir şeydi. Meleklerin çoğu da dumanın kokusunu almak için rüzgâra karşı durmakla yetinirdi. Ancak dün Lucifer ile buluştuğunda, günah kaynağı içki, ilaç ve yemeklerle etrafı kuşatılmıştı. Üstelik bunların hepsini reddetmesinin imkânı yoktu. Özellikle de Satan'm sağ kolu olan Lucifer ısrar ettiğinde.

Sigara geri dönüşü olmayan yolda bir adım daha ilerlemesini temsil ediyordu ve her adım ruhuna saplanan başka bir bıçaktı.

Üç ay boyunca Salgın'a yardım etmenin çok kötü olduğunu inkâr etmekle geçirmişti, ama gerçekleştirdiği her yeni günah, cennete karşı yaptığı her faaliyet ile içine gerçekten işlemeye başlamıştı.

Yine de, iyi ve kötü arasındaki çizgi üzerinde durduğunu hissediyordu. Balıklama olarak havuza atlamak üzereydi. *Tamamen* kötü olmadığını kanıtı olarak, Aegis karargâhının yeni yerini cehennem birliklerine ispiyonlamamıştı. Belki de her zaman iblis avcılarının nedenlerini savunduğu içindi. Binlerce yıldır, insan ve iblislerin arasında yer almışlardı ve yaptıkları muhteşem fedakârlıklara imreniyordu.

Ve şimdi Aegis onun kötü tarafa kaymaya başladığını bilmiyordu. Onun hâlâ Cennete ait bir melek olduğuna inanıyorlardı ve bunun yeterince doğru olduğunu düşünüyordu. Melek kardeşlerinden hiçbiri onu henüz bulamamış, kanatlarını sökerek, Sheoul'a tekmelemeden önce onu pataklamamışlardı.

İşlediği suçlar ona yarı yolda mola vermesi için bir durak kazandırmayacaktı. İnsan gerçekliği. Çoğu gözden düşen meleğin bir seçim yapmak için gittiği yer; ya Cennete geri dönüş biletini kazanmaya çalışacak ya da Cehenneme girerek tamamen kötü, Gerçek Düşen olacaktı. Hayır, üç ay önceki savaşlarında Reaver'ın dile getirdiği gibi, o bir Düşmüş'tü... Sadece henüz kanatlarını kaybetmemişti.

Reaver tam bir pislikti.

Bunların hepsi onun suçuydu. Eğer Atlıların İyi Gözetmeni olarak onun yerine göreve gelmeyi kabul etmeseydi, sinirlenmezdi. Salgın ve Lucifer ile çalışarak onunla Atlılara karşı tuzak kurmazdı. Onu bu göreve atarken Başmeleklerin aklından ne geçiyordu? Geçmişinin kendi zihninden ve şu

anda var olan tüm meleklerin hafızalarından silinmesine neden olacak kadar kötü bir şey yapmış olan Reaver. Çok fazla kuralı çiğneyen ve otuz yıl önce kanatlarını yeniden kazanan Reaver.

Evet, dünyayı salak bir incubus ile kurtararak kanatlarını geri almıştı, ama Gethel o zaman bile, ona melek unvanını geri verirken bile, aslında çok fazla bir değişiklik olmadığının farkındaydı. Hâlâ aynı ukala ve muhalif aptaldı.

Ona yaptıklarının bedelini ödeyecekti. Onu yapmaya zorladığı şeylerin bedelini. Ama önce Reseph'i bulmalıydı.

Gözlerini kapatarak yüzünü gökyüzüne döndü ve ezbere bildiği bir çağırma büyüsünü tekrarlamaya başladı. Her zaman gerekli kurbanları verirdi. Bazen bunlar ona acı verse bile. Bakir bir erkek ve hamile bir kadın. Şimdi tek yapması gereken çağırma büyüsü ajanının gelmesini beklemektir.

Ajan geldiğinde geri çekilmemek için kendini zor tuttu.

Kemiklerinin üzerinden eti sarkan ve solucanların tüm bedenini kapladığı yaratık tam önünde cisimlendi. Dişlerini birbirine vurdu ve çıkan ses bıçak gibi kulak zarlarının delinmesine neden oldu.

"Güzel melek." Sesi, sanki yağ arkasından konuşuyormuş gibi buğuluydu. "Bugün senin için ne yapabilirim?"

"Bana khnive ve Ruh Parçalayıcı lazım."

Yaratık tısladı. "Ruh Parçalayıcılar kimseden emir almaz."

“Bu sefer alacaklar.” Yaratığın çapaklı sarı gözlerindeki şüphenin tadını çıkartmak için biraz bekledi. “Onların efendileri olan Salgın şu anda dünyada bir yerde ve onu bulmak zorundalar.”

“Yalan,” diye kükredi yaratık. “Salgın öldü.” Cennetsel gücünün bir kısmını kullanan Gethel kanatlarını açarak yerden yükseldi ve yaratığın üzerinde süzölmeye başladı. “Melekler yalan söylemez seni acınası yaratık.” Sesi gök gürültüsü gibi yankılandı ve iblis geri çekildi. “Salgın yaşıyor, kardeşinin bedenine hapsolmuş durumda ve Sheoul’daki her Ruh Parçalayıcının onu araması lazım.” Korkunç opussum benzeri yaratıklar olan *knivelar* da yardım edebilirdi. Casusluk onların uzmanlık alanıydı.

İblis hararete kafasını salladı. “Kurtarma.”

“Kesinlikle.” Gethel Cennetsel gücünü kapatırken kimse- nin onu fark etmemiş olmasını umdu. Cennete bağlanmışken diğer melekler onu hissedebilirdi, ama bunu yapsalar bile bu bağlantı takip edilemeyecek kadar zayıf ya da kısa olmuştu. Emin olmak için oradan uzaklaşması gerekiyordu. “Gidebilirsin,” dedi iblise eliyle ufak bir hareket yaparak. “Sözlerimi Ruh Parçalayıcılar Konseyine ilet. Reseph’in bulunmasını istiyorum. Onunla ilgili olan herkese işkence etmeleri ya da onları öldürmeleri gerekse bile bu ödemeye hazır olduğum bir bedel.” Ödemek? Reseph’in sevdiklerinin öldüğünü görmek bonus olurdu.

Dört

Jillian mutfağı temizlemek için oyalanarak, Reseph'in rahatlmasına fırsat verdi. Çok üzgün ve kafası karışık görünüyordu. Onu çok iyi tanımasa da onun için üzülüyordu.

Salondan televizyon sesi geliyordu ve mutfakta işi bittiğinde Reseph'i salon kanepesine uzanmış halde buldu. Do-dle kucağına uzanmış mırıldanıyordu. Duvardaki fotoğraflara bakıyor, doğa resimlerini atlıyor, paraşütle atladığı ve kayak yaptığı fotoğraflara odaklanıyordu. İblisler gelmeden önce bu işlerde iyiydi.

Jillian kediye kafa salladı. "Seni sevdi."

Reseph'in yanına oturmaya tereddüt eder halde orada durdu, ancak kanepede salondaki oturulacak tek yerdi. Babasının eski televizyon koltuğunu birkaç ay önce kilere indirmişti. Annesi yıllar boyunca koltuk yüzünden şikâyet etmiş, onun sadece çöplüğe uygun olduğu konusunda yakınmıştı ve Jillian onunla aynı fikirde olsa da, ondan kopmaya hazır değildi. Henüz değil.

Reseph kedinin kahverengi benekli uzun tüylerini okşadı.
“Adı ne?”

“Doodle.”

“Doodle?” Gözlerini kırptı. “Bu kadar arkadaş canlısı olmasına şaşdırmamak lazım. Ona Fang, Chaos ya da Styx demem için bana yalvarıyor.” Yanındaki boş minderi gösterdi. “Otursana. Isırmam.” Ukala bir gülümseme kaşlarındaki mimiklere eşlik etti. “Tabi öyle bir şey istemezsen.” Hassas noktalarına ufak ufak ısırtıklar kondurduğu yasak görüntü Jillian’ın yanaklarını kızarttı. “*Sen* bu tür şeylerden hoşlanıyor musun? Yani, hoşlanıyor muydun acaba?”

Sesi buğulandı. Kısıldı. Çökmüştü. “Sevdiğimi *biliyorum*.” Doodle’ın çenesini kaşdı. “Bak, bazı şeyleri biliyorum.” Koltuğa gömülürken tüm bedenini ateşler sarmıştı. Belli etmemeye çalışarak aralarındaki mesafeyi geniş tutmaya çalıştı. Yine de, Reseph bakışlarını televizyona çevirmeden önce bunun farkında olduğunu bildiren eğlenceli bir bakış attı.

“Peki, dünyada neler oluyor?” Sydney’deki kurtarma çalışmalarından bahseden CNN haber spikerini gösterdi. “Avustralya’da ne oldu?”

Tanrım, *bunu* bile bilmiyordu? Nasıl hiçbir şey hatırlamazdı? Bu tıbbi olarak mümkün müydü?

Bacaklarından birini altına alarak, rahat bir pozisyona geçti, çünkü bu konuşma çok rahatsız edici olacaktı. “Dün-

ya hakkında hatırladığın en son şey ne?” Doodle Reseph’in elini itekledi, görünüşe göre yeni arkadaşının onu sevmeyi bırakmasından hoşnut değildi. “Kar yığınınından önce hiçbir şey hatırlamıyorum.”

“Tamam, peki bildiğin en son şey ne? Yani, mesela başkanın kim olduğunu hatırlıyor musun?”

“Hangi ülkenin?”

“Amerika.”

Kaşlarını çattı. “Hiçbir fikrim yok.”

“Hatırladığın son kişi kim?”

“Washington.” Bir şeyler hatırladığı için kendisiyle gurur duydu ve Jillian onun bu halini bozmak zorunda olmaktan nefret etti.

“Onu hatırlayamazsın. Ölümünün üzerinden iki yüz yıldan fazla geçti.”

Reseph kafasını geriye atarak gözlerini kapattı ve odaklandı. “Kafamda başka isimler de var, ama tam olarak çıkar-tamıyorum. Napolyon ve Hitler veya Azagoth gibi. Kafamın içindeki bulmaca parçaları gibiler, ama ikiden fazlasını bir-leştiremiyorum.” Azagoth? Hafif bir küfür salladı ve göz-lerini açtı. “Pes ediyorum. Peki, yıkılmış ülkeleri gösteren haberler ne alaka? Ve neden ekonomik krizlerden bahsediyorlar? Ve kıyametler?”

“Çünkü üç ay öncesine kadar dünya iblislerin kuşatması altındaydı.” Son kelime bir fısıltı gibi çıktı. Hâlâ hayalmiş gibi geliyordu, ama aslında fazlasıyla gerçektir.

Reseph’in eli Doodle’ın omzunda durdu. “Peki, şimdi de-ğil mi?”

“Tanrıya şükür, değil. Birden, dünya üzerindeki tüm iblisler küle döndü ve yok oldu. İnsanlar buna K-Günü diyor. Kurtuluş Günü yani. Her hükümet K-Günü için kendine pay çıkartmaya çalışıyor, ama aslında hiç kimse neyin nasıl olduğunu bilmiyor.” Ama komplo teorileri hâlâ asılıydı. Arazisindeki ağaçlar kadar çok söylenti vardı.

“Tüm iblisler gitti mi?”

“Evet.” Tanrım, bunun doğru olmasını umuyordu. Görülme vakaları hâlâ rapor ediliyordu, ama yetkililer K-Gününden beri iblis görülme olayının gerçekleşmediğini, rapor edilen vakaların sadece insanların halüsinasyonu olduğunu iddia ediyorlardı.

Reseph kafasını kaldırdı. “Sen hiç iblis gördün mü?” Ormanın derinliklerine ne kadar kendini gömse de, asla uzaklaşamayacağı anının su yüzüne çıkması içinin ürpermesine neden oldu. “Çok fazla.”

Kalkmaya hazırlandı, ama Reseph eliyle bileğinden yakaladı. “Bu yüzden mi burada, hiçliğin ortasında yaşıyorsun? Böylece iblisler seni bulamayacak mı?”

Tanrım. Onun içini bu kadar kolay mı görüyordu? Kibarca parmaklarını bileğinden uzaklaştırdı.

“Hayvanları kontrol etmeliyim.” Kapıya doğru koştu ve botlarını giydi. Dışarısı karanlıktı, ama geceden ne kadar nefret etse de, şu anki konudan daha fazla nefret ediyordu.

“Jillian.” Kapı tokmağına uzandığı anda gelen yumuşak ama emrivaki ses tonu olduğu yerde donup kalmasına neden oldu. “Benim hiçbir şey hatırlamamam, ancak senin çok fazla şey hatırlaman garip, değil mi?”

“Sanırım,” dedi sessizce, “belki de sen bu konuda daha şanslısın.”

Jillian dışarı çıktıktan sonraki birkaç dakika boyunca Reseph kedinin yanında oturmaya devam etti. Hâlâ iblisler hakkında duyduklarını sindirmeye çalışıyordu. Bunu inanılması imkânsız bulduğundan değil, aksine, rahatsız edici derecede tanıdık geldiğinden. Ve neredeyse... Sıradan. Sanki iblisler günlük yaşamın bir parçasıydı. Ama hafızasını kaybetmiş olsa bile, durum bundan farklı olmalıydı. Çoğu insanın, ortaya çıkmalarından, önce iblisleri bilmediğinden emindi.

Peki ya neden sanki kendisi onlardan biri değilmiş gibi insanları ayrı düşünüyordu?

Düşüncelerinin gidiş yönüne kızarak, Fang-Doodle’ı kucağından uzaklaştırdı ve Jillian’ın ne yaptığına bakmak için ahıra doğru ilerledi. Ayakkabı ya da montunun olmaması önemli değildi. Öylece dışarı çıktı. Soğuk milyonlarca ufak

sarkıt gibi bedenini deldi, ama karın içinden geçmeye çalışırken soğuşu göz ardı etti. Ahıra giden ayak izlerini takip etti. Ağaç kütükleri ve ufak pencerelerden sızan loş ışıktaki izlerin kenarları soluk bir şekilde parlıyordu.

Evden dışarı çıkmak iyi hissettirmişti. Jillian'ın kulübesi rahat ama dardı. Normalde kendisinin nasıl yaşadığını merak etmesine neden oldu.

Silah sesi düşüncelerinin bölünmesine neden oldu. Jillian. Patikadan aşağı doğru koşmaya başladı, kalbi adımları kadar hızlı çarpıyordu. Ahırın kenarına doğru patinaj yaparak durdu ve bedeni neredeyse tavuk kümesini çevreleyen çitlere çarpacaktı. Jillian, üzerine kan sıçramış tüylerin birkaç adım ilerisinde duruyor, elinde tüfeğiyle ormanın derinliklerine bakıyordu.

“Ne oldu?” Arkasından yaklaşırken, duyuları alarmdaydı ve etraflarını saran ormana odaklanmıştı.

“Sansar,” diye mırıldandı. “Lanet olası şey tavuklarımdan birini aldı.” Lanetler okurken Reseph'in etrafında döndü, rüzgârda uçuşan saçları yanaklarına çarptı. Soğuk havada görülebilen nefesi, çıplak ayaklarına bakmak için kafasını eğdiğinde buhar gibi çıkıyordu. “Eve dön! Neredeyse donarak ölecektin ve şimdi hiç kıyafetin olmadan burada dikiliyorsun. Aklından ne geçiyor senin?”

Suratını astı. “Beni bulduğun zamana göre daha fazla kıyafetim var. Ayrıca...” Derisindeki ufak titreşim ile sustu. Gözünün kenarında bir şeyler hareket etti, sansar izlerinin

kaybolduğu yerde ağaçlar arasında dolaşan karanlık bir gölge.

Onları çevreleyen her açıdan geliyormuş gibi bir kükre-
me yeri sarstı, dağdan aşağı yuvarlanan bir kayanın sesi. Düşünmeden, Reseph bahçeyi geçti. Odak noktası daralmış ve keskinleşmişti, kalbi deli gibi atıyordu, bedeni sert ve savaşa hazırды.

Ve sevişmek için koştuğunu fark etti.

Kahretsin, heyecanlanmıştı. Sanki önceki yarım saati ön sevişme ile geçirmişti ve şimdi sıcak, istekli bir kadınla birlikte olacaktı.

Tanrım, olası bir kavganın azmasına neden olabilmesi için nasıl bir psikopat olması gerekiyordu?

“Reseph!”

Jillian’ın sesi içine işleyerek damarlarındaki ateşin üzerine benzin döktü, ama ona geri dönemezdi, şimdi olmazdı. Tam derisinin altında şiddet ve arzu kol gezerken olmazdı.

Kanın metalik kokusu burnuna geldi ve hızla şiddet arzusu seks arzusunu yendi.

Orada. Hareket. Ulumayla, düşmüş bir kütüğün dalını kırdı ve boncuk gözlü yaratığın ensesinden saldırdı. İblis kükre-
di, keskin dişleri birbirine çarparken, kürkünün üzerine kan sıçradı.

“Seni küçük...” diye başladı Reseph. “Sansar.” İblis değildi. Gelincik ona bakarken karanlık gözlerinde korku vardı.

Aşırı tepki mi verdim?

“Reseph!”

“Kahretsin.” Yaratığı karların arasına attı kaçmasını izledi. Neden tehlike sezdiğini merak ediyordu.

Tam bir aptal gibi hissederken, geldiği yoldan geri dönmeye başladı. Gelinciği kovalamak için beş yüz metre koşmuş olmalıydı. Peki neden? Jillian onun delirdiğini düşünecekti. Ve muhtemelen haklıydı.

En azından delirtici arzu sakinleşmişti. Ama küçük düşmek de penisi indirirdi, değil mi?

Ormanın kenarında durmuştu. Reseph’i gördüğündeki ifadesi öfke ile endişe arasında değişiyordu. “Bu da neydi? Neden o şekilde koşmaya başladın? Ödümü koparttın.”

Yanakları kızardı. “Ah, evet... şey, üzgünüm. Bir şey gördüm.” “Ne?”

Bir iblisi kovaladığını düşündüğünü söylemek muhtemelen iyi bir fikir değildi. “Bir hayvan. Görünüşe göre sansarmış.”

“Sansarı mı yakaladın?” Bakışlarını kanla kaplanmış ellerine indirdi. “Öldürdün mü?” Yere eğilerek avuçlarını karla temizledi. “Bıraktım. Kürkündeki kan muhtemelen tavuğa ait.”

“Bıraktın mı? Tavuklarımı öldürdüğünün farkındasın, değil mi?”

Reseph, Jillian’ın öfkesini anlıyordu, ama yaratık için üzülmüştü. Tuzağa düşmüş ve korkmuştu. İçinde bir yerlerde Reseph bunu daha iyi anladığını düşündü. “Sadece hayatta kalmaya çalışıyordu.”

Kafasını salladı. “Reseph, bu şekilde ormanın içine koşarak gidemezsin. Özellikle de ayakkabıların yokken.”

“Ayakkabılar çok abartılıyor.” Ahıra doğru ilerlemeye başladı, Jillian’ın küfürlerini duymazdan geliyordu. Eğer gerçekten de belden aşağı küfürlerinin işe yaramasını istiyorsa, kelime dağarcığı üzerinde çalışmalıydı. “Burada neyin var?”

“Reseph.” Arkasında duran Jillian sinirle iç çekti. “Ben ciddiylim.”

“Ben de öyle. Ahırda ne tuttuğunu bilmek istiyorum.” İçerisi nispeten daha sıcaktı. İki küçük ampul, altı ahır bölmesini aydınlatıyordu ve temiz samanlar üzerinde yürürken tanıdık at kokusunu içine çekti. Dövmesinin kaşındığını hissetti. Atlara alerjisi mi vardı? İlerideki son bölme içinden büyük bir kızıl at ve bir yük atı paravan üzerinden ona bakıyordu.

“Görünüşe göre bir atım var. Keçilerim de var.” Jillian’ın sesi sinirli çıkıyordu ve bu kulağına sevimli gelmişti. “İlk iki bölmedeler.”

İlkindeki dört, ikincisindeki üç keçiye göz attı. “Süt için mi, et için mi?”

“Süt. Çocukları için yerel bir çiftliğe satıyorum. Ayrıca bahçemdeki çalıları da temizliyorlar.”

“Peki ya domuzlar?” Üç ve dördüncü bölmelere baktı. Siyah-beyaz benekli domuzlardan biri ona doğru burnunu kaldırdı.

“Aynı şey. Yani, süt kısmı dışında.”

Reseph, Jillian’ı inceledi. Saçlarının hâlâ hayranlık uyandıracak kadar güzel görüldüğünü fark etti. Kahretsin, çok çekiciydi. Daha önce makyaj yapmamış ve çiftlik kıyafeti giymiş bir kadını çekici bulmadığından emindi, ancak Jillian’ın teninde ve doğal güzelliğinde bulunan bir şey Reseph’te doğaya dönme arzusunu uyandırıyordu.

Yeri gelmişken... “Bunlardan herhangi birini yiyor musun?”

“Tavukların bazılarını. Ama genellikle yumurtaları için buradalar.”

“Peki ya at?”

“Asla bir atı yemem.” Sesinde ince alay tonu gizlenmişti.

Kolundaki dövmeyle düşündü ve Jillian’a göz kırptı. “Onları yalar mısın?”

“Yalamak mı?” Şaşkınlık, kısa süreli de olsa kaşlarının çatılmasına neden oldu ve ardından gözlerini devirdi. “Hayır,

at ya da *dövmeleri* yalamam.” Beygirini gösterdi. “Sammy ağır yüklerde ve çit kontrolünde bana yardım eder.”

Sammy? Ve Doodle? Bütün hayvanlarını kaçırmaya niyetli görünüyordu. Bir atın heybetli bir isme ihtiyacı vardı. Conquest ya da Battle gibi. “Ne kadar arazin var?”

“İki yüz dönüm.” Jillian depodan bir avuç buğday aldı. “Önceden daha fazlaydı, ama ailem ölmeden hemen önce üç yüzünü sattı.”

Jillian Sammy’nin bölmesine yürürken Reseph deponun kapağını kapattı. “İblisler mi öldürdü?”

“Hayır, şükürler olsun.” Yemeği atın yemek kabına koydu. “Babam pilottu. Kalp krizi geçirdiğinde, o ve annem uçaklarını dağın çevresinde uçuruyorlardı. Uçak buradan yirmi kilometre öteye çakıldı.”

“Üzüldüm. Zor olmalı.”

“Öyleydi.” Ayaklarına baktı. “Gerçekten eve dönmelisin. Kışın ortasında çıplak ayakla dolaşıp kangren olman için kurtarmadım seni.”

“Sana ne diyeceğim. Hayvanlar konusunda sana yardım edeceğim. Böylece işin daha erken biter ve eve daha hızlı döneriz.”

Tahıl kepçesini sertçe yerine astı ve Reseph onun öfkesinin kokusunu neredeyse alabiliyordu. “Hayır.”

“Hadi ama.”

“Hayırın anlamı hayırdır.” Duvara yasladığı tüfeği almak için eğildiğinde Reseph’e güzel bir manzara verdi.

Sert bir şekilde yutkundu ve bedenindeki tüm kan sıcak bir şekilde aşağı indi. Sesli, terli ve kendini kaybettiği bir seksin üzerinden ne kadar zaman geçmişti? Hatta ne zaman herhangi bir cinsel faaliyete dâhil olmuştu? Çok uzun zaman geçmiş gibi hissediyordu, sanki seks onun için iyi bir zaman geçirmekten fazlasıydı. Bu derinlerdeki ilkel güdü kalbine kadar uzanan bir şeydi. Kulağa çılgınca geliyordu, ama seksin bir ihtiyaç olduğu düşüncesini kafasından atamıyordu. Ancak bu şekilde hayatta kalabilirmiş gibi hissediyordu.

Ona doğru yavaş bir adım attı. Sanki boynuna tasma takılıydı ve ipler Jillian’ın elindeydi. Ama ikinci adımında Jillian dikleşti. Reseph durdu, ancak tüm içgüdüleri ona yaklaşmaya devam etmesi için bağıırıyordu.

“Seni korkutuyor muyum?”

Silahını ilk bölmenin rafına yerleştirirken gözlerinde ufak bir tereddüt gördü. “Korkutsaydın, şimdiye kadar çoktan polisi arardım.”

Yalan söylüyordu. Bu karda polis dağa çıkamazdı. En yakın kasabaya ulaşmaktan bahsederken bunu kendisi söylemişti.

Gecenin içinde bir baykuş öttü ve Jillian’ın bakışları dışarıdaki karanlığa çevrildi. Bir an korku gölgeleri ifadesini kapladı ve ardından sanki kendini telkin etmek istemiş gibi

omuzlarını geriye atarak Reseph'in içinde keçi yemi olduğunu düşündüğü bir kutuyu açtı.

“Sana zarar vermeyeceğim Jillian.” Rahatlamak için birkaç saniyeye ihtiyacı olduğunu hissedince, kapıya doğru ilerledi. Buna kendisinin de ihtiyacı vardı. Saman çöpleri ayağının altında eziliyordu. “Sana söz veriyorum.”

Kara çıkıp kulübeye doğru ilerlerken Jillian hiçbir şey söylemedi. Birası olmasını isterdi. Şu anda çok işine yarardı. Ya da margarita. Ya da tekila. Ya da...

Birden durunca kaydı ve neredeyse kalçasının üzerine düşecekti.

Bir şeyler onu izliyordu. Tekrar. Ancak bu sefer izlenme hissine içindeki bir rahatsızlık hissi de eşlik ediyordu. Sanki siyah, yağlı bir bulut ruhundan dışarı çıkıyordu.

Etrafında dönerek dışarıdaki hislerini takip etti ve orada, gölgelerin içinde kırmızı gözler ona bakıyordu. Sansar değildi. Bu gözler kendi gözlerinin seviyesindeydi.

Gözlerini kırpmadan birbirlerine baktılar. Ardından yok oldular ve içindeki garip karamsarlığı da yanlarında götürdüler. Bu da neydi? Ve neden kolundaki deri acımaya başlamıştı? Katlanmış tişörtünün altından görünen at dövmesine baktı. Ön bacaklarından sadece birinin düz olduğuna yemin edebilirdi, diğeri havada duruyordu. Şimdi ise iki ayağı da düz duruyordu. Sanki toynaklarını yeni yere vurmuştu.

Önce ağaçların arasındaki şeyler şimdi de at. Aklını mı kaçıırıyordu?

“Reseph?”

Jillian’a dönmedi. Ya hissettiği çılgınlık yüzüne de yansıdıysa? “Evet?”

“Gerçekten, neden ormanın içine koştun?”

Omuzlarını silkti. “Bir uluma duyduğumu sandım. Hayal görmüş olmalıyım.”

“Hayır, ben de duydum.”

“Gerçekten mi?” Teşekkürler Tanrım ve Kahretsin birbirine girdi. Delirmiyordu, ama yakınlarda kötücül niyetli bir şeyler dolaşıyor olabilirdi. “İçeri gir. Dışarıda tehlikeli bir şeyler var.”

“Bunun gerekli olduğunu düşünmüyorum.”

Sonunda arkasını dönerek ona baktı. “Neden?”

Bir an sessizlik oldu ve Jillian onun kemiklerine kadar titremesine neden olan cümleyi söyledi. “Çünkü o sendin Reseph. Uluma senden geldi.”

Beş

Jillian evin içine girdiğinde, dışarıda olanlar yüzünden daha az korkmaya başlamıştı. Tam da Reseph'in işleri pek ciddiye almayan biri olduğunu düşündüğünde, o ormanın içinde bir şeyler hissetmiş ve avcı olarak tarif edebileceği bir şeye dönüşmüştü. Korkutucu olan ise dönüşümün sadece davranışsal olmamasıydı, fiziksel değişiklikler de vardı. Çene yapısından, burun deliklerinden çıkan ateşlere kadar. Ve gözlerindeki parlamayı gördüğüne yemin edebilirdi. Kesinlikle karanlık sokakta karşılaşmak isteyeceği bir şey değildi.

Hayır, *aydınlık* bir sokakta bile ondan kaçınırdı.

Ve o uluma. Tanrım, kan kaynatan o ses ensesindeki tüm tüylerin kalkmasına neden olmuştu.

Buna rağmen, birkaç dakika sonra ambara girdiğinde, bir canavar gibi uluyan ormana koşan ve elinde kanla geri dönen adam gitmişti.

Ocağın önünde duran Reseph'in geniş omuzlarına baktı, kafasını öne eğmişti. Tişörtünü çıkartmış, köşeye fırlatmıştı. Ama ona neredeyse kızamıyordu, çünkü üstünün çıplak olması dünya üzerinde en iyi şekilde modellenmiş erkek bedenini görme şansını ona sunuyordu. Hafıza kaybından önceki hayatında spor salonunda çok fazla zaman geçirmiş olmalıydı.

Oldukça fazla.

“Hey.” Montunu astı ve botlarını çıkarttı. “İyi misin?”

“Evet.” İyi demesine rağmen, sesi öyle gelmiyordu. Sanki çakıl taşları altına gömülmüştü ve oradan konuşuyordu. “Seni korkuttum mu?”

“Belki biraz.”

Omuzları düştü ve başını daha da aşağı eğdi. Jillian bir köpek yavrusunu tekmelemiş gibi hissediyordu. “Reseph, senin beni incitmenden korkmadım,” derken bunun aslında doğru olduğunu anladı. Onu korkutmuştu, evet, ama kendi adına değil. Birilerinin onun karşısına çıkmasından korkmuştu.

Onun karşısına çıkmayı düşünmüyordu.

Sert ahşap zeminde yürüdü ve birkaç santim gerisinde durdu. Düşünmeden elini beline koydu. Avucunun içindeki kaslarının gerildiğini hissetti. “Ne oldu?”

Sonunda konuşmadan önce yanan odunlar çatırdadı. “*Kendimi* korkuttum.”

Arkasını döndü ve elini çekmeden onu yakaladı. Sıcak eli elini sıkıca kavradı. Jillian'dan çok daha büyüktü ve normal şartlar altında bunu bir tehdit olarak algılayacağını düşündü, ama bu normal bir durum değildi ve Reseph *normal* bir insandan çok uzaktı. "Beni incitmekten mi korktun?"

Reseph ellerine baktı, başparmağı elini yavaşça okşuyordu. "İsteyerek değil." Bakışlarını kaldırdı, gözleriyle gözlerinin derinliklerine baktı. "Ve beni korkutan da bu. Düşünmeden hareket ettim, kendimi bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum ve sanırım deli olabilirim."

Bir gün, Jillian hava trafik kontrol kulesindeki görevine geçecekken, ufak özel bir jetin kalkıl pistine çakılarak patladığına şahit olmuştu. Hasta edici ağır çekimde, içindeki yolcular panikle dışarı çıkmaya çalışırken onları izlemişti. Jillian'ın hissettiği çaresizlik bugün bile onu rahatsız ediyordu ve şimdi de benzer bir his kalbini sıkıştırıyordu. İşleri yoluna sokmak için söylemesi ya da yapması gerekenleri bilmiyordu.

"Keşke daha fazla yardım edebilseydim."

"Şaka mı yapıyorsun?" Reseph ileri uzandı, sıcak parmak uçlarını yanağında gezdirdi. "Şimdiden çok fazla şey yaptın. Bin yıl yaşasam bile hakkını ödeyemem." Gözlerini gözlerine dikerek başparmağını çene kemiği üzerinden geçirdi. Jillian geri adım atmayı bile düşünmedi. Aralarındaki hipnoz edici akım onu yerine çivilemişti.

Korkunç bir *yabancıya* nasıl bu kadar bağlanabilirdi? Gerçi, eski nişanlısından da ilk gördüğünde etkilenmişti, ama şu anda Reseph'le olanlarla kıyaslanamazdı. Ve Jason, bir yıl aşk yaşasan bile bir adamın her zaman aslında yabancı kalabileceğini de kanıtlamıştı.

Bu anı soğuk su etkisi yarattı ve Reseph'den bir adım uzaklaştı.

“Bana hiçbir şey ödemek zorunda değilsin. Herhangi iyi bir insanın yapacağından daha farklı bir şey yapmadım.” Jilian ortamı yumuşatmayı umarak gülümsedi. Ya da en azından kendi nabzını normale döndürmeyi. “Şimdi, neden biraz uyumuyorsun? Benim yatağımı alabilirsin.”

Sarışın kaşlarından biri kalktı. “Sen de orada mı yatacağsın peki?”

“Ah hayır, ben kanepede yatacağım.”

Kafasını salladı. “Eğer yatakta seninle olamayacaksam, kanepeyi istiyorum.”

Adam imkânsızdı. “Kanepeye sığmazsın. Güven bana, orası da rahat.”

“Hayır.” Saniyesinde kanepenin kolluğuna oturdu ve minderlerden birini yerleştirdikten sonra uzandı. Elleri başının altındaydı, bacakları ise kenardan aşağı sarkıyordu. “Kanepem benim. Beni buradan kaldıramazsın.”

“Koca bir çocuk gibisin, bunu biliyorsun değil mi?”

Gülümsemesi o kadar güzeldi ki karşılık olarak o da gülümsemek zorunda kaldı. “Beni kaldırmak için yapabileceğin tek bir şey var.”

Kollarını göğsünde birleştirdi ve tüm inatçı yanını çağırdı. “Hayır. Beraber yatmayacağız.”

“Ben *uyumaktan* bahsetmiyorum.”

Sadece imkânsız olmakla yetinmiyordu, kural, yasak ya da sosyal sınırları da tanımıyordu. Belki de üzerine çok düşülmüş, şımartılmış bir prens ya da zengin bir varisti. Ama şımartılmış bir hayatın sonucunda oluşabilecek hareketlerin hiçbirini sergilemiyordu. Talepkâr ya da züppe değildi. Sadece kaybolmuştu. Aslında bu rahatlatıcıydı.

Ancak onunla yatağa girme arzusunu gerçekleştirecek kadar rahatlatıcı değildi.

“Sana battaniye getireyim,” dedi sertçe ve dolaba doğru ilerledi. Arkasından onun yumuşak kıkırdama sesini duydu.

Ama kıkırdama, ulumaktan çok daha iyiydi.

Reseph tam bir baş belasıydı. Ama Jillian eski işinde yeterince garip kişiliklerle karşılaştığını düşünmesine rağmen onun bu haliyle eğleniyordu. Hava trafik kontrol personelinin kendine has bir karakteri vardı.

Reseph de öyle. Ona battaniye ve yastık verdikten sonra yatağa gitti, ama soğuk algınlığı yüzünden yatan hasta bir

çocuk gibi onu kontrol etmek için iki defa kalktı. İkisinde de onu bahçede dikilirken buldu. Karanlığın içine bakan sessiz bir bekçi gibiydi. Ona ne yaptığını sorduğunda, havayı ve doğayı hissetmesi gerektiğini söylemişti.

Evin içinde hapsedildiğini hissettiğini düşündü. Tedirgin. Ama aynı zamanda bir şeyleri izlediği düşüncesini de kafasından atamıyordu. Ne olduğunu bilmiyordu ve bilmek istediğinden de emin değildi.

Bu sabah kahvaltıyı hazırlarken onun uyumasına izin verdi. Krep, yumurta ve salamları masaya koydu. Reseph uyanığında üstü çıplaktı ve saçları karışıktı. Tanrım sabahları muhteşem görünüyordu. Büyük ve güçlü bir adamın, uyanıktan hemen sonraki dakikalardaki savunmasız görüntüsünde ekstradan çekici bir şeyler vardı.

Uykulu hâl Reseph'in etrafındaki ölümcül havadan hiçbir şey eksiltmemişti. Artık, gerektiği bir anda savaş moduna geçmesinin, bir kalp atışından daha kısa olduğunu biliyordu.

Ancak bu düşünce gün ışığında, gece karanlığındaki halinden daha az rahatsız ediciydi.

"Hey," dedi ve Reseph ona ufak bir tebessümle karşılık verince başı döndü.

"Hey." Masayı inceledi ve gözleri ışıldadı. "Güzel. Salamı severim. Krep de. Ve yumurtayı da. Hepsi de favorim." Gülümsemesi genişledi. "Bu kadar zahmete girmene gerek yoktu, ama girdiğin için de minnettarım."

“Birileri için kahvaltı hazırlayabilmek güzel.” Sandalyelerden birine oturdu ve Reseph’e tabağını işaret etti. Oturduğu yerin karşısına yerleştirmişti. Tabağını aldı ve Jillian’ın yanındaki köşeye oturdu. “Arkadaşım Stacey bazen yatıya kalır, o zamanlarda ona da kahvaltı hazırlarım. Ama buraya gelen tek kişi oydu.”

“Stacey?” Tabağına biraz yumurta koydu ve Jillian bronz teni altında hareket eden kaslarının dikkatini dağıtmaması için çaba harcamak zorunda kaldı. “Seksi mi? Senin gibi?” Yanakları kızardı. “Aklına gelen her şeyi direkt söylüyorsun, değil mi?”

“Hayır. Şu an düşündüklerimi söyleseydim tabağını suratıma fırlatırdın.”

Muhtemelen haklıydı. Kaslı göğsünü ve karın kaslarını inceledi. Kendi bedeni de bunu takdir ettiğini gösteren sinyaller gönderdi. Şey, *belki* haklıydı.

“Peki, bu Stacey,” dedi kreplerinin üzerine bal ve tereyağı sürerken. “Onunla sık sık görüşür müsün?”

“Neden?”

“Çünkü yalnız kalmamalısın.”

Cevabı onu şaşırtmıştı. “Bir şeylerden korunmaya ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?” Belki bahçede izlediği şey gibi. “Kendi başıma halledemeyeceğimi mi düşünüyorsun?”

“Oh, kesinlikle hayır. Tüfeği nasıl kullandığını gördüm.” Ona baktığında sesi biraz daha derinleşti. “Çok seksiydi. Tehlikeli kadınları severim.”

Kahkaha attı. “Bana tehlikeli denmesini severim.” Yumurtasından kocaman bir lokma alırken onu merakla izledi. “Peki, neden yalnız olmamalıyım?”

“Çünkü iyi birisin. Hayatlarında senin gibi birine ihtiyaç duyan insanlarla bunu paylaşmalısın.” Meyve suyu bardağına uzandı. “Benim gibi. Tekrar her şey için teşekkür ederim.”

“Önemli değil.” Nabızı hem iltifattan hem de suçluluk duygusundan hızlandı. Yollar bu sabah açılmıştı ve onu şerifin ofisine götürmeyi düşünmüştü. Neden suçluluk hissettiğine dair fikri yoktu. Belki de iyi bir insan onun yanında kalmasına izin verirdi.

Yanında kalmasına izin vermek. Bir bekçi köpeği gibi. Güzel. Bir bekçi köpeği olsaydı, onun kalmasına izin verirdi. Ama Jillian’ın sağlayamayacağı şeylere ihtiyacı vardı.

Üstelik bağlanmayı da göze alamazdı.

Bir dakika boyunca sessizlik içinde yemeklerini yediler. Bu süre zarfında Reseph altı krep, bir o kadar yumurta ve yarım kilo salamı bitirmişti. Sonunda nefes almak için kafasını kaldırdı.

“Bilgisayarını kullanabilir miyim? Kim olduğumu anlamama yardım edebilecek bir şeyler bulup bulamayacağıma bakmak istiyorum.” Krepler Jillian’ın midesine oturdu.

“Aslında, bugün seni kasabaya götüreceğim. Şerifin ofisinden yardım alabileceğimizi ummuştum. Öncelikle gerçek kıyafetlere ihtiyacın var bu yüzden ilk başta alışveriş yaparız.”

“Kim olduğumu öğrendiğimde sana borcumu ödeyeceğime söz veriyorum.” Sandalyede arkasına yaslandı. Rahat görünüyordu. Tatmin olmuştu. Ama daha az tehlikeli değildi. “Bir yerlerde mutlaka param olmalı.”

“Bu konuda endişelenme.” Ayağa kalktı. “Şimdi hayvanlarla ilgilenmeye gidiyorum ve işim bitince çıkarız. Duşu kullanmaktan çekinme.”

Çenesindeki bir kas gerildi ve kendini öneri içeren bir cevaba hazırladı. “Bu akşam günlük işlerinde sana yardım edeceğim ama tamam mı?”

Şey, kahretsin. Onun cinsel içerikli tekliflerinden birini tercih ederdi. Titrek bir gülümsemeyle karşılık verdi, çünkü onunla geri dönebileceğinden emin değildi. Buraya ait değildi ve kasabada polis onun kim olduğunu bulana kadar kalabileceği mükemmel bir yer vardı.

Ambardaki hayvanlar ve kümesteki tavuklar ile ilgilendi. Wilsonlara bırakmak için bir düzine yumurta toplayıp kamyonunu çalıştırmaya gittiğinde Reseph hazırды. Ona uygun ayakkabılarının olmasını diledi, ama Reseph bunu önemsiyor gibi görünmüyordu. Hemen kamyonun yolcu kısmına oturdu ve radyoyu kurcalamaya başladı. Kasabaya giden otuz kilometre boyunca yerel şarkıları dinlediler.

“Neden bilmiyorum, ama seni daha çok rock’n roll tipi olarak düşünmüştüm.”

“Görünüşe göre kafamın içi folk müzikle dolu. Rock çok fazla yok.” Parmaklarıyla baldırlarına vurarak müziğe eşlik etti ve her ağacın, çitin yerini kafasına kazıyormuş gibi manzarayı inceledi.

“Sizler nasıl dekorasyon yapacağınızı biliyorsunuz,” dedi Reseph, Jillian kamyonu ana yola çevirirken. “Sanki Kuzey Kutbundayız.” Koltukta yer değiştirerek sırtını kapıya verdi. Bir bacağına koltuğa uzatarak sanki oraya, Jillian’ın yanına aitmiş gibi oturdu. Kahretsin, ama bu şekilde düşünemezdi. “Evine Noel süslemeleri lazım. Ve bir ağaç.”

Sakince buzlu bir köşeyi döndü. “Bana gereksiz görünüyor.”

“Tatilleri sevmez misin?”

“Severim. Ama sadece ben ve Doodle varken tüm tatil süslemeleriyle uğraşmak anlamsız geliyor.” Stacey her zaman onu Şükran Günü ve Noel için ailesinin evine davet ederdi, bu yüzden kendi evini süslemek tam bir zaman kaybıydı onun için. Alışveriş dükkânının önüne park etti ve motoru kapattı. “İçeri girip senin için birkaç parça giysi alırken neden burada beklemiyorsun?”

“Gerek yok. Ben iyiyim.” Reseph kamyondan indi. Ayakkabısız olması ya da pijama giyiyor olmasını önemsemiyordu. Meraklı bakışları görmezden geldi ve birlikte mağazaya

girdiler. Adamın kesinlikle kendinden haberi yoktu. Ama sonra, onun kadar büyük bir adama herhangi birinin bulaşmak istemeyeceğini düşündü. Ve bu kadar seksiyken her kadından istediğini alabileceğinden emindi.

Kapıdan içeri girer girmez, Jillian'ın liseden sınıf arkadaşı olan Tanya onları karşıladı. Reseph'i o kadar uzun süre inceledi ki Jillian boğazını temizlemek zorunda kaldı.

“Merhaba, Tanya. Görünüşe göre erkek bölümüne gitmemiz gerekiyor.” Tanya mağazanın arka kısmını gösterdi. “İlk başta ayakkabı bölümüne uğramak isteyebilirsiniz. Burada yalın ayak dolaşmak kurallara aykırı.” Reseph'e gülümserken, sanki onu ayakkabı dışında diğer kıyafetleri de olmadan hayal ediyor gibiydi. Tanya, Reseph'in kıyafetsiz nasıl görüldüğünü tahmin bile edemezdi. Gözle görülmeden inanılmayacak bir adamdı. “Ama bu seferlik bir istisna yapabiliriz.”

Reseph karşılık olarak gülümsedi ve bu Jillian'ın hiç hoşuna gitmedi. Elini tuttu ve ayakkabı bölümüne götürdü. Reseph oradan bir çift siyah deri bot aldı. Kısa pijamaların altında kesinlikle çok komik görünüyordu. Yine de, bunu önemsiyor gibi görünmüyordu.

Ardından erkek bölümüne ilerlediler. “Pekâlâ, nelerden hoşlanırsın?”

Kıyafetlerin dizili olduğu raflara baktı ve omuzlarını silketti. “Sen seç.”

“Ben mi seni giydireyim?”

Kaşlarını kaldırdı. “Ya da soyabilirsin.” İşte, alışmaya başladığı Reseph *buydu*.

“Sanırım bunu yaparsam izleyicilerimiz de olacak,” dedi çok da saklamaya çalışmadan Reseph’i izleyen Tanya ve diğer iki çalışanı göstererek.

Kulağına eğildi. O kadar yakına eğilmişti ki nefesi yanğını okşuyordu. Kısık ve ipeksi bir sesle; “Soyunma odaları bunun için var,” dedi.

Oh, kafasında görüntüler oluşmasına neden olmuştu. Konuşmadan önce boğazını temizlemek zorunda kaldı.

“İmkânsız bir adamsın, bunu biliyorsun değil mi?” Cevabı beklemeden battal boy rafından kırışmaz bir pantolon aldı ve ellerine bıraktı. Ardından tişörtlerin arasına girdi ve siyah bir tişört, açık mavi atlet ile siyah düğmeli bir hırka seçti. “Bunların üzerinde nasıl duracağına bir bakalım.”

“Üçünü birden mi?”

“Birden fazla giysiye ihtiyacın var.” Ağzını açtığı anda Jillian kafasını salladı. “İtiraz etme. Bana geri ödeme yapmanı istemiyorum.”

Gözlerinin içine baktı, ancak mantıklı davranarak tartışmadan soyunma odasına girdi. Belki az da olsa eğitimi vardı.

Reseph ortadan kaybolur kaybolmaz Tanya Jillian’ın yanına geldi. “O kim? Erkek arkadaşın mı?”

“Hayır, o sadece bir...” Bir ne? Arkadaş? Tanıdık? Muh-teşem yabancı? “Misafir.”

“Öyle mi?” Tanya gözlerini soyunma odasının kapısından ayırmıyordu. “Onun gibi bir *misafir*im olmasını isterdim.”

“Boşanma işlemlerin bitti mi?”

Tanya kafasını salladı. “O şerefsiz nafaka ödetmeyi ba-şarabilirsem, her şey bitecek.”

Jillian bu konuda Tanya’ya şans diledi. Eski kocasının başka iki kadından daha çocukları vardı ve onlara da nafaka ödemesi gerekiyordu, görünüşe göre bu gerçekleşmiyordu. Erkekler aşağılık olabilirlerdi ve Jillian bunu gayet iyi bili-yordu. Asla beklediği kişi çıkmıyorlardı. Tanya’nın kocası-nın evlendikleri sırada düzgün bir adam gibi göründüğünden şüphesi yoktu. Şimdi ise evlilik dışı iki çocuğa babalık yapan aldatan bir pislikti.

“Oh. Tanrım.” Tanya’nın nefes nefese kalmış kelimeleri Jillian’ın dikkatini bildiği kadarıyla bir pislik olmayan ada-ma dönmesini sağladı.

Reseph soyunma odasından çıkmıştı ve Jillian’ın ağzı açık kaldı. Onun için seçtiği pantolon sanki üzerine dikilmiş gibi tam oturmuştu. Kaslı baldırlarını sararak, büyük botları üzerinde toplanmıştı. Gözleriyle uyum içinde olan mavi atlet geniş göğsü üzerinde gerilmiş, sert kaslarını ve düz karnını ortaya çıkartmıştı. Bu sıradan kıyafetleri bambaşka bir şeye çevirebilen bir adamdı. Yürüyen bir moda reklamı gibiydi.

Ancak bu kıyafetleri başka kimse almazdı, çünkü kimse bunları giymezdi.

“Ne düşünüyorsun?” Sesi alçak ve cezp edici bir tondaydı.

“Düşünmek mi?” diye fısıldadı Tanya Jillian’a. “O yeteneği beş saniye önce kaybettim.”

Jillian da kaybetmişti ve beyninin tekrar çalışmasına fırsat verebilmek için derin bir nefes aldı. “Harika görünüyor sun Reseph.”

Ayaklarını yere vurdu ve omuzlarını esnetti. “Ben sevmedim.”

“Başka bir şey bakabiliriz...”

“Öyle değil. Genel olarak kıyafetleri. Onları sevmedim.” Kaşlarını çatı. “Belki de bir nüdisttim?”

“Tanrı aşkına,” diye fısıldadı Tanya. “Onu hangi büyü adada buldun? Sonraki uçuşta yer ayırtacağım.”

Pekâlâ, bu da Jillian’ın hayal gücünü ateşledi ve bir an kendini tropik bir otelde uzanırken düşündü. Tüm insanların büyük ve kaslı bedenleri vardı. Üstelik etrafta çıplak dolaşıyorlardı.

Ve hepsi Reseph’e benziyordu.

“Maalesef, toplum içinde kıyafet giymek zorundayız. Tişört ve pantolon uydu mu?” Aniden basan ateş karşısında eliyle kendini yellemek için kendini zor tutuyordu.

Ona iç eriten gülümsemesini sundu. “Evet. İyi bir göze sahiptin.”

Bu iltifat onu gülünç bir şekilde sevindirdi. “Tamam, şimdi çorap ve iç çamaşırı.”

“İç çamaşırı giymem.”

Jillian’ın boğazı o kadar kurudu ki yutkunamadı. Gözlerinin önüne pantolonunun düğmelerini açtığını ve hemen karşısında, dokunulmaya hazır şekilde beklediği görüntüleri geldi.

Bu da neydi? Daha önce hiçbir erkekte bu kadar etkilenmemişti. Oh, arzuyu biliyordu, iyi bir seksin nasıl olabileceğini biliyordu, ama Reseph’te sanki libidosunun düğmesi sıkışmıştı ve bunu nasıl kapatacağını bilmiyordu.

Bir şekilde tekrar sesini kazandı, ancak tiz ve komik bir şekilde titrekti. “Emin misin?”

Kafasını aşağı eğerek avuçlarını kalça ve baldırlarında dolaştırdı. İç çamaşırı çizgilerini hissetmeye çalışıyor gibiydi ve uzun parmakları ön kısmından geçerken Tanya uzun bir inlemeyi ağzından kaçırdı.

“Oldukça eminim.” Kafasını kaldırdı.

“Tamam o zaman.” Jillian yanıyordu, kalbi göğsünden çıkmak üzereydi. Çoraplar. Çoraplara ihtiyacı vardı. Çoraplar seksi değildi. “Sana çorap ve banyo malzemeleri almamız lazım.” Tanya’ya döndü. “Kıyafetler üzerinde kalabilir mi?”

“Tabi ki.” Tanya açlıktan ölmek üzere olan birinin bifteğe bakması gibi bakıyordu Reseph’e. “Sadece barkotları okuturken biraz yaratıcı olmamız gerekecek.”

Yaratıcı. Peki. Bir paket çorap ve çeşitli banyo malzemelerini aldılar. Kasaya ilerlediler. Tanya, taraması gereken giysilerin bazılarının Reseph’in üzerinde olması avantajından faydalandı. Çünkü Jillian giydiği pantolonun arkasında barkot olmadığından emindi ve Tanya’nın uzun arayışlarının ardından barkodu kendisi buldu. Pantolon paçasının dışındaydı.

Reseph tüm bu olaylardan eğleniyordu, ama Jillian kabul etmeliydi; Tanya’nın ilgisi onun sırtmasına neden olurken, Jillian ona dokunduğunda gözlerindeki alevi görmüştü.

Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğuna karar veremiyordu. Hayır, emindi. Reseph’in kendi yetenekleri dışında yardıma ihtiyacı vardı, bu yüzden gitmek zorundaydı. Geçmişi olmayan bir adama bağlanmanın sonu asla iyi olmazdı.

“Şimdi nereye?” Kamyona geri bindiler.

“Yem dükkânına, oradan da şerifin ofisine.”

Rengi attı ve zorla yutkundu, zeki bakışlarını Jillian’a çevirdi. “Ya onlar benim kötü biri olduğumu söylerlerse.”

“Söylemeyecekler.” Motoru çalıştırdı.

“Emin misin?”

Hayır. “Evet.”

Yem dükkânına varana kadar hiçbir şey söylemedi ve sekiz çuval yem için para ödediği iki dakika içerisinde çuval-ları düzgünce kamyonun arkasına istifledi. Bir eli kamyonun üzerinde, ayaklarından biri tembelce diğerinin önüne atılmış şekilde onu kamyonun bagaj kısmında bekledi.

“Ambar depo zemininin ıslandığını fark ettim. Evin arkasındaki yıkılmış ağaçların bazılarıyla deponun altına platform yapabilirim. Böylece yemler zemine değmez.” Yarım bir gülümseme ile devam etti. “Bulaşık makinesini çalıştıramam, ama bir şekilde eski tarz el aletleriyle iyi iş çıkartacağımı hissediyorum.”

Bunu bu kadar sıradan bir şekilde teklif etmesi kalbini sıkıştırdı. Olayların hiçbirisi sıradan değildi, normal değildi, hatta hoş bile değildi. Kendi başının çaresine bakabilirdi. Ona ihtiyacı yoktu, bağlanmak istemiyordu. Ve kesinlikle onun sürekli etrafta olmasına alışmamalıydı.

En son hayatına bir erkeğin girmesine izin verdiğinde, kırık bir kalpten daha fazla zarar almıştı. Bir kaç kırık kemiği de vardı.

“Teşekkürler,” dedi sakince ve kamyona bindi, “ama buna gerek yok. Ben icabına baktım.”

Reseph de kamyona bindi, ancak emniyet kemerini takmakla uğraşmadı. “Yardım kabul etmeyi sevmiyorsun, değil mi? Ama neden?”

Ani bir öfke yoktan var oldu ve yoğunluğu ile kendisini bile şaşırttı. “Çünkü birine en çok ihtiyaç duyduğun zaman, seni her zaman yüzüstü bırakır.”

“Sana ihtiyacım olduğunda sen beni bırakmadın.”

Suçlulukla koltuğuna sinerken, şerif ofisinin otopark alanına girdi. Çanta ve banyo eşyalarının bulunduğu çantayı aldı. Neredeyse koşarak ofise girdi.

“Merhaba Jillian.” Ondan iki yıl önce liseden mezun olan Matthew Evans masasının arkasında ayağa kalktı. “Stacey gece yarısına kadar gelmeyecek.”

“Buraya Stacey için gelmedim.” Reseph’in koluna dokundu. “Senin için bir gizem getirdim.”

“Neler oluyor?”

“Bu Reseph. Onu evimin yakınında buldum. Hafıza kaybı yaşıyor ve kim olduğunu bilmiyoruz.”

Matthew ona ciddi olamazsın dercesine baktı. “Bu bir şaka mı?”

“Maalesef hayır.”

Muhtemelen hikâyesine inanıp inanmamaya karar vermekle geçen bir dakikanın ardından Matthew kafasını salladı. “Tamam, bir rapor hazırlayalım ve bu işi kimlerle çözebileceğimize bakalım.” Reseph’e kalemi işaret etti. “Herhangi bir şey biliyor musun? Nerede yaşadığını? Dağlara nasıl geldiğini...?”

“Hayır.” Reseph’in sesi kısık ve ciddiye. Onun ve Tanya’nın yanında konuştuğunun tam zıddı.

“Tek bildiğimiz ismi.”

Matthew onlara sandalyeleri gösterdi ve sonraki yarım saati form doldurup, sorulara cevap vererek geçirdiler. İşleri bittiğinde Matthew ayağa kalktı. Jillian ve Reseph de onu taklit etti.

“Eyalet polisiyle iletişime geçip bunu onlara ileteceğim. Ama önce, yerel sığınağı arayıp seni oraya yerleştirelim.” Jillian’a döndü. “Seni görmek güzeldi.” Odadan dışarı çıktı.

“Sığınak derken neyi kast etti?” Reseph’in kristal gözleri Jillian’ın gözlerinde cevap arıyordu.

Kahretsin. Jillian derin bir nefes aldı. “Artık orada kalacaksın. Matthew ve sosyal hizmet görevlileri senin kim olduğunu bulmana yardım edecekler.”

Çenesini o kadar sıkırmıştı ki çatırdama seslerini duydu. “Peki ya bu gerçekleşmezse?”

“O zaman kendi başının çaresine bakman için gerekenleri ayarlamanda sana yardım ederler.”

Bir adım yaklaştı. Boyutu, varlığı, kaslı ve ağaç kokulu bedeniyle onu büyüledi. “Sığınağa gitmek istemiyorum. Seninle kalmak istiyorum.”

“Olmaz.” Bir adım uzaklaştı. Etrafını saran manyetik çekimden ayrılmaya çalışıyordu. “Sana veremeyeceğim şeye ihtiyacın var.”

“Bu insanları tanımıyorum.” Sesi çok kırgın gelmişti ve neredeyse ona uzanmasına neden olacaktı. Tanrım, içindeki duyguları ne kadar hızlı harekete geçiriyordu. Gitmesinin bir diğer nedeni de buydu. “Onları tanımak da istemiyorum.”

Jillian sert oynamak zorundaydı. Onun için değil, kendisi için. “Reseph, çiftliğimde uğraşmam gereken yeterince sorunun var. Ekstra sorumluluk alamam.”

“Sorumluluk?” Güdülerinden korkmaya ya da onları sorgulamaya bile fırsat bulamadan, Reseph üzerine çıkmıştı. Dudakları dudaklarının üzerindeydi ve bedeni sert bir duvar gibi kıvrımlarını sarmıştı. “Bu sorumluluk dışında bir şey değilmişim gibi mi hissettiriyor?”

Oh... Tanrım. Hayır, hissettirmiyordu, ama duygusal bağlılığı göze alamazdı. Özellikle de seri katil ya da onun gibi bir şey olabilecek birine. Senin düşündüğünden daha farklı birine dönüşen erkekler onun uzmanlık alanına giriyordu.

“Reseph, lütfen...”

Yüzünü geniş ellerinin arasına alarak öpücüğü tazeledi ve Jillian itiraz etmedi. Aslında, dilini dudaklarının kenarında gezdirirken, kendiliğinden dudaklarını onun için açtı. Fırsattan faydalandı, diliyle alt dudağının arkalarına okşadı. Güçlü varlığı Jillian’ın kollarında erimesine neden oluyordu. Öpücüğünün içinde kaybolurken ve bedeninin bedenini duvara yasladığını hissettikçe nefesi düzensizleşti.

Kendi bedeni ona daha yakın olmak için kendisine ihanet ediyordu. Reseph'in kalın baldırı bacaklarını ayırırken ve gövdesi göğüslerine baskı yaparken mekân ve zaman kavramı bulanıklaştı.

“Beni eve götür Jillian.” Fısıltısı öpülmekten şişen dudaklarını kaşındırdı. “Sana söz veriyorum, beni bir daha asla sorumluluk olarak görmeyeceksin.”

Baştan çıkartıcı. Çok tehlikeli.

“Bu da...?” Matthew'in sesi ufak odada yankılandı ve Jillian korkudan sıçradı. “Onu hemen bırak dostum.”

Reseph tehlikeli bir şekilde sabitleşti. Ardından, yavaşça kafasını çevirdi. “Siktir git. *Dostum.*”

Matthew'in Reseph'in ifadesinde gördüğü şey bir adım geri gitmesine neden oldu ve ellerini kalçasındaki tabancasının üzerine götürdü.

Oh, lanet olsun. Kalbi deli gibi çarpan Jillian Reseph'in bedeninden kurtuldu ve iki adamın arasına girdi. “Sorun yok Matthew. Sadece vedalaşıyorduk.”

Aniden Reseph'in etrafını saran tehlikeli hava buharlaştı ve gözündeki acıyı gördü. Neredeyse pes edecekti. Neredeyse eve gelmesini isteyecekti. Bunun yerine titrek bir gülümsemeyi zorla yüzüne yerleştirdi.

“Kendine dikkat et Reseph.”

Bunun ardından, arkasına bakmadan oradan uzaklaştı.

Altı

Jillian yanından uzaklaşınca Reseph'in canı acıdı. Kamyonun motorunun çalışıp otoparktan çıktığını duyduğunda ise daha derin ve keskin bir acıya dönüştü bu. Onu bırakmıştı. Onu gerçekten bırakmıştı. Ve bunu yaparken zorlanmamıştı bile. Arkasına bakmamış, sanki ondan uzaklaşmaya can atıyormuş gibi binadan koşarak çıkmıştı.

Ama neden? Hiçbir kadınla birlikte olduğunu hatırlamıyor olabilirdi, ama gördüğünde ve hissettiğinde arzunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Jillian'ı öptüğünde, erkeğini çıplak görmek isteyen bir kadın gibi davranmıştı. Etrafa şömineden daha fazla sıcaklık yaymıştı ve bedeni kollarında öyle bir erimişti ki, yalnız olsalar kendini içinde hissetmesinin an meselesi olduğundan emindi.

O halde neden onu bırakmıştı?

“Bu en iyisi,” dedi aşağılık Matthew. “Seninle uğraşmak zorunda değilken de başında yeterince sorunu var.”

Reseph kendisine yöneltilen aşağılamayı önemsemedi. “Ne gibi sorunları var?”

“Seni ilgilendiren şeyler değil.” Matthew kapıyı gösterdi. “Hadi. Seni sığınağa götüreyim.” Başka şansı olmayan Reseph alış veriş poşetini aldı ve aşağılık herifin iki kilometre ötedeki eski bir hapishaneye benzeyen binaya götürmesine izin verdi. Ya da hapishane hastanesi de olabilirdi.

Aşağılık Şerif şüphelerini doğruladı. “Burası eskiden sanatoryumdu.”

“Ve şimdi de evsizler için bir sığınak mı? Burada evsiz insanlarla ilgili büyük bir probleminiz olmalı.”

“İblisler geldiğinde burayı yeniden açmak zorunda kaldık. Kadın sığınma evinden daha fazla bir sığınak değil.” Yan taraftaki bahçede salıncağın yanında kardan adam yapan bir düzine çocuğu gösterdi. “Çoğunun evi var.”

“O zaman neden burada çocuklarıyla yaşamıyor?”

“Çoğunun kocası savaşmak için gitti ve geri dönmedi. Bu kadınlar yalnız kalmaktan korkuyor.”

“Ama iblisler gitti.”

Şerifin ifadesi üzgün bir hâl aldı. “Onlar için hâlâ buradalar.” İçeri girdiler ve sığınanın depresif havası anında etrafını sardı. Birileri içeriye renkli boyalarla neşelendirmeye çalışmış, kâğıtlarla süslemiş ve ucuz Noel süslerini çatlak gri duvarlar ile paslı raflara asmıştı. Ama hâlâ bir korku evine benziyordu.

Bir dakika... *Korku evi* ne demekti? Bir şeyler hatırlamaya mı başlamıştı? Tanrım, bunu o kadar istiyordu ki. Jillian da gittiğine göre, tutunmak için bir şeylere ihtiyacı vardı.

Kahretsin, onu neden bırakmıştı ki?

Gri saçlı bir kadın onları girişte karşıladı ve Reseph kendisini beton duvarlı bir hücreye götürmesine izin verdi. İçeride bir yatak ve gardirop olarak kullanılan iki çekmeceli metal bir dolap vardı.

Burası onun evi olacaktı.

Jillian'ın sıcak ve rahat kulübesiyle alakası yoktu.

Adı Nancy olan kadın kâğıtların tutturulmuş olduğu bir dosya uzattı. "Doldurabildiğin her şeyi doldurmanı istiyorum ve gösterilen yeri işaretlemeni. Kurallarla ilgili bir sayfa ve uyman gereken bir tablo var. Herkes temizlikten, çamaşır yıkamaya, bahçe işinden yemek yapmaya kadar yardım eder. Erkekler tuvaleti koridorun sonunda."

Form ve siyah bir kalemle onu odada bıraktı.

Dünyada sahip olduğu her şeyin içinde olduğu plastik poşet ile yatağın üzerine çöktü. Ama bunlar bile ona ait değildi, değil mi? Bunları ona Jillian almıştı.

Peki şimdi ne olacaktı? Burada olmak istemiyordu. Jillian'dan ayrı kalmak istemiyordu. O öpücük... Kahretsin, o öpücük. Ona daha önceden de bağlıydı, ama paylaştıkları yakınlık ile aralarında ciddi bir kimyasal çekim olmuştu.

Evet, hayat onun üzerine çok gitmişti ve bu yüzden onu denize düşmüş bir köpek gibi yalnız bırakmıştı.

Parmakları poşeti sıkıca kavradı. Belki de onu kaldıramayacağı kadar çok korkutmuştu. Belki de çok fazla yük olmuştu.

Onun için yaptığı her şeyi gözden geçirdi. Onu evine almış, ona bakmış, yemek pişirmiş, giysi almış ve yardım almasını sağlamıştı. Tamam, demek ki yük olmuştu. Ama böyle olmak zorunda değildi. Kim olduğunu bulmaya çalışırken ev işlerinde yardımcı olabilirdi. Tıpkı burada olduğu gibi kalacak yerini hak edebilirdi.

“Sana bu fırsatı tanımadı aptal.”

Kendi kendine konuşurken, oyun alanına bakan dar ve parmaklıklılı pencereden kartopu savaşına tutuşan çocukları kontrol eden kadını izledi. Arada bir onlara gülümsüyordu, ama Reseph ondaki gerginliği fark etti. Gergin tavrı kaç ya da dövüş pozisyonundaydı ve bakışları sürekli çevrelerini kontrol ediyordu. Her an bir yerlerden yaratıkların fırlamasını bekliyor gibiydi.

Bu kadınlar yalnız kalmaktan korkuyor. Matthew’in sesi kulaklarında çınladı.

Bu kadınların iblisleri hâlâ onları avlıyordu. Jillian da bu şekildeydi. Geçen gece ikisi ambardayken bunu gözlerinde görmüştü. Jillian incinmiş miydi? Ya da dul mu kalmıştı?

Kocası olduğundan hiç bahsetmemişti, ama belki de onun hakkında konuşamayacak kadar kederliydi.

Reseph daha fazla bilgiye ulaşmalıydı. Mutlaka onun hakkında konuşabilecek kadar onu tanıyan birileri olmalıydı.

Dosyayı kenara fırlattı ve Nancy’i bulmaya gitti. Giriş masasında değildi, ama sesinin koridorun aşağısındaki bir odadan geldiğini duydu. Yaklaşırken yavaşladı, onun sesini diğer iki kadından ayırt etmeye çalışıyordu.

“Burada bir erkek kalırken rahat edebileceğimden emin değilim,” dedi Nancy. “Özellikle de hafıza kaybı yaşayan birinin. Tek bildiğimiz baltalı bir katil olabileceği.”

Çok ön yargılı. Hakarete uğrayan Reseph lanet okudu. Nancy haklı olabilirdi, ama zaman ve parasını üçüncü dünya ülkelerindeki yetimlere harcamış dünyaca ünlü bir doktor da olabilirdi.

“Şerif parmak izini aratacağını söylemedi mi?” Konuşan kadının sesi günde iki paket sigara içiyor gibi çatlıyordu.

“Parmak izi veri tabanındaysa işe yarar,” dedi diğer kadın.

“Seni bilmem, ama Bjornsen çiftine olanlardan sonra, Reseph denen adamın olayın yaşandığı yerden iki kilometre ötede bulunmuş olması beni geriyor.”

“Bjornsen çifti?” Soran Nancy’di.

Sesi çatlak olan kadın iyice fısıltı halinde konuşmaya başladı. “Kaliforniya’dan buraya taşınan şu garip çift.”

“Onlarla bir defa karşılaşmıştım. Ne oldu onlara?”

“Şşşşt. Bunun henüz basma verildiğini sanmıyorum. Şerif Miller telefonda konuşurken duydum ben de. Bjornsen çiftinin kendi kulübelerinde birkaç gece önce cinayete kurban gittiklerinden bahsediyordu. Bu adamın neredeyse aynı zamanda hiçbir şey hatırlamadan ortaya çıkmış olması çok şaşırtıcı doğrusu.”

Reseph’in midesi kasıldı. Bu tarz bir şey yaptığını sanmıyordu, ama “sanmak” buradaki anahtar kelime değil miydi? Hiçbir fikri yoktu. Ancak, dünyaca ünlü bir doktor olmadığından neredeyse emindi.

“Polis bu durum için onu sorguya çekti mi?”

“Bilmiyorum, ama duyduğun kadarıyla ölümlerin nedeninin bir hayvan olduğu düşünülüyor.” Kadının sesi iyice kısıldı. “Ya da bir iblis.”

“Bunu söyleme,” dedi Nancy hızla. “İblisler gitti.”

Reseph kapıdan uzaklaştı. Elini kolunu sallayarak dolaşan bir katil Jillian’ın yakınındaydı ve hayvan ya da iblis olması fark etmezdi. Hâlâ üzgün ya da sinirli olabilirdi, ama onu terk etmeyecekti.

Ama ya o insanları öldüren kendisiyse? Bu olamaz. Aşagılık Şerif ondan şüphelenseydi sorguya çekerdi, değil mi?

Reseph suç mahallini görmeliydi. Bjornsenlerin ölümünden kendisinin sorunlu olmadığından emin olmalıydı.

Ama önce, Jillian'ın güvende olduğundan emin olmalıydı.

Ev, içinde Reseph olmadan çok boştu. Daha da kötüsü, Jillian'ın ona gideceğini söylediğinde Reseph'in suratında oluşan ifadeyi görüp duruyordu. Kasten zalimce davranmıştı, ona karşı sinirlenmesini istemişti, ama ona öfkelenmek yerine onu öpmüştü. Nefesini kesecek şekilde öpmüştü.

Ve buna rağmen onu bırakmıştı.

Kimseyi tanımıyordu. Evi, işi, arkadaşı yoktu. Ve onu bir kadın sığınma evine bırakmıştı.

Reseph'in kaldırabileceği kadar arkadaş edineceğine şüphesi yoktu.

Özellikle bu düşünce onu o kadar sinirlendirdi ki, onun için endişelenmeyi bıraktı.

Sadece bir saat.

Ardından oturma odasının içinde o olmadan aslında ne kadar büyük olduğunu fark etti. Onunla konuşmadığı zamanlarda mutfak masasının aslında ne kadar sıkıcı olduğunu.

Ve sadece birkaç gün evinde misafir ettiği birini bu kadar düşünmesi ne kadar aptalcaydı.

Ama o adam öpebiliyordu. Şimdi bile hatırladığında bedeni ısındı. Ona dokunma şekli ateş almasına neden olmuştu. Ellерinin dokunduğı yerler uygun olmayan yerler değildi, ama Jillian'ın düşünceleri uygunsuz içeriklerle doluydu.

Günlük işlerini yapmak için montunu giyip düğmelerini iliklemeye başladığında telefonu çaldı. Telefonu açtığında diğer uçta Stacey vardı ve merhaba demeye bile zahmet etmedi.

“Tüm hafta sonu boyunca evinde bir yabancı olduğunu bana niye söylemedin? Hafıza kaybı olan yabancı bir adam hem de.”

“Sana da merhaba, Stacey.”

“Eeee?” Stacey oldukça ısrarcı biriydi.

“Telefon hatları kesikti ve dumanla iletişim kurmayı bilmiyorum.”

“Testereyle parçalarına bölünmüş olabileceğinin ve kimse farkına varmadan üzerinden aylar geçebileceğinin farkındasın, değil mi?”

Jillian iç çekti. “Sen buraya sürekli geliyorsun. Biçimsiz cesedimi bir iki güne bulurdun.”

“Olay bu değil ve sen de bunun farkındasın.”

“Sen sürekli ev çevresinde bir adama ihtiyacım olduğunu söyledin.”

Stacey küfür etti ve bu Jillian'ı kendine getirdi. Arkadaşı katı ve dindar bir ailede büyümüştü. Bu yüzden Stacey küfür ettiğinde genellikle fısıltı ya da zor anlaşılır bir şekilde olurdu.

“Bir adam. Freddy Krueger değil. Güven bana. Reseph korku filmlerindeki eli kanlı adamlardan değil.” Omzunu kapıya dayadı. “Bu akşam işte mi olacaksın?”

“Evet. Bu yüzden arıyorum. Nancy Garrett’ten şimdi bir telefon geldi.”

Gerilim dolu bir titreme Jillian’ın omurgasından tüm bedenine yayıldı. “Sığınağı işleten kadın mı?”

“Evet. Freddy kaybolmuş.”

Jillian anında dikildi. “Kayıp mı olmuş? Ne zaman? Nereye gittiğini birilerine söylemiş mi?”

“Hayır. Nancy birkaç dakika önce onu kontrol etmeye gitmiş ve hiçbir yerde bulamamış.”

“Kahretsin.” Jillian tüm odayı aradı. Anahtarlar. Anahtarları neredeydi? Onları kamyonda bırakmış olmalıydı. “Onu bulmak zorundasın. Dışarıda açlıktan ya da donarak ölür.”

“İyi olacağına eminim. Oradan sansar gibi çıkabildiğine göre oldukça akıllı biri olmalı.”

Jillian eldivenlerini aradı. “O bir sansar değil.”

“Bir şeyler hatırlamış olabilir mi?”

“Bilmiyorum.” Eldivenlerini kahve masasının üzerinde buldu ve montunun cebine tıktırdı. “Bak, yola çıkıyorum. Onu aramana yardım edeceğim.”

“Jillian, hayır. Artık senin problemin değil. Bunun icabına biz bakarız.”

Problem. Temel olarak Reseph’e söylediği şey buydu. O bir problemli. Hiçbir şeye ya da hiç kimseye sahip değildi. Tanıdıkları ev ve insanlardan uzaklaştırıldığında nasıl korkacaklarını ve kafalarının karışacağını düşünmeden evcil hayvanlarını sokağa bırakan insanlar gibi terk etmişti onu. Büyük bir utanç tüm bedenini kapladı.

“Sanırım,” dedi Stacey sakince, “bir süre gelip bende kal-san iyi olur.”

“Ne? Neden?”

“Şu anda bu konuda konuşamam, ama bana güven, tamam mı?”

Kemiklerine kadar titredi. “Bu Reseph ile mi ilgili?”

“Tam olarak değil. Sadece orada tek başına olmazsan daha mutlu olacağım.”

Neden herkes onun yalnız kalmaması gerektiğini düşünüyordu? Yalnız olmayı seviyordu. Yalnız olduğunda kendi hayatının kontrolü onda oluyordu. “Bu konuda daha sonra konuşabiliriz. Reseph’i aramak için kasabaya iniyorum.” Bu konuda geri adım atmayacaktı. “Ofise uğrarım.”

Stacey itiraz edemeden telefonu kapattı. Reseph nereye gidebilirdi? Yaralandıysa ya da kaybolduysa ne yapardı?

Endişeden midesi bulanırken hızla dışarı çıktı. Karanlık çökmeye başlamıştı, ama çiftliğin arkasındaki gölgelerde nelerin dolaşabileceği konusunda panik yapmayacaktı. Reseph'in başı belada olabilirdi ve bunun suçlusu sadece kendisi olurdu.

Arkasından gelen bir fısıltı onu durdurduğunda neredeyse kamyonuna yaklaşmıştı. Daha çok yanak ve kulaklarına çarpan sıcak hava gibiydi. Garip bir koku burnunun yanmasına ve ekşi bir tadın ağzını doldurmasına neden oldu.

Oh, Tanrım. Neredeyse ayaklarının bağları çözülüyordu. Aradan bir yıl geçmesine rağmen koku korkunç derecede tanıdık. Aniden tekrar havalimanının otoparkındaydı. Karanlıkta kenara sinmiş canavarların merhametine kalmıştı.

Diğer sıcak nefes saçlarını uçuşturdu. Boğazında oluşan çılgılık, korkunun bedenini dondurması yüzünden dışarı çıkmadı.

Lütfen, hayır. Tekrar olmasın. İlk iblis saldırısından zor kurtulmuştu. Başka bir saldırıyı daha atlatamazdı.

Ama bir korkak gibi de ölemezdi.

Ani ama yavaş bir hareketle arkasını döndü. Hiçbir şey. Rahat bir nefes aldı. Boşluk dışında hiçbir şey yoktu. Ama bu nasıl olabilirdi? İblisin nefes kokusu hâlâ alabiliyordu.

Kendini kaybediyordu. Belki de Stacey haklıydı. Belki de şu anda yalnız olmamalıydı.

Kamyonla arasında kalan mesafeyi koşarak geçmeye çalıştı, ancak tam birkaç adım kalmıştı ki, karanlıkta bir şekil belirdi. Bir iblis.

Tanrım, bu bir iblisti.

Çaresizlikle etrafına bakındı. Ambar ve ev aynı mesafede uzaktaydı. Ateşli silahları da öyle. Ama figür aralarındaki mesafeyi yavaşça kapatıyordu.

Elleri titrerken kamyonun kapı koluna uzandı.

“Jillian.”

Reseph. Oh, teşekkürler Tanrım. O anda Reseph’in sesi dünyada duyduğu en güzel sestti. Rahatlamak birden gücünün çekilmesine neden oldu ve kamyonun üzerine yaslandı. Gölgelerden dışarı çıkmıştı. Büyük bedeni tehlikeli bir siluet gibi görünüyordu. İnanılmaz gözleri lazer gibi parlıyor, alış veriş torbası ise bir elinde duruyordu.

İblis nefesinin iğrenç kokusu bile yok oldu. Tüm bunları hayal edip etmediğini merak etmeye başladı.

“Ne...” Kuru boğazını ıslatmak için yutkundu. Kalbi deli gibi atıyor, avuçları terliyordu. “Burada ne işin var? Buraya kadar nasıl geldin?”

“Yolun bir kısmında adamın birinin kamyoneti arkasında geldim. Son on kilometreyi yürüdüm.”

Kamyondan uzaklaştı. “Neden?”

Daha da yaklaştı, omuzları düşmüştü ve bakışları onu yerine sabitlemişti. “Çünkü iblisler gitmedi, değil mi Jillian?”

Tüm bedeni şokla sarsıldı. “Sen... Onu gördün mü?”

“Neyi gördüm mü?”

Harika. Delirdiğini düşünecekti. “Hiçbir şey. Ben hangi iblislerden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Evet, biliyorsun.” Daha da yaklaştığında ve durmayacağını anladığında, Jillian sırtı kamyonu çarpana kadar gerilemeye başladı. Poşeti ayaklarının dibine bıraktı. “Ve onlarla tek başına uğraşmayacaksın. Seni yalnız bırakmayacağım.”

“Onlarla gayet iyi başa çıkabiliyorum.” Bu geceye kadar. Solundan kamyonun çatısına bir el indi.

Güm.

Diğer el sağından indi.

Güm.

Reseph’in elleri ve bedeni tarafından kafese sıkışmıştı.

“Çıkabildiğine eminim. Ama artık buna mecbur değildin. İkimizin de iblisleri var Jillian. Sadece henüz benimkilerin ne olduğunu bilmiyorum.” Başını biraz eğdi, böylece daha da yaklaştı ve Jillian’ın kalbi hızlandı. “Kim olduğumu bulmaya çalışırken, evinin kirasını karşılamak için boş durmayacağım. Beni bir sorumluluk olarak düşünmeyeceksin, söz veriyorum.”

“Bunu söylememeliydim. Öfkeliydim.” Sesindeki titreme yüzünden kendinden nefret etti.

“Peki ya şimdi? Burada olduğum için de öfkeli misin?”

Olmalıydı. Gerçek ve hayali iblislerden uzakta özgür bir hayat kurmak için o kadar uğraşmıştı ki. Hiç kimseye bağımlı olmak istemiyordu. Ama az önce bir şeyin onun ödünü koparttığı gerçeği ve iblislerin gerçek ya da hayal ürünü olduğunu bilememesi, Reseph’in gelişini kurtarıcı olarak düşünmesine neden olmuştu.

“Evet? Burada olduğum için kızgın mısın?”

“Hayır.”

Gülümsemesi tam bir erkek zaferiydi. Ukala. Seksi. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

Dudaklarıyla dudaklarını okşadı ve ufak bir itiraz kıvrıntısı bile göstermedi. Onu gördüğüne çok memnun olmuştu.

Reseph ağzını açtığında, Jillian parmak uçlarına kalkarak öpücüğüne cesurca karşılık verdi. Omuzlarına sıkı sıkı tutunuyordu. Reseph öne doğru eğilerek onu kamyona çiviledi. Göğüsleri sert bedenine sürtününce birden hassaslaştı. Dışarıdaki hava sıfırın altında olmalıydı, ama bedeni ihtiyaçla yanıyordu.

Titrek bir nefes alarak ellerini ensesine götürdü. Tırnaklarıyla derisini çizdiğinde, Reseph gırtlaktan, cesaret verici bir ulumayı serbest bıraktı. Öpücükleri daha hızlı ve sahiplenici

hale geldi. Dili dudaklarının arasından içeri girerek, ıslak bir düğümde onunkilerle buluştu.

Onun oyuncu bir sevgili olacağını düşünmüştü, ama şu anda onu sert ve kaba olarak da hayal edebiliyordu. Kadınına ağaca dayayıp ya da yere yatırıp becerirken üzerindeki tüm kıyafetleri yırtan, medeniyete dair her şeyini kaybetmiş bir adam.

Evet. Bir zamanlar öyle bir kadındı. Maceracı ve hayatı doruklarda yaşayan. Sınırlarda dolaşan ve risk seven. Reseph bir şekilde bedeninin bunu hatırlamasını sağladı. Özlemesine neden oldu. Sanki uzun süredir yemek yemiyor ve açlıktan ölmek üzereymiş gibi hissetmesine neden oldu.

Ona doğru gerindiği. Kalçaları pantolonu üzerinden erekte olan penisine değdiğinde Reseph inledi. İç çamaşırı yoktu. İç çamaşırı giymemişti.

“Çok güzelsin. Buraya bunun için gelmedim, ama senin evine doğru her adımında, seni yeniden öpmenin hayalini kurdum.”

Çenesinden boynuna öpücüklerle ilerlerken Jillian inledi. Sıcak nefesi okşuyordu, kulak memesini ısırarak dişleri birer zevk aracıydı.

“Evet.” Nefes nefese kalmış olmasının kendini aşırı azgın gösterip göstermeyeceğini umursamamıştı. Bir yıldan uzun süredir bir erkekle birlikte olmamıştı ve Reseph birlikte olduğu hiçbir erkeğe benzemiyordu.

Bunun çılgınlık olduğunu düşünürken, bir elini boğazından aşağı, göğsüne doğru indirdi. Daha da aşağılara inme niyetindeydi ki, Reseph taş gibi sabit durduğunu fark etti. O kadar sabitti ki, nefes aldığı bile belli olmuyordu.

“Reseph?”

“Şşşt,” diye fısıldadı kulağına. “Tüfeğin nerede?”

Gözlerini kırıştırdı, beyni soruyu algılayamamıştı. “Ne?”

“Tüfeğin. Nerede?”

“Ambarda. Neden?”

“Eve girmeni istiyorum.” Sesi sakın, sessiz ve soğuktu. Jillian iliklerine kadar üşüdüğünü hissetti. “Şimdi. Bir şey bizi izliyor.”

Yedi

Saf kötülüğün yakınlarda olduğu hissi Reseph'in midesinde matkap etkisi yaratıyordu. Dışarıda bir şeyler vardı, ağaçların içinde dolaşiyor ve öldürmek istiyordu.

Yavaşça Jillian'dan uzaklaştı. Gözlerinde korku göreceğini sanmıştı. Evet, işte orada, gözlerindeydi, ama gözlerinde öfkeli bir kararlılık görmeyi beklemiyordu.

“Seninle geliyorum.”

“Bu konuda seninle tartışmayacağım Jillian. Eve gir.” Öne eğilip yerdeki kıyafet poşetini alırken yüzünde oluşan gülümseme çok tatlıydı. “Tamam.”

Çok çabuk ikna olmuştu ve erkek içgüdüleri bu konuda dikkatli olması gerektiğini söyledi, ama şimdilik kabul etmişti ve önemli olan da buydu. Yavaşça ön kapıya doğru yaklaştılar ve yaklaşık iki metre kaldığında, Reseph yürüme-ye devam ederken onu ambara gönderdi.

Tüfeği asılı olduğu yerden aldı ve dolunay ışığı altında gözlerin ona baktığını hissettiği yöne doğru ağaçların arası-

na girdi. Kötü titreşim gitmişti, ama doğa korkuyu saklamak istiyormuş gibi, havası hâlâ sabit, orman ise aşırı sessizdi.

Kar üzerinde yürüyüp, ağaçların arasından geçerken ayın yansıttığı gölgelere saklanmaya çalışan Reseph'in adrenalini tavan yapmıştı. Kolundaki at dövmesi tekmeledi, sanki tişörtünün altında hareket ediyordu. Bunu görmezden geldi ve devam etti.

Az ileride karın üzerine koyu renkli bir şey sıçrayarak pürüzsüz beyazlığı lekeledi. Kanın bakırimsı kokusu keskindi, ama bir insana ait değildi.

Bunun insan kanı olmadığını bilmesi oldukça korkutucuydu.

İç sesini susturdu ve kokusundan insan kanını tanıyabildiği gerçeğinin üzerinde durmaması gerektiğini aklının köşesine yazdı.

Yavaşça daha da yaklaştı. Alana şeytanın havası sinmişti. İzler ise karda silinmişti. Burada bir savaş olmuştu. Buraya gelmeden önce gerçekleşmiş olmalıydı, yoksa mutlaka duyururlardı.

İzleri inceledi. Bir set büyük kedi izi vardı, muhtemelen bir jaguar. Diğerleri ise... Tanrım, bunlar da neydi? İzler büyük bir erkeğin boyutlarındaydı, ama üç parmaklı izler en az üç katı büyüklü ve pençe şeklindeydi. Her ne ise, savaşı kazanmıştı ve jaguarı yemiş veya başka bir yere götürmüştü. Kedi izleri alana kadar geliyordu, ama burada bitiyordu.

Arkasında bir dal kırıldı. Hızla arkasını dönüp tüfeği sesin geldiği yere doğrulttu. Jillian onu göremeden onu gördü. Tabancası vardı. Bu yüzden o kadar kolay ikna olmuştu. Kahretsin. Başka silah almak için eve gitmişti.

Onun bu cesareti hem rahatsız etmiş hem de tahrik olmasına neden olmuştu. Her zaman sert kadınlardan hoşlanmıştı. En azından öyle olduğunu düşünüyordu.

Ama Jillian'ın bunu görmesine gerek yoktu. Zaten bir tür travma ile uğraşıyordu ve Reseph bunun ne olduğunu bulmadan, yeni endişelerin eklenmesine izin vermeyecekti. Hızla korkunç izlerin üzerinden atladı ve arada en az yirmi metre varken onun karşısına çıktı.

“Sana evde beklemenı söylemişim.”

Sabit bakışlarını gözlerine dikti. “Şey, olay şu. *Benim* evim ve hiç kimse kendi topraklarımda bana ne yapıp yapamayacağımı söyleyemez. Eğer burada kalacaksan, bunu o kafana sok. Tamam mı?”

“Cesur.” Göz kırptı. “Bunu sevdim.”

Gözlerini devirdi ve dehşet verici sahneye doğru ilerlemeye başladı. “Bu ne?”

“Görünüşe göre bir jaguar geyik avlamış. Ama gitmiş. Hadi eve dönelim.”

Kaşlarını çattı ve Reseph yüzünde oluşan sıkkin ifadeden hiç hoşlanmadı. Hiçbir şeyden endişelenmemesi gerekecek

kadar iyi bir insandı. “Son zamanlarda çok fazla jaguar saldırısı oluyor.”

“Ne? Geyik? Çiftlik hayvanları?”

“İnsan.” Tabancasını bir profesyonel gibi kaldırdı. “Garip.”

“Seksi.”

“Ne?” Tokat yemiş gibi kafası geri gitti. “Jaguarların insanları yemesi mi seksi?”

“Hayır.” Sırıttı. “Sen. Silahı böyle tutarken. Çok seksi. Tabancalı seksi hatunlar, fantezi ürünüdür.”

“Sen çok garip bir adamsın.”

“Oldukça aç bir adam.” Tek amacı dikkatini dağıtmak değildi, çünkü midesi gurulduyordu. “Yanında yemek var mı?”

“Gel hadi,” diye mırıldandı. “Seni besleyelim.”

Jillian eve doğru yürümeye başladı ve Reseph onun izlerini takip etti. Yol boyunca onu kendisi kadar lezzetli bulabilecek şeyler için gözlerini dört açtı. Ama ev görüş alanlarına girdiğinde yerden bir avuç kar alıp ona fırlatmaktan kendini alamadı. Sırtında patladı ve tüm kıyafetlerinin bembeyaz olmasına neden oldu.

“Bunun cezasını çekeceksin.” Sesinde yaramaz bir uyarı vardı ve bu Reseph’i daha çok tahrik edince başka bir kartopu daha fırlattı. Bu da omzunda patladı. “Lisede hentbol oyuncusuydum, dostum. Geri çekil.”

Evet. Kaşınmıştı. Tekrar kartopu yapmak için yere eğildi ve kafasından yumruğu büyüklüğünde bir kartopu ile vuruldu. Kar parçaları tişörtünden içeri girdi ve ayağa kalkıp Jillian'a kartopunu fırlatacakken, tekrar boynundan vuruldu.

“Seni küçük...” Üzerine doğru gelen bir başka toptan kaçınmak için yere eğilince cümlesi yarım kaldı. Ama yine de kolundan vuruldu. Ardından Jillian eve doğru koşarak kaçmaya başladı, kahkahaları açık gece havasında çan gibi yankılanıyordu.

Kovalamaya başladı ve mesafeyi hemen kapattı. Jillian'ın nişancılığı iyi olabilirdi, ama Reseph daha hızlıydı ve tüm hızıyla koştuğunda onu saniyeler içinde yakaladı. Tüfeği dikkatle kenara fırlattıktan sonra üzerine atladı ve havada dönerek yere düştüğünde altta kalmaya dikkat etti. Muhteşem öfke patlamasını dikkatli bir öpücükle böldü. Bir saniyeliğine oyunbaz bir şekilde direndi, yumruklarını hafifçe göğsüne indiriyordu. Ama Reseph dönerek üste geçti. Kilosunu onu kontrol etmek, dudaklarını ise baştan çıkartmak için kullandı.

Derin bir nefes alarak rahatladı. Kollarını onun etrafına sardı ve ufak bir hareketle tam bacaklarının arasına yerleşmesini sağladı. Kar soğuğunda bu şekilde çok fazla kalamazlardı, ama sadece bir dakika bile olsa bunun tadını çıkartmak istedi. Limonlu soda tadındaydı ve orman gibi kokuyordu. Tıpkı dağdan akan temiz kaynak suyu gibi. Muhteşemdi ve

onu kana kana içmek, onun etrafına dolanmak ve sonsuza kadar öyle kalmak istiyordu.

“Hadi içeri girelim,” dedi Jillian’ın ipeksi dudaklarını okşarken. “Bunu bir ateşin önünde yapmayı tercih ederim.”

Gözleri ay ışığında parladı. “Bundan fazlasına ne kadar hazır olduğumu bilmiyorum. Seni tanımıyorum... Ve çok uzun zaman oldu.”

Reseph hazırды. O kadar hazırды ki, yumurtalıkları kendi başlarına patlayabilirdi. Ama zorlamayacaktı. Jillian, onun rahatsız hissetmesine neden olacak bir şey yapamayacağı değere çoktan ulaşmıştı. Ağırdan alabilirdi. Değil mi? Kaşlarını çattı, çünkü tüm bu ağırdan alma olayları ona çok yabancı geldi.

“Kararları sen veriyorsun.” Ayağa kalktı ve yardım etmek için elini uzattı. “Yemek?”

Elini tuttu ve kendini ayağa kaldırmasına izin verdi. “Sadece tek bir konuya yoğunlaşıyorsun.”

“Hayır. İki.” Göz kırptı. “Diğerini tahmin et.” Yere attığı tüfeği almak için eğildi ve sonrasında tek bildiği şey pantolonundan içeri giren avuç dolusu kardı.

“Bu,” dedi ukalaca, “diğer konuyu sakinleştirecektir.”

Jillian, Reseph döndüğü için çok mutluydu. Bu kadar süredir tanıdığı bir adamın, nasıl olur da hayatına hızla yerleşip yanında kendini rahat hissettiğine anlam veremiyordu, ama Reseph bunu başarmıştı.

Ve sadece onu rahat hissettirmekle kalmamıştı... Onun güvende hissetmesini de sağlamıştı. Ormanda ilerleme şekli, jaguar-geyik sahnesinde kendine sahip çıkması, hepsi cesaret ve aşinalık gösteriyordu. Onun bir savaşçı olduğunu düşündüğünde kesinlikle yanılmamıştı. Belki de askerdi?

Tehlikeli ve odaklanma halinden saniyeler içinde oyuncu ve yaramaz bir moda geçmişti. Ama onun üzerine atladığında bile dikkatliydi, düşmenin şiddetini kendine toplamış, ağırlığını onun üzerine vermek için dönerken çok özenli davranmıştı.

Tabi Bay Kar Sevmem sayesinde hâlâ saçından buz parçaları düşüyordu.

Doodle da Reseph'i görmekten memnundu. Kapıdan girer girmez bacağına dolanmasını kanıt olarak gösterebilirdi.

"Eğer kediye oyalarsan, sana hemen bir sandviç getiririm." Botlarını çıkarttı ve montunu astı. "Salam ve peynir iyi mi?"

Reseph, Doodle'ı okşarken kafasını kaldırdı. "Ne varsa yerim. Burada olmak bana yetiyor."

"Muhtemelen bunu söylememeliyim, ama ben de burada olduğun için mutluyum."

Suratında oluşan haylaz gülümseme bunu söylememesi gerektiğini onayladı ve mutfığa doğru giderken kafasını salladı. Onu şerifin ofisine bıraktıktan sonra markete uğradığı

için seviniyordu. Hızla bir sandviç hazırladı ve dolaptan soğuk bira aldı.

Reseph'i salonda yere yan yatmış, Doodle için sünger topu yuvarlarken buldu.

"Böyle devam edersen kedim benden çok seni sevecek." Tabak ve şişeyi kahve sehпасına koydu. Reseph'in gözleri ışıldadığında eğleniyordu. "Evet, bira aldım. Tekrar acılı yemek yaparsam, bira polislerinin beni tutuklamasını istemem."

"Akıllı kadın."

"Evet, şey, bu akıllı kadın duş alıp üzerini değiştirecek." Aynı zamanda Stacey'i de aramalıydı. "Buzdolabından istediğin her şeyi alabilirsin."

Ayağa kalktı ve ışık hızıyla Jillian'ı kendine yasladı. Nasıl bu kadar hızlı hareket ediyordu?

"Teşekkürler." Cevap vermeye bile fırsatı olmamıştı, çünkü vaatle dolu ateşli bir öpücük dudaklarına konmuştu. Ardından, onu yakaladığı kadar hızlı bir şekilde bıraktı ve tabağının başına döndü.

Hafifçe başı dönerken düşünu aldı ve en sevdiği pijamaları ile hırkasını giydi. Stacey, eğer bir erkekle sevişmek istiyorsa kesinlikle bu pijamaları adamın önünde giymemesini söylemişti. Ancak, büyük boy yeşil ve kahverengi çizgili pijamaların Reseph'in fikrini değiştireceğinden şüpheliydi.

Yatak odasından çıktığında, Reseph pencereden kafasını çevirdi ve ürktü.

“Bunlar çok çirkin.” Dudağının kenarı yukarı kıvrılarak yaramaz bir gülüş oluşturdu. “Onları hemen çıkartmalısın.”

“Çok garipsin, farkındasın değil mi?”

“Israrcı denmesini tercih ederim.” Boş tabağını işaret etti. “Teşekkürler. Yediğim en güzel sandviçti.”

“Kesinlikle bir kadına kendini nasıl iyi hissettireceğini biliyorsun.” Çok geçti. Ne söylediğinin farkına vardı ve gözlerinde oluşan parlama onun da anladığını gösteriyordu. “Sakin söyleme. Ve bana öyle bakma.”

“Ne gibi?”

Hâlâ açmışsın gibi. “Bilmiyorum.”

“Evet, biliyorsun.”

“Merak ediyorum da, acaba hafızanı kaybetmeden önce de bu kadar kendini beğenmiş miydin?”

Gözlerinde bir an acı gördü, ama hemen kayboldu. İfadesi yavaşça hafif umursamaz bir maskeye dönüşüyordu. “Muhtemelen.”

Kendini tam bir pislik gibi hissetti. “Üzgünüm. Üzerine gelmek istememiştım...”

“Önemli değil.”

Dikkatle elini koluna koydu. “Hayır, önemli. Bu duygusuzcaydı.”

Jillian’a döndü. Görüş alanını güçlü omuzlarıyla kapattı. “Kendimle ilgili bildiğim tek şey kolayca alınmadığım ya da canımın yanmadığı.”

Kolaylıkla alınmadığı kısmına inanabilirdi, ama şerifin ofisine bıraktığında ne kadar sıkıkn olduğunu görmüştü ve şimdi ise kayıp hafızasını gündeme getirmişti. Ama söylediklerine karşı gelmeyecekti. Hayatta kalmanın, kendine söylediğin şeylere inanmaya bağlı olduğunu ilk elden biliyordu.

“Kesinlikle kolayca incitilemezsin,” dedi hafifçe. “Donma halinden eski haline dönme hızın inanılmazdı.”

“Görünüşe göre çok dayanıklıyım.” Sesi alçalarak baştan çıkartını bir ton aldı ve Jillian onun övünecek kadar dayanıklı olduğuna iddiaya girerdi. “Dışarıda uzun zamandır sevişmediğini söyledin.”

Ve tekrar kişisel alan filtresi yok oldu. “Bir yılı geçti.”

“Neden?”

Tereddüt etti. Detaylara inmeye ne kadar hazır olduğundan emin değildi. “Çünkü buraya taşındım ve kendimi flört havuzuna atmak istemedim.” O bulanık suya parmağını bile sokacağından emin değildi.

“Flört etmek zorunda değilsin. Tüm zaman ve enerjisi o saçmalıklarla kim doldurmak ister ki? Bağlanmadan seviş-

mekten güzel ne var.” Ona kızmaya hiç hakkı olmamasına rağmen, cevabı üzerine gözünün önüne gelen Tanya’nın büyülenmesi onu rahatsız etti. “Seks senin için bu kadar sıradan bir şey mi?”

Omuzlarını silkti. “Neden olmasın? İnsanlar bu konuda çok düşünüyor. Sadece zevk. Bedenlerimizin yaratılma amacı bu.”

İnsanlar? Sanki o da bir insan değildi. “Aynı zamanda ilişki kurmak için yaratıldık. Duygusal bağlar için.” Tövbe ettiği bir şey konusunda tartıştığına inanamıyordu.

“Hayat boyu bağlılık mı?” Ağzına acı ve ekşi bir tat gelmiş gibi görünüyordu. “İnsanların kısa ömürleri düşünüldüğünde normal olabilir, ama kim bir insana zamanın sonuna kadar hapsolmak ister ki?”

Hapsolmak. Bunu daha önce evi ve çiftliği için de söylemişti. “Yani hiçbir zaman evlenmek istemediğini mi söylemek istiyorsun? Bağlanmak. Çocuk sahibi olmak? Sonsuza kadar mutlu yaşamak?”

“Jillian,” diye mırıldandı. “Soyadımı bile bilmiyorum. Gelecekte ne istediğimi nasıl söyleyebilirim?”

“Kahretsin.” Derin bir nefes aldı. “Üzgünüm. Her defasında bu konuya nasıl geldiğimi bilmiyorum.”

Açıktaki olduğunu bile bilmediği bir sinire dokunmuştu. Duygusal bağlılık konusundaki düşüncelerini yargılamaya kesinlikle hakkı yoktu. Nişanlısının başka biriyle evli oldu-

ğunu öğrendiği günden beri hayatına kimsenin girmesine izin vermemişti. Jillian'ın yakın çevresinde sadece Stacey'e yer vardı ve bunun nedeni de orada yirmi yıldır bulunmasıydı.

Kahretsin. Alnına vurdu. "Stacey'i aramalıyım. Seni arıyor."

"Sen ararken ben de duş alacağım." Uzandı ve yanağını okşadı. "Seni üzdüğüm için özür dilerim."

Yatak odasına girerek onu kızarmış halde salonda bıraktı. Jillian'ın ona bir özür borcu vardı, bunun tersi değil. Ama Reseph bir şekilde onun dengesini bozuyordu. Bir hava trafik kontrolcüsü olarak en stresli zaman ve acil durumlarda bile sakin, aklı başında, soğukkanlı biri olduğunu düşünerek kendiyle gurur duyardı. Ancak Reseph, tüy gibi bir dokunuş ya da birkaç yumuşak kelime ile düzgün bir uçuş olması beklenen yolculukları türbülansa sokabiliyordu.

Rotana geri dön geri zekâlı.

Telefonu eline alıp numarayı çevirdi. Arkadaşının merhaba demesine bile izin vermeden konuşmaya başladı. "Stacey. Hey, daha erken haber veremediğim için üzgünüm, ama Reseph burada. O iyi. Seni daha sonra tekrar ararım..."

"*Bekle!*" Stacey'in sesi ahizede çatladı. "Reseph ile birlikte olduğunu mu söyledin? Oraya ne zaman geldi?"

Jillian saatine baktı. "Yarım ya da bir saat önce."

"Oraya nasıl gelmiş?"

“Yolun bir kısmını otostop ile gelmiş, geri kalanını da yürümüş. Neden? Bu neyle ilgili?”

Stacey’nin sessizliği Jillian’ın midesinin düğümlenmesine neden oldu. “Bu konu hakkında konuşmamam gerekiyor, ama birkaç gün önce senin evin üzerindeki Bjornsenler öldürüldü...”

“Tanrım. Nasıl?”

“Ayrıntıları daha sonra veririm. Ama... Kahretsin, bunu alıştıran söyleyemem. Tek öldürülenler Bjornsenler değildi. Üzgünüm Jillian. Ama Wilsonlar. Onlar da öldü.”

Büyük bir inkâr halkası Jillian’ın göğsüne dolandı ve sıkmaya başladı. “Bu imkânsız. Onları daha bu sabah gördüm. Kasabaya giderken uğrayıp onlara yumurta bıraktım.”

“Saat kaç civarındaydı?”

“On bir civarı.”

Oh, Tanrım bunların hiçbiri gerçek değildi. Wilsonları neredeyse çocukluğundan beri tanıyordu. Maggie Wilson Cadılar Bayramı kostümlerini diker ve kutu kutu izci kurabiyesi getirirdi. Jillian’ın babası ilk kalp krizini atlattığında, o iyileşene kadar Joseph Wilson çiftlik işlerinde ona yardım etmişti.

“Jillian?” Stacey’nin sesi kafasındaki hatıra vızıltılarını deldi. “İyi misin?”

“Ben iyiyim. Ama neden Reseph’i soruyorsun? Tüm bunlarla ilgisi olduğunu düşünüyor olamazsın.” Sanki konuşulanları duymuş gibi, Reseph saçları ıslak ve bedeninde su damlacıklarıyla yatak odasından çıktı. Sadece düğmeleri kapatılmamış kot pantolon vardı üzerinde.

“Jaguar ya da ayı gibi bir hayvan olduğunu düşünüyoruz, ama üç ile beş saat önce meydana gelmiş. Eğer Reseph yürüdüyse onların evinin yanından geçmiş olabilir. Bir şeyler görmüş olabilir. Onunla konuşmam gerekiyor. Gelebilir miyim?”

Uyuşmuş halde Jillian kafasını salladı, sonra Stacey’nin onu göremediğini fark etti. “Evet,” dedi çatla sesle.

“Birazdan orada olurum.”

Reseph’in kolları etrafına dolandı ve kendi isteğiyle onun kanatları altına bıraktı kendini. “Sorun ne?”

“Wilsonlar... Ailemin en yakın arkadaşıydılar. Onların kızlarıyla birlikte büyüdüm. Az önce öldüklerini öğrendim.”

Daha sıkı sarıldı. “Üzgünüm.”

“Reseph... Sen onların evinin yanından geçtin. Tepenin altı kilometre aşağısındaki ev. Girişinde vagon tekeri olan. Herhangi bir şey dikkatini çekti mi?”

“Ne gibi?”

“Belki bir jaguar? Ya da ayı? Belki karda ayak izleri?”

Bir nedenle rengi attı ve rahatlamaadan önce kasları gerildi. “Polis onları hayvanın öldürdüğüünü mü düşünüyor?” Jillian kafasını salladığında, elini omurgasında yukarı aşağı hareket ettirerek rahatlatmaya çalıştı. “Jaguar, ayı ya da onlara benzer bir şey görmedim.”

Benzer bir şeyin ne olabileceğini biliyordu. Aynı şekilde *benzer bir şey* görmemenin, orada yalnız olduğu anlamına gelmediğini de biliyordu. Bazı iblisler görünmezdi.

Sekiz

Jillian'ın arkadaşı Stacey zor bir kadındı. Reseph otuz saniyede onu sevmediğine karar verdi. Ancak Jillian'ın bir arkadaşı olarak yaptıklarını takdir etti.

Jillian'ın evine sanki oranın sahibiymiş gibi girdi. Reseph'e sert sert baktı ve başkan suikastında baş şüpheliymiş gibi sorguya çekti. Artık başkan her kimse. Washington'un olmadığı kesindi.

Sorgulamanın sonraki aşamasında Stacey bambu çubuk ve bir çift pense çıkartırsa şaşırmayacaktı. Bunu ona söylediğinde çok da eğlenmiş görünmüyordu.

Bunun hiç espri anlayışı yoktu.

Mutfığa gidip yiyecek bir şeyler ararken Stacey ve Jillian'a yalnız konuşabilmeleri için birkaç dakika verdi. Stacey ve Jillian'ın kanepede oturduğu salona döndüğünde elinde bir bardak sıcak çay vardı. Dizlerinin önüne eğilerek bardağı Jillian'ın ellerine sıkıştırdı. "Titriyorsun. Hadi iç."

Yaşlı gözleri gözleriyle birleşti ve en azından şaşkın ifadenin gittiğini gördüğüne sevindi. Wilsonların ölümü ona sert gelmişti ve Stacey'nin kendisini sorgulamasını izlemek onun için tam bir işkenceydi.

“Teşekkürler.” Jillian'ın yüzünde oluşan gülümseme nabzının aniden hızlanmasına neden oldu.

“Stacey, neden tüm bunlarla sen ilgileniyorsun? Eyalet polisinin sorgulamayı yönetmesi gerekmiyor mu?”

Stacey kıpırdandı ve gözlerini kaçırdı. Evet, bu kadın kesinlikle bir şeyler saklıyordu. “Eyalet polisi bu konuyu önemsemedi,” dedi sonunda. Kısık, komplocu sesiyle devam etmeden önce gergin birkaç saniye boyunca sustu. “Bunu gizli tutmamız gerekiyor, ama cinayetleri araştırmak için paranormal dedektifler gelecek.”

Jillian'ın elleri birden titreyince elindeki çay yere döküldü. “Bunlardan hayvanların sorumlu olduğunu söylemiştin.”

“Anladığım kadarıyla bunu önlem amaçlı yapıyorlar.” Stacey, Reseph peçete alıp Jillian'ın kolundaki çayı silerken onu izledi. “İki suç mahallini de görmedim, ama kasabaya gelip benimle kalırsan içim daha rahat olacak.”

“Hayvanları başıboş bırakamam.”

Reseph, daha fazla dökülmeden bardağı elinden aldı. “Belki Stacey ile gitmelisin. Çiftlikle ben ilgilenirim.”

“Hayır!” Jillian'ın sesi hırıltıdan biraz yüksekti. “Tekrar korku içinde yaşamayacağım. Anladın mı? O şey kazanama-

yacak. Kaçacağımı sanıyorsanız ikinizin de canı cehenne-me...”

“Hey.” Reseph ellerini tuttu, elini hızla çekerek ondan kurtulunca, Reseph ellerini tekrar yakaladı. Bu sefer daha sıkı. “Tamam. Hiç kimse bir yere kaçman için seni zorlamıyor.” Stacey’e şimdi bana onaylayıcı bir işaret ver bakışı attı ve Stacey isteğini yerine getirdi. “Eğer kalmak istiyorsan, seninle kalırım.”

Jillian’ın suratı kızardı ve Reseph onun öfke patlamasından dolayı utandığını düşündü. Utanmasına gerek yoktu. Hâlâ sıcak olan bir travmayla uğraştığı belliydi. Arada bir buharı atması iyiydi.

Stacey onu ayağa kaldırdı. “Gitmem gerekiyor, bir şeye ihtiyacın olursa...” Cümlesini bitirmedi. Aralarındaki arkadaşlık bağının gerisini duymaya ihtiyacı yoktu.

“Teşekkürler.” Kırılğan bir gülümseme ile baktı. “Sorun olmayacak.”

Stacey montunu aldı ve Reseph’e anlamlı bir bakış attı. “Beni arabama bırakabilir misin?”

Bu soru değildi. Daha çok *bunu yapmazsan seni vururum* anlamını içeren bir emirdi. Ülkenin bu tarafındaki kadınlar silahları seviyordu, değil mi? Çok seksiydi.

Jillian iç çekti. “Stacey...”

“Önemli değil.” Reseph gerilimi azaltmaya çalışıyordu. “Hemen dönerim.”

Polis arabasına kadar Stacey'i takip etti. Vardıklarında öfkeli bir şekilde ona döndü.

“Dinle. Kim olduğun umurumda değil. Jillian cehenneme gitti ve kabuğundan çıkalı henüz birkaç ay oldu. Etrafta uyuz bir kedi gibi dolaşıp, içinde ne olduğu belli olmayan bir çantayla dolaşmana ihtiyacı yok.”

Uyuz? Ve kesinlikle Jillian için kullandığı cehennem kelimesinin açılımı öğrenmek istiyordu. “O bir iblisti, değil mi?”

“Bjornsen ve Wilsonları öldüren mi? Bilmiyorum.”

“Hayır. Az önce söylediğin cehennemi Jillian'ın yaşamasına neden olan.”

Stacey'nin ifadesi birden sabitleşti. “Bu seni ilgilendirmez. Sabaha buradan gitmiş olmanı istiyorum. Sen gittikten sonra belki benim yanımda kalmaya ikna olur.”

Normal bir şekilde uzanıp kalçasını arabanın kenarına yaslariken, tembel ve tombul kar taneleri halkalar çizerek yere inmeye başladı.

“Evet, olay şu ki, bu olmayacak. Çantayla ilgili haklısın. Ve senin gibi arkasını kollayacak bir arkadaşı olması gerçekten güzel. Ama bunu artık ben de yapabilirim. İkimiz de çiftliği bırakmayacağını biliyoruz ve dışarıda insanları öldüren bir şey varken, onu kesinlikle yalnız bırakmayacağım. Hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin onu tehdit etmesine izin vermem.”

Çenesi kalktı. “Ya tehdit sensen? Dürüst bir şekilde olmadığımı söyleyebilir misin? Ya yarın uyanıp seri tecavüzcü olduğunu hatırlarsan? Ya da uyuşturucu baronu? Belki de köle tüccarı?”

Zorlu Stacey Reseph’in korkuları üzerine bastı, ama söyledikleri Reseph’in aklındakilerin yanından bile geçmiyordu. Açıklayamıyordu, ama içinde, eğer bir pislikse, uyuşturucu baronunu yavru kedi kadar masum gösterecek bir pislik olduğunu hissediyordu.

Tabi bunu Stacey’e söylemeyecekti. “Eğer bunlardan biri olsaydım, sanırım olacağım en son yer burası olurdu. Bir tanecek trafik ışığı olan kasabanda çok fazla uyuşturucu ya da köle problemiyle karşılaştığını sanmıyorum.”

“İki. İki tane trafik lambası var.”

“Oh, tamam. O halde köle ticaretimi o çok hareketli metropol kasabanda da yapabilirim.”

Gözlerini kışması sırtmasına neden oldu. “Şunu aklından çıkartma, onun kılına zarar verirsen, seni kendi ellerimle öldürürüm.”

Yolunu kapatan kolunu çekti, arabaya bindi ve gitti. Gaza çok sert bastığı için arabanın arkasını kaydırması muhtemelen onu çok kızdırmıştı, ama Reseph’i çok eğlendirdi.

En azından bir varlığın orada olduğunu hissedene kadar. Stacey’nin arabasının uzaklaşan sesini dinledi. Ardından da ormanı dinledi. Hiçbir şey. Ama izlendiğini hissediyordu.

Garip olan şey ise bu sefer tehlike titreşimi hissetmemesiydi. Aslında tam tersiydi. Hislerinde onu rahatlatan bir şey vardı.

“Sen her kimsen,” dedi sessizce, “seni görmek istiyorum. Çünkü şu anda, hafiften delirmeye başladığımı hissediyorum.”

Hiç kimse birden cisimlenmedi ya da ağaçların arasından çıkmadı. Normali de buydu.

“Hadi ama seni kahrolası sapık. Bana bir şeyler ver.” Etrafında tam tur dönerek olası her yöne baktı. “Sanırım bana kim olduğumu söyleyemezsin. Hayır mı? O zaman defol git.”

Bir dakika daha bekledi. His yavaşça solarak sadece soğuk ve karanlıkta dışarıda olduğunu, Jillian’ın ise sıcak ve aydınlık evde olduğunu hatırlattı.

Öfkeyle kulübeye döndü. Jillian’ın göremeyince alarm zilleri çaldı. Mutfak kontrol etti ve onu ışığı kapalı yatak odasında buldu. Yatağın kenarına oturmuştu.

“Stacey kulağını çekti mi?” Sesi kederliydi ve ağladığına dair ufak tonlar içeriyordu.

“Biraz. Sanırım copunu kıcıma sokmak istiyor. Üstelik de zevk verecek şekilde değil.”

Ayaklarına baktı. “Bunun için üzgünüm.”

“Olma. İyi bir arkadaş.” Yatağa çıkararak uzandı ve kollarını ona dolayarak onun da yanına uzanmasını sağladı. “İy misin? Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Bu mükemmel.” Kolunun kıvrımına sokuldu. “Sanırım, aşırı mükemmel.”

“Bir şey nasıl aşırı mükemmel olabilir?”

“Çünkü,” diye fısıldadı. “O zaman her şey parçalanmaya başlar.”

Reaver, Reseph’in iyi olduğunu görünce rahatladı. Atlı, insan dünyasındaki hayatına uyum sağlamış gibi görünüyordu. Üstelik kadın polis ve onun konuşmasını *Khote* içinden izlerken kesinlikle kendisinden daha iyi giyindiğini görmüş-tü.

Aynı şey Reaver için söylenemezdi.

Harvester söz verdiği gibi onu Sheoul-gra’dan çıkartmış-tı, ama hâlâ üç aydır onu yavaşça yiyen iblisin yara izlerini taşıyordu. Ve Harvester kaltağı ise onu iyileştirme teklifinde bile bulunmamıştı. Teklif etse de kabul etmezdi. Ama yine de...

Bir melek olduğu için Reaver hızla iyileşirdi... Tabi yara Sheoul’da olmadıysa ya da kendinden güçlü bir melek onu yaralamadıysa. O zaman tüm güçleri iptal olurdu ve kıyma makinesine girmiş gibi görünürdü.

Başınelek Evlerinin beyaz bakir duvarları arasında yürürken, mor ve yaralı bedeniyle ortamda daha da dikkat çekti. En azından kendi dairesine uğrayarak duş aldı ve Harvester'ın getirdiği pijamaları çıkartarak kot pantolon ile mavi tişörtünü giydi. Cennette ve dünyadaki birkaç yerde, melekler parmaklarını şaklatarak temizlenip üstlerini değiştirebilirdi, ama sıcak suyun hassas bedeninden akarken verdiği hissin tadını çıkartmayı tercih etti. Düşen melek olarak geçirdiği zaman zarfında ufak şeylerden tat almayı öğrenmişti ve melek arkadaşları ukala tavırlarıyla bu yüzden onu küçük göceklerse bile umurunda değildi.

Önünde, kristal kemerler binanın Gözetmen karargâhını işaret ediyordu. Buradaki ekip dünyada olan bitenlerin kaydını tutuyordu. Reaver'ın patronları gibi Memitim gibi görücü meleklerin patronları da burada çalışıyordu.

Reaver ikinci kemerden sağa keskin bir dönüş yaptı. Ses bariyeri görevi yapan parlak zarın içinden geçti. Sonu yokmuş gibi görünen odanın içinde, melekler kitapların sayfalarını çeviriyor, parşömenleri açıyor, hologram gibi havada asılı duran ekranları izliyor ve kahve molasındaki ofis çalışanları gibi aralarında muhabbet ediyorlardı.

Melekler insanlardan çok daha iyi olduklarını düşünmeyi severlerdi, ama Reaver buna dair kanıt bulamamıştı.

Sadece düşünerek odanın ortasında bir sahne oluşturdu, üzerine çıktı ve sesinin herkes tarafından duyulacağına emin oldu. Tekrar, sadece düşünerek konuşuyordu.

“Hey! Sevgili melekler.” Evet, kesinlikle protokole uygun değildi ve turuncu saçlarıyla uyum içinde olan kanatlarıyla çok gurur duyan Darnella ona seslendi.

“Reaver. Sende hiç utanma yok mu?”

“Burada kot pantolon ve tişörtle duruyorum. Patlak dudığım, kırık burnum ve mor bir gözüm var. Utanıyor gibi mi görünüyorum?” Buna uygun resmi bir şeyler giyebilirdi, ama önemsememişti. Bugün isyankâr hissediyordu. İki düzine sinirli meleğe baktı. “Sanırım hiç kimse Gethel’i görmedi?”

Boş bakışlar sorusunu cevaplamıştı.

“Tamam, bir de şöyle deneyelim. Onun ne yaptığını kimler biliyor?”

Gülünç işlemleri olan gümüş pelerin giymiş siyah saçlı Modran öne çıktı. “Artık bizim bölümün çalışanı değil. Neden onu görelim ya da yaptıklarını bilelim?”

Reaver Atlıların İyi Gözetmeni olduktan sonra onun ne-reye atandığını bilmiyordu ve bunu önemsemiyordu. Bunu bilen yüksek rütbeli meleklerle konuşma izni de yoktu. Ama bu odadaki salakların bazılarında vardı.

“Onun kötü olduğunu bilmek istersiniz diye düşünmüştüm. Çok kötü. Thanatos’un çocuğunu öldürüp kıyameti başlatmak için Salgın’la işbirliği yaptı.”

Çok fazla fısıltı oluştu. Bir de şüpheli ifadeler. “Yalancı” diye bağırırlar da vardı. Aptallar. Sorun çok güvenilir olmamasıydı. Birkaç yıl önce, düşen melekken dünyanın kurtar-

rılmasına yardım etmesi önemli değildi; bu geri zekalıların odaklandığı tek nokta bir zamanlar düşmüş olmasıydı. En son olayları öğrenince ona mızraklarla saldıracaklardı. Reseph'i insan gerçekliğine göndermek iyi karşılanmayacaktı.

Özellikle de Gethel, Reseph'in dışarıda olduğunu bildiği ve onu bulmaya çalıştığı için.

Darnella kaşlarından birini kaldırdı. "Peki, buna kanıtın?"

"Görgü şahitlerim var. Thanatos da bunların içinde." Ne olduğunu anlattı ve sonunda şüphenin yerini şok, hüznün ve öfke aldı.

"İnsan gerçekliğinde üç aydan fazla oldu. Bu konuyu bize getirmek için neden bu kadar bekledin?" Darnella ikna olmuştu.

"Sheoul'da sıkışmıştım." Reaver itirafın geri kalanına kendini hazırladı, ama konuşmaya fırsat bulamadan, Reaver'ın tanımadığı tepeden tırnağa beyazlar giymiş sarışın erkek bir melek öne çıktı.

"Başmeleklerle konuşarak soruşturmaya gerek olup olmadığını ve Gethel'in sheoulghulunu teslim etmesini isteyip istemediklerini soracağım."

"İsteyip istememek mi?" Reaver tiksinti dolu ifadeyle surat astı. Gethel'da Sheoul içinde meleksel güçlerini şarj etmesini sağlayan bir eser mi vardı? Çoğu savaş meleğinin sheoulghul kullanma izni yoktu ve savaş melekleri buna en çok ihtiyaç duyanlardı. "Onun kötü tarafa geçtiğini söylüyo-

rum. Kötü adamların tarafını tutuyor, belki hatırlarsınız, iblisler? Şu anda bile Salgın'ı geri getirmek için plan kuruyor.”

“Peki, tam olarak bunu nasıl yapmayı düşünüyor?” Modran sorusundan şüphe damlıyordu. “Salgın öldü.”

Reaver gerildi. “Tam olarak değil. Thanatos yanlış hancı kullandı. Reseph, Salgın içine hapsolmuş halde Sheoulgra'ya gitti.”

Kalabalığın içinden fısıltılar yükseldi ve Darnella konuşmaya başladı. “Bunu beklemiyorduk, ama haberler iyi. Bizim tarafımızda fazladan bir Atlı varken, İncil Kıyametini kazanma şansımız daha fazla. O olmadan kazanma ihtimallerimizi hesaplamıştık ve maalesef çok da cesaret verici değildi.”

“Cesaret verici değil miydi?” Reaver türlerinin küçük görme şekilleriyle her zaman eğlenmişti. “Reseph'in ölümünün tarihi değiştirebileceğinin farkındasınız, değil mi? Bir gecede, Atlılara ithaf edilen her şey silinebilirdi. İncil içinde geçenler de dâhil. Reseph tüm her şeyi değiştirebilirdi. Eğer ölseydi, bambaşka bir dünyada gözlerimizi açabilirdik.”

Bu daha önce gerçekleşmişti. Atlılar lanetlenmeden önce savaş başlatmışlardı. Melekler araya girmiş, insan tarihi ile hafızalarını değiştirmişlerdi. Ama Reseph yaklaşık beş bin yıldır ortalıktaydı ve sayısız insan ile olayı etkilemişti.

Darnella soğuk bir şekilde gülümsedi. “Söylenti. Ve ölmediğine gire alakasız. Umarım şu anda milyonlarca ölüm acısı çekiyordur.”

Herkes katıldığını gösterir şekilde kafasını salladı ve Reaver sözlü saldırısının yanında gerçekleşebilecek fiziksel şiddet için de kendini hazırladı.

“Sheoul-gra’da değil,” dedi birden. Sargı bezini birden çekmek daha az acıttırdı. “Hafızasını sildim ve insan gerçekliğine gönderdim.”

Ani sessizlik. Ardından öfke ulumaları ve “Sen ne yaptın?” soruları yankılandı. Reaver’ın kanatlarının koparılmasını yakaran dualara, hemen gerçekleştirmek isteyenlerin çılgınlıkları eklendi.

Reaver elini kaldırdı, ama karmaşanın sesi azalmadı. “Daha da kötüleşiyor. Evet, bu doğru; Cennetten kovulmayı isteyen arzu ve hakaretlerinizi sonraya saklayın.” Öfkeli kalabalığa baktı ve Gözetmenlik görevinden ne zaman kovulacağını merak etti. Ya da daha kötüsü. “Gethel, Reseph’in serbest olduğunu biliyor, yani muhtemelen Sheoul’daki her anahtar oyuncu da bunun farkında. Daha önce dediğim gibi Salgın’ı geri getirmeye çalışıyor ve eğer onu bulursa, içindeki kötülüğü tekrar uyandırarak bunu gerçekleştirebilir.”

“Bunları nereden biliyorsun?” Modran kasılmış dişleri arasından tısladı.

“Harvester söyledi...”

“Harvester?” İşlemeli pelerin giyen adam resmen onun adını bağırdı. “Düşen bir meleğin söylediklerine mi güveniyorsun?”

“Normalde güvenmem. Ama bu konuda doğruları söylemek için kendince nedenleri var. Ve onun Gözetmen Konseyi Reseph’in Sheoul-gra’dan çıktığını aylar öncesinden biliyor. Çenesi düşük iblisler sayesinde tabi. Artık siz de bildiğinize göre, söylediğim her şeyi onaylayabilirsiniz.” Sahneden aşağı zıpladı ve sahnenin kaybolmasına izin verdi. “Avlamam gereken bir melek var. Sizlerin de Gethel’i aramaları için diğerlerine haber vermesini öneririm.”

“Yaptıkların için cezalandırılacaksın.” Sanki Reaver bunu bilmiyormuş gibi, Modran yemin etti.

Reaver, Modran’ı görmezden geldi ve çıkışa doğru ilerledi. Gethel’i bulmak için gücünün yettiği her şeyi yapardı, ama önce Atlıları kontrol etmeliydi.

Bir doğum, bir düğün ve bilinmeyen neleri kaçırdığını düşününce, yokluğunun nedenini onlara açıklamanın, meleklerle açıklamaktan çok daha zor olacağını düşündü.

Dokuz

Jillian yanık krep ve kömürleşmiş sosis kokusuyla uyan-
dı. Yatakta oturdu, gözlerini kırptırdı. Dün akşamki olaylar
gözleri kadar bulanıktı. Yıkılmıştı. Üzülmüştü. Gecenin bir
vakti uyandığını hatırlıyordu ve neden uyandığını hatırlaya-
masa da Reseph'in ona sarıldığını, göğsünün gözyaşlarıyla
ıslandığını anımsıyordu.

Tek bir kelime bile etmemişti. Ona sadece peçete uzatmış
ve sıkı sıkı sarılmıştı. Güçlü kollarını etrafına dolanmıştı. Ve
şimdi ise evi yakmaya çalışıyor gibi görünüyordu.

Banyoya kısa bir yolculuk yaptı ve aceleyle mutfığa git-
meden önce sabahlığını giydi. Mutfakta, üzerinde sadece
pantolonu olan Reseph alev almış tavayı musluğa soktu.

Lavabodan dumanlar yükseldi, akan suyun etrafında bu-
harlar oluştu. "Ah, şey, merhaba." Reseph omzu üzerinden
utangaç bir gülümseme fırlattı. "Sana kahvaltı hazırlamak
istedim."

“Bunu görebiliyorum.” Kâğıt havlu ve krep kalıntılarının kül bataklığı oluşturduğu lavaboya baktı. “Bence bir dahaki sefere yemek işini bana bırakmalısın.” Dağınıklığa bakarak kaşlarını çattı.

“Sanki hayatımda hiç yemek pişirmemişim. Bu nasıl olabilir?”

“Belki hep dışarıdan yemişsindir?”

“Belki de zengindim ve hizmetçilerim vardı. Bu güzel olurdu.”

Boş döküm kızartma tavaşını ısıtan gazı kapattı. “O kadar zengin olmak benim hoşuma gitmezdi.”

Reseph etrafında dönerek kalçasını tezgâha dayadı. Heykeltıraş elinden çıkma göğsünü sergiliyordu. “Yani etrafında değiştirmek istediğin hiçbir şey yok mu? Gitmek istediğin bir yer?”

Reseph gibi iriyarı adamlarla dolu büyülü ada aklında canlandı. “Yeni bir kamyon alıp ambarı genişletebilirim. Tropik bir seyahat ise güzel olurdu, ama hayır, hayatımı olduğu şekliyle seviyorum.”

“Hah.” Göğünü sıvazladı ve elini omzuna kadar çıkarttı. Eklemlerini açıyordu ve Jillian buzdolabını açmak için gözlerini ondan zor ayırdı. “Nasıl hissediyorsun?”

“Daha iyiyim,” dedi taze yumurtaları koyduğu kâseyi alırken.

“Konuşmak ister misin?”

“Hayır.” Komşularının ölümü ya da dün akşam aslında ne kadar korktuğu hakkında bir daha asla konuşmak isteyeceğini sanmıyordu. “Ama teşekkür ederim. Ateşe odun attığın için de teşekkürler.”

“Hayvanları besleyip, ambara giden yolu da temizledim.”

“Kendini yormana gerek yoktu.”

Omuzlarını silkti. “Uyuyamadım. Umarım sorun olmaz, ama bilgisayarını da kullandım.”

Ufak bir endişe iğne gibi ensesine saglandı. “Bir şey bula-bildin mi? Kendinle ilgili?”

“Hayır, ama at dövmemim fotoğrafını birilerinin tanıyıp tanımayacağına bakmak için bir foruma yükledim. Henüz bir şey çıkmadı. Ayrıca geçen yıl olanları da araştırdım biraz. Ufak tefek şeyleri tekrar hatırlamamı sağladı. Şu anda başkanın kim olduğunu biliyorum.” Elini saçlarının arasından geçirdi ve Jillian bunu ona yapmamak için yumruklarını sıktı. “Ama garip doğrusu, çünkü Washington olduğundan emindim.” Kafasını salladı. “En saçma kısmı ise her şeyin başladığı zamana kadar ufak parçalar halinde hatıra ve bilgilerimin su yüzüne çıkmış olması. Sonrasında hiçbir şey yok.”

Tabağı lavabonun yanına yerleştirirken, komada geçirdiği bir ayı düşündü. Hastane yatağında kafası karışık ve yalnız uyandığında, oraya gitmesine neden olan olayları hatırlaya-

mamıştı. Haftalar sonra hatırlamış ve birçok açıdan hatırlamamış olmayı dilemişti.

“Belki de yaralanmıştın. Koma benzeri bir şey gibi.” İfadesi düşünceliydi.

“Belki. Ama bu yine de senin arazine nasıl geldiğimi açıklamıyor. Çıplak ve yarı donmuş halde üstelik. Ya hafıza kaybı yaşama nedenimin açıklaması bir koma ya da kazadan daha kötüyse?”

“Ne gibi? Korkunç bir şey oldu ve sen ket mi vuruyorsun? Bir tür travma sonrası stres bozukluğu gibi mi?”

“Bilmiyorum.” Tezgâhtan kalktı ve yürümeye başladı. “Sanki kafamın içinde geçmişimi kapatan bir duvar var ve bunu yıkabilirsem hatırlayacağım. Tam orada... Neredeyse dokunabileceğim.” Kafasını salladı. “Ama sonra belki de bunu istemediğimi düşünüyorum.”

“Anlıyorum. Çok iyi anlıyorum.”

“Ne oldu?” Reseph ellerini omzuna koydu ve Jillian’ın nefesi kesildi. Gücüne rağmen çok nazık ve hassastı. “Dün gece uykunda bağıırıyordun.”

İnlememek için kendini zor tuttu. “Wilsonlar için üzül-müştüm.”

“Saçmalık.” Sert kelime yumuşak çıkmıştı. “Kâbustu ve sende çok fazla kâbus var.”

“Bunu bilemezsin,” dedi aşırı savunmacı halde.

Reseph ellerini indirdi ama uzaklaşmadı. “Kanepede uyduğumda da seni duydum.”

Suçlamalarına cevap veremezdi, ama ondan uzaklaşabilirdi ve mutfağın diğer tarafına geçerek tezgâhı silerek kendini oyaladı. “Herkesin kâbusu vardır.”

“Ama onlardan uyanırken yalnız olmak zorunda değilsin.”

Duygularla bu kadar yüklü bir şekilde söylemesi kalbini sardı. Aralarında garip bir gerginlik oldu. Sanki ikisi de ilişkilerinin gittiği yönden rahatsız olmuştu. Ki bu en azından Jillian için çok hızlıydı. Bir ilişki *istemiyordu*. Ama düşüncelerine de engel olamıyordu. Ve Reseph’le geçirdiği her dakika ondan daha çok hoşlanıyordu. Ona hissettirdiği duyguları daha çok arzulamaya başlıyordu.

Ortamı yumuşat. Hemen. Ellerini beline koydu ve şakacı tiksime ile gözlerini devirdi. “Beni yatağa atmak için her fırsatı değerlendireceksin, değil mi?”

Ufak bir gülümseme yüzünde yayıldı. “Jilly, beni çok iyi tanıyorsun.”

İrkildi. Bebek bezi kullandığı zamanlardan beri kimse ona Jilly dememişti. Kızartma tavasını ocaktan aldı. “Bana bir daha Jilly dersin kafana bunu yersin.”

“Ağır görünüyor.”

Daha da yükseğe kaldırdı. “Dökme demir.”

“Bana gerçekten vurmazsın, değil mi... Jilly?”

Sıkılmış dişleri arasından tısladı. “Evet.”

Reseph öne doğru ilerledi ve her adımıyla Jillian’ın kalbi hızlandı. Neredeyse degecek kadar yaklaşıncaya durdu ve öne eğilerek dudaklarını kulağına yasladı. “Silah sapını sıkı sıkı tutabilen kadınlardan hoşlandığımı biliyorsun.”

“Öyle mi? Sap ile başka neler yapılabileceğini de biliyor musun?”

Kahkaha atarak, yenildiğini gösterir şekilde elini kaldırdı ve bir adım geri gitti. “Hayvanları kontrol edeceğim.”

“Onları beslemedin mi zaten?”

“Evet, ama dışarıda bir şey var.”

Bu hatırlatıcı cümle eğlenceli ruh halini bozdu. “Dikkatli ol.”

“Evet. Eğer bir göbek adım olsaydı, kesinlikle dikkat olurdu.” Kaşlarını oynattı. “Sanırım.”

“Bundan şüpheliyim.”

Omuzlarını silkerek derisinin altındaki güçlü kasların dans etmesine neden oldu. “Muhtemelen haklısın.”

Reseph üzerine tişört geçirdi ve buz gibi esen rüzgâra minnettar dışarı çıktı. Onu terleten yine seks oyunları değildi. Jillian’ın kâbuslarından konuşmaktı. Reseph çok açık sözlü olmamıştı. Evet, uykusunda sayıklamış, zaman zaman

çığlık atmış, çamaşır makinesindeki çorap gibi sürekli dönmüş ve tekmelemişti.

Ama bunları Reseph de yapmıştı.

Bu sabah onu yataktan çıkartan, gözlerini her kapattığında film gibi gözünün önünde oynayan kâbuslardı.

Canavarlar görmüştü. Tüm şekil ve boyutlarda korkunç yaratıklar. En kötülerini ise başlarda insan gibi görünen, ama sonra gerçek insanların üzerine saldıran şeylere dönüşenlerdi. Ayrıca salgınlar da vardı, çok fazla insan acı çekiyordu.

Kâbusların en korkutucu kısmı ise, kendisinin tüm bu dehşetten hoşlanması gerektiğini hissetmesiydi. Kan. Ölüm.

Belki de internette geçen yıl kötüye giden şeyleri o kadar derinlemesine araştırmamalıydı. Haberleri izlemiş, hükümetlerin evrensel olarak yayınladığı bildirileri okumuş, midesini bulandıracak kadar rahatsız fotoğraflar görmüştü.

Ama hepsi çok tanıdıktı.

Nedenini bilmek zorundaydı. Cevaplara ihtiyacı vardı. İnternetin veremeyeceği cevaplara.

Omzunun üzerinden arkaya bakarak Jillian'ın hâlâ evde olduğundan emin oldu ve garaja doğru yürümeye başladı. Ana yola çıktı ve sola dönerek Bjornsenlerin yaşadığını düşündüğü dağa doğru ilerledi. Ne kadar yürüdüğünden emin değildi, ama doğru girişi bulduğunu biliyordu.

Sinsi, kötücül titreşim onu sarmasa bile, lastik izleriyle dolu olan giriş yolu etkileyecekti. Burada, dağın başında, çakıl taşlı giriş yolunda yoğun bir trafik yaşanmıştı.

Dikkatle, lastik izlerini takip etti. Göz ve kulakları tehlikelere karşı tetikteydi. Yol yarım kilometre kadar kıvrımlarla ilerledi. Tepedeki kıvrımı döndüğünde, ileride polis şeritleriyle kaplı paslanmış bir karavan gördü.

Polis şeridinin altından eğilerek geçerken kötülük hissi daha da yoğunlaştı. Nabızı hızlandı. Tekrar, tanıdıklık hissi kafatasının içinde saat gibi atıyordu. Kapı koluna uzanırken elleri titredi.

Kapıyı ardına kadar açtı ve ölümün kokusu suratına çarpıtı. Kan ve bağırsağın ağır kokusuna kükürt ve sülfüre benzer garip dumanlı hava eşlik ediyordu.

Kükürt? Kükürdün nasıl koktuğunu nereden bilebilirdi? Tanrım, ölümün nasıl koktuğunu nasıl biliyordu?

Siktir. Bu hiç iyiye işaret değildi.

Reseph içeri girdi. Polislerin kanıt işareti, bandı ya da her tarafa yapıştırılmış fotoğraflara dokunmamak için özen gösteriyordu. Kurumuş kan duvar ve mobilyaların üzerinde dehşet verici sanat eserleri oluşturmuştu. Ahşap zemin ve turuncu tüylü halının ortasında ise hâlâ nemli kan gölleri bataklık jeli gibi görünüyordu.

Botları mutfaktaki kırık camların üzerinde çığırdağı. Kırılmış tabak ve pencerelerin kalıntıları. Yere eğilerek, dolap-

lardaki pençe izlerini inceledi. Derindi, kimi sunta kapakların diğer tarafından çıkmıştı. Kanlı parmak izleri tüm alana yayılmıştı. Kimi insanlara aitti, kimi değildi.

Elini insana ait *olmayanlardan* birinin üzerinden geçirdi. İz elinden daha uzun ve genişti, jaguar izlerinde gördüklerine çok benziyordu.

Ama bu kesinlikle bir jaguar değildi ve polisler bir ayıdan şüphelendiyseler, kesinlikle aptal olmalıydılar. En azından uzmanları çağırmayı akıl edebilmişlerdi.

Bundan ben sorumluyum.

Bu düşünce yoktan zihnine girdi ve tüm bedenini sarstı. Sorumlu olamazdı. Karda donmakla meşguldü.

Tabi önce onları öldürüp sonra da düşene kadar ağaçların içinde ilerlemediysem.

Titrek nefes ciğerlerinden kaçtı. Sürekli kendinden şüphe etmekten yorulmuştu. Farkında olmadan parmağını yere döken tuzun üzerinden geçirdi. Bazı evini iblislerden arındırma siteleri, belirli doğaüstü yaratıkların tuz çizgisi üzerinden geçemediği iddia etmişti. Kulağına çok saçma gelmişti, ama kahretsin, eğer Jillian'ı güvende tutmaya çalışacaksa her şeyi denemek zorundaydı.

Uzaktan gelen araba sesi kaya tuzu çalma fikrinden vazgeçmesine neden oldu. Anında ayağa kalktı ve arka çıkış kapısı aradı. Polislerin omu orada yakalaması hiç hoş olmazdı.

Özellikle de bu polis, onu hayalarından asmak isteyen Stacey olursa. Kahretsin.

Dışarı bakmak için yere eğilerek mutfak penceresine yaklaştı ve kalbi durdu. Polis değildi. Kar aracı üzerinde Jillian gelmişti.

Lanet olsun. Neredeyse Stacey'nin onu bulmuş olmasını tercih edecekti. Siyah kayak pantolonu, kar botu ve yeşil kaban giyinmiş halde araçtan indi ve Reseph'in ayak izlerine bakarak kapıya yaklaştı. Reseph onu kapıda karşıladı.

Ve Jillian kesinlikle öfkeliydi.

Sinirli ifadesiyle eldivenli ellerini iki yanında sıktı. "Burada ne işin var? Burası suç mahalli. Gittiğini neden bana söylemedin? Bu çok saçma..." Arkasındaki sahneyi görünce cümlesi yarım kaldı. Gözlerindeki ateş söndü ve rengi o kadar soldu ki, bayılırsa yakalayabilmek için kendini hazırladı.

Öne çıkıp kapıyı kapatamadan omuz atarak içeri girdi.

"Jillian," dedi kolundan yakalayarak, "Bunu görmek zorunda değilsin."

"Oh, ama sen görebilirsin, öyle mi?" Kolunu çekti. "Çocuk değilim."

"Buranın suç mahalli olduğunu söyleyen sendin." Gözlerini dikti. En azından kızartma tavası yanında değildi. Mutfaka girip dolaptaki pençe izlerini gördüğü an rengi daha da soldu.

“Polis prosedürleri hakkında fazla bilgim yok, ama kurban ve kanıtların fotoğraflarını olay yerine yapıştırmak garip geldi.”

Birkaç defa zorla yutkundu. “Sanırım normal suç mahalli için uygulanan standart bir prosedür değil. Bir süre önce, Stacey, paranormal uzmanlar çağrıldığında kurban ve kanıtların fotoğraflarını bırakmalarını istediklerini söylemişti. İnsanlara çok fazla görüşmek istemiyorlarmış.”

Daha sert bir şekilde yutkunarak fotoğraflardan birine baktı ve Reseph nefesini tuttu. Tüm fotoğraflar içerisinde en akılda kalıcı olan bir kadının göğsündeki pençe izlerini gösteren fotoğraftı.

Fotoğrafta sadece göğüs kısmı vardı, çünkü kolları, bacakları ve kafası yoktu.

Jillian eliyle ağzını kapatıp kapıya koştu. Reseph arkasından koştu. Onu evin yanındaki ağaç yığınlarının orada kusmamaya çalışırken buldu.

Çaresizlik midisinin düğümlenmesine neden oldu ve elinden gelen tek şeyi yaptı. Sırtını sıvazladı. Montunun üzerinden ufak ve nazik halkalar. “Üzgünüm. Bu insanlarla yakın mıydın?” Kafasını salladı. “Birkaç ay önce taşındılar. Aslında aşağılık insanlardı. Adam bahçesine girdi diye keçilerimden birini vurdu ve karısı hiç önemsemedi. Ama onlar... Böyle ölmeyi hak etmemişlerdi.” Titredi. “Bu yabani bir hayvan değildi Reseph. Bunu ikimiz de biliyoruz.”

Kalbi neredeyse duracaktı ve bu soğuk havada bile avuçları terlemeye başladı. “Ne olduğunu biliyor musun?”

“Evet.” Yeşil gözlerini gözlerine kilitledi. Titreyen elleriyle montunu açtı ve tişörtünü kaldırdı.

Göbeğinde yara izleri vardı. Ölü kadının bedenindeki pençe izleriyle aynı yaralar derisine kazınmıştı.

On

“Ne oldu?” Reseph’in sesi bu sefer kısık ve ölümcüldü. Jillian savunmaya geçerek ya da bu konuda konuşmak istemediğini söyleyerek kurtulamayacağını biliyordu.

“Sana her şeyi anlatacağım.” Etrafına baktı ve titredi. “Ama önce eve gitmek istiyorum. Burası beni ürkütüyor.”

Reseph kararlı bir şekilde kafasını salladı ve kar aracına yöneldi. “Ben sürerim. Bayılacak gibi görünüyorsun.”

“Bunların nasıl kullanıldığını biliyor musun?”

“Garip ama evet. Araba da kullanabiliyorum. Atlı arabalar konusunda da çok iyi olduğumdan eminim.” Araca bindi ve elini uzatarak Jillian’ın binmesine yardım etti. Araca oturduğunda bedenini bedenine yasadı ve kollarını sıkıca beline doladı. “Daha aşağı.”

“Ne?”

“Ellerini daha aşağı indir.”

İpek saçlarındaki sıcak ve topraksı kokuyu içine çekerken dediğini yaptı, ardından omzuna yumruk attı. “Sen ve senin tek yönlü beynin.”

“Bir erkeği, denediği için suçlayamazsın.” Motoru çalıştırdı. Motorun sesinin zeki bir cevabı engellemesini umdu. Şüphesiz dakik zamanlamasının nedeni buydu.

Gaza basarak dairesel bir harekete döndü. Uzun, rüzgârlı yoldan aşağı inmeye başladıklarında, ağaçların arasında onlara yaklaşan tepe lambalarını gördüler. Reseph aracı durdurdu.

“O kim?”

Beline sardığı kollarını sıktı. “Polis olabilir. Ya da özel uzmanlar.”

“Gerçekten de onlar kim?”

“İblis avcıları.” Onlardan biriyle hiç tanışmamıştı, ama onlar hakkındaki haberler sürekli televizyonlardaydı.

Reseph’in rengi attı, sırtında Jillian’ın göğsüne değen kaslar betona döndü. “Senin evine gitmemiz için başka bir yol var mı?”

“Neden?”

“Bilmiyorum. İçimde kötü bir his var.”

“Onlara ilgili mi?”

“Hayır,” dedi kabaca. “Benimle ilgili.” Araç yaklaştıkça bedeni daha da kasıldı. “Açıklayamam. Sadece buradan gitmeliyiz.”

Huysuzlandı, ama Reseph henüz damarına basmamıştı. İnce ağaçlardan oluşan bir yol gösterdi. “Bu taraftan. İçinden geçebileceğimiz bir mera var.” Reseph hiç zaman kaybetmedi. Gaza bastı ve ormanın içine girdi. Jillian araçtan düşmemek için sıkı sıkı tutundu, gerçi bu işi yıllardır yapan bir profesyonel gibi kullandığını itiraf etmeliydi.

“İyi sürüyorsun,” diye bağırdı kulağına.

“Biliyorum.”

“Ukala,” diye mırıldandı ve Reseph’in kıkırdağına yemin edebilirdi.

Açıktaki kalmak istemiyormuş gibi ağaçların yakınından giderek alanı geçti. Önlerinde bir geyik ağaç kütüğünden atladı ve kar üzerinde hız yaparlarken onlara bakabilmek için kafasını çevirdi. Reseph hayvana selam verdi ve aracı ormana çevirerek Jillian’ın işaret ettiği yöne doğru ilerledi.

Tek parça halinde eve vardılar. Mucize gibi görünüyordu. Reseph aracı iyi kullanıyordu, ama bir manyak gibi sürüyordu.

Eve girer girmez, tişört ve çoraplarını çıkartarak sadece pantolonlarıyla kaldı. Kıyafetlerden nefret etmesini garip bulabilirdi, ama kesinlikle çıplak bedenine bakmayı sorun etmiyordu.

“Şimdi,” dedi kollarını muhteşem göğsünde kavuşturarak. “Ne oldu?”

“Önce biraz soluklansam olmaz mı?” Yatak odasına doğru gitti ve Reseph onu takip etti.

“Rahatlamak için yolda zamanın vardı.”

Sinirli bir bakış attı. “Kar aracının arkasında seninle yolculuk etmenin rahatlatıcı olduğunu düşünüyorsan delirmişsin.”

“Büyük bir olasılıkla.” Kapı girişine yaslandı. “Evet.”

“Evet.” Geçmişinin karanlık hatıraları yükseldi. Ertele. Bir dakika bile olsa ertelemeliydi. “Neden önce sen başlayıp iblis avcılarının seni rahatsız etme nedenini anlatmıyorsun.”

“Bilmiyorum.” Gerçeği söyleyip söylemediğini anlamak için onu baştan aşağı inceledi. Ama bunun zaman kaybı olduğunu fark etti. İş bir adamı yargılamaya geldiğinde çok kötüydü. “Sanırım cadı avından korktum. Bağnazların olayları nasıl görmek istedikleri şekilde gördüklerini biliyor musun? Ya benim durumuma bakıp kazıkta yakılmam gerektiğine karar verirlerse? Salem cadı mahkemelerinde ne olduğuna bir bak. Mahkemeye çıkartılan hiç kimse aslında cadı değildi. Biri iblisti, ama cadı yoktu.” Durdu. “Bunu nereden biliyorum?”

“Belki internete girdiğinde görmüşsündür. Ama evet, iblis avcılarıyla karşılaşmanın ne kadar rahatsız edebileceğini anlıyorum.”

“Kesinlikle. Şimdi,” dedi derin sesinde emirle, “sana ne olduğunu anlat.”

Kahretsin. Kesinlikle konuyu bırakmayacaktı, ama onu suçlayamazdı. Yaralarını gösterdiği an davetiyeyi kendi elleriyle imzalamıştı. Tanrım, bunu yapmasının nedenini bilmiyordu. Stacey’nin bile onlara bakmasına izin vermemişti.

“Bir yıl önce oldu.” Yatağa oturdu ve kucağına bir yastık çekti. “Vardiya bitiminden sonra Orlando hava trafik kontrol kulesinden çıkıyordum, bu yüzden neredeyse gece yarısıydı. Park alanı iyi aydınlatılmıştı, ama birden ışıklar söndü.”

“Bir yıl önce. Tüm şu iblis olaylarının olduğu zamanda, değil mi?”

“Sayılır. Görünüşe göre olaylar birkaç ay önce başlamış ama halk o zamana kadar kesin bilgiye sahip değildi. İşte tam o sırada işler yolunda çıkıp kötüleşmeye başladı.” Her şeyin durduğu üç ay öncesine kadar. “Evet dedikodu ve söylentiler vardı, üstelik gittikçe korkutucu hale geliyordu, ama dünya liderleri insanları sakinleştirmeye çalışıyordu.” Tüm bedeni titremeye başladı. “Olmam gerektiği kadar dikkatli değildim. Ama nişanlımla otoparkta buluşacaktım...”

“Nişanlın?” Bir şekilde Reseph’in sesi daha da derinleşti.

“Evet, ama, şey... Bitti. Artık birlikte değiliz. Yoksa burada olmazdım.” Tanrım, daha fazla saçmalayabilir miydi? Ve neden açıklama ihtiyacı hissetmişti? “Her neyse, park

alanındaydım ve ışıklar söndüğünde binanın içine dönmeliydim. Ama bunun yerine tam bir aptal gibi arabama gittim.”

“Bilemezdin. Ve havaalanında değil miydin? Kontrol kulesi güvenli alanda değil mi?”

“Evet, muhtemelen bu yüzden kendimi güvende hissettim.” Derin bir nefes alarak kendini hikâyenin devamına hazırladı. “Arabama yaklaştığımda kan gördüm. Benim arabamın yanına park etmiş kamyonun sızıyordu. O an sadece yağ olduğunu düşündüm.”

“Çünkü karanlıktı.”

“Kesinlikle.” Kasıldı. “Ama kokuyu hatırlıyorum. Anlamalıydım. Çok aptaldım.” Onu rahatlatmasına fırsat vermedi. “Arabamın arkasına yürüdüm ve Sandy’i o zaman gördüm. Hava durumu aletlerini kontrol eden elektronik teknisyeniydi. Canavarların saldırısına uğruyordu.” Yaratıklar cinsel olarak onu taciz ediyordu. Devasa dişleriyle bedenini parçaladıkları zamanlarda bile. “Ölmüştü. Tanrım, umarım ölmüştü.”

“Sen ne yaptın?”

“Koştum. Koşmayı denedim en azından. On adım atamadan içlerinden biri beni yere serdi.” Onu endişeyle izleyen Reseph’e baktı, neyse ki gözlerinde acıma yoktu. “İşin en garip yanı acıyı hatırlamıyorum. Pençeleriyle beni kestiğini biliyordum ve dehşete düşmüştüm, ama canımın yandığını hatırlamıyorum.” Ama o korku... Bunu asla unutmayacaktı.

“Başka ne hatırlıyorsun?”

“Nefesini.” Tekrar titredi, bu sefer yatağı da sarsacak kadar şiddetliydi. “Dışkıya karışmış çürük yumurta ve et gibiydi.” Sürekli göbeğini sıvazladığı, parmaklarını yaralarının üzerinden geçirdiğini fark etti. Elini geri çekti. “Ve işte o zaman adamı gördüm.”

Reseph kapı çerçevesinden yavaş ve esnek bir şekilde uzaklaştı. “Adam mı?”

Kafa salladı. “Gölgelerin içindeydi. Onu görmedim, ama hissettim. Devasa bir soba gibiydi, ancak sıcaklık yerine kötülük yayıyordu.” Gergin bir kahkaha attı. “Kulağa deli saçması gibi geliyor, değil mi?”

“İblislerden bahsediyoruz, o yüzden hiçbir şey saçma gelmiyor. Ya da belki hepsi saçmalıktır.”

“Bence hepsi öyle.”

Ayaklarının dibinde çömeldi ve ellerini ellerinin üzerine koydu. “Sonra ne oldu?”

“Bilmiyorum.” Yalan söylemişti, ama kanlı ayrıntıları vermeye henüz hazır değildi. İleride de hazır olacağından şüpheliydi. “Ancak kanat seslerini hatırlıyorum. Çok garipti. Tüm uluma ve hırıldamalar arasında fısıltı yumuşaklığındaki kanat seslerini duydum.” Birkaç saniye sessiz kaldı ve tekrar konuşmaya başladığında dudakları birbirine bastırmaktan uyuşmuştu. “Bir ay sonra hastanede uyandım. Doktor, havaalanı polislerinin rutin kontrol sırasında beni bulduğunu söyle-

di. Sonraki haftalarda hiçbir şey hatırlamadım ve hatırladığımda da hastaneden taburcu edildim. İşe geri dönemezdim, bu yüzden işten ayrıldım ve buraya geldim.”

“Peki ya nişanlın?” Son kelimesi kısık bir hırlama gibi çıkmıştı.

“Onu bir daha görmedim.”

Zafer gülümsemesi Reseph’in dudaklarına yerleşti. “İblisler onu yedi mi?”

“Umarım,” diye mırıldandı. “Hastanede uyandığımın ertesi günü, ilk ziyaretçim geldi. Karısı.” Görünüşe göre Jason karısına her şeyi itiraf etmiş, onu terk etmeyi düşündüğünü söylemişti, ama dünyadaki olaylar ışığı görmesini sağlamıştı falan filan. Bu yüzden Jillian ile otoparkta buluşmaya gelmemişti. O ve evliliği hakkındaki düşüncelerini değiştirmişti. Hastaneye gelip Jillian’a ilişkilerinin bittiği söyleme işi de karısına kalmıştı.

“Evli bir adamla mı nişanlıydın?”

O an yerin dibine girdiğini hissetti. “Evli olduğunu bilmiyordum. Bana boşandığını söylemişti.”

“Aşâğılık herif.”

“Bu konuda aksini iddia edemem.”

Reseph onu incelemeye başladı ve Jillian tekrar onun göründüğünden çok daha yaşlı olduğunu düşündü. “Stacey neler olduğunu biliyor, değil mi?”

“Evet. Tek bilen oydu.” Reseph’in elini sıktı, yanında olduğu için mutluydu. “Her şey yolunda gidiyordu, ama şimdi... Kahretsin.” Gözlerini kapattı, ancak bu komşusunun evinde gördüklerini zihninden çıkartmadı. “Aynı tür bir iblis benim komşumu parçaladı, değil mi? Tanrım, ya tüm bunlar benim yüzümden olduysa? Reseph, ya sırada ben varsam?”

“O zaman onu öldürürüm. Sana söz veriyorum Jillian, bundan sonra hiçbir canavar sana dokunamaz.”

Hayatında ona söz veren çok fazla erkek olmuştu ve artık onlara güvenmemeyi öğrenmişti. Ama Reseph’e inandı. Nedenini bilmiyordu. Şimdi ise tek umudu, kim olduğunu hatırladıktan sonra verdiği sözü unutmamasıydı.

Kynan Morgan kiralık arazi aracından indi. Botları araç lastiklerinin sertleştirdiği karda gıcırdıyordu. Yaklaşırken ağaçların arasında anlık kırmızı metal bir yansıma görmüştü, ama burada her kim varsa gitmişti. Taze izler ormanın içinde kayboluyordu.

“Onun ne olduğunu düşünüyorsun?” Ky’ın partneri ve evlilik yoluyla akrabası olan Arik Wagner uzaktan baktı. Ky güneş gözlüklerini çıkarttı. “Halktan biridir belki.”

“İzleri takip etmek ister misin?”

“Cebinde kar ayakkabın varsa seni tutmam.”

Arik surat astı. “Pislik.” Eve doğru ilerledi ve kapıda durdu.

İkisi de böyle sahneleri sevmiyordu, üstelik dağın aşağısından geldikleri olay yeri o kadar kötüydü ki Kynan'ın akli hâlâ orada kalmıştı. İblislerin bazen olay yerine geri döndüklerinden, ölümün tadını çıkartıp, oraya gelen insanların korkularından beslendiklerinden söz etmeye gerek bile yoktu. Heofon sayesinde Kynan'ın korkacak bir şeyi yoktu. Boynundaki kolye ve ona yapılmış olan tılsım sayesinde düşen melekler dışında herkese karşı korunuyordu.

“Hadi ama.”

Arik kapıyı açtı. İblislerin işledikleri cinayetlere ait koku Ky'nın suratına çarptı. Sadece kuzeyde kış olmasından, evin Louisiana sıcağında nemle pişmediğine minnettardı.

“Siktir. İblislerden nefret ediyorum.” Bunu isteyerek söylememişti... Tüm iblisler için değil. Kardeşinin iblisle evli bir kurt adam olduğu ve kendisinin de aslında Mahşerin Dört Atlısından biriyle evli olduğu düşünüldüğünde gerçek anlaşıyordu.

Ama Arik bir ayını cehennemde geçirmişti. Gerçekten de cehennemde işkence görmüştü. O yüzden aslında aralarında bağ olmayan ya da sevişmediği iblislerden iğreniyordu.

Ky evi inceleyerek ayak ve pençe izleri ile kurbanlar üstündeki yaraların notlarını aldı. “Ruh Parçalayıcı. Tıpkı son olay yerindeki gibi.”

“O zaman bu bir alanda iki aile ve bir kaç avcı yapar.” Arik elini saçlarından geçirdi. “Sence kaç tane iblis söz konusu?” Kynan derin bir nefes aldı. “Her evde en az bir tane,

ama bu bir çift ya da alanda takılan bir sürüyle uğraşmadığımız anlamına gelmez. Garip olan şey öldürme şekilleri.”

Ruh Parçalayıcılar genellikle bir alandaki herkesi öldürmezlerdi. Birini canlı bırakarak zaman içinde ona işkence etmeyi severlerdi. Yıllarca arada bir uğramak, onları çıldırtmak en büyük zevkleri idi.

“Peki, neden burası?”

“İblis ya da iblisler bir nedenle buraya gelmiş olmalılar. Belki de biri yüzünden.”

“O halde bu kişiyi bulmalıyız. Bu davayı hızla çözeriz diye ummuştum.”

Ky bir kaşını kaldırdı. “Limos seni yoruyor galiba?”

“Tahmin bile edemezsin.”

“Oh, bir tahminim var. Gem bir bebek daha istiyor ve kadınlar istediğinde alırlar...”

“Başka bir şeyi düşünmezler.” Arik kafasını salladı. “Evet, biliyorum ve Limos çok ısrarcı.”

Kynan kahkaha attı. Evet, Limos kesinlikle istediğini elde edecek biriydi. Beş bin yıllık bekârlıktan sonra ise yetişmesi gereken çok şey vardı. Arik bundan şikâyetçi değildi. Ama sürekli yorgundu. Yüzünde bir gülümsemeyle yorgunluk çekiyordu gerçi.

“Tamam, o zaman tüm ölümlerin bir listesini çıkartalım ve ortak noktaları var mı bakalım. Ruh Parçalayıcıları kendine çeken kişi muhtemelen ölüm halkası içinde olacaktır.”

Arik iç çekti. “Doğaüstü Olay Yeri İncelemeye düştüğümüze inanmıyorum.”

“Birilerinin bunu da yapması gerekiyordu.”

“Bu önceden Aegis’in işiydi,” diye mırıldandı. Kynan’ın ağzında kötü bir tat oluştu. Aegis önceden ve hâlâ, dünyadaki önde gelen iblis karşıtı güçtü. Arik ve Ky ise bunun bir parçasıydı. Aslında onlar yönetiyordu. Ama organizasyon üç ay önce parçalanmıştı. Kynan ile birlikte Val, Arik, Decker, Tayla, Regan ve birkaç kişi daha çıkmaları için zorlanmıştı.

Şimdi Ky ve diğer kovulanlar, işten çıkartılmalarına neden olan prensiplerle yürütülen bir oluşum inşa etmeye çalışıyorlardı. Ama bu hiç kolay değildi. Çoğu Aegis üyesi “eski usulleri” tercih ediyordu. Bu da tüm iblis, vampir ve şekil değiştirenleri görür görmez öldürmeyi içeriyordu. Aegis “iyi” iblislere inanmıyordu.

Ama Ky ve diğerlerinin yönettiği İblis Faaliyetleri Müdahale Ekibi New York ve Madrid’de iki üs kuracak kadar üye toplamayı başarmıştı. Los Angeles’te İFME Ofisi kurmayı düşünüyorlardı. Maalesef Aegis destek olmuyor, aksine yapabildikleri her yer ve zamanda sorun çıkartıyorlardı.

Kynan dolapların birinden kırık bir pençe çıkarttı. Bazen DNA’lar sayesinde sahibinin yerini bulabiliyorlardı. “Gerçi Aegis hiç bu şekilde çalışmadı.”

Hayır, Aegis süper gizli bir kurumdu. Genellikle kulakları yere dayalı halde, polis ve haber raporlarından ya da dedikodulardan duydukları problemlerin icabına bakıyorlardı. Şimdi saklandıkları yerden çıkmışlardı ve dünyadaki iblis isyanlarını bastırmakla o kadar meşgullerdi ki, bu gibi ufak sorunlarla uğraşacak zamanları olmuyordu.

İşte tam burada İFME devreye giriyor, doldurulması gereken boşlukları dolduruyorlardı. Emniyet teşkilatına kendilerini tanıtmış ve emirleri altına girmişlerdi. Kesinlikle onların da yapacak çok işi oluyordu. Salgın yok edildiğinde iblislerin çoğu Sheoul'a geri dönmüştü, ama bazıları arkada kalmış, insan gerçekliğini iblislerinkine tercih etmişti. Ve dürüst olmak gerekirse Ky onları suçlayamazdı. Sheoul berbattı. “Ya karşımızda bir çağırıcı varsa?”

“Eğer birileri bu iblisleri çağırıyorsa onları da öldürmek zorunda kalırız.”

“Peki ya istem dışı çağırıyorsa?”

Ky dişlerini sıktı. İşlerin zorlaştığı kısım burasıydı. İstem-siz çağırıcılar bir nedenle iblisler tarafında işaretlenen insanlardı... Damızlık, yemek olarak ya da gerektiğinde enerji çekmek için kullanılırlardı. Her halükarda, o insan o türe ait iblisler için müknaş gibi olurdu ve tek bir iblisi öldürmek hiçbir şeyi çözmezdi.

“Her zaman yaptığımız şeyi yapacağız. Onları imha edeceğiz.”

On Bir

Reseph çok zor sinirleniyordu. Kim olduğunu hatırlamıyor olabilirdi, ama kendini tanıyordu. Ve şu anda hissettiği öfke boyutunun normal olmadığının farkındaydı. Bir şey Jillian'ı incitmişti ve buna rağmen o hayatta kalmış, çoğu insanın yapamayacağın şekilde daha güçlü geri dönmüştü. Ama şimdi yeniden korkmaya başlamıştı.

Dışarıda bir şey vardı. Komşularını avlıyor, vahşi hayvanları öldürüyordu. Önceden bunları hayal ettiğini düşünürdü, ancak şimdi bir iblisin Jillian'ın kulübesi çevresinde olduğunu biliyordu. Yapacağı son şey bile olsa onun kafasını kopartıp, diğerlerine örnek olsun diye kazığa geçirecekti. *Kadınım bulaşma.*

Kadını? Üstelik, kahretsin, bir iblisin başını kazığa geçirmenin iyi olacağına fikrine nereden kapılmıştı? Her neyse. Eğer Jillian'ın güvende olmasını sağlayacaksa bunu yapacaktı. Onun, kadını olma konusunda ise, daha fazla ilerlemenden önce hafızasını geri kazanması daha iyi olacaktı.

Özellikle de her geçen saatle izci çocuk olmadığına dair endişe verici his güçlenirken. Çok fazla garip düşüncesi vardı ve bir o kadar garip şey biliyordu.

Belki o da Bjornsen ve Wilson cinayetlerini inceleyen insanlar gibi bir iblis avcısıydı. Bu çok da kötü değildi. Aslında güzel bile olabilirdi. Buradaki dağlarda kol gezen iblisleri öldürür ve daha önce havaalanında Jillian'a saldıranların izini sürerek, ona yaşattıkları her şeyin acısını çıkartırdı. Hemen bunun ardından eski nişanlı salağı da gitmeliydi.

Başka bir öfke patlaması kanının kaynamasına neden oldu. Onun bir daha incinmesine izin vermeyecekti. Asla.

“Reseph?”

Gözlerini kırptı ve bir süredir dalgın olduğunu fark etti. “Evet?”

“Hırlıyorsun.”

“Kahretsin.” Ellerinden birini alıp dudaklarına götürdü ve ipeksi tenine ufacık bir öpücük kondurdu. “Üzgünüm. Sadece çok çaresiz hissediyorum. Sana saldıran şeyi öldürmek istiyorum ve diğer her şeyden de korumak. Ama ya...” Cümlesini yarım bıraktı. En karanlık rüyasını sesli dile getirmek istemedi.

“Ama ya... Ne?” Parmağını çenesinin altına götürdü ve kendisine bakmaya zorladı. “Reseph? Bana karşı sessiz kalma. Az önce ben paylaştım. Sıra sende.”

Evet, az önce Jillian'ın yaptıklarından sonra içindekileri dökmemesi haksızlık olurdu, ama aralarında büyük fark vardı. Az önce söyledikleri ona hissettiklerinin artmasına neden olmuş, sahip olduğu koruyucu genlerdeki her partikülü harekete geçirmişti. Ama kendi içinde tuttukları bunun tam tersine neden olurdu.

“Ya seni kendimden korumam gerekiyorsa?”

“Senden korkmuyorum Reseph.” Bakışlarında en ufak bir tereddüt yoktu.

“Ama benim kim olduğumu bilmiyorsun.”

“Senin ukala ve komik olduğunu biliyorum. Koruyucu ve tatlısın. Zor işlerden kaçmıyorsun. Güçlü, ama nazıksın. Ve kesinlikle berbat yemek yapıyorsun.”

“İşte bu kalbimi kırdı.”

“Ama sen *gerçekten* pişiremiyorsun.”

“Ben “tatlı” kısmından bahsediyordum.”

Dolgun dudakları yaramaz bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Tatlı.”

Endişelerini ciddiye almaması iyi değildi. “Jullian, bu belki de şu anda olduğum kişidir. Ama ya pislik herifin biri olduğumu anlarsak. Ya...”

“Dur.” Tam cevap vereceği sırada, üzerine atladı ve ikisi de yatağa uzanır pozisyona geçti. Siyah saçı karmaşık kamçılar gibi yüzünü çerçevelemişti. Gözlerindeki inatçı ışıltı

yumuşatıyordu. “Bak, sana yalan söyleyip, önceden kim olduğunu önemsemiyorum demeyeceğim. Sonunda tam bir pislik çıkan erkeklerle birlikte oldum ve Jake bunların üzerine tuz birer ekti. Herhangi bir erkeğin bana sırtını dönmeyeceğine güvenmek çok zor.”

“Bu adamlar kimdi?”

“Ne?” Tek dirseğinin üzerinde doğrularak ona baktı. “Birlikte olduğum aptalları mı öğrenmek istiyorsun?”

Evet. Adresleriyle birlikte. “Sana ne yaptılar?” Tanrım, onun bu sahiplenici ve öldürücü tarafı iyiye işaret değildi.

“Bir bakalım... Biri beni aldattı, birinin kumar alışkanlığı vardı, bir tanesi bana kokainman olduğunu söylemeyi unutan bir muhasebeciydi.” İç çekti. “Sana Jason’ı zaten anlattım.”

“Sanırım,” diye uludu, “hafızamı kaybetmeden önce bir suikastçıydım. Çünkü bu herifleri avlamak ve iki kaşlarının ortasından ok ile vurmak istiyorum.” Bunu gerçekten yapabileceği ve bundan hiç pişmanlık duymayacağı hissi onu rahatsız etmedi. Hayatında çok fazla darbe almıştı ve buna rağmen hâlâ ayaktaydı. Çok güçlüydü ve ona olan hayranlığı arttı.

“Şımarmalı mıyım yoksa korkmalı mıyım emin olamadım.”

“Şımarmalısın.” Tek kolunun üzerinde kalkarak yüzüne baktı. Böylece sıcaklıklarının birbirine karıştığını hissedebi-

liyordu. “Eğer benden korkmuyorsan, neden beni kasabada bıraktın?”

Jillian’ın ifadesine yerleşen utançtan nefret etti. Tekrar gülümseyene kadar alnını kırıştıran çatık kaşlarını öpmek istedi. “Çünkü kendime güvenmiyorum.”

“Kendine hangi konuda güvenmiyorsun?” Elini uzatarak parmağıyla çenesini okşadı. “Seni soyup bedeninin her santimini yalamama izin vermeyeceğin için mi?”

Yanaklarına hassas bir kırmızılık yayıldı. “Kulağa ne kadar ilginç gelse de, hayır. Yargılarıma güvenmiyorum. Bağlanmayacağıma da güvenemiyorum.” Reseph’in dilinin ucuna “o zaman yapma” demek geldi, çünkü o anki durum bariz görünüyordu. Ama ikiyüzlülük yapmış olurdu, çünkü Jillian’a karşı nasıl başa çıkacağını bilmediği hisler besliyordu. Tam olarak o anda dağlara doğru koşmaya başlamalıydı. Daha önce yaptığı bu muydu? Neden? Jillian’ın yanındayken hissettiklerini sevmiştii, o halde neden bunu daha önceden yapmış olabilirdi?

Çok fazla soru vardı ve bildiği tek şey Jillian’a gittikçe bağlandığıydı. Ve buna karşı koymuyordu. Oysa Jillian savaşıyordu. Dürüst olmak gerekirse, onun isteksizliğini anlasa bile bunu düşündükçe sinirleniyordu. Geçmişi yoktu ve bu yüzden de şüpheli bir geleceği vardı. Bu yüzden Jillian’ı anlıyordu, ama yine de hoşlanmıyordu.

Reddedilmenin acısı ile öne eğilerek onu sırt üstü uzanmaya zorladı. “O zaman bağlanma. Çünkü kabul edelim,

senin yatağında kokunla çevrelenmiş halde uyandığımdan beri seni becermek istiyorum.” Gözleri şaşkınlıkla parladı ve Reseph konunun üzerine gitmeye devam etti. “Ve yalnız olsaydık şerifin ofisinde, hemen orada sana sahip olmama izin verirdin. O yüzden duygusal bağıllık saçmalıklarına hiç bulaşmayalım. Bu şekilde, benim geçmişte pislik olduğumu öğrenirsek ikimizde küçük hassas kalplerimizi korumuş oluruz.”

Görünüşe göre tam bir baş belası olduğunu öğrenmek için beklmeleri gerekmecekti. Olaya yeterince açıklık getirmişti.

Jillian’ın dudakları şok yüzünden açık kaldı ve gözleri iç çatışmaları yüzünden sertleşti. “Tamam. Haklısın.” Avuçlarını göğsüne yasladı. “Sevişmek mi istiyorsun?” Ellerini göbeğinden beline doğru indirdi ve Reseph’in nefesi kesildi, ama penisi anında ileri atladı, *evet, istiyorum*.

Ardından elini tutup pantolon düğmelerini açmasına izin vermeyince kendini şaşırttı. “Emin misin?”

Bu da ne? Neden soru sormadan teklif ettiği şeyi almıyordu? Bu çok yabancı bir duyguydu. Sanki daha önce hayatında hiç sorgulanmamış ya da cinsellik konusunda reddedilmemişti.

“Önce kovalıyor, şimdi de geri mi çekiliyorsun?” Tırnaklarını eline o kadar sıkı geçirdi ki, elini serbest bırakmak zorunda kaldı. Ardından parmaklarını tekrar pantolonuna götürdü. “Evet, eminim. Sevişmeyi severdim. Özledim. Kar-

şılık beklemeden seks diyorsun, değil mi? Tabi ki. Neden olmasın? Küçük hassas kalbim iyi olacak, merak etme.” Gözleri birleşti. Jillian’ın gözlerinde, nefessiz kalmasına neden olan kararlılık vardı. “Yani teklifin hâlâ geçerli mi, yoksa soğuk bir duş mu almalıyım?”

Jillian eliyle pantolonu üzerinden penisini avuçladı. Masaj yapıyor, sıkıyordu ve Reseph kararını verdi. Öne eğilerek parmaklarını saçlarına geçirdi ve dudaklarını kendine çekti. Öperken onu çevirerek üste geçirdi, üzerindeki ağırlığını seviyordu. Sevmediği şey her şeyin dağılmasıydı. Belki geçmişte anlamsız seks güzeldi. Ama Jillian’dan daha fazlasını istiyordu. Bu tamamen aptallıktı, ama görünüşe göre mantığını dinleyen bir adam değildi. Sadece içgüdülerini ve dürtülerini dinliyordu. Şu anda her ikisi de onu Jillian’a çekiyordu.

Jillian bunu yaptığına inanamıyordu. Karşılıksız seks? Bunu daha önce hiç denememişti. Her zaman bir yerlere varabileceklerini düşünerek ilişkiye başlamıştı. Evet, yatakta maceracı ve cesurdu, ama yatakta olduğu adamı sevmesine izin verdikten sonra.

Ve bu henüz işe yaramamıştı, değil mi?

Belki de Reseph haklıydı. Önceden bir aptaldı, o yüzden yeni bir şeyler denemesinde sakınca yoktu. Duygusal bağıllık olmadan seks. Bunu yapabiliirdi. Yapacaktı. *Yapmalıydı.*

Altında yatan Reseph çok sıcaktı, bedeninin sert hatları kendi kıvrımlarına muhteşem bir uyum sağlıyordu. Ellerini

ipeksi saçlarından geçirirken onu öptü. Kadınlar onun gibi saçlara sahip olmak için adam öldürürdü.

Reseph sırtını okşarken hareket etti ve bacaklarını bacaklarının arasına yerleştirdi. Böylece uyarılmış penisi tam kalçalarının arasına geldi. Ellerini kaburgasından omurgasına, oradan da kalça kıvrımına indirdi. Oradan kavrayıp kendi kasıklarına doğru bastırdı. Bu yavaş hareketler Jillian'ın oracıkta kendini bırakmasına neden oldu.

Kendini geri çekerek Reseph'in keskin çene hattını öptü. Pürüzsüz tenine ufak ısırıklar bırakmak için arada durdu. Bunu her yaptığında Reseph inledi ve o her inlediğinde Jillian kasıklarında zevk dolu kasılmalar hissetti. Çıkarttığı sesi, nefesindeki ufak aksamaları, göğsündeki kısık ulumayı sevmiştir.

Ellerini tişörtünün altına soktu ve saniyesinde sutyenini açtı.

“Seni görmek istiyorum,” derken sesi sisli ve kısıktı. “Sana bakmama izin ver.”

Saldırıdan önce hiç utangaçlık yapmamıştı. Gergin kelebekler midesinde uçuşurken tereddüt etti. Kısa bir süre yataktan inerek kaçmayı düşündü. Ama nereye? Hiçliğin ortasına mı? Zaten burada yaşıyordu. Zaten saldırıya uğradığı yerden olabildiğince uzaktaydı.

Tekrar korkmasına izin vermeyecekti. Derin ve rahatlatıcı bir nefes alarak, dizlerinin üzerinde doğruldu ve kendini

soymasına izin verdi. Aç bakışları anında göbeğine ve iğrenç beyaz izlere kaydı. Elini uzatarak en uzun iz üzerinde parmağını gezdirdi. Bu iz göğüslerinin arasında başlayıp kalçasına kadar iniyordu.

“Bu seni rahatsız ediyor mu?”

“Onları görmene izin vermek mi?” Reseph kafasını salladığında, Jillian dudağını ısırdı. “İğrençler.”

Bakışlarını gözlerine sabitledi. “Yanlış.” Belinden kavrayarak onu kolaylıkla kaldırdı ve döndürerek tekrar üzerine çıkıttı. Göbeğini öpmeye başladı. “Sen bir savaşçısın Jillian. Yaraların senin kadar güzel.”

Utanarak ne söyleyeceğini bilemedi. Gerçi istese bile konuşamayacak durumdaydı. Diliyle uzun izi yalamak için öne atıldı, bel altındaki bitiş yerinde yukarı doğru çıktı. Yaranın bitiminde öptü. Dudakları sıcak ve muhteşem bir şekilde orada oyalandı.

Ağzını göğüs uçlarından birine götürürken elleri göğüslerini avuçladı. Nefesi cildinin üzerinde deniz etkisi yaratıyordu. Daha fazlasını isteyerek ona doğru belini kaldırdı. Göğsünü emmeye başladığında istediğini aldı. Dudakları arasında şişen göğüs ucunu kibarca okşuyordu.

“Evet,” dedi soluk soluğa pantolonunu çıkartmak için elini aşağı indirirken.

Kıkırdadı ve yataktan atladı. İki saniye içerisinde Jillian’ın pantolonunu çıkarttı, ancak iç çamaşırını bıraktı. Ardından

yavaş ve işkence edercesine kendi düğmelerini açtı. Erekte olmuş penisi dışarı çıktı. Aniden serbest kalan uzun, kalın hafif kahverengi sütun koyu, atan damarlarla kalın tabanından, düzgün başına kadar kaplanmıştı.

Birkaç tane seks partneri olmuştu, ama hiçbir zaman tamamen uyarılmış bir erkeği görmekten bu kadar etkilenmemişti. Ve kesinlikle olacakları bilmenin neden olduğu titreme ile artan bir arzu duymamıştı.

Reseph biliyor gibi görünüyordu ve pantolonunu yere indirip içinden çıkarken heyecanlı bir gülüş gönderdi. Tamamen çıplakken tam bir sanat eseriymiş.

Gözlerini hiç kaçırmadan komodinin üst çekmecesini açtı ve Stacey'nin şaka olarak getirdiği kutu prezervatifi aradı. Onları masanın üzerine koyduğunda, Reseph doğru düzgün bakmadı bile.

Öne eğilerek bileklerinden yakaladı. Başparmaklarıyla iç bilek kemiğinin hassas tenine dairesel hareketlerle masaj yaptı. Dudakları baldırlarına değdiğinde nereye kadar çıkacağını merak etti. Reseph'in istediği herhangi bir şeyi yapmasına engel olacağını sanmıyordu, ama onun yanındayken bir sonraki adımı tahmin etmenin çok zor olduğunu öğrenmişti.

Baldırlarına burnunu değdirerek dudaklarıyla bacaklarından yukarı ilerledi ve elleri kalçalarıyla meşguldü. Bu hassas masaj zevkle kasılmasına neden oldu ve ağzıyla sadece baldırlarına yaptığı şeyler bile inlemesini sağladı.

Ellerini hızla saçlarına doladı ve Reseph öpmeye, yakalaya, masaj yapmaya ve okşamaya devam etti. Merkezini kaplayan pamuk üzerinde ufacık bir dokunuş hissettiğinde, onayladığını gösteren ufak bir mırıltı ağzından kaçtı.

“Bunu sevdin mi?” Dudakları bacakları ve cinsel organı arasındaki her yerde dolaşıyordu. “Gittiğim yeri sevdin, değil mi?”

Tırnaklarını kafa derisine sapladı. “Çok saçma bir soru Reseph.”

Gülüşünü hissetti, ardından da kadınlığı üzerindeki açık ağzını. Kahretsin. Kumaş üzerinden yalıyor, dilini iteklemek için kullanıyordu. Islak kumaşın tenine değmesi göğüslerine kadar tahrik olmasına neden olan sinyaller gönderiyordu.

Ellerini kalçasının altına kaydırды ve dudaklarına doğru kaldırdı. Bacaklarını daha da açmaya zorlayarak saldırısı için daha fazla alana sahip olmaya çalışıyordu. Cinsel organına üfledi ve sıcak tenine aniden çarpan soğuk hava ihtiyaçla titremesine neden oldu. Daha sakinleşmeden tekrar dudaklarıyla kapladı. Sanki iç çamaşırı orada değilmiş gibi yalıyor ve ısıırıyordu. Tanrım, bunu daha önce kimse yapmamıştı ve bunun nedenini merak etti. Tahrik etmenin muhteşem bir yoluydu. Çok etkili ve buna rağmen delirticiydi.

Onu çok kolay tahrik etmişti, dilinin her uzman hareketiyle daha da yukarılara çıkartıyordu. “Beni delirtiyorsun,” diye mırıldandı Jillian.

“O zaman ödeştik.” Dilini elastik bandın altına soktu ve derinlere indikçe Jillian çığlık attı. “Çok lezzetlisin.” Daha hızlı yalamaya başladı, ancak hâlâ çamaşırını çıkartmamıştı. Bunun yerine dişleriyle kenara çekerek etrafını, altını, yanlarını öpüyor ve yalıyordu. Tam orası ve neredeyse orası birleşimi gözlerinden yaş akmasına neden olacaktı. Zevk ve sabırsızlık yaşları.

Islak dili onu okşadı, kadınlığının içine giriyor ve sonra klitorisine doğru kayıyordu. Sonunda, Tanrım, sonunda. Uludu ve çamaşırını parçaladı. Açlıktan ölüyormuş gibi üzerine atladı ve Jillian daha fazla dayanamadı. Gözlerini kapatarak zevk dalgalarının ona çarpmasına izin verdi. Zevk dalgaları Reseph klitorisini yakalayıp sertçe emmeye başlarken, mırıldanmasıyla doruk noktasına ulaştı.

Çığlık atarak ve kasılarak orgazm oldu. Dilinin en ufak dokunuşunu bile hissedecek kadar hassaslaşana kadar Reseph çekilmedi.

“Bunda iyisin,” dedi nefes nefese. “Sanırım... Sanırım çok fazla deneyimin olmuş.”

“Sanırım haklısın.” Sesi derinden gelen titreşimler taşıyordu ve iliklerine kadar sarsılmasına neden oldu. Yukarı doğru çıkmaya başladı. Kalın omuz ve kollarındaki kasları zıplıyor, esniyordu ve bakışları avcı gözleri gibi parlıyordu. “Ama ilk defa yapıyormuş gibi hissettim.”

Prezervatiflere uzanırken onu öptü ve bacaklarının arasına yerleşti. Dudakları dudaklarına saldırdı, dili dönüyor ve

dişleri ısırıyordu. Zevk-acı karışımı ufak hisler cinsel organına kadar uzandı. Prezervatifi takmak için durdu ve ufak bir küfürle mırıldandı, “Kahretsin, sanki bunu daha önce hiç yapmadım.”

Hazırdı, başının yavaşça zorladığını hissettiğinde çoktan hazırdı.

Ama sonra Reseph dondu. Kasları kilitlendi ve gözlerine bakmak için kafasını kaldırdı.

“Ne oldu?” Yüzünü avuçlarının içine aldı ve başparmaklarıyla yanaklarını okşadı. Saçlarını yüzünden çekti. Hafif aralık dudakları öpüşmeleri yüzünden kızarmıştı. “İyi misin?”

“Oh, evet,” diye mırıldandı. “Sana yapmak istediğim çok fazla şey var. Ve bunları yapabileceğim çok fazla zaman yok. Sanki kafamda seks ansiklopedisi var. Ama lanet olası bir bakir gibi hissediyorum ve ilkin pozisyon ile çoklu orgazm yarışmasından fazlası olmasını istiyorum.”

Yutkundu. “Çoklu orgazm yarışması kulağa çok kötü gelmiyor.”

Sırıtsı kemiklerini eritecek tarzdaydı. Çoktan erimemiş olsalardı, şimdi kesin erirlerdi. “Oh, ona da geleceğiz. Kamyonunun tepesinde sevişmek, sen korkuluk üzerine eğilmişken arkadan yaklaşmak ya da restaurant masası altından sen orgazma ulaşana kadar parmaklamak için çok fazla zamanımız olacak. Ama şu anda, bunun bitmemesini istiyorum.”

Oh, Tanrım. Kamyon tepesi, güverte ve restauant masaları. Ve hiçbirinde bağıllık yok. Son düşüncenin ağzında neden acı bir tat bıraktığını bilmiyordu, ama Reseph penisini katları arasında dolaştırdığında, baş döndürücü his düşüncelerinin anında arzuya dönmesini sağladı.

“Evet,” diye bağırdı.

“Neye?”

“Hepsine.”

Gülümserken hiç çekinmiyordu ve oldukça yavaş hareketlerle içine girerken tekrar gülümsedi. Ve zevk yeniden artmaya başlarken, aralarındaki bu şeyin ne kadar sürebileceğini merak etti. Eğer birliktelik deneyimlerinden bir şey öğrendiyse, o da Reseph gibi erkeklerin sadece eğlenmek için olduğuydu. Elde tutmak için değil.

On İki

Reseph cennetteydi. İçine girdiğinde Jillian'ın çıkarttığı yumuşak ve titrek nefesler duyduğu en erotik sestti. Hâlâ dilinde arzusunu hissedebiliyordu. Teninin tadına karışmıştı. Sıcak merkezi onun etrafını sarmışken sanki seksin içinde boğuluyor, fantezinin içinde kayboluyordu.

Yavaş ilerlemek, Jillian'ın bedeninin büyüünün tadını çıkartmak için kendini zorluyordu. Tüm bu bilgilere sahip olması garipti ve buna rağmen tüm bunlar çok yeni geliyordu. Seks yeni değildi... Olma şekli çok yabancıydı. Bu kadar yavaş ve bu kadar dikkatle yapabileceğini hiç düşünmemişti. Saygıyla. Ve duyguyla... Hissetmemesi gereken duyguyla.

Jillian gözleri kapalı, alt dudağı dişleri arasında altında kıvranıyordu. Seksi bir kırmızılık tenine renk vererek yanaklarına günbatımı parlaklığı yansıtmıştı. Omuzlarından tutmak için ellerini kaldırdı. Güçlü ve kısa tırnakları mükemmel bir erotik baskıyla etine giriyordu.

Dar... İçinde hareket ederken darlığını hissediyordu. Kontrol için dua ederken, her hareketin tadını çıkartmaya

çalışıyordu. Neredeyse çıkacak kadar geri çekiliyor ve yumurtalıkları tekrar ona değene kadar santim santim ilerliyordu. Islak koridoru genişliyor ve kasılıyor, her hareketinde penisini sıkıyordu.

Ellerinin üzerine kalkarak yükseğe çıktı, böylece ifadelerini izleyebilirdi. Beninin hareketlerini ve eğlencelerini görebilirdi. Aşağı bakıp kadınlık organının penisini yuttuğunu her gördüğünde, orgazma bir adım daha yaklaşıyordu. Bu görüntü Reseph'in yanmasına ve mümkün olduğunu düşündüğünden daha fazla hızlanmasına neden oldu.

“Jillian,” diye soluklandı. “Ah, kahretsin... Ben geliyorum... Az kaldı... Çok... Az...” Yavaşlayarak kalçalarının hareketini dairesel şekle çevirdi.

Jillian ellerini saçına götürmeden önce ensesine masaj yaptı. Ufak bir inlemeyle dudakları birleşene kadar başına yön verdi. Çok tatlıydı, sadece tadı değil, o. Onda olan saf bir şeyler kendini temiz hissettiriyordu, tıpkı yeni yağmış kar gibi. Yeni bir başlangıç yaptığını ve onun tıpkı hafıza kaybı gibi bunun bir parçası olduğunu düşündü. Belki de hafıza kaybı iyi bir şeydi, çünkü içinde bir yerlerde önceki halinin Jillian gibi bir kadını hak etmediğini söylüyordu.

“Reseph,” dedi dudaklarına karşı. “Daha hızlı.” Kalçalarını kaldırarak daha derine ilerlemesini sağladı ve Reseph kontrolü kaybetti.

İleri atılarak o kadar güçlü ilerlemeye başladı ki, Jillian yatak başını tutmak zorunda kaldı.

“Evet, Oh, evet... Evet... Reseph!”

Islak ve kadifemsi duvarları etrafında kasıldı. Orgazm olurken dolgun göğüsleri bedenine değecek şekilde belini kaldırdı ve aynı anda da bacaklarını kalçalarının etrafına sardı. Reseph’in orgazmı ise zevk dalgası şeklinde içinde yükseldi ve bitmeden önce bir dalga daha patladı, sonra bir tane daha. Tamamen kuruyup, kendi ağırlığını taşıyamayacak kadar titreyene kadar devam etti.

Jillian’m üzerine yığıldı ve yüzünü saçlarına gömdü. “Tanrım...”

“Aynısından.” Tırnakları yavaşça sırtında yukarı aşağı dolaştı ve bir ayağı kalçasını okşadı. “Birden fazlası mı var sende?”

“Mmm-hmm.”

“Erkeklerin bunu yapamadığını sanıyordum.”

Ona garip gelmemişti, ama bunun hayatındaki en iyi seks olduğundan emindi. “Belki de hafıza kaybıma neden olan şeyin yan etkisidir. Muhteşem bir takas.”

Sıcaklığından ayrılmaktan nefret ederek yatağın kenarına döndü, çünkü onu eziyordu. Bacağını yataktan indirmek için tüm gücünü toplayarak temizlenmek için banyoya gitti. Prezervatifi çıkartırken, Jillian’ın takma sırasındaki sakarlığını fark edip etmediğini merak etti. Sekse yabancı olmadığını, prezervatifin ne olduğunu ve onunla ne yapılacağını biliyordu, ama bunu takmak çok yanlış hissettirmişti. Belki

çok fazla test edilmişti. Belki de kısırdı. Ya da bunları umursamayan büyük ve şişko bir pislikti.

Bu düşüncelerin hiçbirisi hoşuna gitmedi. Bir saniye... Kısır olma düşüncesi onu neden sıkıyordu? Ebeveynliğin hiç yaşamak istemediği bir deneyim olduğu hissi kasılmasına neden oldu. Eski hayatında neden bir baba olmak istemiyordu ki? Çünkü şu anda ne kadar berbat bir durumda olsa da, gelecekte çocukların da dâhil olduğu Jillian'la bir hayat hayal edebiliyordu.

Şey... Biraz erken değil mi, özellikle de onun bağlanmak istediğini düşünürsen?

Evet. Aptal.

Düşüncelerindeki zihinsel bir değişimle, yatağa, Jillian'ın yanına uzandı.

Yatakta dönerek alnını omzuna dayadığı sıradaki nazik esnemesi Reseph'i güldürdü. Yan dönerek çenesinin sert hattını okşadı ve teninin pürüzsüz yüzeyinden aşırı zevk aldı. Jillian, nefesi düzene girmeye başlarken gözlerini kapattı. Reseph onun yaralarını düşündü. Acaba göremedikleri de, göğsü ve bacaklarındakiler kadar kötü müydü? Yoksa daha mı kötülerdi?

Peki ya hafızasını geri kazandığında kendi yaraları ne kadar derin olacaktı?

Jillian'ın şekerleme yapması normal bir şey değildi, ama Reseph onu yormuştu. Kendini de yormuştu. Horlaması bunun işareti olarak görülebilirdi.

Bir saat kadar uyuduktan sonra duş aldı. Zihninde sürekli ne yaptıkları dönüyordu. Çok *iyi* sevişiyordu. Onun yatakta çok iyi olacağını tahmin etmişti, ama beklenenin çok ötesine geçmiş ve fenomen dünyasına hızlı bir giriş yapmıştı. Beklemediği, ya da istemediği, şey aralarındaki bağıdı. Ona duygusal olarak bağlanmaktan kendini koruyabileceğinden emindi... Zaten birlikte olmaya gerek olmadığını da kendisi söylememiş miydi? *Hey, sadece sevişelim! İlişki saçmalığını kenara bırak!*

Onun ne kadar huzursuz olduğunu, çok sık dışarı çıkmak istediğini, bağlanma fikrine nasıl nefretle baktığını görmüştü. Evet, Jillian güçlü olmalıydı. Kalbini sıkı sıkı kilitlemeli ve anahtarını atmalıydı. Her an hafızasını geri kazanabilir ve önceki hayatına dönmek için gidebilirdi. Hazır olmalıydı.

Giyindiği sırada Reseph uyanmış, yatak odası penceresinden dışarı bakıyordu. Tabi ki çıplaktı.

Etrafında döndü ve onun bu kadar normal bir şekilde hareket ederken bronz teni altındaki kasların hareketine ya da gür saçlarının omuzlarında dans etmesine büyülenmeyi bırakıp bırakamayacağını merak etti. “Banyoda seni yakalamayı umuyordum.”

“Nedense, o şekilde duş alamayacağımızı düşünüyorum,” dedi alaycı bir şekilde.

Ona doğru ilerledi ve tembel bakışlarını kalbinin sıkışmasına neden oldu. “Doğru değil,” dedi boynuna bir öpücük kondururken. “Sabunla yapabileceğimiz çok eğlenceli şeyler var.”

“Buna şüphe yok.” Onu inceledi. “Babamın eşofmanlarından birini getireyim sana. Etrafta sadece kot pantolonla dolaşmak... ya da çıplak... çok rahat olmamalı.”

“Çıplaklık aslında çok rahat.”

“Belki, ama aynı zamanda çok dikkat dağıtıcı.”

Sırıttı. “Dikkatini mi dağıtıyorum?”

“Buna cevap vermeyeceğim. Egonun daha fazla okşanmaya ihtiyacı yok.” Tek kaşını kaldırdı. “Ve sakın başka bir şeyi okşayabileceğimi söyleme. Bunları duyacak kadar çok erkekle birlikte oldum.”

Kısık ve titrek bir ses göğsünde yükseldi. “Ben diğer adamlar gibi değilim.”

“Hadi canım.” Kilere doğru yöneldi.

Doğal olarak Reseph onu takip etti. Neyse ki önce pantolonunu giydi. “Bunlar ne?” diye sordu son merdiveni inince.

“Çoğu aileme ait eşyalar. Ve birkaç tane de liseden kalma şey.”

Üzerine ATILACAKLAR yazılmış tozlu bir kutuya baktı. “Neden tüm bu eşyaları tutuyorsun?”

Omuzlarını silkti. “Bilmem.”

Rafta tek başına duran bir takı kutusunu eline aldığıında, Jillian atıldı ve kutuyu elinden kaptı. “Onda hiçbir şey yok.”

“Hiçbir şey mi?” Kutuya baktı. “Hiçbir şey için fazla endişelisin.”

Tekrar omuzlarını silkti ve kutuyu rafa kaldırdı. Reseph bu sefer kutuyu aldığıında itiraz etmedi. Kutuyu açtı ve derin bir nefes aldı.

“Bu bir nişan yüzüğü.”

Jillian’ın aptallığının bir simgesi. “Çok zekisin.”

Kaşlarını kaldırdı. “Senin mi?”

“Evet.”

“Evli pislikten mi?”

“Evet.”

“O halde neden yüzüğü saklıyorsun? Seni incitti. Bunu kışının o kadar derinine sokmalıydın ki, diş dolgusu niyetine kullanabilmeliydi.”

Canlanan görüntü kahkaha atmasına neden oldu. Oysa Reseph’in şaka yapmadığına emindi. “Belki de hâlâ o günü bekliyorumdur.”

İnceledi. Buz mavisi gözleri çok derinlere indi ve üşümesine neden oldu. “Hayır. Bunu saklıyorsun, çünkü olayları geride bırakamıyorsun. Bu yüzden bağlanmak istemiyorsun, değil mi? Çünkü çok fazla bağlanıyorsun.”

Lanet olsun. Bunu nereden bilebilirdi? Gözlemleri denge-sini bozdu, zihinsel şaftlarıyla oynadı ve hava trafik kontrol işinden edindiği sakinleşme rezervlerine ulaşmaya çalıştı.

“Sanırım,” dedi ama bu işte *sanmak* yoktu. Ona sağlam bağları hatırlatan eşyaları bırakamıyordu. Bazen bu bağlar felç edici olsa bile.

Ailesinin yasını bırakması bir yılını aldı, çünkü eşyaları onun yanında olduğu sürece gitmediklerine inanıyordu.

Reseph kutuyu tekrar rafa koydu. “Bana garip geliyor. Bir şeyler gittiğinde, gitmiştir.”

“Buna insanlar da dâhil mi?” Cevabı söylemeden biliyor-du ve midesi kasıldı.

“Evet.” Birden konuşmaktan rahatsız olmuş gibi merdivenlerden yukarı baktı. “Duş alsam iyi olur.” Ayakları alev almışçasına merdivenleri çıktı, her adımında üç basamak atlamıştı.

Tamam. Reseph için birinin iplerini kesmek kolaydı, ama bu konuda konuşmayı sevmiyordu. Ya da bununla yüzleşmeyi. Onun kız arkadaşlarından kısa mesajla ayrılan erkeklerden olup olmadığını merak etti.

Pislik. Böyle bir adamla ancak o ilişki kurabilirdi zaten.

Hayır, ilişki yok. Onların ilişkileri yok.

Evet, çünkü iki defa tekrar etmen doğru olmasını sağlar.
Aptal.

Araba sesi kasvetli düşüncelerini böldü. Bir şey gelmesini beklemiyordu, ama bazen Stacey haber vermeden gelirdi. Merdivenlerden çıktı ve tam kapı çaldığında ön kapıyı açtı.

Ufak bir an tereddüt etti. Komşusunun evinde gördüğü görüntüler gözünün önüne geldi. Ancak onları parçalayan canavarın kapıyı çaldığından şüpheliydi. Yine de kapıyı açarken nabızı hızlandı.

Uzun ve siyah saçlı iki adam bahçesinde duruyordu, ama koyu mavi gözlü adam, boynu bir timsah tarafından çiğnenmiş gibi görünüyordu. Konuşmaya başladığında çıkan çatlak sesi bu teorisini ikiye katladı.

“Bayan Cardiff? Ben Kynan Morgan ve bu da...” başparmağı ile sağındaki adamı gösterdi, “Arik Wagner. Özel dedektifleriz ve size birkaç soru sormak istiyoruz.” Gülümsedi, ancak güven vermekten çok uzaktı. “İçeri girebilir miyiz?”

Özel dedektifler. İlk düşüncesi buraya Reseph için geldikleri oldu. Evet, onunla ilgili yeni bir haber olsaydı polisin gelmesinin daha olası olduğunu biliyordu, ama birden içine kötü bir his doğdu. Sanki bu adamlar çok fazla bilgi vermek istediği kişiler değildi.

“Üzgünüm, ama tanımadığım insanları eve davet etme alışkanlığına sahip değilim.” *Onları kar yığınları üzerinde çiplak bulmadığım sürece.* “Anlayacağınızı umarım.” Geri çekildi ve kapıyı kapattı. İsmi Arik olan kaşlarını çattı ve içeri bakmaya çalıştı, ama kapı kilitlenene kadar durmadı. “Tabi,” dedi Kynan kibarca. “Evde yalnız mısınız?”

Jillian da onun kadar kibar bir şekilde gülümsedi ve sorusuna cevap vermeyerek kendini ifade etmeye çalıştı. “Size nasıl yardımcı olabilirim?” Kynan hızlı ve anlamlı hareketle eldivenlerini çıkarttı. “İki tarafınızda evleri bulunan komşularınızın öldürüldüğünü bildiğinizi düşünüyorum. Bunların yanında birkaç yerel avcı da mevcut.”

“Bunu biliyorum.”

“Herhangi bir şey duyup gördüğünüz mü, öğrenmek istiyoruz.” Eldivenlerini tek cebine sıkıştırdı ve sağ elini sıradan bir şekilde diğer cebine soktu.

Bir silah. Orada bir silahı olduğuna bahse girerdi. “Hiçbir şey.”

Kynan içinden geçenleri görmeye çalışıyormuş gibi onu inceledi ve bu sinir bozucuydu. “Hiç iblis gördün mü Jillian?”

“Bayan Cardiff. Ve hayır.”

Ona tolerans dolu bir gülümseme ile karşılık verdi ve Jillian iki uçak çarpışma hattındayken verdiği anlık *kahretsin* gerginliğini yaşadı. Bir şekilde Kynan onun yalan söylediğini biliyordu. “Hiç iblis saldırısına uğradınız mı Bayan Cardiff?” Tamam, şimdi kızmaya başlamıştı. Özellikle de diğer adama. Arik bahçesinin etrafında dolaşıyor ve camdan içeri kaçamak bakışlar atıyordu.

“Eğer bir iblis saldırısına uğrasaydım, görmüş olurdum, değil mi?”

“Zorunlu olarak değil. Bazıları görünmezdir.”

Zoraki olarak gülümsedi. “Bana tam olarak hangi özel soruşturma departmanına ait olduğunuzu söyler misiniz?”

“İblis Faaliyetleri Müdahale Ekibi için çalışıyoruz.”

İFME. Onlarla ilgili haberleri internette görmüştü. “O halde yerel polislerle iletişim halinde olduğunuzu düşünüyorum.”

“Hem şerif hem de eyalet polisiyle.”

“O halde benimle konuşmak istiyorsanız, memurlardan biriyle gelmenizi tavsiye ediyorum, çünkü sizin sorularınıza daha fazla cevap vermeyeceğim.” Çenesiyle girişteki arazi aracını gösterdi. “Şimdi, mülk sahibi olarak izinsiz girenlerle karşılık verme hakkımı kullanmadan, arazimi terk edin.” Etrafında dönüp hızla eve girerken Kynan tek kaşı havada bakakaldı. Kapıyı arkasından kapattı, kilitledi ve sırtını ahşap kapıya yasladı. Kalbi deli gibi atıyordu. İki sakinleştirici derin nefes aldı ve ardından telefonu alıp Stacey’i aradı.

“Hey, Stace.” Arkadaşının karşılık vermesine fırsat bırakmadı. “Bu İFME’den gelen adamların benim hakkımda ne bildiğini öğrenmem gerekiyor.”

Stacey hattın diğer ucunda muhtemelen kahvesinden bir yudum aldı. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Az önce buraya geldiler ve bana iblislerle ilgili sorular sordular.”

“Şey, saldırıları araştırıyorlar ve sen onlara en yakın evde oturuyorsun. Anlamli aslında.”

“Ama bana yapılan saldırıyı biliyorlar mı?”

“Şey, ben onlara kesinlikle söylemedim. Dün gece geldiler ve onlara durum hakkında kısa bilgi verdik. Ardından da olay mahallerine gittiler. Henüz geri dönmediler.”

“Onlara Reseph’ten bahsettin mi?”

“Hayır. Neden? Her şey yolunda mı?”

“Sorun yok.” Dışarıdaki aracın çalıştığını duydu. “Bak, şimdi gitmem lazım. Seni sonra ararım.”

“Jill...”

Reseph yatak odasından çıkarken Jillian telefonu kapattı. Her zamanki gibi sadece kot pantolon giymişti. Bakışları lazer gibi cama odaklanmıştı.

“Kimdi onlar?” izlerken tüm davranışları değişti. Umursamaz ve dikkatsizden, sadece ölümcül olarak tanımlayabileceği bir hale döndü. Ve yine de, rahatlamış görünüyordu. Ama ifadesinde yeni bir yoğunluk ve kaslarında gerginlik vardı.

“İblis araştırmacıları.”

Sesini alçalttı. “Bizi buraya kadar takip mi etmişler?”

“Sanmıyorum. Sadece garip bir şey görüp görmediğimi sordular.” İfadesinde karmaşa dolaştı. “Reseph? İyi misin? Onları tanıyor musun?”

Araç uzaklaşırken, Reseph’ten yayılan ölümcül titreşim azaldı, ama çenesi hâlâ gergin ve elleri hâlâ yumruk halindedeydi. “Hayır. Ama bir şey var... Kahretsin, bilmiyorum. Onları tanımam gerektiğini hissediyorum, ama tanıyorsam beni öldürmeleri gerektiğini.”

“Öldürmek mi?” Telefonu bırakırken ellerinin titrediğini fark etmemesini umdu. “Bunun biraz aşırı olduğunu düşünüyorum. Onlar iblislerle uğraşıyor. İnsanlarla değil.”

“Evet, haklısın.” Gülümsedi, ama gözlerindeki endişeye uymadı. “Haklı olduğuna eminim.”

On Üç

Reaver, cennetteki kardeşlerini Gethel'in ihanetine ikna etmeye çalıştıktan sonra ilk olarak Ares'in evine gitti. Nendense, Reseph dışında tüm Atlıları sahilde bulduğuna şaşırmadı. Ares ve Thanatos barbekü başında konuşurken, Cara ve Regan, Rath ile oynuyordu. Cara ve Ares'in evlat edindikleri Ramreel iblis yavrusu ile. Limos bir bebek tutuyordu ve Reaver anında onun Logan olduğunu anladı. Sürekli bebeğe bakan Labrador boyutunda simsiyah yavru bir cehennem köpeği etraflarında dönüyordu. Köpeğin bebeğe bağlandığını ve sonsuza kadar sadık bir koruma olduğunu anlamak için dahi olmak gerekmiyordu.

Reaver ayakkabılarını çıkarttı ve yalın ayak grubun yanına yürüdü.

Onu ilk Limos gördü. Her zamanki gibi gülümsemesi kör ediciydi ve Logan'ı tutmuyor olsaydı, yine her zamanki gibi kollarına atlayacağını biliyordu.

Grubun geri kalanı daha mesafeli davranmıştı ve Reaver olacıklara kendini hazırladı. Çıplak üstü dövmelele

kaplı Thanatos, Limos'tan bebeği aldı ve yanında Regan'la Reaver'ın onlara yaklaşmasını bekledi.

“Çok güzel,” dedi Reaver ve sesi beklediğinden daha titrek çıktı. Bebekleri severdi, ama bu özeldi ve bu sadece doğumuyla dünyayı kurtarmasından kaynaklanmıyordu. O Atlılardan doğan ilk bebektir ve Reaver kendini gururlu bir amca gibi hissediyordu.

“Evet,” dedi Than soğuk bir sesle, “Öyle. Doğumunu kaçırdın.”

Ve... İşte başlıyor. “Gethel ile savaşıyordum.”

“Üç ay boyunca mı?”

“Üzgünüm Thanatos.” Regan'a doğru kafasını eğdi. “Fırsatım olsaydı daha erken gelirdim.”

Kızıl kahve saçları güneşte parlayan Ares yaklaştı, ama Cara Rath ile kaldı. Küçük iblis dalgalarla oynamak için sörf tahtasına atladı. Küçük toynaklı ayakları beyaz tahtayı tek-meliyordu. “Ne oldu? Gethel nerede?”

“O halde onu görmediniz?” Kahretsin. Reaver onun hain yüzünü göstereceğini ummuştu... Atlılarla uğraşmasını istediğinden değil, ancak elindeki kartları açık edebilme ihtimali vardı.

Thanatos kafasını salladığında sarı örgüleri şakaklarına çarptı. “En son senin yanındayken gördük.”

Than, Reaver'ın arkasına baktı. Reaver'ın ensesinde hissettiği titreşim Harvester'ın geldiğini gösteriyordu. Mükemmel, zaten Reaver'ın bir soruna daha ihtiyacı vardı.

Uzun siyah saçlarını tek omzunun üzerine atmış, dolgun göğüsleri ise örgü bikini üstü ile zorla kapanmıştı. Üzerine uyan sarı bikini altının tanga olduğundan şüphelendi, ama en azından beline siyah bir şal takma zahmetini göstermişti. Giyinmenin günah için yaratılmış bir bedeni gizleyeceğinden değildi. Ve bir kadının tahrik edici giyinmesinden hoşlanan Reaver, bedeni Sheoul-gra'da öpüştüklerinde verdiği tepkiyi göstermeden gözlerini kaçırarak zorunda kaldı.

“Sevgili Atlılarım bugün nasıllar?” Sesi güneş ışığı ve gökkuşağı gibiydi. Asla tam mutlu olamazdı.

“Reaver'm, Gethel ile aralarında ne geçtiğini anlatmasını bekliyoruz.”

Reaver'ın inlememek için yeniden kendini tutmasının nedeni Harvester'ın her şeyi anlatacağından korkmasıydı ve Reseph'e olanları açıklamak için henüz hazır değildi. Gethel'i, o Reseph'i bulmadan yok edebilirse, Atlının zihni iyileşirken insan gerçekliğinde güvende tutma planını gerçekleştirebilirdi. Tabi Gethel herhangi birine Reseph'in serbest olduğunu söylediyse bu plan suya düşerdi.

“Gethel ile savaşıyorduk, ancak oda iblislerle doldu ve o kaçtı.”

“Peki sen o zamandan beri neredesin?” Than’ın sorusu meydana okuma değildi. Sesinde çok fazla incinmişlik vardı.

“Sheoul’da kapalı kalmıştım.” Yalan değildi, ama tam doğruyu da söylememişti.

“Nasıl?” Limos’un mor gözleri parladı,

Kahretsin. Reaver ya yalan söyleyecekti ya da otoritesini kullanıp, Gözetmen yasasına göre cevap vermek zorunda olmadığını söyleyecekti. Bu kesinlikle işe yarardı.

“Benim hatamdı,” diye atlayan Harvester, Reaver’ı çok şaşırttı. “Ekibimin yenilgiye uğramasına çok kızmıştım, bu yüzden onu bir süre Salgın’ın odasına kilitledim.” Omuzlarını silkti. “Bir Gözetmen kuralı ihlali daha. Ne olmuş yani, buna değerdı.”

Limos hırladı. “Tam bir kaltaksın.”

“Hey,” diye araya girmeye çalıştı Reaver. Açıklanmamış olaylar ve hak edilmemiş hakaretlerin önüne geçmeye çalışıyordu. Harvester bir kaltak olabilirdi, ama şu anki durumda bu geçerli değildi. “Bu bir parti mi? Çünkü kimse bana hamburger ikram etmedi.” Zıplayan küçük sarısına baktı. “Bu sevimli ufaklıkla da tanıştırılmadım.” Harvester’ın “suçu” unutulmuştu.

Limos buz kutusuna koştururken, Ares mangalın başına döndü. Gururlu birer ebeveyn olarak sırtan Than ve Regan bebeği gösterdiler.

“Reaver, bu Logan Thanatos.”

Reaver çok nazik bir şekilde parmağını bebeğin kadifemsi yanağında gezdirdi. “Tanıştığımıza memnun oldum, Logan.”

“Onu tutabilirsin.” Than bebeği uzattı, ancak Reaver geri çekildi. Bir sürü bebek tutmuştu, hatta Yeraltı Hastanesinde çalışırken birkaçının doğumuna yardım etmişti, ama bazı nedenlerden dolayı bu bebeği tutma fikri içindeki endişe denizinin kabarmasına neden oldu.

“Yapamam...”

“Tabi ki yapabilirsin.” Regan, Than’den bebeği aldı ve dikkatle Reaver’ın göğsüne yaslayarak Logan’ı kollarında tutmaktan başka çare bırakmadı.

Bebek gözlerini ona kilitlediği an Reaver eridi ve kalbi ısındı. Birden neden Logan’ı tutmak istemediğini anladı. Bebek ona hayatının büyük kısmını bilmediğini hatırlatmıştı... İçinde bebek olabilecek bir kısım? Onların da hafızası kendisinininki gibi silinmiş miydi? Bunu Baş Meleklerle sorabileceği bir toplantıya asla kabul edilmemişti. Belki sormak yerine istemesinin zamanı gelmişti.

“İçindeki meleği hissedebiliyorum. Çok güçlü. Çeyrek değil de, yarı melekmiş gibi güçlü.”

“Bundaki güç çok yoğun,” dedi Thanatos, Darth Vader gibi lanetli bir sesle ve Reaver ağzı açık kalmasın diye kendini frenlemek zorunda kaldı. Thanatos hiçbir zaman oyuncu ya da şakacı biri olmamıştı. Bu yeni tarafını görmek güzeldi.

“Evet öyle.” Logan’ın minik parmakları Reaver’ın başparmağını kavramıştı. “Hâlâ anne karnındayken savaş meleşliği güçlerini göstermişti ve bu bütünüyle melek olmayan bebekler için sıra dışı bir durum. Ancak gücü şimdi daha da belirgin.” Reaver yeri eşelemekte olan cehennem köpeği yavrusuna baktı. “Bunun adı ne?”

“Cujo.”

Reaver’ın tek kaşı kalktı. “Oğlunuzun köpeğine kuduz canavar köpeğin adını mı verdiniz?”

“Hayır,” diye uludu Thanatos. “Wraith verdi. Pislik herif yavruya Cujo ismine tepki vermeyi öğretti, bu yüzden de başka hiçbir isme tepki vermiyor.”

Reaver kakhaha attı. Tam olarak Seminus iblisinin yapacağı bir şeydi.

Harvester yanlarına yaklaştı, Logan’a bakarken yüzünde oluşan gülümseme kırıntısı dudaklarının kıvrımını belirginleştirdi. “Ben de tutabilir miyim?”

“Hiç şansın yok,” dedi Thanatos.

“Ama bebeği başta tutmak istemeyen Reaver’a bile kendi isteğiyle verdin.” Harvester’ın yüzündeki kırılgan ifade Reaver’ın midesine kramplar girmesine neden oldu.

“Than, bence bir dakika tutmasından kimseye zarar gelmez.”

Thanatos'un solgun sarı gözleri öfkeyle parladı. "Oğlumun ölmesini isteyen takımla çalışıyordu. Onu oğlumun yakınında bile istemiyorum."

"Logan'ın ölmesini istemediğime yemin ederim." Harvester'in sesi, Reaver'in onda duyduğu yalvarmaya en yakın tondaydı. "Asla. Salgın'ın istediğine ulaşmasının başka yolları da vardı."

"Hayır dedim." Dikkatle Logan'ı Reaver'dan aldı. Sanki Harvester'in çocuğu aniden kapmasından korkuyordu. "Reaver geri dönmene sevindim. İstedığın kadar kalabilirsin." Atlı, o ve Regan gruba geri dönmeden önce Harvester'a orada istenmediğini söyleyen bir bakış attı. Mangalın yanından geçene kadar Cujo onları takip etti. Ardından köpek soğutucudan bir paket sosis kapmaya çalıştı. Ares kovaladı, ama Hal de olaya karışınca sosisler iki cehennem köpeğinin midesine indi.

Harvester arkasını döndüğünde kanatları sarkmıştı. "Zaten kalmak istemiyordum."

"Bekle." Reaver onu bileğinden yakaladı ve kendine çevirdi. "Benim için neden yalan söylediğini bilmiyorum, ama teşekkür ederim."

Harvester suratını astı. "Senin için yapmadım. Bunu yaptım çünkü korumam gereken bir namım var. Ve kesinlikle o veledede dokunmak dahi istemedim."

"O zaman neden sordun?"

Omuzlarını silkti. “Thanatos’un vereceği tepkiyi merak ettim.” Yalan söylüyordu, ama neden? Son zamanlardaki davranışları çok garipti. Şu anda bile Logan’a kaçamak bakışlar atıyordu ve her bakışta ifadesi yumuşuyordu.

“Sen... İyi misin?”

Harvester kafasını o kadar sert geriye itti ki, onu yumruklasa da aynı tepkiyi alırdı. “Tabi ki iyiyim seni aptal.” Kanatlarını açarak güneşi kapattı ve kocaman bir gölge oluşturdu. “Bak bana. Kanımda güç dolaşıyor. Zayıf ya da acınası mı görünüyorum?”

“Boş ver.” Savunma mekanizması yüzünden onunla başa çıkmak bazen çok zor oluyordu. “Üstlerim ile Gethel hakkında konuştum. Hiçbiri nerede olduğunu bilmiyor. Sen de iş arkadaşlarınla konuşabilir misin?”

“Konuşmak?” Dudakları kıvrıldı. “Biz konuşmayız. Onlar emir verir. Ben de defolup gitmelerini söylerim.”

Kesinlikle çok zor biriydi. “Tamam o zaman. Sen onlara kendilerini becermelerini söylemeden önce sana emir verdiler mi?”

“Evet. İşin peşini bırakmamı söylediler. Bence Gethel hakkında söylediklerinden daha fazla bilgiye sahipler, ama bana hiçbir şey söylemeyecekler.” Sonunda kanatlarını indirdi. “Reseph’in nerede olduğunu söylemeye hazır mısınız?”

“Hayır.”

“Emin misin? Bilgiyi senden zorla almak da bana zevk verebilir.”

“Evet,” dedi sıkılmış dişleri arasından. “Bundan eminim.”

“Tamam, tamam. Minik tüylerini hemen kaldırma.” Atlıların buzlu içeceklerin etrafında toplandığı, kahkahalarının okyanus rüzgârlarına karıştığı yere baktı. “Logan için bir şey getirdim. Sence Thanatos ve Regan kabul eder mi?”

Olaylar gittikçe garipleşiyordu. “Muhtemelen ne olduğuna göre değişir.”

“Zehirli bir kobra ya da jiletli tel değil. Cehenneme git Reaver. Ah, bekle, seni az önce oradan ben çıkartmıştım. Cehenneme geri dön.”

Ufak bir ışıkla sahili terk etti ve Reaver’ı boş havaya bakarken bıraktı. Kafası karışmıştı. Harvester her zaman dengersizdi, ama bu duygu değişimleri onun için bile fazlaydı.

“Reavie-weavie!” Limos yan masadan seslendi. “Yemek!”

Yemek. Bir piknik. Sahil, çocuklar ve hayvanlar. Üç ay önce tüm dünyanın kıyametin kıyısında olduğu ve bu ailenin Atlıları savaşın yanlış tarafına geçmesine neden olabilecek kanlı bir savaş verdiğini düşününce, her şey çok normal görünüyordu.

Reaver onlar adına mutluydu. Reseph bile huzurlu görünüyordu. Ancak Reaver işlerin görüldüğü gibi olmadığı düşüncesini kafasından atamıyordu.

Dünyayı tehdit edenler püskürtülmüştü, ama tehlike daha yeni başlıyordu.

Harvester kendi malikânesinin içinde cisimlendi ve anında kurtadam hizmetkârına minnettar oldu. Çünkü Whine onu karşılamak için gelmemiştii. Kölesi de dâhil hiç kimsenin onu bu halde görmesini istemiyordu.

Yakan ve batan yaşlar gözlerinden aktı. Bu onu kızdırdı, çünkü o asla ağlamazdı. Asla. Çok uzun zaman önce kötü-lüğün kalbini elmas sertliğinde bir kutuya kapatmasına izin vermişti. Sheoul'da hayatta kalması için bunu yapmak zorundaydı.

Ama Atlılar her zaman onun zayıf noktası olmuştu ve hiçbir zaman duygusal bağlarını tam olarak koparamamıştı. Denemişti, oh hem de nasıl denemişti. Ve şimdi Kıyamet savaşı bitmişken, gardım daha da indirmişti. Onların da aynısını yapmasını ummuştu.

Zamanı bitiyordu. Tek istediğı kafasındaki tik-tak sesleri, yaklaşan felaket hissi gerçekleşmeden Logan'ı kucaklamak-tı. Ve belki yemeğe kalmasını isterlerdi. Ama Thanatos'u davranışları yüzünden suçlayamazdı ve sorun da buydu. Şu ana kadar, Harvester kendi tercihlerini yapmıştı. Cennetten kendi isteğıyle düşmüştü.

Ama şimdi kendini... Ne? Zamanda geriye gidip düşmeyi mi diliyordu? Hayır, bu olmak zorundaydı. Olan olmuştu.

Zayıflığını lanetlerken, gözyaşlarını elinin tersiyle sildi.

Ve büyük bir yanlış hissetti.

Kan kokusu havayı doldurdu ve ani kötülük hissi ile tüyleri kalktı. Etrafında hızla dönerek, dudakları kandan ıslak oturma odasının kapısında duran adama hırladı.

“Lucifer,” diye tısladı. “İzin almadan nasıl buraya girersin?”

Ölü, beyaz gözleri parladı ve dili yavaş, tahrik edici bir hareketle alt dudaklarını yaladı. “Girmekten fazlasını yaptım.”

Şimdi Whine’nın neden onu karşılamadığını anlamıştı. Lucifer ona bir şey yapmıştı, ama şu an korku veya endişe gösterme zamanı değildi.

Ama yine de bu iki duygu içinde depremlere neden oluyordu.

“Çık dışarı .” Harvester kanatlarını açtı ve Lucifer savunma pozisyonuna geçti, siyah deri kanatları evin tavanını çiziyordu. “Buraya beni onurlandırmaya gelmediysen, evimden defol git.”

“Onurlandırmak?” Kahkahası duvarlarda asılı olan Be-dim iblis sanat eserlerini salladı. Düzinelerce iblis türünün romantik ritüellerini gösteren tablolar, Harvester’a aşkın, en

aşğılık varlıklar için bile bir zayıflık olduğunu hatırlatıyor-
du. “Senin yüzünden Kıyamet şansımızı kaybettik.”

Midesi kasıldı ve ciğerleri sıkıştı. Satan ve Lucifer ona ne
kadar suç atacaklardı? Kafasındaki saat sesleri hızlandı.

“Sorun ne, Harvester?” Sesı kısık, düzgün ve zehir kap-
lıydı. “Korkmuş görünüyorsun.”

Korkmuş olsa da dikleştı. “Korkacak hiçbir şeyim yok.
Bir Gözetmen olarak görevim ekibime yardım etmek değil,
Atlılara göz kulak olmak ve bana verilen bilgileri onlara
ulaştırmaktır.”

“Oh, bence bundan daha fazlasını yaptın.”

“Eğer tüm bunlar birkaç Gözetmen kuralı ihlali ile ilgiliy-
se, beni cezalandır. Ya da beni yalnız bırak.”

Lucifer’in dişli gülümsemesi tüylerinin ürpermesine ne-
den oldu. “İhlal edilmiş Gözetmen kuralları endişelenmen
gereken en son şey, Düşmüş.”

“Gel, Lucifer, oyunlar senin tarzın değil.” Sesindeki alçak
titremeyi sadece kendisinin duyabildiğini umdu. “Şu çatallı
dilini kullanıp ağzındaki baklayı neden çıkarmıyorsun?”

“Kurtadamına sor.” Ardından Lucifer ortadan kayboldu.

Kahretsin. Harvester’in titreyen bacakları vücudunu ta-
şımakta zorlanıyordu. Kan kokusunun daha keskin olduğu
yatak odasına girdi. Odaya girdiği an her şeyi anladı.

Zavallı Whine yerdeki halının üzerinde kıvrılmış, bedeni morluk, kesik ve yanlış açılı eklemlerle doluydu. İşlevini yitirmemiş tek gözünü açtığı anda, ayağa kalkmaya çalıştı.

“Whine, hayır.” Harvester yanına diz çöküp onu geri yatırdı. “Sabit dur.”

Kurtadam titredi ve gözünü kapattı. “Üzgünüm... Sahibem...”

“Şşşt.” İçinden Lucifer’a küfrederken, Whine’nın saçını okşadı. Bu şekil değiştirenin sahipliğini, otuz yıl önce, ona zalimce davranan sahibini öldürerek almıştı ve o zamandan sonra onu koruyacağına yemin etmişti. Kesinlikle ona karşı her zaman kibar olmamıştı, ama bu her ikisinin de güvenliği içindi. Sheoul içinde kibarlık ölümüne neden olurdu.

“Lucifer ne istedi,” diye sordu ve Whine yeniden titredi.

“O... Maladoru istedi.”

Harvester’ın nefesi ciğerlerinde sıkıştı. “Nerede olduğunu söyledin mi?” Lütfen söylememiş ol. Küçük eşya elindeki tek kozdu, kendini kurtarmak için sakladığı tek kart.

Ya da başka birini kurtarmak için.

“Hayır,” Whine soluklandı. “Asla. Ama...”

“Ama ne?”

“Bana... Bana sizin hainlik cezasıyla öldürüleceğinizi söyledi.”

Saçını okşayan eli dondu. Hainliğin cezası ölümü. Ölüm kısmı biraz yanıltıcıydı, çünkü Sheoul'da hainler acı içinde sonsuza kadar canlı tutulurdu. Genellikle, yüzyıllarca süren işkencenin ardından, derileri soyulur ve ölü beden sanatı gibi sergilenip acı çekmeye devam etmeleri için balmumu ile kaplanırlardı.

Lucifer neyden şüpheleniyordu? Ve bilgilerini nereden alıyordu? Gerçi önemli değildi. Kimse onu elinden tutup birinin işkence odasına sokamayacaktı. Kaçabilirdi ve işler daha kötüye giderse kendisini öldürmesi için bir melek bulabilirdi...

“Ayrıca dedi ki...” Whine titrete bir nefes aldı. “eğer kaçmaya çalışırsanız, değer verdiğiniz herkesi yok edermiş.”

Lanet olsun. İşte tam bu yüzden kimseye sevgisini göstermemeye çalışmıştı. Gözlerini kapatarak, Whine'nın yanına uzandı. Kafasında öten saat iyice hızlandı, akrep ve yelkovan o kadar hızlı hareket ediyordu ki tik tak sesleri tek başlarına zar zor ayırt edilebiliyordu. Çok yakında, alarm çalmaya başlayacak ve Harvester'ın zamanı dolacaktı.

On Dört

Reseph'in içindeki garip hissi atması kırk sekiz saat sürdü. İblis araştırmacılarını gördüğünde bir şeyler içgüdüsel alarmini çalıştırmıştı ve hâlâ nedenini bilmiyordu. Tek bildiği kendisine tehlike oluşturdıklarıydı. Ama neden onunla bir ilgileri olabilirdi ki?

Tehlike hissi büyüyordu ve bunun bir kısmı kendisinden geliyordu. Sanki tehlikeli olan kendisiydi, kıvılcım bekleyen bir bombaydı ve Jillian'ın şarapnel parçasıyla yaralanacağından korkuyordu.

O ve Jillian iki gün boyunca kim olduğunu anlamak için kasaba ve çiftlik arasında mekik dokudular. Kütüphane ve interneti araştırdılar. Çiftlikte ise Jillian'ın ayak işlerini yaptı. Ambarın yanındaki bir deliği onardı, gevşek çitin etrafına dikenli tel gerdi, ahır ile tavuk kümeslerini temizledi ve hatta çamaşırları bile katladı.

Çamaşırları katlamak en kötüsüydü. Çorapların çiftlerini bulmak monoton bir işkence gibiydi. Bunun yerine ona ağır işler verilmesini tercih ederdi.

Ama Jillian yemekleri, sıcak ikolatası ve en iyisi içindeki enerji ile bunların hepsine değerdi.

Duşta ve sonra tekrar yatak odasında yaptıklarının anısına gülümserken, yatakta döndü ve Jillian'ı kendine çekti. Sırtı göğsüne değiyordu. Nazik bir şekilde horluyordu ve ereksiyonu sırtına değerken onu uyandırmak çok çekici geldi. Ama uyumasına izin verdi. Gün içerisinde çok fazla çalışmıştı ve gece de meşgul olmuştu. O yüzden dinlenmeye ihtiyaı vardı.

Ancak kendisinin uykuya ihtiyaı olmaması çok garipti. Birkaç saat gözlerini dinlendirmesi yetiyordu. Bazen kalkıyor ve bölgesini inceleyen bir hayvan gibi araziye inceliyor ya da kendisi hakkında daha fazla bilgi öğrenebilmek için bilgisayarın başına geçiyordu. Ancak diğer zamanlarda şu anda olduğu gibi sadece Jillian ile birlikte olabilmek için yatakta öylece uzanıyordu.

Daha önceden de bu kadar toy olup olmadığını merak etti.

Hatta kırılğan sessizlik zamanı dışarıda dolaştığı zamanlarda ona bir hediye bile hazırlamıştı. Çok büyük bir şey değildi, hatta ağaç yontmayı nereden bildiği hakkında hiçbir fikri yoktu, ama kendisi hakkında keşfettiği her şey bir ipucuydu.

Özellikle de bu keşif korkunç bir şey olmadığında muhteşem oluyordu. Nasıl prezervatif kullanılacağını bilmemesi ya da insan kanını kokusundan tanıyabilmesi gibi şeyleri keşfetmek çok neşe verici değildi.

Gözlerini kapatarak suratını Jillian'ın saçlarına gömdü. Altındaki ferah dağ havasını asla bastıramayan meyveli şampuanının taze kokusunu içine çekti. Her zaman açık alan gibi kokuyordu, yeşeren filiz ve yeşil ağaçlar gibi. Alışveriş mağazasındaki kadının sürdüğü ağır parfümden daha çok seviyordu bunu. Ayrıca, parfümün cilt üzerinde kötü bir tat bıraktığını da biliyordu. Jillian'ın teninin tadı temizdi, uyarıldığında ise bir tutam baharat oluyordu.

Penisi sertleşerek düşüncelerini onayladı. Evet, yataktan kalkmalı ve yapmamaya yemin ettiği şeyi yapmamak, Jillian'ı ağzı onun bacakları arasında uyandırmamak için ondan uzaklaşmalıydı.

Sessizce inleyerek sırt üstü döndü ve bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı. Ancak Jillian birden dönerek penisini kavradı.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?” Sesi buğulu, derin ve o kadar seksiydi ki elini penisi üzerinde hisseder hissetmez neredeyse orgazma ulaşacaktı.

Tekrar yastığa uzandı ve yumruğunun hafif gitgelleri yüzünden tısladı. “Çok açgözlüsün.”

“Erekte olan sensin.”

Elini bacaklarının arasına indirdi ve araladı. “Islak olan sensin.” Parmağını hafifçe içeri sokarak hazır olup olmadığını kontrol etti, çünkü kendisi üzerine çıkmak için fazlasıyla hazırды. İpeksi ve sıcaktı, hazırды.

Ona daha fazla alan açmak için yer değiştirirken eliyle yumurtalıklarını kavradı. Parmakları agresif, masaj yaparak ve hafif sıkarak oynuyordu. Bazı zamanlarda yatakta duygusal ve hassas iken diğer zamanlarda sert ve hızlı olmasını seviyordu.

Şu anda sert ve hızlıydı. Ona istediğini vermekte tereddüt etmedi.

Bir parmağını daha yerleştirdi, hızlı ve sert bir şekilde hareket etmeye başladı. “Ne düşünüyorsun? Tekrar altmış dokuz mu?” Başparmağını şişmiş klitorisinin üzerinden geçirince Jillian kıvrandı. “Hayır onu daha yeni yaptık. Üzerimde, uzaklara baktığın? Onu sevmiştim.” Yukarı uzandı ve göğüs ucunu yalarken derin nefes alışının tadını çıkarttı. “Hayır, bu sefer arkadan olsun. İlk başta, sen el ve dizlerinin üzerindeyken seni yalayacağım, içini dilimle ve parmaklarım ile dolduracağım. Ardından seni o kadar sert becereceğim ki bir hafta ata binemeyeceksin.”

“Evet,” diye derin bir nefes alırken elini bastırdı.

“Ama ben o şekilde boşalmayacağım.” İleri uzanarak parmaklarını saçına doladı ve dudaklarını kendine yaklaştırdı, ama onu öpmeyi. Dil ve dişleriyle onu tahrik etti. “Seni göbeğinin üzerine yatıracağım ve içindeyken bacaklarını sıkıca kapattıracağım. Bunu daha önce yapmış mıydın? Girişlerimi daha yüzeysel yapar, sadece senin girişine sürtünür. Sadece aletimin başı seni becerecek ve daha fazlası için yalvaracaktır.”

Artık nefes nefeseydi, sınırdaydı. Doğrusunu söylemek gerekirse kendisi de öyleydi. Kaba sözcükler sadece onu uyarmak içindi, ancak kendi kendini de uyarmıştı ve neredeyse eline boşalacaktı.

Harekete geçme zamanı gelmişti. Yuvarlanarak onu tuttu ve el ile dizlerinin üzerine yerleştirdi. Kaba bir şekilde bacaklarını ayırmak için dizini kullandı ve her şey tam karşıındaydı. Şişmişti ve parlıyordu. Nazik olmak ya da uyarmak için zaman harcamadı. Kalçasını iki eliyle kavradı ve başparmaklarını kullanarak ikiye ayırdı. Ağzı sulandı ve içinde bir şeyler sıkıştığında aşağılara inmek üzereydi.

Birden kafasını kaldırdı, bedenini ele geçiren arzudan tehlike duygusuna hazırlanmakta zorlandı.

“Reseph?” Keçilerin ani melemelerine Jillian’ın arzu dolu sesi karıştı.

Ardından atın kişnemeleri ve domuzların sesleri geldi. Kendini yataktan atarak yerden pantolonunu aldı.

“Burada kal!” Jillian’ın cevabını beklemedi. Hızla pantolonunu giydi ve evden çıktı. Korkmuş hayvanlara doğru koşarken buz gibi hava yüzünü acıttı ve sertleşmiş karlar ayaklarına battı.

Keçilerden biri açık ambar kapısından sendeleyerek çıktı, tüyleri kanla kaplanmıştı. Duramayan Reseph üzerinden atladı ve kapı eşiğinde durdu. Kalbi deli gibi atarken ışığı açtı.

Ayaklı kâbus ile yüz yüze geldi.

Karşısında duran şeyin kırmızı gözleri Reseph'in gözleri ile aynı seviyedeydi, iki kalın siyah damarlı ayağı üzerinde duruyordu ve pençeleriyle parçalamakta olduğu keçiyi ayı benzeri kükremesi ile yere fırlattı.

Birkaç gergin kalp atışı süresinde iblis Reseph'e baktı, agresif hareket yapmadı. Sanki ondan bir şey gelmesini bekliyordu. Ne olduğuna dair Reseph'in hiçbir fikri yoktu. Konuşma? Övgü? Randevu?

Alacağı tek şey ölümdü.

"Efendi?"

Kelime Reseph'in beynin sert bir fısıltıydı. Bir hatıra? Yoksa bu şey mi konuşuyordu? Efendi.

Nasıl...

Efendi. Efendi. Efendi! Kafasını tutarak, sanki kafatası içindeki sestten kaçabilecekmiş gibi, Reseph geri geri tökezledi.

"Beni tanıyor musun?" diye bağırdı. "Beni tanıyor musun seni pislik?"

Efendi.

Kapalı gözlerine rağmen Reseph'in görüşü iblislerle doldu. Reseph'in etrafını sararak ona beden parçaları ile çırpınan, acı çeken canlılar sunuyorlardı. Reseph'in derinlerinde ufak bir zevk parçası vardı. Sanki ikiye bölünmüştü ve sadece bir parçası zihninde dönen sahneden korkuyordu.

Serbest kalmak üzere gibi görünen anısını durdurmak için çabalarırken, Reseph döndü ve arkasındaki duvara dayalı olan yabayı aldı ve hareket etmesine fırsat bile bırakmadan iskeletimsi gövdesine sapladı. Yaratık geriye sendelerken hırladı ve yabanın sapını kavradı. Reseph yere eğilerek iblisi dizinin arkasından yakaladı ve yere fırlattı.

İblis inleyerek yabayı gövdesinden çıkarttı ve kenara fırlattı. Reseph'in kafasını sıyırdı. Ayaklarının üzerinde doğruldu ve kocaman pençeleriyle saldırdı. Reseph eğildi ve yaratığı burnundan yumrukladı. Kafası geriye doğru düşerken tatmin edici bir ses çıktı ve ağız ile burnundan kan fişkırdı.

İblis hemen kendini toparlayarak ışık hızıyla ileri atıldı. Reseph yolundan çekildi, yabayı aldı ve pisliğe tekrar sapladı. İblis bedenini yana attı ve Reseph'i omzundan yakaladı. Reseph ahırlardan birine çarptı ve darbenin acısını omurgasında hissetti. At çıldırdı, ancak Reseph'in hayvanı sakinleştirmeye zamanı yoktu. İblis Reseph'in üzerine yürürken ağzından salyalarını akıtıyordu.

Tam boğazına saldırdığında silah sesi duyuldu. Kan ve kemik parçaları üzerine sıçradı. İblis çığlık attı ve yönünü değiştirerek, kapı eşiğinde elinde tüfeğiyle duran Jillian'a yöneldi.

Reseph yaratığı yere devirdi, yere sabitleyerek yabanın uçlarını bedeninin derinliklerine gömdü. Ahşap sapı kırılarak havaya fırladı. Reseph onu yakaladı ve tek bir temiz hareketle yaratığın iki gözünün arasına sapladı.

Yaratık inledi ve kasıldı. Ölen bir balık gibi çırpınırken Reseph üzerinden kalktı ve duvarda asılı olan palaya ilerledi. Arkasını tekrar döndüğünde iblis ölmüş gibi görünüyordu, ancak şansa bırakmayacaktı. İşte efendin burada, seni iğrenç suratlı aşağılık.

Bıçağı boynuna indirerek kafasını koparttı. Kahretsin, bu çok iyi hissettirmişti. Aynı zamanda da çok tanıdık bir histi, sanki daha önceden de yapmıştı. Birçok defa.

Cesede bakan Jillian'a döndü. "Bu..." Yutkundu. "Bana saldıran şeydi. Çok benziyor."

Reseph cesede zafer dolu bir tekme attı. "Daha çok acı çektirmeliydim."

Korkmuş bakışları ona döndü. Bir an dayak yiyeceğini sandı, ancak ufak bir şaşkınlığın ardından kafasını salladı.

"Evet yapmalıydın." Dikkatle tüfeğin güvenliğini kapattı ve ölü bir domuzun yanına çömelmeden önce varillerin üzerine bıraktı. "Bu canavar." Bağırsakları çıkmış bir keçinin yanına gitti. "Kesinlikle acı çekmeliydi."

Etrafını iblislerin sardığı görüntü tekrar Reseph'in zihninde canlandı ve şakaklarına keskin bir ağrının saplanmasına neden oldu. Düşünmeden uzaklaşmaya çalıştı, bunun gerçek bir anı olmamasını umuyordu. Belki de geçmişte gördüğü bir kâbusun parçasıydı.

Kendine bunu söylemeye devam et.

Jillian onu anlamaya çalışıyormuş gibi ona bakıyordu, çünkü Reseph çok gururlu bir prenses gibi öylece dikiliyordu. Kahretsin. Kafasını temizlemek zorundaydı.

“Eğer buradaki hayvanları kontrol edersen, ben de kaçan keçiyi bulup bulamayacağıma bakarım.” Reseph palayı sıkıca tutarak dışarı çıktı. Keçiyi kontrol edecekti, ancak arazide başka pisliğin olup olmadığına da bakacaktı.

Keçiyi elli metre ileride buldu, bir ağacın arkasında karda titriyordu. Hızla muayene ederek kırık kemik ve yaralarını kontrol etti, ancak hayvanın üzerindeki kanlar ahır arkadaşlarından gelmiş gibi görünüyordu.

Keçiyi kaldırıp tekrar ahıra götürürken hayvan karşı koymadı. Burada Jillian ödül ve okşamalarla hayatta kalan hayvanları sakinleştirebilmek için elinden geleni yapıyordu.

“Bu iyi görünüyor.” Küçük hayvanı bölmeye yerleştirdikten sonra, ölü iblisin yerde kendi içine çökerek kaybolduğunu görmek için tam zamanında bölmeden çıktı. “İblis yok oldu.”

Jillian kafasını Sam’ın bölmesinden kaldırdı. “Yok mu oldu?”

“Hücrelerine ayrıldı. Sanırım bu genel halkın iblislerden bir yıl öncesine kadar haberdar olmamasının nedenini açıklıyor.”

“İncelenecek ceset yok.” Atın bölmesinden çıkarak Reseph’in yanına geldi ve kollarını beline doladı. Tüm yükü

üzerine alarak Jillian'ı kendine çekti. İsterse onu tüm gece böyle tutabilirdi. İstemese de tutabilirdi. İblisle yüzleşmek kemiklerine kadar titremesine neden olmuştu. “Burada olduğun için çok mutluyum Reseph. Ben bu şeyle... Tek başıma başa çıkmazdım.”

“Saçmalık.” Avucunu kolunda aşağı yukarı hareket ettirirken derisinin altındaki ufak titremeyi fark etti. “O tüfekte tam bir baş belasıdır. Tereddüt bile etmedin.”

“Çünkü sana saldırıyordu. Eğer sen burada olmasaydın...”

“Hey.” Omuzlarından tutarak kendine çevirdi. “Muhteşem ve cesurdun. Eğer burada olmasaydım, sen yine de kendini ve hayvanlarını koruman için gerekenleri yapardın. Bu şeylerden biri sana saldırmış olabilir, ama kesinlikle seni yok edememişler.”

Gülümsemesi titrekti. “Seni öldürmeyen şey güçlendirir, değil mi?”

“Evet.”

Ancak bu bir yalandı, değil mi? Genellikle seni öldürmeyen şey, başladığı işi bitirmek için geri dönerdi. Bunu nasıl bildiğinden emin değildi ve dürüst olmak gerekirse bilmek de istemiyordu. Tüm bu zaman boyunca hatıralarını istemiş, interneti ve beynini incelemişti. Yardım için çılgılık bile atabilirdi.

Şimdi ise aradığını bulacağından korkuyordu.

“Seni kaltak.” Reaver quan tanum içinden Gethel’e dik dik baktı. İnsanlara yasak olan, ama melekler gibi bazı varlıkların girmesine izin verilen ve hızla seyahat edilmesine olanak tanıyan bir uçaktı. Gethel’i avlıyordu, Cennetsel güçlerini kullandığında arkasında bıraktığı imzanın sinyallerini takip ediyordu. Oh, bu konuda akıllıydı. Kısa süreli ve az miktarlarda kullanmıştı, ancak Reaver sabırlıydı. Biraz daha uzun süreli ve biraz daha kuvvetli kullanacağı zamanın geleceğini biliyordu.

Bugün, iki Ruh Parçalayıcı ve kel bir düşen melekle Nicaraguan Masaya yanardağı derinliklerindeki cehennem kapısının yakınında toplantı yaparken Reaver’ın beklemekte olduğu hatayı yapmıştı.

Gethel arkasını döndü ve anında kocaman bir ateş topu fırlattı. Parlak küre tüneli kaplayarak Reaver’ın kaçması için yer bırakmadı. Eğer dışarı çıkarsa onu kaybedecekti.

Etrafındaki alanın özelliklerini kullanan element kalkanı oluşturdu. Çevresindeki volkanik kaya ateşin etkisini emdi, ama çarpmanın kuvveti Reaver’ın elli metre geriye uçmasına neden oldu. Taş bir sütuna çarptı ve yere düştü. Canı acımişti.

Gethel’in kıkırdaması duvarlarda yankılandı. “Beni tek başına yenmeyi bekleme Reaver.”

Reaver ayağa kalktı. “Seni yenmek zorunda değilim. Henüz buna gerek yok. Sadece Reseph’i bulmanı engellemeliyim.”

Gülümsemesi soğuktu. “Zaman benim lehimde. Duyduklarıma göre zihninin iyileşmesi on hatta yüzyıllar alacak.”

“Eğer bu kadar zamanınız varsa, sen ve Lucifer neden şimdi saldırıyorsunuz?”

“Lütfen. Bu kadar ahmak olamazsın, değil mi?” Görünüşe göre öyleydi.

“Küçük düşürme.” Minyatür bir ateş topu avucunda belirdi ve parmakları arasında zıplamaya başladı. “Satan, yenilgi yüzünden çok utandı. Rolü olan herkesin yok edilmesini ya da Salgın’ın geri getirilmesi ile diğer Atlıların etkisiz hale getirilmesi için çalışmasını emretti.” Gethel’in yok edilmesi gerekenler kategorisine dâhil olmaması çok kötüydü.

Reaver ona doğru yürürken gücünü cildinin altında, yüze ye yakın tuttu. Anında saldırmaya hazırды. “Sana ne oldu Gethel?”

“Sana söyledim, Atlılar...”

“Evet, evet, Gözetmen görevin elinden alındığında sana hoşça kal bile demediler. Çok da önemliydi. Ya ağlak bir koca bebedsin ya da bu hikâyenin devamı var.” Bu hikâyenin satırları arasında zihinsel dengesizliğin işlediğinden de emindi.

Arkasında duran Ruh Parçalayıcılar Reaver'ın her adımında tısladılar. Düşen melek sadece izledi, ölü balık gözleri Reaver'ın üzerindeydi.

“Sen kimsin?” Siyah deriden çok hoşlanıyormuş gibi görünen düşen meleğe seslendi.

Adam dişlerini gösterdi. “Yakında öğrenirsin.”

“Ah, gizemli. Çok yaratıcı.” Reaver tekrar Gethel'a döndü. “O zaman hangisi? Ağlak koca bebek mi, hikâyenin devamı mı?”

“Siktir git Reaver, hiçbir şey bilmiyorsun. Onları sevmiştim.”

“Biliyorum, ama... Oh bir saniye.” Reaver zihninde yanan ampulün parlaklığından neredeyse kör olacaktı. “Onları sadece sevmedin. Onları sevdin.” Sırıttı. “Hangisi Gethel? Ares? Thanatos?” Tek kaşını kaldırdı. “Limos?”

Ateş topunu fırlattı ve Reaver kolaylıkla kaçtı. “Yanlış bir sinire mi bastım?” Parmağının tek bir işaretiyle melek ateşli bumerangı gönderdi. Gethel'in kafasını nişan almıştı, ama yana doğru eğilince omzunu çizdi. Reaver şaşırmadı. Sonuçta orada öylece bekleyip hemen ölmeyecekti.

“Bakalım anlayabilecek miyim?” diye eğlendi Gethel kıyafetindeki ateşleri söndürmeye çalışırken. “Ares için çok fazla problem oluşturmadin. En azından benim bildiğim kadarıyla. Ama Limos'un kocasının peşine khníveları gönderdin.”

Gethel küfür ederek üzerine atladı. Tünelin ortasında havada ona karşılık verdi ve çarpışma tüm dağı sarstı.

“Her şeyi bildiğini sanıyorsun, değil mi?” Yumruğunu çenesine geçirirken çığlık attı. Çekiç ile vurmuşlar gibiydi ve Reaver inledi, kafasının etrafında dönen çizgi film kuşlarına bakıyordu. “Üstün olduğunu sanıyorsun.”

Reaver yumruğunu göğsüne indirdi. Ardından yüzüne geçirdiği sert yumruğu ile kafası geri giderek boynu ve omuzları üzerine garip bir iniş yaptı.

“Ben üstünüm,” diye gürledi Reaver.

Ayaklarının üzerine doğruldu ve en sevdiği silahını çıkarttı; yaşayan dokuyu delip geçen kıvılcım fırtınası. Mağaranın tavanına yapışarak çoğundan kaçınmayı başardı, ancak bir kısmı bacaklarını kesti ve acı ateş parçaları halinde içine işledi.

“Hiçbir şey bilmiyorsun! Tahmin bile edemeyeceğin sırlarım var solucan.”

“Çok kötü. Bunlar ne zaman oldu?”

“Ne zaman mı?” Ruh Parçalayıcılara işaret verince hemen öne geçtiler. “O Aegis orospusu Thanatos’un bekâretini aldığıında.” Kırmızı ve sıcak nefret Gethel’in tüm gözeneklerinden dışarı fişkırdı. “Onun Mührünü ben kıracaktım.”

Tam bir kaltak. “Mührü kırılmayıp, Regan hamile kalınca kalbin kırılmış olmalı.” Derin bir nefes aldı. Tabi ya. Gethel bu yüzden Logan’ın ölümünü görmeyi çok istiyordu. Kıya-

meti başlatmak kadar, Regan'ın Gethel'dan çaldıklarının fiziksel kanıtlarını da yok etmiş olacaktı.

Duygusal dengesizlik ve zihinsel engeli olan kıskanç bir melekten daha büyük bir cehennem ateşi olamaz.

“Yakalayın,” diye hırladı Gethel.

Ruh Parçalayıcılar üzerine atladığı anda, sıcak lav oklarını üzerine gönderdi. Ateş cildini yaktı ve Ruh Parçalayıcıların pençeleri kaslarını yırttı. Bu savaşta iblisleri yenebilirdi, ama kamçısını ortaya çıkarttığı an Gethel ve düşen melek ortadan kayboldu.

Kahretsin.

İblisleri parçaladı. Birini yatay olarak ikiye böldü ve oradan dışarı çıktı. Yanıkları ve çeşitli yaralarına, Gethel yakalayamamış veya öldürememiş olmasına rağmen bu karşılamadan tatmin olmuştu.

Cennetteki malikânesinin içinde cisimlenirken, parmakları cebindeki Gethel'den aldığı ufak hazinenin üzerinde dolaştı. Avucunu açtığında, küçük kırmızı taşın cehennemin derinliklerinde çok fazla güç taşıyabilmesine hayranlıkla baktı.

Yumruğunu sheoulghul etrafına kapattı ve gülümsedi. Şu anda bunu kullanması gerekmiyordu, ama bir gün çok işine yarayacağından emindi.

Jillian ve Reseph sonraki iki saati ahırda dağınıklığı temizleyerek geçirdiler. Reseph'in yardımına koşmasını, yorulmadan çalışmasını hayranlıkla izledi. Yaptığı her şeyi kolaylıkla hallediyor gibi görünmesi harikaydı. İblisi öldürme şekli bile çok etkiliydi, sanki tam olarak ne yapması gerektiğini biliyordu. Korku ya da panik yoktu. Hayalet gibi hareket etmişti. O kadar hızlıydı ki bazı zamanlarda iki tane Reseph gördüğünden emindi.

Bir konuda emindi; nasıl dövüleceğini ve öldüreceğini biliyordu. Belki de, iblisle dövüşürken ne kadar rahat olduğunu göz önüne alınca, son zamanlarda ortaya çıkan kadim iblis savaşçıları halkına ait olabilirdi. Galiba ismi Aegis'ti.

Bir iblisi bu kadar kolaylıkla alt etmesini sağlayan eğitimi ne olursa olsun, bunun için minnettardı. Onunla tek başına başa çıkamayacağını söylediğinde dürüst davranmıştı. Kendisine saldıran iblisin tıpatıp aynısını görmek onu yere çivilemişti. Korkuyla felç olmuş şekilde kapı eşiğinde donup kaldığını, sonunda tüfeğini ateşlemeden önce saatler gibi gelen süre zarfınca öylece dikildiğini Reseph bilmemeliydi.

Hayır, baş belası ya da cesur değildi. Florida'dan buraya, hiçliğin ortasına taşınmasının sebebi, bunun korkusuz ve cesur bir hareket olduğunu düşünmesindendi. Ama ya tam tersiyse? Ya korkularından kaçmaya çalışıyorsa?

Tam bir hayal kırıklığı. Olayların içine düşmüştü ve kaçamıyordu.

Ambardan kan ile lekelenmiş samanları çıkartırken utanç içini kaplamıştı, bu arada da Reseph kapıyı onardı. Ardından birlikte duş aldılar, ama ikisi de cinsel bir şey düşünmüyordu. Reseph onu nazıkçe yıkadı, omuz ve sırtındaki gerginliği almak için masaj yaptı. Sabah güneşi doğarken, Jillian'ı yatağa yatırdı ve rahatsız bir uykuya yatana kadar yanında uzandı.

Kâbuslar geldi. İblislerin ve ölen hayvanların olduğu, otoparktaki saldırı görüntüleri ya da Reseph'in onu terk ettiğini söyleyen kâbuslar.

Her an kim olduğunu anlayıp onu terk edebilirdi.

Reseph'in olası ayrılışına olan takıntısından rahatsız halde, Jillian yem varilinin kapağını kapattı ve ambarın kapısı açılıp içeri kot pantolon ile gözlerine uyan mavi Henley tişörtlü Reseph girdi. Elinde dumanı tüten bir bardak vardı.

“Seni ısıtması için bir şeyler getirdim.” Ona yarım bir gülümseme verdi. “Pişiremem, ama güzel bir sıcak çikolata yapabilirim.”

“Suyu kaynatıp, paketlerden birini açmak çok da zor değil.” Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz pişmanlık duydu ve Tanrım, gözlerindeki incinmişliği gördüğünde kendi kendini tekmelemek istedi. “Üzgünüm Reseph, öyle demek istemedim.” Hayır, söylemek istediği; Bu kadar muhteşem olmayı bırak, çünkü sana âşık oluyorum ve anıların geri gelip sen beni terk ettiğinde mahvolacağım.

Omuzlarını silktilti ve ona bardağı uzattı. Bu onun kendini daha da küçük hissetmesine neden oldu. “Bu doğru.”

Zengin çikolata aroması ciğerlerine doldu ve havasını yumuşattı. “Sen iyi davranmaya çalışıyordun ve ben teşekkür etmeyi bilmeyen bir pisliğim.”

“Bu yardımcı olur mu?” Ceplerini karıştırdı. “Bunu senin için yaptım.” Nazikçe elini aldı ve avucuna ahşap oyma eşyayı bıraktı.

Jillian küçük kuşa bakakaldı. İnce hatları muazzam bir şekilde işlenmişti. Kanatları uçar şekilde açılmıştı ve o kadar inceydiler ki elini kapatmaya korktu.

“Reseph, bu muhteşem. Bunu yapman ne kadar sürdü?” Büyük omzu sıradan bir şekilde devrildi. “Birkaç gün. Ah... Budama bıçağını bilemek isteyebilirsin.”

“Sanırım bununla başa çıkabilirim.” Parmağını pürüzsüz gaganın üzerinden geçirdi. “Neden kuş?”

Bir omuz silkmesi daha. “Onlar özgür, bilirsin ya. İstedikleri her yere istedikleri zaman gidebilirler. Sadece kanatlarını açarlar ve giderler.”

Doğal olarak Reseph zincire vurulmamış hayvanları daha çok seviyordu. Burada kapana kısılmış hissedip hissetmediğini merak etti. Hayır, merak etmiyordu. Biliyordu. Hayvanat bahçesindeki bir panter gibiydi, her zaman çitlerin etrafında dolaşıyordu.

Varilin üzerine yaslandı ve ayaklarını öne uzatarak bileklerini üst üste koydu. “Sorun ne?”

Tereddüt etti, küçük kuşu dikkatle rafa yerleştirdi ve sıcak çikolatasından bir yudum alarak zaman kazanmaya çalıştı. Nasıl açıklayacağını bilmiyordu, bunun nedeni muhtemelen neden böyle hissettiğini bilmemesiydi.

“Çikolata çok güzel. Teşekkürler.”

“Önemli değil. Ve konuyu değiştirmeye çalışma.”

Sonunda, bardağı soğuk ellerinin arasında tuttu ve yerdeki otlara baktı. “Korkuyorum Reseph.” İşte. Söylemişti. “Korkmaktan nefret ederim. Uğruna yaşadığım her şeyin aksidir. Ailem bana güçlü olmayı öğretti ve büyürken güçlüydüm. Spor yaptım ve yaşlılarım gibi restoranlarda çalışmak yerine çiftliklerde çalıştım. Üniversiteye gittiğimde sınıftaki en iyi öğrenci olmayı başardım. Korkunun önüme çıkmasına asla izin vermedim.” Yutkundu. “Ama şimdi korkuyorum ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.”

“Tek başına yapmak zorunda değilsin. Buradayım. Başka bir iblisin senin yanına yaklaşmasına izin vermeyeceğim. İblis geçirmeyen bir çit yapmak için gerekenleri araştırıyordum ve güvende olacağına söz veriyorum.” Tanrım, gerçek olamayacak kadar iyiydi. “Öyle değil. İblisler değil. Yani, evet korkutucular, ama...” Sustu, sıcak çikolata midesini ısıtıyordu.

“Ama ne?”

“Sensin. Kim olduğunu bulman gerektiğini biliyorum, ancak içimdeki bir parça bulmandan korkuyor. Bunun ben-cilik olduğunu biliyorum, ama şu anda olduğun kişiyi seviyorum.”

“Yine aynı adam olacak Jillian. Yine ben olacağım.” Ayaklandı ve ambarın etrafına volta atmaya başladı. Jillian onun öfkeli enerjisini atmaya çalıştığını düşündü. “Ve asla bilemezsin... Belki de asla geçmişimi hatırlamam.”

Duvardaki yular ve eşyaları düzeltmesini izledi, sanki bir şeyler yapmaya ihtiyacı vardı. “Hafızanı geri kazanamaya bilirsin, ama sadece kim olduğunu öğrensek bile durumlar değişebilir. Ya bizim tahmin etmediğimiz biriysen?”

Etrafında dönerek yüzüne baktı. “Benim seri katil olmadığımı inandığını söylemiştin.”

“Buna hâlâ inanmıyorum. Ama ya bir ailen varsa? Karın olmadığına emin olduğunu söyledin, ama ya yanıyorsan? Ya da bir politikacı veya büyük medya patronuysan? Belki de Oompa-Loompa’nın kralıdır. Nereye ait olduğunu öğrenmek bile durumları değiştirir. Ve gitmek zorunda kalırsın.”

“Oompa-Loompa kralı?” Kafasını salladı. “İmkânın yok. Turuncu insanlar ödümü kopartıyor. Sahne bronzlaşmayı sevmem bile. Asla onların kralı olamam.”

Kahkaha attı, ancak kendini hemen toparladı. Kim olduğunu öğrenip gittiğinde espri anlayışını da özleyecekti. Tanrım, şimdiden göğsü sıkışmaya başlamıştı.

Ona doğru yaklaşırken yerdeki kuru saman dalları botunun altında çıtırdadı. Elindeki bardağı aldı ve bir rafa koydu ve ellerini tuttu. Ellerin in elleri içinde ne kadar küçük göründüğünü düşünmeden edemedi.

“Beni bulmadan önce olduğumdan kişiden hoşlanacağının garantisini veremem. Ama sana olan duygularımın değişmeyeceğinin sözünü verebilirim.” Yanaklarını okşadı ve tam o anda dokunuşu derinliklere işleyerek cildi yerine kalbini okşadı. “Duygusal bağlılık olmayacağı konusunda anlaştığımızı biliyorum, ama elimde değil. Sana âşık oluyorum Jillian. Bu beni korkutuyor, çünkü bu çok yeni bir his.” Şaşkın bir sessizlik içinde duran Reseph kırıslara baktı. “Bu çok garip, çünkü bazı duygular tanıdık geliyor. Seks ve bilgisayar kullanmak gibi. Ve iblisleri öldürmek gibi. Tıpkı bir filmi izlerken oynayanı tanımak, ama daha önce hangi filmde gördüğünü hatırlayamamak gibi.” Bakışları tekrar yüzüne döndüğünde gözleri yoğunlukla parlıyordu. “Ama senin için hissettiklerim çok farklı. Sanki bu oyuncuyu daha önce hiç görmemişim. Hatta bu filmin adını bile duymadım.”

Her kelime kalbine saplandı. Ona âşık mı oluyordu? Mutlu olmalıydı, çünkü bunu sevse de sevmese de o da âşık oluyordu. Ama bunun sonu kötü olacaktı. Asla olumsuz düşünen biri olmamıştı, ancak bu şarkıyı daha önce dinlemişti.

Hafıza kaybı yaşayan bir adamla değil, ama birlikte olduğu her adamda aynı şey olmuştu.

“Duygularının değişmeyeceğine dair söz veremezsin. Başka birini sevebilirsin.”

“Sana söylemeye çalıştığım da buydu. Sevmem. Sevme-yeceğimi biliyorum. Sana karşı hissettiklerim çok yabancı. Daha önce hissetseydim bilirdim.”

Ona inanmak istiyordu, ancak kendini bırakmasına yetmiyordu. Geçmişini hatırlamıyordu, bu yüzden belki de duygularını da hatırlamıyordu.

“Jillian, eğer duygularımın değişmeyeceği garantisini verebilsem ve ne olursa olsun burada kalacağımı söylesem, bu hoşuna gider miydi?”

“Bunu yapamazsın...” Parmağını dudağına götürerek onu susturdu.

“Lafın gelişi.”

İleri uzanarak elini eline doladı ve uzaklaştırdı. “Lafın gelişi olarak evet. Güzel olurdu. Ben de sana âşık oluyorum.”

Yumuşak bir hareketle onu duvara yasladı ve öptü. Sert bir şekilde öptü. “Jillian,” diye mırıldandı dudağına karşı. Sesi acılı, aceleciydi ve tam olarak nasıl hissettiğini biliyordu.

“Ştt. Tutamayacağın sözler duymak ya da her şeyin yolunda gideceğine dair yüzeysel güvenceler istemiyorum,

sadece elimizdeki zamanı en iyi şekilde kullanalım.” Dikkat dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı. Sert ve neşeli bir kaçış. Reseph bunu ona verebilirdi. “Birkaç gün önce söylediğini hatırlıyor musun, ilk seviştiğimiz zamanı? Kamyonum çatısında ve diğer yerlerde sevişmek için zamanımız olacağını söylemiştin hani?”

“Oh, evet. Hatırlıyorum.”

“Güzel.” Elini göğsünden pantolonuna indirdi, eline gelen sertlik onun çoktan oyuna girdiğini gösteriyordu. “Bence zamanı geldi.”

“Öyle mi?” Öne eğilerek dudaklarını kulağına götürürken suratında yaramaz bir gülümseme vardı. “En son ne zaman adını unutacak kadar sıcak, öfkeli ve yoğun bir orgazm yaşadın?”

Oh, Tanrım. İşte şimdi unutmuştu. “Hiç. Ya sen?”

“Hatırlayamıyorum, ama birkaç dakika içinde sorarsan cevabını alabilirsin.” Kendine doğru çekti ve öptü. Dudakları sertti, ancak onu öperken yumuşuyorlardı. Jillian anında dudaklarını açtı, ama o sadece oynuyordu. Üstünlüğünü göstermek için alt dudağını dişlerinin arasında dolaştırıyordu. Ufak bir zevk titremesi tüm bedenini sardı. Oyuncu ve agresif, nazik ama güçlü, emreden ama değer veren özelliklerinden oluşan patlamaya hazır bir karışımdı. Üstelik çok erkeksiydi.

İleri uzanarak çenesini tuttu. Avucu içindeki sıcak teninin tadını çıkarttı ve öpücüklerle boynuna indi. Jillian'ın boynunu ısırdı ve inlemeyle birlikte kafasını yana attı. Yetenekli ağzı için daha fazla alan açmıştı. Bir eli belinin etrafında kalıp onu kendine doğru çekerken, diğeri tişörtünün altına kaydı. Parmakları çıplak göbeğine temas ettiğinde zevkle inledi.

“Çıkarttığın sesleri seviyorum.” Sesi derinden gelen bir dumandı. “Nefesin kesilene kadar bu sesleri çıkartmanı sağlayacağım.”

Kalbi canını acıtacak kadar hızlı atıyordu. Sanki işkence yavaşlığında kaburgalarına çıkmakta olan ellerine konmak istiyordu. Parmak uçları göğsünün altını okşarken omuz kemiğini ısırdı. Ağzından ellerine giden bir elektrik akımı oluşturmuştu. Düşüncelerini, nefesini çalan zevk ağzının kurumasına neden olarak tüm bedenini kapladı.

Diğer bir inlemeyle Jillian onun baldırlarını kavradı. Kendini sabitleyebilmek için parmaklarını sert kaslarına geçirdi. Dokunma nefesinde ufak bir aksamaya neden olmuştu. Reseph elini indirerek göğsünü avuçladı ve ikisi de inledi.

“Çok güzelsin. Seni daha çok hissetmek istiyorum.”

Oh, evet. Eğer daha fazlasını istiyorsa, almakta özgürdü.

On Beş

Jillian gerçekleşmiş bir rüyaydı. Klişe bir lafı belki, ama klişeler nedenlerden ötürü vardı ve Jillian baş nedendi. Pantolonu üzerinden ona masaj yaptı ve yaklaşık iki saniye içinde hazırды. Onun için her zaman hazırды.

Parmakları oynamaya devam ederken bileğinin tek hareketiyle pantolonunun fermuarını açtı ve penisi elindeydi. Zevkle inledi ve ardından dizlerinin üzerine çöküp pantolonunu dizlerine kadar indirdiğinde şaşkınlık inlemesine neden oldu. Elleriyle bacaklarını kavradı. Sıcak avuçları altında kasılan bacaklarına yukarı doğru masaj yaptı.

“Burada inanılmaz bir doğum leken var.” Kasıklarının iç kısmını öptü ve Reseph kasılmış dişleri arasından derin bir nefes aldı. “Tıpkı bir meleğin kanadına benziyor.” Diliyle doğum izinin üzerinden geçti ve dilinden penisine erotik bir ateş sıçradı. En hassas bölge.

“Acaba bu sırada meleklerden konuşmasak...” Jillian ağzına aldığı anda zevk dolu bir haykırıyla sözü kesildi. Bir eliy-

le masaj yaparken diğer eliyle kalçasını tutuyordu. Tırnakları derisine gömülüyordu.

“Kahretsin,” dedi kabaca. “Sen ciddisin.”

“Mmm-hmm.” Aletinin etrafındaki ses titreşimleri o anda boşalmasına neden olacaktı.

Ne yaptığını biliyordu. Seksi kullanarak duyguları bastırıyor ve gerçeklikten kısa süreliğine de olsa kaçıyor. Reseph’in bununla bir sorunu yoktu, özellikle de dudaklarını aşağı yukarı hareket ettirirken dili hassas başına değdiğinde.

Jillian’ın dili penisini her yaladığında, emdiğinde ya da ısırığında zevk sıcak bir dalga olarak bedenine yayılıyordu. Ona dokunma ihtiyacıyla ellerini saçlarının arasına soktu ve aletinin hevesli ağzında kayboluşunu izledi.

“Ah . . . Kahretsin,” diye fısıldadı. “Ohh, evet.” İnledi ve ellerinden biriyle yumurtalıklarını kavradığında kıvranmaya başladı.

Tanrım, bu işte iyiydi. Çok iyiydi ve on saniye daha dayanamayacaktı.

Libidosunu zorla kontrol altına alarak Jillian’ı ayağa kaldırdı, pantolonunu yırtarak açtı ve indirerek botlarının etrafına dolanmasına neden oldu. Etrafta hareket edebilmesi için tamamen çıplak olmasına gerek yoktu. Bazen ufak bir bağ iyi oluyordu.

Kasıklarının birleşme noktasına eğildiğinde gerildi ve ufak bir inleme ağzından kaçtı. Derin ve yavaş bir şekilde

yalayarak yukarı çıktı. Jillian'ın gözleri kararmış, gözbebekleri yeşil irislerini kaplamış ve dudaklarında ufak bir çocuk gülümsemesi vardı.

Jillian'ı çevirerek belinden yakaladı, böylece penisi kalçasının yumuşak birleşimine denk geldi. Boyun ve kulağını öpüp ısıtırken o şekilde sabit tuttu. Ona doğru yaslanmaya çalıştı, ama hayır, bu Reseph'in gösterisiydi. Bunu Jillian başlatmıştı, ancak Reseph bitirecekti.

“İstediyini hemen alamayacaksın tatlım.” Cümlesini kabaca söyledikten sonra onu öne eğerek yakındaki eyerin üzerine yasladi.

Aşağı doğru eğilerek parmaklarıyla pembe tenini ortaya çıkarttı. Bileklerindeki pantolon yığını erişimi kısıtlıyordu, ancak sataşmak için bu kadarı yeterliydi.

Ve Reseph sataşmayı seviyordu.

Dilini açıklığının kenarlarında dolaştırmaya başladığında nefesi hızlandı. Tadı tıpkı taze mineral suyu gibiydi, kendi özünce zengindi. Üstelik en kısa zamanda kendi payına düşen kısmı içecekti.

Kalçasını hareket ettirdi. Sabırsızlığı gözle görülür hale gelmişti. Ne kadar arzulu olduğunu anlayabiliyordu. Ona istediğini verdi. İçine girerek onu diliyle becermeye başladı.

“Evet. Oh, evet...”

Orgazmı yakındı, ama onu erteletti. Bunun yerine işleri yavaşlattı. Tekrar derinlere inmeden önce birkaç yavaş ve

yüzeysel dil darbesiyle yaladı. Rahatlamak için bağırana kadar yalamaya, emmeye ve derinlere inmeye devam etti. Her zaman yaptığı gibi sakinleştirmeyecekti onu. Bunun yerine, ayağa kalktı, cebinden prezervatif çıkarttı ve taktı.

“İzci çocuk değil miydin?”

“Seni her zaman, her yerde almak için hazır olmak istiyorum,” dedi derin bir nefesle ve ardından düzgün tek bir hamlede içine girdi.

Bileklerinin etrafındaki pantolon derin girişlere olanak vermiyordu, ama bu pozisyon farkı hisleri doğurmuştu. Birbirlerine daha çok temas ediyorlardı ve alt kısımları daha sıkıydı. İçine girip çıkmaya devam etti, kalçaları bozulmayan bir ritimle ileri geri hareket ediyordu.

“İstedğin bu mu?”

“Evet.” İnledikten sonra kendini ona doğru yasladı ve her gelişini karşıladı. Hâlâ kontrolü ele geçirmek istiyordu, ama bu olmayacaktı.

Dışarı çıktığında Jillian hayal kırıklığı ile mırıldandı. Tekrar dizlerinin üzerine çökerek botlarından birini çıkarttı ve o bacağındaki pantolonu çekti. Bacaklarının arasını bir kez daha yalayarak yukarı çıktı ve ardından onu eyerin üzerine çıkarttı. Ters binmesi için zorladı. Sam çiftlik malzemelerini taşıırken kolay binmek ve inmek için tasarladığı eyer Reseph’in planladığını uygulaması için muhteşem bir araç olmuştu.

“Ne yapıyorsun?” Onu merakla izlerken bakışları ağır ve baygındı.

Cevap vermedi. Kaba bir şekilde tezgâha oturdu ama ayaklarını yerden kaldırmadı. Jillian’ın dizini yakalayarak yukarı kaldırması için zorladı, böylece altında hiçbir şey kalmadı ve sadece eyerin alçak yüzeyinden destek alır konuma geldi. İleri hareket ederek tekrar içine girdi. Omuzlarından yakaladı ve dizleriyle belini sıktı. Pozisyon garip ve denge-sizdi, Reseph’in ileri uzanmasına ve yüzeysel girişlere neden oluyordu. Ama benzersiz bir haz yaşıyordu ve Jillian’ın çığ-lıklarına bakarak onun da sevdiğini söyleyebilirdi.

Zevk tüm bedenini kapladı, mutluluk tüm kanını kaynat-tı. Çok uzun süre dayanamadı ve Jillian doruğa ulaşır çığ-lık atmaya başladığında o da onunla birlikte orgazma ulaştı. Acı veren zevk yumurtalık ve penisini zonklattı, sürekli de-vam etti ve bir orgazmı biterken diğeri başladı. Jillian tekrar onunla birlikte boşaldı, dudaklarından ismini haykırıyordu.

Sonunda cinsel fırtına dindi ve ileri düştü. Kol ve bacak-ları titriyordu. Jillian’ın dudakları onunkilerle birleşti ve onun yumuşak, hassas öpüşü başka nedenlerle titremesine neden oldu.

Ona âşık olduğunu söylerken yalan söylemiyordu. Her geçen gün ile daha fazla aldığı nefese dönüşüyordu. Etra-fında olmadığı zamanlarda boş ve huzursuz hissediyordu. Etrafında olduğu zamanlarda ise sakinleşiyor ve doğru oldu-ğunu hissettiği huzuru buluyordu. Ve şimdi iblis ölmüşken,

kafasındaki ses ve görüntülerin sadece hayal olduğunu söyleyebilirdi.

“Teşekkürler,” dedi dudaklarını çekmeden.

Biraz geri çekildi. “Deli misin? Teşekkür etmesi gereken benim.”

“Bana nasıl teşekkür edebileceğini biliyor musun?”

“Nasıl?” Çılgılık atana kadar onu yala? Durması için yalvarana kadar bedeninin her bölgesini okşa?

“Garajdan diğer kar aracını çıkartıp benzin doldurabilirsin.”

Gözlerini kırptırdı. Onu kar aracının üzerinde de yalayabilirdi. “Planın mı var?”

“Eğleneceğiz. Kar aracı sürmek ve kar aracında yemek yapmak.” Çok şaşkın görünmüş olmalıydı, çünkü Jillian kahkaha atıp, “Et ve sebzeleri alüminyum folyoya sarıp egzoz borusunun yanına yapıştırıyorsun. Aracı sürmekten yorulduğunda duruyorsun ve yemeğin pişmiş oluyor,” dedi.

“Bebeğim beni sürekli şaşırtıyorsun.” Macera zevkinden dolayı onu bambaşka bir gözle süzdü. “Hadi gidelim.”

Lance McKinney İskoçya’daki Aegis karargâhındaki masasında iki Kıdemli ile oturuyordu. Juan ve Delia soğuk kahve bardaklarını tutuyorlardı. Çünkü kaleleri dünyadaki her şeyden daha soğuktu.

“Avustralya ve Japonya’daki merkezler yeniden kuruldu mu?” En yeni Kıdemlileri olan Delia’ya baktı. Kaslı ve siyah saçlı kadın yirmi yıldır Aegis ile çalışıyordu ve Salgın’ın adamları, altında çalışan herkesi öldürmeden önce Barselona merkezinde vekillik yapıyordu.

Kafasını salladı. “Japonya’daki tek bir hücreye yetebilecek kadar Gardiyanımız var.” Tokyo merkezinden gelen raporu uzattı. “Sydney hücresinde yarı personeli zorla toparladık, ama tahliye edilenler geri döndüklerinde bu değişecek.”

Kahretsin, yeniden inşa edilmesi gereken çok şey vardı. Kıyamet arifesine yaklaşmak onlarca ülkeyi yıkmış ve milyonlarca insanın ölmesine neden olmuştu. Şimdi, üç ay geçmesine rağmen, açlık ve hastalık en kötü darbe alan ülkeleri vuruyordu. İFME’deki salaklar enfeksiyon ve açlığın, hastalıkların doğal bir etkisi olduğu konusunda ısrar ediyordu, ama Aegis ikna olmamıştı. Salgın’ın öldüğü söylentisi vardı, ama ya hâlâ hastalıkları ile insanları öldürmeye devam ediyorsa? Ardından sevenlerinin Limos olarak isimlendirdiği Kıtılık vardı. Toplu açlıklara neden oluyor olabilirdi.

Tanrım, Lance Atlılardan ölesiye nefret ediyordu. İnsanların onlara ihtiyaç duymasından daha da nefret ediyordu. Atlıları iblislerin tarafına çekecek olan Kötü Kıyamet önlenmişti, ama insanların geleceğinde hâlâ İncil Kıyameti vardı. Bu sefer, Mühürleri kırıldığında Atlıların insanların tarafında olması ve Aegis ile birlikte ibislere karşı savaşmaları bekleniyordu.

Ancak Atlılar Aegis'ten nefret ediyordu ve Lance bu pisliklerin Aegis karargâhının yerini öğrendiklerinde soylarının tükeneneceğinden emindi.

Kapı çalındı ve on iki orijinal Kıdemliden biri olan Omar suratı asık bir şekilde içeri girdi. “Bundan hoşlanmayacaksınız.” Ellerini iki yanında gevşetti. “Aaron Amerika Rocky dağlarındaki olası iblis faaliyetleri için raporları inceliyordu. Sıra dışı bir şey görünmedi, ama İFME'nin araştırma yaptığı bildirildi.”

Lance esnedi. “Ve? O korkaklar muhtemelen iblisi yakalamış ve rehabilite etmeye falan çalışıyorlardır. Bu neden umurumuzda ki?”

“Ben de ilk başta öyle düşünmüştüm. Ardından dün Aaron, Bardsley kasabasından iblis alakalı internet aramalarında artış fark etti. İşin ilginç tarafı araştırmaların çoğunun Reseph ismi üzerine yapılması.”

Lance oturduğu yerde dikleşti. “Reseph, Salgın'ın insan ismi.”

“Evet, ancak isim aynı zamanda tarihi mekân ve tanrılarla da ilgili. Bu yüzden Aaron sarı işaret vererek izlemeye aldı, ama isim kırmızı işareti göstermedi.” Omar'ın dudakları onaylamadığını gösterir şekilde inceldi. “Bugüne kadar.”

Juan sandalyesinde döndü. “Ne oldu?” “Aaron'un eline bir polis raporu ulaştı. Bardsley'de iblis saldırılarının başladığı sırada yabancı bir adam meydana çıkmış. İsmi dışında hiçbir şey hatırlamadığını söylemiş. Adının Reseph olduğunu iddia etmiş.”

Lance'in midesi alt üst oldu. Kanına asit karışmıştı. "Dış görünüşü?"

"Platin sarısı saçlı. Sağ ön kolunda at dövmesi."

"Tanrım." Lance derin bir nefes aldı. Juan ve Delia bembeyaz oldu. "Bu o, değil mi?"

"Benim tahminim o yönde." Omar avucunu alnına götürdü. "İFME'nin orada olmasının nedeni de bu olabilir."

Delia kaşlarını çatı. "Bekle... Salgın yok edilmişti. O halde bu adam nasıl o olabilir?"

"Bunu bir düşün," dedi Lance. "Kimsenin onu yok ettiğini görmedik. Kynan'dan kahrolası bir telefon geldi sadece." Tehdit ve yalanlarla dolu kaba bir telefon görüşmesi. Kynan onlara yardım eden Gethel isimli meleğin kötü tarafa geçtiğine ikna etmeye çalışmıştı. Eğer bu doğru olsaydı, son ayını Aegis ile çalışarak Atlıları sabitleyebilecek bir silah üzerinde çalışarak geçirmezdi. "Ya yanılıyorsa? Ya da bir tür Atlı yanıltmasıysa?"

Delia'nın elindeki bardak titredi ve üzerine kahve döktü. "Yani Bardsley'deki İFME'nin Reseph'i etkisiz hale getirmek için mi gittiğini söylüyorsun? Ya da Salgın'ı? Tanrım, ya Atlı hâlâ kötüyse?"

"Bu işte artık *hâlâ* durumu yok. Atlılar yarı iblis ve bir iblis her zaman kötüdür." Salgın'ın mührü kırıldığında sadece daha kötü olmuştu. "Bardsley'e gitmeliyiz. O baş belalarının bu durumun kontrolünü ele geçirmelerine izin veremeyiz."

“O halde yeni silahımızı mı deneyeceğiz?”

“Evet,” dedi Lance yavaşça. “Deneyeceğiz. Ve her şey yolunda giderse, sonunda Atlıları kilitleyip İncil kehaneti onların varlığını gerektirene kadar tutabiliriz.”

“Peki ya aileleri?”

“Zarar veremeyeceklerimizi kilitleriz ve geri kalanını öldürürüz.”

“Ya Thanatos’un çocuğu? Onu öldürmek Atlının Mührünü kırmayacak mı?”

Evet, bu iş biraz çetrefilliydi. Aegis çocuğu öldürmenin dünyayı kurtaracağını düşünmüştü, ama aslında bunun tam tersiydi. Bu karmaşıklık yüzünden Aegis Atlıları karşısına almıştı, bu yüzden onları etkisiz hale getirmek önemliydi. Gethel’e göre, Atlılar dünya üzerindeki her Gardiyanı öldürmeyi planlıyordu.

“Kynan, Mühürlerini şimdi kırmak için yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığını söyledi. Gethel bunu onaylamadı ya da inkâr etmedi. Ve onu yaklaşık bir aydır görmüyoruz. O yüzden çocuğu alırız. Onu yetiştiririz. Bize sadık olmasını sağlarız. İblislere karşı savaşımızda en önemli silahımız olabilir ve esaretimizden kaçma ihtimallerine karşı Atlılara karşı korunmamız olur.”

“O halde bunu yapıyor muyuz?”

Lance sırtıttı. “Çantalarınızı hazırlayın. Kendimize bir Atlı yakalamaya gidiyoruz.”

On Altı

Kynan ve Arik tek bir şey bile bulamadılar. Alanı araştırdılar, onlarla konuşan herkesi sorguladılar ve ipuçlarını takip ettiler. Yine de ellerinde hiçbir şey yoktu.

Yerel polisleri işe dâhil etmenin zamanı gelmişti, çünkü Bayan Cardiff hakkında Kynan'ın şüpheleri vardı. Anlattıklarından daha fazlasını biliyordu ve onu konuşturmak için evine polis götürmek gerekiyorsa, bunu yapacaktı.

En azından ilk adım olarak bunu yapacaktı. İyi oynayacaktı... Şimdilik.

Arazi araçlarından inip, şerif ofisinin girişine ilerlerken Ky Arik'e baktı. "Reaver'ı gördüğünde sana nasıl göründü?"

Kar fırtınası etraflarını sardı ve Arik titreyen dişleri arasından konuşmaya çalıştı. "Onu sadece bir saniye gördüm. O ayrılırken ben plaj partisine gidiyordum. Ama üç ayını cehennemde geçiren birine göre iyi görünüyordu." Arik'in Sheoul'daki kendi deneyimleri iblis gerçekliğinde olabilecek korkunçluklara benzersiz bir bakış açısıyla yaklaşmasını

sağlıyordu. “Limos, Harevester’ın Reaver’ı oraya hapsettiğini itiraf ettiğini söyledi, ama ardından Reaver, Thanatos ve Regan’a Harvester’ı savundu.”

Ofis kapısında durduklarında Kynan arkadaşına baktı. “Şaka yapıyorsun, değil mi? Karın sarhoş muydu?”

“Hayır. Limos alkolü bıraktı. Bebek ile ilgilenirken sağlıklı olmak istiyor.” Arik botlarını paspasa sildi. “Melekleri asla anlayamadım.”

Kynan da anlamamıştı. Üstelik aile ağacında bir melek vardı.

Kendisini Dennis Waltham olarak tanıtan şerif yardımcısı onları karşılariken sıcak hava yüzlerini okşadı.

“Hemen sizinle ilgileneceğim.” Waltham birkaç dosya aldıktan sonra koridorun sonunda gözden kayboldu.

Ky arkasından baktı. “Küçük kasabaları seviyorum.”

“Ky?” Arik’in sesi zor çıkıyordu. “Oh, Tanrım. Yok artık!”

Kynan ilan panosuna bakan Arik’e döndü. “Ne?” Arik tebeşir rengi yüzüyle orada öylece duruyordu. “Tanrım, beni korkutuyorsun.” Partnerinin yanına yürüdü. “Ne yapı...” Boğazına tel dolanmış gibi nefesi kesilince cümlesini bitiremedi.

Bu olamazdı. Duvardaki fotoğraf Salgın olamazdı. Ky'ın beyni bir açıklama bulmak için çırpınırken, fotoğrafın altındaki açıklamaları okumaya çalıştı.

İsim: Reseph. Soy isim: Bilinmiyor. Bir hafta önce Jillian Cardiff tarafından getirildi. Hafıza kaybı yaşadığı biliniyor.

Tanırım.

Waltham geri geldi ve Kynan ile Arik o kadar hızlı yanına gittiler ki neredeyse birbirlerini ezeceklerdi. "Duvardaki adam," diye başladı Arik, "Nerede?"

"Neden?" Şerif yardımcısı Kynan ile Arik'e akıllarını kacırmışlar gibi bakıyordu. "Neler oluyor?"

Arik yumruğunu masaya indirdi. "Çabuk söyle!"

Waltham dik dik baktı. "Bir tür iblis uzmanı olabilirsiniz, ama size cevap vermeyeceğim, o yüzden neden biraz daha kibar olmayı denemiyorsunuz?"

"Kusura bakmayın şerif." Kynan sesini yumuşatarak Arik'in heyecanını bastırmaya çalıştı, ama içinde çığlıklar atıyordu. Dışında ise soğuk terler döküyordu. "Ancak bu önemli. Bu adamın dosyası sizde var mı?"

"Çok fazla bilgimiz yok." Waltham çekmecedan dosyayı alıp Kynan'a uzatmak için acele etmedi. "Onun hakkında bir şey bulamadık. Dosyada olanlar tek bildiklerimiz. Jillian tehlikede mi? Oraya gitmeli miyim?"

Yani bu adam Bayan Cardiff ile kalıyordu. Hiç de şaşırtıcı bir durum değildi. “Hayır,” dedi Kynan sakince. “Bu aradığımız adam değil. Yine de teşekkür ederiz.”

Şerif yardımcısı şüpheli bir bakış attı, ama Kynan ona soru sorma fırsatını vermedi. Ky, Arik’i çekiştirdi ve oradan ışık hızında çıktılar. Arazi aracına vardıklarında Arik durdu, tüm bedeni nefret ile fokurduyordu. Kynan Arik’i daha önce hiç böyle görmemişti. Genellikle sakin olurdu. Çok az şey onun titremesine neden olabilirdi.

Şu anda ise, Arik bebek oyuncağı gibi titriyordu.

“O Salgın’dı. Buraya nasıl gelir? Ölmüş olması gerekiyordu Ky. Oradaydım. Ölmesini izledim. Ya hâlâ kötüyse? Kıyameti başlatamaz ama yine de koyun sürüsüne giren bir kurt gibi olmalı. Sadece salgın hastalıklarla milyonlarca insanı öldürebilir. Kahretsin. Onu nasıl etkisiz hale getireceğiz?” Arik nefes almak için durdu ve aracın tavanına yumruk attı. Soğuk metalin çizilmesine neden oldu. “Aegis karargâhına girip biraz qeres çalacağız...”

“Arik...”

“O pisliğin Limos’a yaklaşmasına izin vermeyeceğim...”

“Arik.” Kynan diğer adamı omzundan yakalı ve sertçe sarstı. “Beni dinle. O gerçekten Reseph ise akıllı hareket etmeliyiz.”

“Eğer mi? O aşağılığı astronot elbisesi içinde bile tanırım. Karıma şantaj yaptı, beni neredeyse ikiye bölecekti ve kanını içmem için beni zorladı. Ky, lanet olası ruhum ona ait.”

Evet, Kynan da şu anda Arik’in yerinde olsa soğukkanlı davranamazdı. Arkadaşını bırakarak cebinden telefonunu çıkarttı ve Ares’i aradı.

“Ne haber insan?”

Kynan gözlerini Arik’ten ayırmadı, çünkü her an yörüngeye fırlayacakmış gibi görünüyordu. “Herkesin senin evinde toplanmasını istiyorum. Arik ve ben de yarım saat içinde orada oluruz.” Atlı soru sormadan telefonu kapattı. Burası çok ortadaydı ve Arik berbat haldeydi.

“Hadi dostum,” dedi Kynan. “Harrowgate’e gidelim. Kayınbiraderlerin ne yapılacağını bilir.”

“Ya bilmiyorlarsa? O aşağılığın dünya üzerinde dolaşmasına izin verilmemeli. Onun öldüğünü düşünmüştük. Hayatlarımıza devam ediyorduk. Şimdi ne olacak?”

Kynan buna cevap verebilmeyi istedi.

Reaver, Ares’in Yunan malikânesine girdi ve Limos’u barın arkasında margarita hazırlarken bulmasına şaşırmadı. Kıyamet önlendiğine göre, artık her gün onun için bir partiydi. Şaşırdığı şey, içkiyi Reaver dâhil herkese dağıtmasına rağmen kendisine hiç almamasıydı.

Son zamanlarda tüm dünyadaki kıtlık alanlarına çekiliyordu. Her zaman diğerleri açlık çekerken boğazından lokma geçmeyeceğinden söz ederdi.

“Hey, Reaver.” Kucağındaki genç cehennem köpeği yüzünden kanepeden kalkamayan Ares içkisini içti ve elinin tersiyle ağzını sildi. “Bu toplantının ne hakkında olduğunu bilmiyorsun, değil mi?”

“Ne... Ne hakkında?”

Regan’ın oturduğu koltuğun kenarına tünemiş olan Thanatos ayağıyla salladığı beşikten kafasını kaldırdı. “Kynan aradı. Herkesin burada toplanmasını söyledi.”

“Görünüşe göre iyi bir zamanlamam var.” Reaver beşiğe doğru ilerledi. Logan uyuyordu ve Cujo tek omzunu ahşaba dayamış oturuyordu. “Umarım Aegis sorun çıkartmıyordur. O ve Arik ne üzerinde çalışıyordu?”

“Bir yerlerde ufak bir kasabayı dağıtan yabani iblis üzerinde,” dedi Limos sıkkın ses tonuyla. Hayır, tek bir iblis Atlıların göz kırpmasına bile yetmezdi. Beş bin yılda büyük problemleri ufaklarından ayırmayı öğrenmişlerdi ve bir şeyi büyük problem görmeleri için çok fazla olay olmalıydı.

“Diğer işler nasıl?”

Ares mürekkep siyahı köpeği kulağının arkasından kaşıdı ve Reaver hayvanın çıkarttığı hırıldama sesinin mutluluktan olmasını umdu. “Emin değilim. Sheoul etrafında dolaşan garip dedikodular vardı. Salgın’ın eski dostlarının tekrar

toplanmaya çalıştığına dair dedikodular. Ve Cara cehennem köpekleri için endişeli. Bir grup kayboldu ve her gün daha fazlası kayboluyor. Hal'in görüş alanından uzaklaşmasına izin vermiyor."

Garip. Sadece çok güçlü biri cehennem köpekleriyle uğraşırdı. Reaver, Yer altı Hastanesinin şefi Eidolon ile konuşup cehennem köpeklerini etkileyen ölümcül bir virüs fark edip etmediğini sorması gerektiğini kafasına yazdı.

Kynan ve Arik ön kapıdan hızla girdiler. Arik hiçbir şey söylemeden direkt Limos'a koştu ve onu sıkıca kollarının arasına aldı.

"Arik." Sesi göğsünde yankılandı. "Sorun ne?"

"Sözü kısa keseceğim." Kynan deri ceketini çıkarttı ve sandalyelerden birinin arkasına attı. "Kardeşiniz geri döndü."

Reaver'ın göğsü sıkıştı ve adrenalin damarlarında ateş etkisi yarattı. Sırrı artık sır olmaktan çıkacaktı ve bu istediği şekilde gerçekleşmeyecekti.

Ares ayağa kalkarak cehennem köpeğini yere indirdi. "Bu olamaz. O yok edilmişti. Bunu gözlerimizle gördük."

"Nasıl emin olabiliriz?" Than Kynan'a sordu ve Reaver onun beşiğe biraz daha yaklaştığını gözden kaçırmadı. Sanki Salgın'ın birden ortaya çıkacak ve oğlunu kapacaktı.

Arik kollarını Limos'tan çekmedi. "Colorado'da Ruh Parçalayıcıları avlıyorduk. Hiçliğin ortasında yaşayan bir

kadının saldırıların merkezi olduğunu düşündük. Ardından ismi Reseph olan bir yabancıнын saldırılarla aynı anda ortaya çıktığını öğrendik. Onun fotoğrafını gördük.”

Kynan kafa salladı. “Kadınla birlikte kaldığını düşünüyoruz.”

Limos zorla yutkundu. “Kalıyor mu rehin mi tutuyor? Salgın mı Reseph mi?”

“Bilmiyoruz, ama etrafında Ruh Parçalayıcıların insanları öldürdüğü gerçeği Reseph olma ihtimalini düşürüyor.”

“Ruh Parçalayıcılar, Salgın’ın insanları korkutmak için kullanmayı en çok sevdiği iblislerdi. Oh, Tanrım. Eğer Salgın’sa...”

“O Reseph,” diye mırıldandı Reaver ve tüm gözler ona döndü.

“Bunu biliyor muydun?” Ares sordu sesi kısık bir uluma gibi çıkarken. “Onun hayatta olduğunu ve insanların arasında yaşadığını biliyordun, ama bize söylemedin mi? Ne zamandır biliyorsun?”

Reaver, Reseph’in varlığının bu şekilde ortaya çıkmasından nefret ediyordu, ama kendisi dışında suçlayabileceği kimse yoktu. “Thanatos onu kalbinden Deliverance ile bıçakladığı günden beri biliyorum. Onu Sheoul-gra’dan çıkartan benim.”

Şaşkın gözler yüzüne sabitlendi. Sonunda Arik sessizliği bozdu. “Bunun için iyi bir açıklaman olmasını umuyorum,

      bir melek ol ya da olma Şu anda k  ına tekme i basmak istiyorum.”

“Sınırı aÇma insan,” dedi Reaver biraz fazla savunmacı tonla. “ yi bir nedeni olmayan hiçbir Şey yapmam.” Sadece nedeninin yeterince iyi olmasını umuyordu. “Reseph’in ruhunun güvende olduğunu kontrol etmek için Sheoul-gra’ya gittim. Son Günler geldiğinde hâlâ oynayacağı bir rolü var. Daemonica kehaneti engellenmiŐ olabilir, ama *hâlâ* oynanacak bir oyun daha var.”

“Bunu biliyoruz. Onu serbest bıraktı ın bölüme gel.” Thanatos ba ırmıŐtı.

“Sabırlı ol. Hizmetk rlarınızdan biri değilim.” Sakince kollarını sıvazladı, doğru kelimeleri bulamaya çalışıyordu. “Sheoul-gra’ya gittim. Ama Reseph’i bulmayı beklediğim Şekilde bulmadım. O... Bir ruh değildi. O kendisiydi.”

“Kendisi?” Ares araya girdi. “Kim olarak? Salgın mı Reseph mi?”

“Reseph. Ama kırılmıştı.”

Limos Arik’ten uzaklaştı. “Ne demek kırılmıştı?”

“Reseph’ti. Ama Salgın olarak yaptığı her Şeyi hatırlıyordu.”

“Oh, Tanrım. Bu çok kötü.”

Kynan küfür etti. “Olanları anlamıyorum. Böylece milyonlarca insanı öldürmenin sorumluluğunu aldı. Bu neden bir problem olsun ki?”

“Ben de aynı şeyi merak ediyorum,” dedi Arik. “Yaptıklarını hatırlıyorsa ne olmuş?”

“Reseph’i tanıımıyordun,” dedi Limos. “Hiçbiriniz bilmiyordunuz. Onu sadece kötü canavar olarak tanıdınız. Ama Mührü kırılmadan önce eğlenceli, mutlu biriydi ve asla bile-rek kimseyi incitmezdi. Onun elinden çıkan ölümleri bilmek onu öldürdü.”

“Ve yaptığı da buydu. Kendine zarar veriyordu. Kendi kendine bu denli işkence eden birini daha önce hiç görmemiştim.” En azından hatırladığı kadarıyla. “Zihni yaralanmıştı.”

“Umurumda değil. O pislik yaşadığı tüm mutsuzluğu hak ediyor.”

“Salgın hak ediyor,” dedi Reaver. “Reseph etmiyor. Ama yaptığım şeyi yapma nedenim bu değildi.”

“Tam olarak ne yaptın?” Ares sabırsızlanmaya başlamıştı.

“Hafızasını sildim ve insan dünyasına gönderdim.”

“Neden?”

“İyileşmesi için ona zaman verdim. İncil Kıyameti başladığında onun sağlıklı olmasına ihtiyacımız var. Önümüzdeki bin yıl içerisinde gerçekleşmese bile, iyileşmesi için tüm

zamanı kullanmalıyız. İyi tarafını yeniden birleştirmeliyiz, çünkü Salgın hâlâ orada. Güçleri azaldı ve artık dünyanın sonunu getiremez, ama yine de Dünya ve Sheoul üzerine yıkım getirebilir.” Regan ayağa kalktı. “Onu Sheoul-gra’ya geri gönder.”

Reaver gözlerini kapattı. “Regan, Logan için endişelenmeni anlıyorum...”

“Özür dilerim Reaver, ama anladığımı sanmıyorum. Salgın Logan’ın ölmesini istiyor. İkimizi de öldürmeye çalıştı. Çocuğun yok, bu yüzden anlayabileceğini sanmıyorum.”

Thanatos kolunu omzuna attı ve kendine çekti. “Regan’a katılıyorum. Onun geri götürülmesini istiyorum.”

“Yani sizi binlerce yıldır seven kardeşinizin hayal gücünü aşan acıyla işkence görmesini mi istiyorsunuz?”

Duygularının savaşına karışmasına normalde izin vermiyen Ares şimdi de farklı davranmayacaktı. “Acı üzücü, ama bu herkesin iyiliği için.”

“Kalbine bir hançer sapladım. Benim için zaten ölü. Ama bir saniye, Deliverance neden onu öldürmedi?”

Reaver şimdi olacaklar için kendini hazırladı. “Salgın’ı öldürmek için ihtiyacın olan hançer Deliverance değildi.”

Odadaki ani sessizlik Than’ın kısık uluması ile bozuldu. “Reaver ...”

Thanatos'un öldürdüğü ve zırhına hapsolan ruhlar, Than'ın siniri arttıkça ayaklarının altında birikmeye başladı. Regan huzur dolu elini koluna doladı ve ruhların hızlı dönüşleri sakinleşse bile, hâlâ orada oldukları gerçeği iyi değildi.

"Neler oluyor?" Limos'un saçındaki parlak turuncu çiçek duygularını anlamış gibi soldu. "Bize anlatmadığın şey ne?"

"Salgın'ın Wormwood'u bulmak için nasıl uğraştığını hatırlıyor musunuz?"

Kynan kafasını salladı. "Aegis karargâhını yıkmış ve o hançer için onlarcasını öldürmüştü."

"Şey, aslında ele geçirdi. Wormwood'un onu öldürecek hançer olduğunu biliyordu." Reaver Than'ın gözlerine baktı. "Reseph'in Mührünü onaracak bir şey arıyordun, ama Deliverance'in aradığın cevap olduğunu bilmiyordun. Başından beri sendeydi."

"Deliverance bıçağıdır," diye mırıldandı Than. "Tamam kehanetin o kısmı Reseph'i kurtarmakla alakalıydı diyelim. Ama ağlayış başarılamazsa Ölüm Kuyruklyıldızı? Onun Halley Kuyruklyıldızı olduğunu düşünmüştük."

Reaver kafasını salladı. "Ölüm Yıldızı Wormwood'tu. Gethel ve Salgın bunu anlamıştı."

"Yani Salgın'ı Logan'ın ilk ağlayışında Deliverance ile bıcaqlamasaydık, Salgın'ı Wormwood ile istediğimiz an öldürebilir miydik?"

"Kesinlikle."

Thanatos'un öfkeli küfrü odadaki cehennem köpeklerinin zıplamasına ve etrafta tehdit aramalarına neden oldu. "Onu öldürebilirdim. Tüm bunları bitirebilirdim ve sen bana söylemedin? Tüm bu zaman boyunca yalancı bir huzur içinde mi yaşıyorduk? Oğlum hâlâ tehlikede olabilir ve bize bunu söylememenin en iyisi olduğunu mu düşündün?"

Odadaki herkesin suçlayıcı bakışları Reaver'ın kalbini acıttı. Reaver'ın üzmemek istemediği sadece birkaç kişi vardı ve bu odadakiler o birkaç kişiyi oluşturunuyordu. "Logan'ın doğumundan saniyeler öncesine kadar Wormmwood olayını bilmiyordum. Onu sana verip vermeme kararını almak için sadece birkaç dakikam vardı ve Reseph'in hayatını seçtim. Sana tehdit oluşturmaz. Hafızası gitti."

"Kahretsin Reaver." Thanatos'un sesindeki nadir duygular Reaver'ın içini parçaladı. Bu savaşçıların incinmesini görmekten nefret ediyordu ve bunun bir parçası olduğunu bilmek işleri daha da kötüleştiriyordu. "Kahretsin," diye küfretti Ares tiksintiyle. "Onu Sheoul-gra'ya geri götür."

Reaver Ares'in öfkelerini anlıyordu, ama bir seçim yapmıştı ve en iyi olduğunu düşündüğü şeyin arkasında durmalıydı. "İlk olarak Gözetmenine ya da etrafındaki meleklerle emir veremezsin. İkincisi ona sağlam olarak ihtiyacımız var. Onu geri gönderirsem iyileşemez."

Limos endişeli gözlerle Arik'e baktı. "Peki, bunun Arik'in ruhu açısından anlamı ne? Salgın'ın ölümüyle Arik'e geri döndüğünü düşünmüştük. Reseph onu geri verebilir mi?"

“Hayır.” Şaraptan daha sert bir içkiyi kendi arzusuyla içmeyeli uzun zaman olmuştu, ancak şu anda litrelerce tekila içebilirdi.

“Sadece Salgın ruhunu serbest bırakabilir ve tekrar kontrolü ele geçirirse ruhunu Sheoul içine salabilir.”

“Yani?” Yüzü yeşermeye başlayan Arik’ten gelmişti soru.

“Yani öldüğünde Sheoul’a gitmekle lanetlendin.”

“Oh, güzel. Çünkü ilk gittiğimde yeterince işkence görmemişim.”

“Bu çok berbat,” diye gürledi Thanatos. “Bu işin üzerine gitmeliyiz. Öylece oturup bin yıl içerisinde Reseph’in iyileşmesini bekleyemeyiz.”

Arik boğazını temizledi. “Şey... Bir şey yapmalısın.” Cep telefonuna bakıyordu. “Decker’dan mesaj geldi. Aegis içinde bir casusu var ve görünüşe göre bizim önümüzde. Bardsley’e bir ekip gönderiyorlar.”

“Siktir.” Limos çöp kutusuna limon dilimini o kadar sert attı ki zıplayarak geri çıktı. “Bunun sonu iyi bitmeyecek.”

Arik telefonunu pantolon cebine geri soktu. “Onlardan önce Reseph’e ulaşmalıyız.”

“Atlılarla sıradan bir gün.” Kynan eliyle yüzünü sıvazladı. “Sizinle birlikte işler kötüden berbata dönüyor.”

“Hayır,” dedi Reaver sakince. “Bence berbatı henüz görmediniz. Yaklaşmadınız bile.”

“Bu da ne demek?”

Gözlerini kapatarak Reaver kendini hazırladı. Gözkapaklarını açtığında sert gözler ona bakıyordu. “Gethel onun serbest olduğunu biliyor. Ruh Parçalayıcıları onu avlaması için gönderdi.”

“Ya onu bulursa...” Arik araya girdi. “Eğer onu bulursa Salgın’ı geri getirebilir. Ve önceden öfkeli olduğunu düşünüyorsanız, bu sefer ne kadar kızgın olacağını düşünün.”

On Yedi

“Jillian Cardiff. O ıssız kulübeden çıkma vaktin gelmişti.”

Kafasını kaldırdı ve sandalyenin yanında duran siyah saçlı adamı görünce neredeyse çılgılık atacaktı. Bardsley’deki tüm yerel müzik çalan barlar içinden Trey Yates ve çetesinin avlandığı bara geldiklerini fark etti.

“Seni gördüğüme sevindim Trey. Uzun zaman olmuştu.” Yeterince uzun değil ama. Stacey ile birkaç ay birlikte olmuşlardı ve ardından onu yeni dul kalmış bir kadın için terk etmişti. “Hâlâ Charlene ile görüşüyor musun?”

Canlı müzik grubu Garth Brooks’un şarkısı ile dans pistini hareketlendirirken Trey sakallarıyla oynadı. “Hayır. Veletleri için yeni bir baba istiyordu.”

Pekâlâ, kör bir adam bile bunu fark edebilirdi. “Çiftlik işleri nasıl?” diye sordu sadece kibar olmak için. Genellikle gözünü bira almak için bara giden Reseph’ten ayırmıyordu. Birden kadınların da içkilerini tazelemeye ihtiyacı olmuş gibi görünüyordu. “En son duyduğumda bizon işine giriyordun.”

Geğirdi. Özür dilemedi. “Olmadı. Koyunlara geri döndüm.”

Koyunlara kabadayılık taslamak kesinlikle çok daha kolay olmalıydı. Lisedeyken tam bir baş belasıydı ve Stacey’e göre çok fazla değişmemişti. Stace’in neden bu kadar uzun süre onunla birlikte olduğuna dair Jillian’ın hiçbir fikri yoktu. Herkes gibi, o da iyi mallarını öne sürüyor ve bir süre güzel davranıyordu. Onu terk etmeden kısa süre önce gerçek rengini göstermeye başlamıştı.

Trey çenesini sahneye doğru kaldırdı. “Grup hakkında ne düşünüyorsun?”

“İyiler. Neden?”

Sırıtmaması o kadar iğrençti ki, suratına yumruğu indirmek istedi. Reseph bu şekilde sırtıttığında işe yaraması komikti. Ama Trey’de üzücü ve acınası görünüyordu.

“Onlarla takılıyorum. Arada sırada şarkı söylüyorum. Etrafta takılmaya devam edersen ilerleyen saatlerde senin için de bir şeyler söyleyebilirim.”

Eskiden olduğu azgının aynısıydı. Bazı şeyler asla değişmiyordu. “Burada uzun süre kalacağımızı sanmıyorum, ama teşekkürler.” Trey reddedilmeyi asla iyi karşılamamıştı ve şişesini Reseph’e doğru kaldırırken ağzını çarpıttı. “Kasabada yeni olduğunu duydum. Zihinsel problemi varmış. Neden bu tür biriyle takılıyorsun ki?”

Gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Bu seni ilgilen-
dirmez.”

Belirsiz homurtusu cevabı hakkında ne düşündüğünü
gösterdi. “Erkek arkadaşın mı?”

“Evet.” Arkasından derin ve yankılayan bir ses gelince
irkildi. Tanrım bardan buraya bu kadar hızlı nasıl gelmişti?
“Onunum.” Reseph’in ses tonu ve kelimeleri içinin erimesi-
ne neden oldu.

Trey Reseph’i baştan aşağı süzdü. “Ben Trey. Ya sen?”

“Kadınıma sataşan pisliklerden hoşlanmayan biri.”

Trey şişesini kafasına kaldırmıştı, ama şimdi yavaşça in-
diriyordu. “Sanırım kiminle konuştuğunu bilmiyorsun, hafı-
zasız çocuk.”

Oh, kahretsin. Jillian ayağa kalktı ve iki adamın arasına
girdi. Trey yumruk atmaya hazır görünüyordu, ama Reseph
neredeyse eğleniyormuş gibi bakıyordu.

“Yeter. Trey arkadaşlarının yanına dön.”

Trey parmağını Reseph’e doğru kaldırdı. “Arkam kolla-
san iyi olur geri zekâlı. Burası gibi küçük kasabalarda dedi-
kodular hızlı yayılır ve hepimiz birbirimizi nasıl çağıracağı-
mızı biliriz.” Jillian’a döndü. “Evciline biraz terbiye ver.”

Tam bir pislik. Jillian sinirle Trey’in arkasından gitmeye
başladı, ancak Reseph onu geri çekti.

“Buna değmez. Dur tahmin edeyim, ailesi zengin mi?”

“Aynen.” Reseph’e dönmeden önce son bir kez Trey’e baktı. “Ailesi kasabanın yarısının sahibi. Kasabanın hemen kuzeyinde koyun sürüsü var, ama ailesinin parası ya da bağlantıları olmasa çoktan iflas ederdi.”

“Pekâlâ,” dedi dudaklarını kulağına götürerek. “O zaman ona hak ettiği ilgiyi verelim.”

“Nasıl?”

“İlgisizlik.” Gözünde çok yaramaz bir ışıık belirdi. “Aslında, hepsini elinden alalım.”

İç çekti. “Aşırıya kaçmayacak bir şey yapmayacağını biliyorum. Değil mi?”

“Ben mi?”

Parmağıyla göğsünden dürttü. “Sen. Lavaboya gidiyorum. Ben yokken uslu bir çocuk ol.” Reseph’in gülümsemesi masumiyet doluydu, bu yüzden anında şüphelendi. “O kadar iyi olacağım ki, sana neyin çarptığını anlamayacaksın.”

“Reseph ...” Gözlerini kıstı. “Neyin peşindesin?”

“Sadece beni buraya getirdiğin ve içkileri ısmarladığın için sana teşekkür etmenin bir yolunu buldum.” Ellerini saçının içine geçirdi ve yanakları avucunun içinde kalana kadar aşağı doğru taradı. “Kendimi pek bilmiyorum, ama seni hak etmediğimden eminim.”

Kendisi için de aynı şeyi düşünmesi komikti. Reseph’i hak etmediğini düşünüyordu. En azından şansına güvenmi-

yordu, çünkü doğruyu söylemek gerekirse muhteşem erkeği dilemesi istenseydi, Reseph dileğinin karşılığı olurdu.

“Kes şunu.” Öpmek için öne eğildi. “Beni kesinlikle hak ediyorsun. İçkileri evde yaptığın işlerin ödemesi olarak düşün.” O kadar çok iş yapmıştı ki, bugün öğleden sonra kütüphaneye gidip biraz daha araştırmanın ardından gece eğlenmek için buraya getirmişti. Bunun onu neşelendirmesini ummuştu.

Kafasını salladı. “İş bulmalıyım. Seni sömürmeye devam edemem.”

Söylediklerinin gelecek zamanı içermesi hem umutlanmasına neden oldu hem de rahatsız etti. şu andaki durumunu seviyordu ve zihni sonsuza kadar bu şekilde kalamayacaklarını söylese de, ayrılmak, iş bulmak, kendi evine çıkması gibi konularda konuşmaya hazır değildi.

“Bir yolunu buluruz. Kim olduğunu bulduktan sonra her şey yerine oturur.” Bunu umuyordu.

Tuvalete hızla gitti, Reseph’i uzun süre yalnız bırakmaya korkuyordu. Gözündeki serseri parıltı, hakkında tahmin etmesi en kolay şeydi. Kesinlikle tahmin edilemeyecek bir şey yapacağını gösteriyordu.

Daha masaya dönmeden onun bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordu. Reseph’in orada olmaması ilk ipucuydu. İkincisi ise çalan müziğin kesilmiş olmasıydı. Üçüncüsü ise

Trey dâhil barda oturan herkes sahneye bakıyordu. Trey'in yüzü saf nefretle kıpkırmızı olmuştu.

Neredeyse bakmaya korkarak, Jillian sandalyesinde döndü ve Reseph'i mikrofonun arkasında, ateşli gözlerle ona bakarken bulunca nefesi kesildi. Gülümsemesi kalbini durdurmuştu. Ardından grup çalmaya başladı. Hayır... Bunu yapmayacak... Yapacak mı?

Reseph mikrofonu dudaklarına yaklaştırdı ve George Strait'in "I Cross My Heart" aniden Jillian'ın favori şarkısı oldu. Reseph şarkı söyleyebiliyordu. Üstelik de Jillian'a söylüyor, bakışlarını bir an olsun çevirmiyordu.

Şarkı bittiğinde bar alkışlarla inledi ve Reseph Alan Jackson'un "It's Five O'clock Somewhere" şarkısına geçene kadar durmadı. Bu şarkı insanları dans pistine çıkarttı ve Reseph'in Big and Rich'in "Save a Horse, Ride a Cowboy" şarkısı bitene kadar inmediler.

Son nota çaldığında bardaki insanlar bir kez daha alkış yağmuruna tuttular. Alkışlayamayacak kadar nefessiz kalan Jillian Reseph'in performansından çok etkilenmişti ve nasıl ayağa kalkacağını bile unutmuştu. Reseph sahneden nazikçe aşağı inerken bakışlarını hâlâ Jillian'dan ayırmamıştı ve Jillian onu karşılamak için ilerledi. Dans pistindeki insanlar geçmesi için izin verdi, omuzları gerilmişti, avcı içgüdüğü görülebiliyordu.

Yaklaşırken nefesini tuttu ve aralarında santimler kaldığında, Reseph belinden tutup kendine çekti ve kulağına yaklaştı.

“Bu Trey’in üzerindeki ilgiyi çekmek için yeterli miydi?”

“Trey kim? Tanrım orada inanılmazdın.” Müzisyenlere hayranlık duyan bir kadın olmamıştı, ama az önce Resph’in hayranı olmuştu.

“Kovboya binmek mi? Tatlım, eyerini takalım.”

Dişleri kulakmemesini yakaladı. “Evde...” dedi kabaca. “Seni almalıyım. Şimdi.”

Kelimeleri erotik tonu yüzünden titremesine neden oldu. Çoktan onun olduğunu söyleyebilirdi, ama Reseph’in eğlencesini bozmak istemiyordu. Ya da kendisinininkini.

“Eve kadar dayanabilir miyiz? Kamyonumun geniş bir kasası var biliyorsun.”

Gözlerinde ateşler gördüğüne yemin edebilirdi, ama hemen söndü. “Başka zaman. Bu sefer düzgün yapmak istiyorum.”

Tamam o zaman. Ceketini alıp, hesabı öderken hiç zaman harcamadı. Reseph kapıda bekledi, ama gözlerini asla ayırmadı ve ona doğru yürürken, her adımıyla bakışları daha sıcak hale geldi. Eğlenmek için ona yaklaşırken yavaşladı ve birkaç adım uzakta, müzik çalarken bile sabırsız ulumasını duydu.

Ter damlaları oluştu ve kam damarlarında hızlandı. Bu kadar oynasma yeterliydi. Hayatında sevişmek için hiç bu kadar hazır olmamıştı. Yanına gittiğinde, Reseph onu dikkatle duvara itti ve öptü. Beş saniyeden uzun sürmeyecek duygusal ve ceza öpücüğü, ancak onun başının dönmesine ve yanmasına neden oldu. Dışarı çıktıklarında on derecelik gece havası bile yeterince soğuk değildi.

Neden bu kadar uzağa park etmişti ki?

Yanında yürürken Reseph'e baktı ve bu büyük bir hataydı. Repeph'in bakışları, o anda kara uzanıp Reseph'in istediği şekilde onu almasına izin vermeyi arzulamasına neden oldu.

"Hey, serseri!"

Jillian, Trey'in bağırması üzerine inledi ve arkasını döndüğünde Trey ile beş sülüğünün yarı çember şeklinde etraflarını sardığını gördü.

"Gösterişçi hergele. Kasabama gelip beni küçük düşürebileceğini mi sandın?"

"Bunun için bana ihtiyacın yok. Küçük düşürme işini tek başına da idare edebiliyorsun."

Trey'in suratı öfkeyle yandı. "Senin işini bitireceğim hafızasız çocuk. Belki bir şeyler hatırlamana yardım eder."

"Bak." Reseph'in sesi sakın, Jillian'm elini tutuşu ise nazik ama sıkıydı. "Geri çekilmek isteyebilirsin. Sen ve arkadaşların arkanızı dönüp içeri girin. Beni dövdüğünü ve ağ-

layarak kaçtığımı söyleyebilirsin. Ama bana güven... Geri çekilmelisin.”

“Ne korkak ama.” Adının Darren olduğunu düşündüğü Trey’in arkadaşı kahkaha attı. “Kuyruğunu sıkıştırıp kaçmak mı istiyorsun.”

“Kapa çeneni Darren.” Jillian işler karışmadan oradan uzaklaşabilmek umuduyla Reseph’in elini çekti. Reseph’in kavgadaki yeteneklerinden şüphesi yoktu, özellikle de ahırda iblise yaptıklarından sonra. Ama karşı taraf çok kalabalıktı. “Gidelim.”

Trey ve iki arkadaşı önlerini kesti. “Hiçbir yere gitmiyorsunuz.”

“Son şansın,” dedi Reseph. “Bara geri dönün.”

“Siktir lan.”

Reseph iç çekti. “Tamam o zaman.” Jillian’ı arkasına çekti. “Geri çekil.”

“Ama...”

“Geri çekil.” Tüm gözeneklerinden ölümcül öfke çıkıyordu ve birden önceki düşüncesi aklına geldi. Reseph sayıca az değildi. Trey ve arkadaşlarının sayısı azdı.

“Reseph...”

Omzunun üzerinden ona baktı ve kısık sesle konuştu. “Onların ulaşamayacağı bir yerde dur, çünkü bir tanesi bile sana dokunursa onları öldürürüm.”

Tanrım. Ciddiydi. Tıpkı gecenin bir vaktinde çöpü dışarı çıkartacakmış gibi söylemişti. Tanrım.

Tam Darren yumruk atacakken önüne döndü.

Yumruk asla inemedi. Reseph Darren'in saldırısını blokladı ve diğer adamı sağlam sağ kroşeyle yere indirdikten sonra Trey'in midesine indirdiği tekmesiyle aşağılık herifi yere çiviledi. Trey kendi minibüsünün kasasına çarptı. Daha yere düşmeden, Reseph onun iki arkadaşını daha yere indirdi. Birinin kolu kesin kırılmıştı.

Büyük kırmızı kafalı bir adam Reseph'e doğru koştu. Reseph sanki sıkılmış gibi elinin tersini adamın suratına indirdi ve burnu duyulabilen bir sesle kırıldı. Kırmızı herif acıyla bağırıp barın kapısına doğru koşarken her tarafa kan sıçrattı.

Geri kalan adamlar elleri havada geri çekildi.

Tanrım, Reseph beş tane adamı yere sermişti ve nefes alışsı bile değişmemişti. Trey'e doğru yaklaşırken yerdeki diğer adamlar garip bir şekilde yolunda çekildiler. Trey kaburgalarını tutarak ayağa kalkmaya çalışıyordu. Reseph adamı boğazından yakaladı ve kuş kadar hafifmiş gibi havaya kaldırdı. Jillian'ın sadece insan dışı olarak tanımlayabileceği bir hırlamayla Trey'i sürücü kapısına çarptı. Basınç metali yamulttu.

"Seni uyarmıştım." Reseph'in sesi duygu doluydu ve Jillian ürperdiğini hissetti. "Ve şimdi seni tekrar uyarıyorum. Bana ya da Jillian'a bulaşırsan, saygı dışında başka bir ifa-

deyle bile baksan, seni uzuvlarına ayırırım. Eğer sağ kalırsan, emin ol, hayatının geri kalanını Jillian'ın adını duyduğunda altına işeyerek geçirirsin. Anladın mı?"

Trey'in zorla kafasını sallamasının ardından Reseph soğuk bir şekilde gülümsedi ve aşağı baktı. "İşeme konusunda şimdiden işe başlamış gibi görünüyorsun." Trey'i yere bıraktı ve Jillian'a döndü. "Gitmeye hazır mısın?"

Trey ve arkadaşları toparlanarak bara dönmeye çalışırken Jillian'ın tek yapabildiği evet anlamında kafasını sallamaktı.

Reseph elini tuttu ve kamyonu doğru götürdü. "İyi misin?"

Drano gibi damarlarında dolaşan adrenalın dışında iyiydi. Büyük bir rahatlama hissi bedenini kaplamıştı. Bir şeyler Reseph'in aslında kendini tuttuğunu söylüyordu. Seviyeleri eşitleyerek etkili hareket etmişti ancak kesinlikle kendini kısıtlamıştı.

Çok seksiydi.

"İyiyim." Parmaklarını onunkilere doladı. "Sen?"

"Yanıyorum." Arabanın kasasına yaklaştı ve onu kendine çekti. Otoparkın gölgelerinde bile gözleri ilkel ve elementel bir parlama bile Jillian'ın anlamadığı bir parçasına sesleniyordu. Tek bildiği bedeninin elektrik yüküyle doluyken lastik kadar esnek hissetmesiydi. Ve kasıklarının içinde sıvı arzu kendini gösterdi. "Açıklayamam, ama her zamankinden daha çok içinde olmaya ihtiyacım var."

Nefesi titredi. “Evet.”

Normalde Reseph’in ukala gülümsemelerinden biri gelmeliydi, ama bu sefer olmadı. Bu defa aklında tek düşünce olan avına odaklanmış bir avcıydı ve Jillian tam karşısındaydı. Tanrım, onun bu tarafını seviyordu. Hayatta mağara adamı tarzında birini seveceğini düşünmemişti, ama Reseph aşırıya kaçmamayı başarıyordu. İçindeki vahşi canavarı üzerine salmasını bekleyemiyordu.

Reseph elini Jillian’ın cebine soktu ve anahtarı aldı. İtiraz bile edemedi yolcu kapısını açtı.

“Ben süreceğim,” dedi ama Reseph onu koltuğa oturttu.

“Ben sürmeliyim Jillian.”

“Neden?”

Kısık, gırtlğından gelen inlemesi tekrar ıslanmasına neden oldu. “Çünkü ellerim direksiyonda olmazsa, seni rahat bırakmazlar.”

Neredeyse uluyacaktı. “Bu kötü bir şey mi?”

“Araç kullanırken öyle.” Emniyet kemerini üzerinden geçirdi ve yerine takarken boğazına sıcak, kadifemsi bir öpücük kondurdu.

“Kendim yapabilirim.”

Burun delikleri açıldı ve gözlerindeki ateşi gördüğüne yemin edebilirdi. “Şu an tam sınırdayım.” Sesi saf arzu ile doluydu. “Seni altımda istiyorum. Seni almak ve tüm kokumu

üzerine bırakmak. Seni burada, şimdi, toplum içinde almayı ne kadar istesem de... Sanırım geçmişimde yaptım bunu... Ama benim dışımda kimsenin seni o halde görmesini istemiyorum.”

Kahretsin. Kalbi yerinden çıkacaktı. Jillian şimdi istiyordu ve herhangi birinin görmesi ya da duyması umurunda değildi. “Karanlık bir yere park ederim.” Çaresizliğinden utanmayarak tişörtüne yapıştı.

“Yolun dışına...”

“Çekici... Çok çekici.” Nazikçe elini çekti, kapıyı kapattı ve sürücü koltuğuna oturdu. Ardından Jillian’a döndü. Göl-
gelerin yüzünün sert çizgilerinde yarattığı vahşi ifade dilinin damağına yapışmasına neden oldu. “Bu gece yatakta olmalıyız. Becermekten fazlasına ihtiyacım var. İkimiz de kıpırdayamaz hale gelene kadar sevişmek istiyorum. Çünkü bu geceden sonra, benim olduğuna dair en ufak şüphe kırıntısının bile kalmasını istemiyorum.”

On Sekiz

Tanrım Reseph yanıyordu. Meşale gibi yanıyordu ve Jillian'ın aracını sürerken direksiyonu eriteceğinden çekiniyordu. Yol boyunca sessiz ve gergindiler, ancak aracın içindeki hava o kadar cinsellikle dolmuştu ki, bunu teninde hissedebiliyordu. Tek bir dokunuş ona sınırı geçirecekti.

Eğer Jillian'ın baharatlı kokusu herhangi bir şeyin göstergesiye, onun da aynı şekilde hissettiğini söyleyebilirdi. Jillian'ın tahrik olması o kadar etkiliydi ki iki defa arabayı kenara çekip söylediklerini yapmanın kıyısından döndü.

Sonunda eve varmışlardı. Anında aracı park yerine bırakıp kapıyı açtı. Daha Jillian koltuğundan tamamen kalkmadan Reseph onu kollarının arasına almıştı ve ön kapıdan içeri geçiriyordu. Kapıyı ayağıyla kapatırken onu öptü, kalbi istekle çarpıyordu. Havaya ihtiyaç duyduğu gibi ona ihtiyaç duyuyordu ve elleriyle ayakları kendisine dolanmış halde onu altında göremezse boğulacağını düşünüyordu.

Onu yatağa her zamankinden daha kibar yatırdı. Ama bugün bir değişiklik fark etmişti, gerçek ve duygulardan oluşan

bir yumruk. Kim olduğunu bulamayacağını ve Hafızasız Çocuk lakabının sürekli üzerine yapışacağını anlamıştı. Artık geçmiş hakkında endişelenmeyi bırakmalı ve yeni hatıralar oluşturma zamanı gelmişti.

Jillian ile.

Hayatını kurtarıp, ona bakan, güldüren ve sürükleneceği zamanda ona liman olan Jillian.

Reseph tişörtünü çıkarttı ve yöneldi. Jillian onu karşılamak için doğrulduğunda, onu itekleyerek geri yatırdı ve bedenini bedeniyle kapladı. Bakışları birbirlerine kilitlendi ve Reseph'in nabızı kendi kulaklarında başladı. Jillian'ın avucu göğsüne geldiğinde, dokunuşunun sıcaklığı tüm bedenine yayıldı.

Dudaklarını birleştirerek onu öptü. Bir şekilde tembel ve ağırdan alıyordu. Onu soydu. Sadece tişörtünü ya da pantolonunu çıkartırken öpmeyi bıraktı. Her ikisi de çıtır çıtır kaldığında, Reseph omuz, boyun ve kollar gibi bedeninin üst kısmını okşamaya devam etti.

Jillian bu şekilde oynamazdı. Hayır, Jillian'ın tırnakları kalçasına inmeden önce sırtını çizdi. Kalçasına indiğinde ise ona doğru hamle yaparken tırnaklarını ellerine geçirdi. Bu hamle ikisini de inletti, ancak Reseph henüz hazır değildi.

Şey, fiziksel olarak hazırды ama zihinsel olarak değildi. Komple, dikkatli ve sahiplenici olmalıydı.

Jillian onundu ve işi bittiğinde o da bunu bilecekti.

Parmaklarını saçlarının içine geçirerek, diğer elinin göğüs kafesine inmesine izin verdi. Göğüslerinin kıvrımlarını okşadı ve avucunun altındaki derinin gerilmesini hissetti. Başparmağı ile göğüs ucunun etrafına okşadı ve Jillian'ın gırtlğından gelen inlemesi bundan hoşlandığını gösterdi.

“Bana inanmalısın. Bir kadınla daha önce sevişmediğimi söylediğimde bana güven. Bu şekilde hiç olmadı.” Bunu öğrenmek ruhuna işlemiştı, soru istemiyordu. Tek istediğı Jillian'ın anlamasıydı.

“Sana inanıyorum. Ve ben de daha önce hiçbir erkeğın kendimi bu kadar özel hissettirmesini yaşamadım.” Altında, yukarı doğru gerindi, tek bileğini bacağına atarak, ayağından kasığına kadar onu okşadı.

Jillian'ın gözlerinin içine baktı ve söyleyeceklerini anlayacağından emin oldu. “Benim için özelden ötesin. Seni seviyorum Jillian. Seni seviyorum ve bunun yeni bir şeylerin başlangıcı olmasını istiyorum.”

Gözleri sabitleşti. “Ne demek istiyorsun?”

“Geçmişte kim ya da ne olduğumu önemsemiyorum.” Ambardayken zihninde oluşan görüntü gözlerinin önüne geldi, ancak onu hemen geri gönderdi. Geçmişte olduğu şeyin yeni hayatında yeri yoktu. “Artık bilmek istemiyorum. Aramay bırakacağım.”

Jillian iki eliyle yüzünü avuçlarının arasına aldı. “Oh, Reseph. Senden bunu isteyemem.”

“İstemedin ki.” Yanağını avucuna yaslariken, onun teni kadar yumuşak bir şeyi daha önce hissetmediğini düşündü. “Bunu yapacağım. Bu hayatı seviyorum, seni seviyorum ve hayatlarımızı birleştirmek istiyorum.”

“Sen... Ciddisin.”

“Geçmişte kim olduğumu bilmemekle başa çıkabilir misin?” Jillian elini indirmeden önce baş ve işaret parmakları arasındaki hassas deriyi ısırdı. “Şu anda olduğun adamla başa çıkabilir misin?”

“Evet,” diye fısıldadı dumanlı sesiyle. “Oh, evet.” “İyi,” dedi dudaklarını boğazına indirirken. “Çünkü şu anda olduğun adam, olmak istediğim adam. Sonsuza kadar.”

Reseph’in itirafı ile Jillian’ın kalbi onu çevreleyen duvardan geriye kalanları yıktı. Reseph’in geldiği günden beri duvar çatlamaya başlamıştı ve her geçen gün ile çatlaklar derinleşmişti. Şimdi bu muhteşem adam kendini ona adanmış, geçmişini bırakmış ve onu geleceği yapmıştı. Daha önce hiçbir adam onun için bir şeylerden fedakârlık etmemişti ve kalp atışları onunla teslimiyet arasındaki duvarın son kalıntılarını yıkarken, iyi talihine teşekkür etti.

Reseph’ten önce, içindeki bağımsız kadın, onun kendisine ait olduğunu söyleyen herhangi bir adamdan kaçırdı, ama şu anda her şey çok normal görünüyordu.

Ve kesinlikle çok seksi.

Seksten bahsetmişken, Reseph boğazına öpücük kondurmaya odaklanmıştı. Her biri bir santim daha aşağı iniyordu ve dudakları boğazından boynunun bitimine kadar indi. Arzu içinde filizlendi ve her geçen saniye ile kontrolden çıkmaya yaklaştı. Yine de Reseph hâlâ dokunulmak istendiği yere dokunmuyordu.

Adam tam bir sadistti. İşkence ustasıydı. Ereksiyonu cinsel organına baskı yapıyordu, ama her ne kadar kıvransa da, Reseph girmek için hiçbir hamlede bulunmuyordu. Acıyor, yanıyor, istiyordu.

“Çok sabırsızsın,” diye mırıldandı.

“Sabırsız değilim.” Ellerini muhteşem ve ipeksi saçlarının içine sokarak başını daha aşağılara yönlendirdi. Bu az önce söylediklerini yalanlamıştı. “Bardan beri benimle oynuyorsun. Hazırım.”

Boğuk inlemesini eli takip etti ve bacaklarının arasında kaygan ıslaklığa uzandı. “Oh, hazırsın.” Dudakları göğüslerinin kalkık kısmına indi ve diliyle göğüs uçlarının tadına baktı. “Bana verdiğin tepkileri seviyorum. Sadece bana.” Son cümle yüksek bir ulumayla gelmişti ve ıslaklık Jillian’ın temelini ıslattı. Tekrar uludu ve iki parmağını içeri soktu.

Zevkin içinde kaybolarak başını geriye attı ve parmakları büyü yaparken sadece nefesine odaklandı. Göğüslerini dudaklarıyla kapladı, göğüs uçlarını içine çekti. Sıcak dili okşuyor ve halkalar çiziyordu. İçine giren parmaklarının ve göğüslerini emen dudaklarının birleşimi zehirleyiciydi. Yo-

ğun duygulardan sarhoş gibi hissediyordu, çünkü tüm bunlar fiziksel zevkin çok daha ötesindeydi.

Reseph her yumuşak dokunuşu, her tembel öpücüğü ve tenine karşı her tatlı fısıltısıyla duygu akıtıyordu. Güzel. Muhteşem. Benim. Hatta araya karışan tanımlayamadığı, ancak bir şekilde anladığı kelimeler bile vardı. Onu alıyordu. İşaretliyordu. Buna rağmen bir tane bile çizik, ısırik ya da acı yoktu. İşaretini Jillian zihin ve kalbine bırakıyordu.

Parmakları hızlanarak onu daha da orgazma yaklaştırdı. “İşte bu,” diye fısıldadı göğüslerine karşı. “Tanrım, hareket etme şeklini çok seviyorum.”

Başparmağıyla hafifçe klitorisini okşadı, sadece çizginin üzerinden geçmişti. Jillian zevk ve öfke ile bağırdı. Reseph bunu tekrar biraz daha sert bir şekilde yaptı ve Jillian’ın çığlığı daha yüksekti.

“Lütfen, şimdi.”

Göğsünden titrek bir inilti çıktı ve bacaklarıyla kasıklarını daha geniş açabilmek için doğruldu. Aşağıya bakarak üzerinde çalışan ellerini izledi ve inilti bu sefer daha derinlerden geldi. Parmaklarını çevirerek yarığın içini okşamaya başladı, sinir noktasına hafifçe baskı yaptı... Hareket etmiyor, sadece baskı uyguluyordu. Oh Tanrım evet...

Tam bir patlama ile çığlık attı, dokunuşuyla iki büküm oldu. Ufak dokunuşları, ateşli konuşmaları ve tatlı vaatlerle kapladığı orgazmını yaşıyordu. Orgazm sürekli devam

ediyor gibi görünüyordu ve nabız şeklindeki ateş tamamen solmadan önce Reseph dizlerinin üzerine çökmüş bacaklarının arasına yerleşmiş, ereksiyonu göğüs kaslarına değerken prezervatife uzandı. Parmakları hâlâ kadınlığını okşuyordu, ama hassas, direkt temas etmeyen dokunuşlarla.

Buğulu bakışları yüzünden ayrılmıyordu. Prezervatif jellatinini dişleriyle açtı ve tek elinin mükemmel hareketiyle prezervatifi çıkartıp sert uzvunun üzerine geçirdi. Bedeninin üzerine doğru eğilirken kasları gevşedi. Penisinin başını girişine götürdü.

Göz kontağını bozmadan içine girdi. “Seni seviyorum,” dedi ulumayla birlikte.

“Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadı.

Ufak bir gülümseme dudaklarını kıvrırdı ve ardından gözlerini kapatarak kalçalarını yavaşça ileri hareket ettirdi. Çok yavaşça. Kendini nasıl bu kadar kontrol edebiliyordu? Jillian çoktan bir kere orgazm olmuştu, ama devamını isteyecek kadar da arzuluydu.

Bacaklarını kaldırarak Reseph’in beline doladı ve öfkeyle ona tutundu. Reseph’in hareketleri hızlandı, zevkin sıcak kıvılcımları içinde canlandı. Reseph’in omuzlarına tutundu ve inleyerek daha hızlı hareket etmeye başladı. Resph’in tüm bedeni onun üzerindeydi, tüm kasları gergindi, boynundaki tendonlar şişmişti.

Jillian neredeyse orgazm olacaktı, bedeni ikinci zirve için kıvranıyordu. Artan harekete, aralarındaki sıcaklığa, ham hayvani arzuya uyum sağladı. Kalbi hızla çarpıyordu ve göğüsleri kısa ve sert hareketlerle inip kalkıyordu.

“Jillian,” diye soluklandı. “Sen muhteşem hissettiriyorsun.” Başını geriye atarak, dişlerini gösterdi ve içine boşaldı. “Senin geldiğini hissedebiliyorum.”

Birlikte orgazm oldular ve inlemeleri birbirine karıştı. Zevkin ateş fırtınası Jillian’ın dışına fişkırdı.

“Tanrım,” diye inledi Reseph kalçaları hâlâ yavaş hareketlerle ileri geri hareket ederken. Üzerine ağırlığını bırakırken gözleri çizgi şeklindeydi. Yüzünü boynuna gömdü. Nefesi cildine çarpıyordu, ancak yüzünü, saçını ve omuzlarını okşayan elleri çok nazikti.

Jillian’ın bedenindeki her kas jöleye dönmüştü, ama ona sıkıca sarıldı. Saklı kaynaklarından güç çekiyordu.

“Teşekkürler,” dedi saçlarına. “Bana çok fazla şey verdin.”

Homurdanarak üzerinden indi, ancak yataktan çıkmadı. Jillian’ın kendine doğru çekerek bacaklarını bacaklarına do-ladı. “Sana yeteri kadar veremedim.” Alnını öptü. “Ama bunun üzerinde çalışmaya başlayacağım.”

Jillian’ın göğsü mutlulukla kabardı. “Ve yarın... Hatta bugün gidip Noel ağacı alalım. Ailem öldüğünden beri hiçbir

tatili doğru düzgün kutlamadım. O yüzden yeni hayatımıza Noel ile başlayalım.”

Gülümsedi. “Benim ilkim gibi olacak.”

“Benim de,” diye fısıldadı. “Benim de.”

On Dokuz

Reseph ılık sesiyle uyandı. Sıçrayarak doğruldu, Jillian'a uzandı ancak yatağın o kısmı boştu. Rüya gördüğü-nü umarak yataktan çıktı, pantolonunu giydi. Ve ardından... Bir ılık daha. Jillian'ın ılığı.

Kemiklerini donduran ani panik ve korku bedenini sardı. Çıplak ayaklarla evi koştu ve ön kapıyı o kadar hızlı açtı ki menteşelerini kopardı.

Jillian beyaz yüzlü ve kocaman açılmış gözleriyle bahçe-de duruyordu. Birkaç adım ötede, Ares, Thanatos ve Limos zırhlarını giymiş, atları üzerinde bekliyorlardı.

"Kardeşlerin!" Aptal bir sırıtışla, kalbi heyecandan deli gibi atmaya başladı. Onlara doğru ilerledi. "Limos!"

"Reseph?" Jillian'ın sesi sarsılmıştı.

"Sorun yok," dedi ve yanından geçerken kolunu okşadı. "Onlar benim ailem. Onlarla tanışman için sabırsızlanıyorum. Hadi gel."

"Sen... Hatırlıyor musun?"

“Evet.” Korkutucu, ama evet, her şeyi hatırlıyordu. İki adımda aradaki mesafeyi aştı, ama yerdeki karlı zemine basarken bile bir şeylerin yanlış olduğunu fark etti. Hiç kimse onu gördüğüne sevinmiş görünmüyordu. Hatta ifadeleri tiksinden, Thanatos’ta nefrete kadar değişiklik gösteriyordu. Neler oluyordu...

Jillian’ın kızartma tavaları gibi aniden bir anı kafasına çarptı... Thanatos onu yere sabitlemiş, bir bebek ağlarken Deliverance’i kalbine saplıyordu. Ama neden...?

Makineli tüfekten çıkan mermiler gibi hızla daha fazla anı gelmeye başladı. Korku duvarı üzerine doğru gelerek onu kör ederken kafası geriye düştü. Ani hatıralar ile dengesi bozulunca tökezledi.

Kan. Çığlıklar. Nefret... Çok fazla nefret. Dünya hızla dönmeye başladı, ayağının altındaki zemin kaydı ve dizlerinin üzerine çökerek ellerini kafasının arasına aldı. Sırtına iki tane el kondu... Jillian’ın elleri. Konuşuyor, iyi olup olmadığını soruyordu. Sorunun ne olduğunu soruyordu, ancak Reseph cevap veremiyordu. Daha fazla çığlık... İncittiklerinin çığlıkları. Sayılarını bilemeyeceği kadar çok insan. Oh... Tanrım.

“Hayır,” diye soluklandı. “Oh... Lütfen, hayır.”

Midesi alt üst oldu ve ileri atıldı. Yarı sürünerek, yarı tökezleyerek Jillian’dan uzaklaştı ve en yakındaki ağaca yaslandı. Burada son hafta, ay hatta yıl içinde yediği her şeyi

kustu. Kaybetmişti. Her şeyi kaybetmişti. Bunlara muhtemelen aklı da dâhildi.

Ne oluyordu?

Jillian karın içinde duruyor, olanlara anlam veremiyordu. Atları üzerinde duran garip zırhlı insanlar, Reseph'in ondan uzaklaşmasını izliyor, merakla uzaktan takip ediyorlardı. Çılgılık atıp kendini ağaca yaslayana ve kafasını defalarca kütüğe vurana kadar.

“Reseph!” Ona doğru atıldı, ama beş adım bile atamadan, sarı şahin gözleri ve şakaklarından sarkan sarı örgüleri olan kocaman bir adam onu sıkıca tuttu. “Bırak beni!” Tekme ve yumruk attı, ama bir fili dövmeye çalışmaktan farksızdı. “Bırak beni pislik herif!”

İğrenç bir kükreme havayı doldurdu ve Reseph arkasını döndü. Yüzünden kanlar damlıyordu ve dişleri açığa çıkmıştı. Onu tutan adama kilitlenen kırmızı gözlerinde öfke vardı. Hedef aldı. Ancak deri zırhlı adam atından inerek Reseph'i yere indirene kadar neler olduğunu anlayamadı bile. Deri Adam insülin iğnesine benzer bir şeyi boğazına sapladı ve Reseph kaskatı kesildi.

“Ne yaptın ona?” diye bağırdı. “Reseph! ”

“O iyi, kadın.” Onu tutan adam avucunu alnına dayadı. “Tüm bunların bitmesini sağlayacağım.”

“Hayır!” Siyah saçlı kadın onlara doğru koştu. Samuray görünümlü zırhının birleşme yerleri onlara doğru koşarken

kar topluyordu. “Thanatos yapma. Yeteri kadar geriye gide-
mezsin. Bunu hatırlamasına izin ver.”

Samuray’ın Thanatos dediği adam Jillian’ı daha da yakı-
nına çekti. Beyaz zırhından gelen soğuğu hissedebiliyordu.
Hem neyden yapılmıştı o? Kemikten mi?

“Bunu yeniden ayarlayabiliriz Limos,” dedi Thanatos.
“Reseph’in onu terk ettiğini düşünmesini sağlayabiliriz.”

İsmi Limos olan kadın kafasını salladı. “Arik’e bir daha
kimsenin hafızasıyla oynamayacağıma söz verdim.” Hafıza
mı? Bu insanlar hafızayla oynayabiliyor muydu? Bir şeyleri
silebiliyorlar mıydı? Neler oluyordu?

Thanatos gözlerini devirdi. “O insan için yaptığın şeyler.”

Limos’un arkasındaki deri zırh içindeki iri adam konuştu
ve bindiği at dumana dönüşerek kolluğunun içine girdi.

Jillian hayal görüyordu. Bunların hiçbirisi gerçek değildi.
Olamazdı. Ancak adam Reseph’i omzuna atıp, birkaç adım
attıktan sonra yok olduğunda her şey çok gerçekçi görünü-
yordu.

“Hayır,” diye fısıldadı Jillian. “Hayır. Onu geri getirin.”
Onu tutan adama karşı direndi, ama işe yaramadı. “Onu geri
getir aşağılık!”

“Onu bırak Than. Ares’e yardım et. Bunun icabına ben
bakarım.”

İcabına bakmak? Korku Jillian'ın bedenini kapladı. Kadın onu öldürecek miydi?

Thanatos Jillian'ı bıraktı ve ani hareket yüzünden karların üzerine düştü. "Üzgünüm kadın," dedi somurtarak ve elini uzattı.

Jillian düzensiz ayak hareketleriyle geri geri giderek merdivenlerin ilk basamağına geldi ve ayağa kalkmak için onları kullandı. Orada nefes alıp korkarak dikildi. Bu arada Thanatos bir şeyler mırıldandı ve atı... Oh, Tanrım, gerçekten mi? Atı, ilk at gibi dumana dönüştü ve kolluğunun içine girdi.

Jillian geriledi, başı dönüyor, kalbi deli gibi atıyordu. Bayılma. Bu insanların önünde sakın bayılma. İleri uzanarak korkuluklara olabildiğince sıkı tutundu ve bilincini koruyabilmek için dua etti.

Thanatos bir adım attı ve diğer adam gibi hızla kayboldu. Onu kadın ve siyah atıyla birlikte bıraktı. En azından Jillian onun bir at olduğunu düşünüyordu. Ama daha önce jilet gibi keskin dişli, kırmızı gözlü ve kardan buhar çıkmasına neden olan bir at görmemişti.

Korku kalbini sıkıan buzdan bir yumruktu. Çok sert ve hızla sıkıyordu ve kanı damarlarını patlatacakmış gibi hissetti. Bu bir kâbustu. Korkunç bir kâbus içinde sıkışmıştı ve gerçeklik ayaklarının altından kayıp gidiyordu. Düşüncelerini sesli dile getirmiş olmalıydı çünkü kadın kafasını salladı.

“Bu bir kâbus değil. Hepsi gerçek. Benim adım Limos. Ya seninki?”

Jillian yutkundu. “J-Jillian. Sen kimsin?”

“Ben Reseph’in kardeşiyim. Thanatos ve Ares de öyle.” Limos etrafına bakındı. Keskin ametist rengi gözleri her şeyi içine çekiyor gibi görünüyordu. “Güzel mekân. Bak, Reseph birkaç aydır kayıptı. Geçen geceye kadar hayatta olduğunu bile bilmiyorduk. Onu nerede buldun?”

“Kar yığını üzerinde,” dedi kabaca. “O... O ismi dışında hiçbir şey hatırlamıyordu.”

Limos kafasını salladı. “Evet, bize de bu söylendi. Görünüşe göre ona iyi bakmışsın. Teşekkürler.”

Teşekkürler mi? Limos’un minnettarlığındaki bir şey Jillian’a çok komik geldi, çünkü Reseph’i bayıltarak kaçırmışlardı. Ani öfke korkunun yerini aldı ve Limos’a yaklaşabilmek için korkulukları bıraktı.

“Kardeşlerin onu nereye götürdü? Neden o kadar korktu? Neler oluyor?”

“Onu eve götürdüler.” Jillian’ın şu anda bağılıyor olmasına rağmen Limos’un sesi çok sakindi. “Geri kalanı ise önemli değil. Ona bakarız.” Etrafında döndü. “Daha fazla iblis problemiyle de karşılaşmazsın. Tekrar teşekkür ederim.”

“Bekle...”

“Güven bana,” dedi yumuşakça. “Bu herkesin iyiliği için.” Limos ve atı kaybolarak Jillian’ı korkmuş, şaşırmış ve yalnız bıraktı. Canı acıyordu.

Yirmi

Reaver Reseph'i şokta görmeyi bekliyordu, ancak Ares onu omzunda Yunanistan'a geri getirdiğinde Reaver kendini tüm kanlı sahnelere hazırladı.

"Ne oldu? Seninle kavga etti mi?"

"Hayır." Hazırladıkları yatak odasına giderken Ares'in sesi homurtudan ibaretti. "Ağaç ile biraz kavga etti. Ağaç kazandı."

"Kahretsin." Reseph Sheoul'da da aynı şeyi yapmıştı... Arka arkaya kendini duvara çarpmıştı. Sanki içindeki iblisi yenebilirdi.

"Bizi gördüğü an her şeyi hatırlamış gibi göründü. Elimizdeki son qeresi kullandım. Etkisi geçtiğinde onu sakinleştirecek hiçbir şeyimiz kalmayacak."

Reaver Ares'i misafir odasına kadar takip etti. Burada Reseph'i yatağa yatırdı. "Harvester'ı çağır," dedi Reaver. "İş alıkoymaya geldiğinde özel yetenekleri var." Reaver bunu

ilk elden biliyordu ve hatırlamak bile kemiklerinin acımasına neden oldu.

“Bizi hiçbir şey tutamaz,” dedi Ares ve bağlı banyodan bir havlu aldı. “Bunu biliyorsun.”

“Harvester’ın kullandığı zincirler kurbanın kendi kemiklerinden yapılıyor, deriden çıkarak bedenin bir parçasıymış gibi bağlantılı oluyor. Zincirlerini kırabilir, ancak bunu yapmak aşırı acı vereceği için iki defa düşünür. Acıyı önlemek için bile sabit kalmayı tercih edebilir.” Ama Reseph acıya kucak da açabilirdi.

“İlginç.” Ares Reseph’in yüzünü silerken Reaver’ın beklediğinden çok daha dikkatli davrandı. “Bunun hakkında bir şeyler biliyormuş gibi konuşuyorsun.”

“Çok fazla şey biliyorum.” Reseph’i incelediğinde midesine kramplar girdi. Bir zamanlar mutlu ve umursamaz olan adam şimdi işkence görmüş gibi görünüyordu. “Hatırlamadan önce nasıldı?”

“Mutluydu. Eski haline benziyordu.”

“Belki diğerleri arasından bunu da hatırlamayı başarır.”

“Umarım haklısındır.” Ares ısıklık çaldı ve bir cehennem köpeği geldi. Reaver kenara çekilerek yaratığa yer açtı. Ares ve Cara’nın çevresinde kucak köpeği gibi davranabilirlerdi, ancak aynı zamanda her zamanki vahşi, insan yiyici iblislerdi ve özellikle de meleklerden nefret ederlerdi. Aslında bufalo büyüklüğündeki hayvan geçerken Reaver’a hırladı ve

cennetsel bir cezalandırma silahıyla yaratığa saldırmamak için kendini tutmak zorunda kaldı.

Cara bunun için Reaver'ı öldürebilirdi ve Ares'in Reaver'a bakış şekli tam olarak ne düşündüğünü bildiğini gösteriyordu.

“Uslu duruyorum. Rin Tin Tin davranışlarına hâkim olduğu sürece sorun yok.”

“Adı Eddie.”

Reaver gözlerini devirdi. “Onlara isim verdiğinizde inanamıyorum.” Reseph’e parçalarına ayırmak istermiş gibi bakan yaratığı izledi. Salgın’ın kafalarına ödül koyduğu düşünülürse anlayışla karşılanabilirdi. Salgın cehennem köpeği zehrine bağışıklık kazanmıştı. Reseph de kazanmış olabilir.”

“Biliyorum. Ama Eddie Reseph uyandığında bizi uyara-bilir.”

Reaver kızgın bir cehennem köpeği ile savunmasız düşmanı baş başa bırakmanın iyi fikir olduğundan emin değildi, ancak Ares aynı endişelere sahip değildi. Tek kelime etmeden odadan çıktı. Reaver iç çekti ve büyük odaya kadar onu takip etti, burada korkmuş görünen Cara vıyaklayan bir Ramreel iblisini kucağında taşıyordu.

“Onun burada olması hoşuma gitmiyor Ares.”

“Bunu konuşmuştuk.” Onu kendine çekerken Ares’in sesi yumuşadı. “Bebek yüzünden Than’in evine götüremeyiz ve Arık’e o kadar yakın olmaması için Limos’a da götüremi-

yoruz. İçinden Salgın'dan geriye hiçbir şey kalmadığından emin olana kadar, onun burası dışında bir yere gitme riskini göze alamayız.”

Harvester geçen yıl Reseph'in dağını ona yaptıklarının intikamı olarak yıkmasaydı, Reseph'i saklamak için muhteşem bir yer olurdu. Siniri yüzünden fevri davranmıştı, ancak Reaver onu suçlayamazdı.

“Limos ve Thanatos nerede?”

Ares bebek Ramreel'in tüylü sırtını okşadı. “Bilmiyorum. Onları insan kadın ile bıraktım.”

“Onun adı Jillian,” dedi Reaver.

Ares'in kafası döndü. “Onu tanıyor musun? Bizden sakladığın başka sırlar var mı?”

“Kendimi açıklama sorumluluğum yok Ares. Bunu konuşmuştuk. Bir iblis saldırısı geçirdi. Birbirlerini iyileştirebileceklerini düşünmüştüm.”

“Onun iyileşmesini istemediğim için beni affet,” dedi Cara Ares'ten uzaklaşarak. “Onun ölmesini istiyorum.” Küçük iblisle birlikte evden çıktı ve Reaver onu da suçlayamadı.

Ares lanet okudu ve peşinden gitti. Tam Harvester içeri girerken kapıyı açtı. Yüksek rütbeli bir fahişe gibi görünüyordu. Ufak sutyeni de dâhil derilere bürünmüştü. En azından uzun bir hırka giymişti. Gerçi onun da düğmeleri ilikle-yebilirdi.

Kıyafeti gibi siyah olan dudakları hastalıklı bir gülümsemeyle yamulmuştu. “Merhaba sevgilim.”

“Senin sevgilin değilim.”

“Henüz değil.” Her uzun adımıyla deri mini eteğin sardığı kalçaları abartılı süper model hareketiyle sallandı. Yüksek topuklu diz üstü çizmeleri mermer zeminde yankılandı. Çıplak teni çizmelerinin üstü ve fazla kısa olan eteği arasında esniyordu, Reaver yavaş yavaş içinde oluşan arzu isteğine küfretti. “Ama olacaksın.”

“Seni nasıl boğmak istediğim hakkında fikrin var mı?”

Uzun saçını tek omzunun üzerinden savurdu. “Boğulma fantezisi mi istiyorsun? Güzel.” Başparmağı ile kapıyı gösterdi. “Ares neden beni çağırdı?”

Dışarıdaki sesler içeri geldi: Thanatos ve Limos gelmişti, Cara’yı sakinleştirmeye çalışıyorlardı. Reaver onlara şans diledi.

“Reseph’i bulduk.”

Anında tavrı değişti. Duruşu sertleşti ve gözleri buza döndü. “Nerede?”

“Yatak odalarından birinde. Şu eğlenceli kemik zincirlerini kullanarak onu sabitleyebilmeni umuyorduk.”

“Seve seve.”

Ona sakın olmasını, karşılarındaki kişinin Salgın değil Reseph olduğunu söylemek üzereyken uluma ardından ge-

len uluma ve ıgıllıkları takip eden çarpma sesleri cümlesini yarım bırakmasına neden oldu.

O ve Harvester Reseph'in yatak odasına koştular. Parçalanmış mobilyaların görüntüsü donup kalmalarına neden oldu. Tüylerini dikleştiren ve dişlerini gösteren cehennem köpeği zarar görmemiş halde köşede duruyordu ve kendini odada oradan oraya fırlatmış gibi görünen Reseph'e bakıyordu. Şimdi yerde oturmuş, sırtını duvara vererek avuçlarını gözlerine bastırmıştı. Arada bir kafasını geriye atarak duvara vuruyor, boyayla birlikte muhtemelen kafatasını da atlatıyordu.

Reaver'ın yanında duran Harvester titremeye başladı. Öfkesi içinde birikerek derisini yakıyordu. Reseph onların varlığını hissetmiş gibi kafasını kaldırdı. Uzun bir süre kafası karışmış gibi baktı ve ardından korku ifadesini kapladı.

"Harvester . . . oh, Tanrım, ben... Üzgünüm. Çok üzgünüm. Lütfen..."

Bulanık bir hareketle kanatlarını açan Harvester Reseph'in üzerine çıkmıştı ve ıgık atarak yumrukluyordu. Reseph kendini korumak için hiçbir şey yapmadı.

"Seni aşağılık! Fahişenin doğurduğu bok!" Kelimeleri yumrukları gibi keskin silah etkisi yaratıyordu. Kan duvarlara, yüzüne sıçradı ve ellerinden damladı.

"Harvester!" Reaver tekme ve ıgık atarken onu Reseph'in üzerinden indirmeye çalıştı.

“Bırak beni! Onu öldüreceğim.” Hırlayarak Reaver’ın elini ısırıldı ve neredeyse Reaver onu odanın dışında çıkartmadan kollarından kurtulacaktı.

“Neler oluyor?” Thanatos ve Limos kılıçları çekili halde onlara doğru koştu.

“Hiçbir şey.” Reaver kafasını geriye çekerek Harvester’ın yumruklarından kaçındı. “Reseph’i kontrol edin.”

İki atlı hızla içeri girerken, Reaver Harvester’ı evden çıkartmaya çalışıyordu. Dışarı çıktıklarında onu bıraktı ve tekrar içeri doğru koşturmak için çalışacağını düşündü. Bunun yerine dizlerinin üzerine çökerek çığlık attı. Çığlıkları o kadar acı doluydu ki Reaver fiziksel acı çektiğini düşündü. Sanki kanatları ıslanmıştı ve onu aşağı çekiyordu. Daha da kötüsü ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Eğer bunlar başka birine olsaydı, onları kollarının arasına alır ve tutardı. Ama bu Harvester’dı ve sakinleştirilmeyi hoş karşılamazdı. Yine de ona yaklaştı. Kötü olması ve ondan nefret etmesi önemli değildi. Salgın onu istismar etmişti ve Reaver tam olarak ayrıntıları bilemese de, neler olduğunu tahmin edebiliyordu.

“Ondan nefret ediyorum.” Yanaklarından gözyaşları süzülürdü. Kan kaplı yüzünde çizgisel izler bıraktılar. “Ondan ölesiye nefret ediyorum.”

Reaver dikkatle fiziksel ya da sözlü tepki vermeyeceğini düşündüğü mesafeye kadar yaklaştı. Harvester kibarlığı pek iyi karşılamıyordu.

“Bu Reseph. Salgın değil.”

“Umurumda değil!” diye bağırdı. “Kancalara asılıp derisinin yüzülmesini istiyorum. Hadım edilmesini ve tecavüze ve işkenceye uğramasını istiyorum.

“Beni dinle Harvester.” Sesini alçak ve sakinleştirici tuttu, ancak pek işe yarıyormuş gibi görünmüyordu. “Sen bir Gözetmensin. Ondan nefret edebilirsin, ama ona zarar verilmesi için hiçbir şey yapamazsın. Kendini topla yoksa, görevden alınırsın. İstedğin bu mu?”

“Senin istediğin bu değil mi? Benden kurtulmak hoşuna giderdi.”

“Dünyada en sevdiğim kişi olmayabilirsin, ama yerinin değişmesinden seninle uğraşmayı tercih ederim.” Daha kötü biriyle yerinin değişmesi.

“Tanıdığın düşman daha iyidir, değil mi?” Harvester güldü. Ufak bir gülümseme idi, ama hırlamalarından daha iyiydi.

“Evet.”

Harvester bakışlarına karşılık verdi ve Reaver derin bir nefes aldı, gözlerindeki çıplak duygular yüzünden dengesini kaybetti. Onda kırılğanlığı daha önce de görmüştü, özellikle de Gethel ona işkence ederken bulduğunda ve şimdi ağıl-

yordu. Ama bu farklıydı. Bu acı değildi. Bu... Minnettarlık? Etkilenme? Bu neydi?

Bakışları birbirine kenetlenip içinde bulundukları ada uzaklaşırken Reaver'ın içini rahatsız edici bir hoşluk kapladı. Arka planda dalgaların sahile vurduğunu duydu, ama aslında dalgalar üzerine vuruyormuş gibi hissediyordu. İlginin en garip duygusuyla kaplanıyordu.

Boğazını ani kuruluk yüzünden temizledi. “Bak, şey, şu an Reseph konusunda bir şey yapamıyorsan, herkes anlayışla karşılayacaktır...”

Harvester aniden ayağa kalktı. Öfke ifadesine geri dönmüştü, ancak bu sefer Reaver'a yönelmişti. Kalbi siyahlaşmış düşen meleğe iyi davranmanın sonucu bu olmalı diye tahmin etti.

“Anlamak? Senin gibilerin anlayışına ihtiyacım yok. Beni ne sanıyorsun? Zayıf bir kurban mı? Sen de içinde bulunduğun duygular da defolup gidebilir.” Cümlesi bittikten sonra tekrar malikânenin içine girdi. Reaver geride kalıp kelimelelerinin açtığı yaraların iyileşmesini bekledi.

Düşünmediği şey, Harvester'ın içinde ateşlediği duyguların da silineceğiydi. Tabi ki ona âşık olmamıştı. Hissettikleri daha çok bir eko gibi hissettirmişti, sanki Harvester ile daha önce bir etkileşim anı paylaşmışlardı.

Hafızasını zorladı. Harvester'ın mahkûmu olarak geçirdiği zaman içerisinde, beyni bağımlılık yapan bal şarabıyla

yıkanmışken böyle bir şey yaşayıp yaşamadıklarını düşündü. Özel olarak hiçbir şey aklına gelmedi. Ama ardından zamanının çoğunu halüsinasyon görerek geçirdiğini hatırladı.

Yine, bu olmalıydı. Çünkü ondan hoşlanmasının imkânı yoktu. Hoşlansa bile önemli değildi. Çünkü bir gün, bir şekilde Harvester'ı öldürecekti.

Yirmi Bir

Cehennem sonu gelmez acıydı. Kan renginde bir sisti. Beynin içine girip onu dilimlere ayıran bir çift keskin pençeydi. Pençenin her darbesiyle yeni bir hatıra su yüzüne çıkıyordu ve her hatıra ile Reseph çığlık attı.

Bazen pençeler kazmayı bırakıyordu. Bunun yerine hatırladığı anıların üzerinden geçiyorlardı, ama üzerinden tekrar tekrar geçilecek kadar canlıydılar. Durmak bilmeyen pişmanlık ve acı getiriyorlardı her defasında yanlarında.

Salgın olarak yaptıkları, maddesel ve yüksek sesli bir çığlık olarak kafatasının içine yapışmıştı. Görüşünü kapatarak nadir olarak etrafındakileri ya da geldiklerinde kardeşlerinin farkına varabiliyordu. Reseph neden geldiklerinden bile emin değildi. Limos ılık ve nemli bezlerle onu temizlemeye çalışmış, Ares yemek yemesi için zorlamıştı. Ancak Reseph bunların hiçbirini hak etmiyordu. Gerçi Limos gelip Arik'i çıkartmadan önce yediği, yere yıkan yumruğu hak etmişti.

Ayrıca neden burada olduğunu da anlamıyordu. Thanatos onu öldürmüştü, o halde neden hâlâ hayattaydı?

Ardından da diğer anılar vardı. Gerçekliğinden emin olmadığı anılar.

Jillian.

Gözlerini kırptı ve yavaşça yerde cenin pozisyonunda yatığının farkına vardı. Kendine geldiğinde nerede olacağını ya da bedeninin ne kadar zarar gördüğünü bilmiyordu. Anılarının su yüzüne çıkmasının mı, yoksa onu şimdiki zamandan alan hatıraların üzerinden geçmenin mi daha kötü olduğunu bilmiyordu. En azından yaptıklarının anılarıyla işkenceye uğrarken, bu işkenceyi yaptığı insanlarla yüz yüze gelmek zorunda kalmıyordu.

Onlardan özür dilemeye çalıştı, ancak Harvester'ın pataklamaması, Arik'in yumruğunun ardından bunlardan vazgeçti. Thanatos'un gözlerindeki yakıcı saf nefretten söz etmeye gerek bile yoktu. "Özür dilerim," çok sıradandı, hatta günahlarının ağırlığını düşündüğünde bir hakaretti.

Ve Jillian... Onunla geçirilen günler, sevişmeler ve huzur hayal gücünün birer ürünü müydü? Kâbusların daha da kötü görünmesine neden olan bir rüya? Belki bilinci ona oyunlar oynuyordu, çünkü Jillian'la geçirilen günler hayal olsa da, o gerçekte.

"Öldürün beni," dedi çılgılık atmaktan kısılan sesiyle. "Birileri beni öldürsün."

Ama etrafta onu duyacak hiç kimse yoktu. Acısından zevk alan Harvester bile zincirlerini taktıktan sonra gitmişti.

Kelepçeleri önemsemiyordu. Zaten hiçbir yere gitmeyecekti. Ayrıca, bazen sırf ruhuna işleyen bıçaklama acısını kemiklerinde hissetmek için zincirleri çekiştiriyordu.

Ayrıca onu zincirlemelerinin üzerinden ne kadar zaman geçmişti? Birkaç gece ve birkaç şafak hatırlıyordu.

Acı çek, aşağılık. Hiç kimsenin daha önce çekmediği kadar acı çek, diye fısıldamıştı yüzünden kulağına akan kanı yalamadan önce. Eğer birazcık bile önemsiyorsan, Salgın'dan tamamen kurtulmadığını bilmelisin. Ufacık bir kötülük bile seni tekrar ona çevirebilir. Oh, sadece kıyametsel anlamda değil, ama mührün kırıldığında ortaya çıkan iblis yarına şeytanlık tekrar dokunursa, tekrar o mide bulandırıcı canavara dönüşürsün. Şu anda acınası olduğunu mu düşünüyorsun? Tekrar Salgın ol ve kardeşlerinin seni avlamasını izle.

Harvester'ın kelimeleri kulaklarında çınılıyordu. Sanki anılardan oluşan bir kuyunun içine düşmüştü ve dehşetle ıslanmıştı.

“Bitir işimi,” diye fısıldadı.

Ama kimse duymadı.

Yirmi iki

Limos, Ares'in büyük salonunda altıncı gün sırası için duruyor, limon rengi tırnaklarını kemiriyor ve Reseph'in yatak odasına doğru bakıyordu. Geçen saat içerisinde çılgınlığının şiddeti artmıştı. Yakında zirveye ulaşacak ve ardından kendini ileri geri salladığı, boşluğa doğru baktığı, yumuşak inlemelerden oluşan döneme girecekti.

“İyileşmiyor.” Kardeşleri, kocası ve Kynan'ın olduğu yöne döndü. “Onun bu şekilde acı çekmesine izin veremeyiz.”

Ares kafası tavana çevrilmiş halde, bir süre gözlerini kapattı. “Hiç kimse Reseph'in acı çekmesini istemiyor Limos.”

“Gerçekten mi? beni kandırmış olabilirsiniz. Thanatos ne zaman onun yanına gidecek olsa hançerlerden gözünü almıyor.”

Büyük salonu boydan boya arşınlamakta olan Than durdu. “Bu onun acı çekmesini istediğim anlamına gelmez. Sadece bana yaptıklarını kafamdan atamıyorum.”

“Ama buradaki kişi Salgın değil. Reseph. Ona yardım etmek için bir şeyler yapmalıyız.”

“Ne önerirsin? Hiçbirimizi dinlemiyor. Yiyip içmiyor. Ve bugün banyoya götürmeye çalışırken kendini yere atıp çığlık atmaya başladı. Sanki temiz olmayı hak etmediğini düşünüyordu. Hayatım boyunca çok fazla travma gördüm, ama bu başa çıkabileceğimden çok fazla.”

Arik Hal’la oynarken eğdiği kafasını kaldırdı. “Peki, benim için yaptığınız? Sheoul’dan kaçtıktan sonra kendimden geçtiğim dönemdeki gibi.”

Limos Arik’in söylediğini düşündü. “Seni tahrik etmiştim.”

Arik göz kırptı. “Ve çok da iyi bir iş çıkarttın.”

“Tanrım,” diye iç çekti Kynan. “Kendinize bir oda bulun.”

Ares omuzlarını silkti. “Yeni bir şey denemek zarar vermez. Limos, Reseph’in birlikte olduğu kadın... Sürekli onu sayıklıyordu. Sence bir şey yaşıyorlar mıydı?” Jillian’ın yüzündeki yıkım kesinlikle gerçkti.

“Onunla çok konuşmadım, ama tahmin etmem gerekirse bir tür ilişkileri olduğunu söyledim. Ki bu Reseph için bir ilk olmalı.”

“Onu buraya getirin.” Ares askerlerine emir veren bir general gibi konuştu, ama yine Limos bunun için ona darılmadı ya da üzerine alınmadı. Derinlerde o da kendisi kadar Reseph

için endişeleniyordu. “İnsan, şu anda ona yardım edebilecek tek kişi olabilir.”

“Hemen hallediyorum.” Jillian’ın gelmeye razı olmasını umdu.

Seviştiğin adamın sadece yarı iblis değil, aynı zamanda neredeyse dünyanın sonunu getirecek kişi olduğunu söylemek kesinlikle başlangıç cümlesi değildi.

“Acele etmek isteyebilirsin.” Reaver’ın sesi boşlukta yankılandı. Limos etrafında döndüğünde, parlak safir gözleriyle şöminenin yanında durduğunu gördü.

“Ne? Neden?”

“Gözetmen Konseyinden geliyorum. Salgın’ın geri döneceği korkusu çok baskın.”

Ares ileri doğru yürürken kızılımsı kahve saçlarından bir tutam gözünün önüne düştü. “Şeytani bir şeye maruz kalmanın buna neden olacağını söylemiştin. Onu izole halde tutuyoruz.”

“Bu iyi. Ama şu anki akli durumu çok zayıf. Aynı durum onu Sheoul-gra’da bıraksaydım da gerçekleşecekti.” Reaver, yaptığı şeyin gerçekten de doğru tercih olmasından dolayı rahatlamış görünüyordu. “Zihni, Salgın’ın içinden sızabileceği çatlaklarla dolu. İyileşmeli. Hem de hemen. O zaman bile tüm hayatını Salgın’ı uzak tutmak için çabalayarak geçirecek.”

Thanatos küfür etti. “O zaman hapı yuttuk. Reseph işler zorlaştığında her zaman kaçmıştır.”

“Denemesine izin vermeliyiz,” dedi Limos öfkeyle. “Jillian’ı getireceğim. Belki savaşıması için bir neden verebilir.”

“Peki ya Salgın’ı kilit altında tutması için bir neden vermezse?”

“O zaman sana Wormwood’u veririm.” Reaver’ın sesi kısık ve matem havasındaydı. “Böylece hem Reseph hem de Salgın’ın acısına son verirsiniz.”

Reseph gideli neredeyse bir hafta olmuştu. Altı gündür Jillian onu umutsuzca arıyordu. Ya da, en azından tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Üç insan hiç yoktan var olup, sonar tekrar nasıl kaybolmuştu? Gerçi Reseph’i de sayarsa dört kişi.

Jillian ilk günü hâlâ üzerinde kokusu olan çarşafaların altında ağlayarak geçirmişti. Delirdiğini düşünmüştü. Ancak ardından kendine iblisleri kendi gözleriyle gördüğünü, bir zamanlar imkânsız olduğunu düşündüğü şeylerin aslında oldukça gerçek olduğunu hatırlatmıştı.

Sonraki iki günü internette gezinerek, gördüklerini yapabilen insanları arayarak geçirmişti. Maalesef, üzerinden geçilmesi gereken çok fazla bilgi yoktu. Uzaylılar. Melekler. İblisler. Süper kahramanlar.

Ama en azından Reseph, Ares, Limos ve Thanatos isimlerini yazdığında cevap aldı. Bireysel olarak bir çok mitolojik referansa ulaştı. Ancak birlikte yazdığında bir tane oldukça ilginç sonuç aldı.

Mahşerin Dört Atlısı.

Bu noktada, bilgisayara gözlerini dikip bakarken klavyenin üzerinde uyuya kalana kadar başka bir şey yapamayacak kadar etkilenmişti. Anlamalı olan kesin cevaplara ihtiyacı vardı, o yüzden her yerde gibi görünen bir ajansı aradı.

Aegis'i.

Ertesi gün kapısına çaldılar. Beş dakika sonra aradığına pişman oldu.

Aegis'in temsilcisi Lance ve Juan adında iki adam kendini tanıttı. Reseph ve nerede olabileceği hakkında çok fazla soruları vardı.

Onu nerede buldun? Bir kar yığnında. Adının Reseph olduğunu mu söyledi? Evet. Sana kim olduğunu söyledi mi? Kim olduğunu bilmiyordu. Hafızasını kaybetmişti.

Ardından daha özel sorular geldi ve Jillian sinirlendi. Onunla yakınlaştınız mı? Sizi ilgilendirmez. Kardeşlerinden söz etti mi? Hafıza kaybı kısmını notlarınıza eklemediniz mi? Şu an nerede? Bilmiyorum. Nasıl bilmezsin? Çünkü birden kayboldu seni geri zekâlı.

Kendi sorularını sormayı denedi. Neden Reseph ile ilgilendiler ve onun gerçekten kim olduğu gibi, ama onlar cevap

vermeyi reddettiler. Gittikleri zaman Jillian'ın başı dönmeye başlamıştı ve gerçekten sinirlenmişti. Ne söyleyebileceğinden emin olamasa da konuşacak birilerine ihtiyacı vardı. Ancak Stacey bir hafta önce kardeşinin düğünü için Arizona'ya gitmişti ve yarından önce gelmeyecekti.

Kahretsin. Reseph'in oyduğu küçük kuşu avuçlarına aldı ve gözlerini dikerek bakmaya başladı. Sanki posta güvercinine dönüşüp Reseph'e mesaj götürebilecekti. Belki de bir medyuma götürerek üzerinden Reseph'in titreşimlerini alıp almadığını öğrenebilirdi.

Aklını kaybediyordu, değil mi? Onu bulmayı o kadar istiyordu ki, gerçekten bir medyuma gitmeyi bile düşünüyordu. Aslında telefon rehberini bir ya da on defa gözden geçirmiş bile olabilirdi, ancak medyumlar kasabanın telefon rehberine ilan vermeyi pek seviyor gibi görünmüyorlardı.

Kapının çalınmasıyla yerinden zıpladı ve Aegis adamlarının geri dönmüş olmamaları için dua etti. Sinirle telefonunu aldı ve camdan dışarı baktı. Hiç araç yoktu.

Dışarıdakinin Reseph olabileceği düşüncesi kalp atışlarının hızlanmasına neden oldu. Kapıyı açtı ve derin bir nefes çekti. Reseph'in kaçırılmasına yardım eden kadın tam önündeydi. Parlak sarı ve yeşil yazlık elbise içinde ortama çok zıt görünüyordu.

Jillian merhaba demekle uğraşmadı. "Reseph nerede? Ona ne yaptınız?"

“Sakin ol. Burada olmamın nedeni o.” Limos evin sahibiymiş gibi içeri girdi. Parmak arası terlikleri ahşap zeminde yankılanıyordu.

“Evet, lütfen,” diye mırıldandı Jillian. “İçeri girmekten çekinme.”

“Teşekkürler.” Tekrar Jillian’a dönmeden önce odayı gözden geçirdi. “Küçük bir evmiş. Dışarıdan daha büyük görünüyordu.”

“Gereksiz kelimeleri bir kenara bırakalım, burada ne işin var?” Limos parlak yeşil tırnaklarına baktı.

“Reseph ve senin aranda bir ilişki var mıydı?”

Garip soru. “Ah... Evet.”

“Sadece seks miydi?”

“Pardon? Bu seni ilgilendirmez.” İnsanlar neden Reseph ile ne kadar yakın olduğunu öğrenmek istiyordu ki?

Limos’un koyu kaşları yukarı kalktı. Sanki meydan okunmasına şaşırmıştı. “Aslında ilgilendirir. Pis ayrıntıları öğrenmek istemiyorum, çünkü mide bulandırıcı. Ancak senin yardımına ihtiyacımız var, bu yüzden senin ne kadar bu işe karıştığını öğrenmem gerekiyor. Ona âşık mısın?”

“Bak, bu konuda gerçekten rahat değilim...”

“Bunu evet olarak alıyorum. Asıl soru onun sana ne kadar bağlandığı.”

Seni seviyorum Jillian. Seni seviyorum ve bunun yeni bir şeyin başlangıcı olmasını istiyorum. Kalbi sıkıştı. Reseph'i çok özlemişti. İşler nasıl saatler içinde mükemmelden kötüye dönmüştü?

"Jillian?" Limos'un sesi bunun ne kadar zor olduğunu biliyormuş gibi sessizdi.

"Beni sevdiğini söylemişti."

"O ne?"

Jillian birden savunma pozisyonuna geçerek kollarını göğsünde birleştirdi. Belki de aptalcaydı. "Buna inanmak bu kadar zor mu?"

"Sana şu şekilde anlatayım. Beş bin yıl içerisinde hiçbir zaman bir kadını sevmemi."

Limos'a inanamayan gözlerle baktı. "Beş bin yıl. Onun beş bin yaşında olduğuna inanmamı mı istiyorsun?"

"Evet." Limos tekrar tırnaklarına bakmaya başladı. "Sana sana söylemedik. Kendini hazırla. Ben ve kardeşlerim Mahşerin Dört Atlısıyız. Muhtemelen Pazar sohbetlerinde duymuşsundur."

"O hikâyeye gelemeden Pazar sohbetlerinden kovuldum. Ama evet Mahşerin Dört Atlısını biliyorum. Benim fırtınadan kurtardığım Reseph'in İncilde geçen bir canavar olduğunu mu söylüyorsun?"

“Şey, hayır. İncilde geçen iki kehanetten yalnızca biri. Televizyon ve filmlerde gördüğün gibi korkunç ve şeytani değiliz.” Kaşlarını çatı. “Yani genellikle değiliz. Her neyse, aslında Reseph’i fırtınada kurtarmadın, çünkü o ölümsüz. Hayatta kalırdı.”

Neredeyse kaskatı donduktan sonra ne kadar hızlı iyileştiğini düşündü. “Tamam, diyelim ki sana inandım. Hafızasını etkileyen hipotermi miydi? Hafıza kaybının nedeni bu muydu?”

Limos kasıldı. “İşler burada karışıyor.”

Sanki geri kalanı normal ve kolaydı. “Dinliyorum.”

Limos tişörtünün içine uzandı ve yuvarlak bir madalyonun asılı olduğu zinciri çıkarttı. “Bu bir Mühür. Bütün olduğu sürece kardeşlerim ve ben ne iyi ne de kötüyüz. Her zaman iki tane Atlı kehaneti olmuştur... Biri insan, biri iblis kehaneti. İnsan kehaneti gerçekleştiğinde insanların tarafında savaşağımız söylenir. İblis kehaneti ise bizi kötü yapar.”

Jillian bunun gidiş yönünü sevmemişti. “Karmaşık kısmı ise?”

“İblis kehaneti yaklaşık bir yıl önce gerçekleşti. Reseph’in mühürü kırıldı.”

Limos’un söylediklerini anlaması biraz zamanını aldı ve her şey zihninde yerine oturduğunda göğsü sıkıştı.

“Yani... Bekle. Dünyanın yaşadığı tüm o yıkım, iblisler, hastalıklar... Hepsi... Hepsi Reseph’in yüzünden oldu değil mi?”

“Evet. Salgın isminde aşağılık herifin birine dönüştü. Bir yıl boyunca bizim Mühürlerimizi bozmak için uğraştı.” Alt dudaklarını ısırıldı. “Diğer ayrıntılar için zamanımız olacak. Şimdi senden bize yardım etmeni istemek zorundayım.” Jillian şu anda olduğundan daha çok korkuyor olmalıydı, ancak öğrendikleri hemen sindirilemeyecek kadar büyüktü. Daha sonra da korkabilirdi.

“Reseph’in hafızasıyla ilgili olan soruma hâlâ cevap vermedin.”

“Salgın’ı durdurduk. Thanatos kalbine bir hançer sapladı ve onu öldürdü. Bir nevi. En azından güçlerini aldı ve Kıyameti durdurduk. İşte bu yüzden birden her şey eski haline döndü. Reseph Sheoul-gra denen bir yere gitti. İblis ruhlarını tutmakta kullanılan bir tür depo. Asıl problem ise Reseph olarak Salgın halinde yaptıklarının hepsini hatırlamasıydı. Ve bu kötüydü. Çok kötü. Reseph çıldırdı ve Reaver adında bir melek olan Gözetmenimiz hafızasını kilitleyerek onu buraya iyileşmesi için gönderdi.”

Tamam, şimdi anlamaya başlıyordu ve Jillian kanepeye çöktü. Ayakları sadece bedenini değil, az önce öğrendiklerinin ağırlığını da kaldıramıyordu. “Bu imkânsız.”

“Evet, şey, inan bana.” Limos hemen karşısındaki kahve masasına oturdu. “Reseph’in ismi yanlış kişilere ulaşana ka-

dar her şey yolundaydı. Onun tekrar şeytan olmasını isteyenler ya da Aegis ona ulaşmadan önce onu almalıydık.”

“Aegis,” diye mırıldandı Jillian. Sesi kendi kulağına bile yabancı gelmişti. “Buradaydılar.”

“Olduklarına eminim. Onu hapsetmek istiyorlar.”

“Neden?”

“Çünkü bağınaz aşağılık heriflerden oluşuyorlar. Nedenleri dinlemezler ve anlamadıkları her şeyi yok etmek isterler.”

Jillian neredeyse koltuğundan zıplayacaktı. Reseph’i tehdit eden her şeyi durdurmak istiyordu. “Onu yok edebilirler mi?...”

“Hayır, ancak onu hapsedebilirlerse, ya da herhangi birimizi, ölüm, yıkım ve diğer saçmalıkları engelleyebileceklerini sanıyorlar.”

“Bu doğru mu?”

Limos tereddüt etti ve Jillian nabzını kendi kulaklarında duydu. “Reseph’in durumunda belki. Salgın geri dönerse çok tehlikeli olabilir. Burada olmamın nedeni de bu işte. Reseph’in hafızası geri döndüğüne göre eskiden yaptığı tüm pislikleri hatırlıyor. Delirmek üzere. Kendine zarar veriyor. Bu onu Salgın’a karşı dayanıksız hale getiriyor. Onu geri getirmeliyiz, ancak ona ulaşamıyoruz. Senin yardım edebilmeni ummuştuk.”

Az önce aldığı bilgilerin fazlalığından etkilenen Jillian, kollarıyla kendi bedenini sardı. Sanki bedenini kucaklamak bilgileri muhafaza etmesini ve onlara anlam vermesini kolaylaştıracaktı.

“Ne yapabileceğimi bilmiyorum. Ben sadece... İnsanım.” İncil efsanesine âşık olmuş korkan bir insan. Bu düşünce bile neredeyse nefesini kesecekti.

“Konuş onunla. Yanında ol. Bilmiyorum. Hiçbirimiz bilmiyoruz. Burası belirsiz bölge. Ama kocam cehennemde işkence gördükten sonra kendi zihnine hapsediğinde, onu çıkartmak bana düşmüştü.”

“Kocan... İşkence mi gördü? Cehennemde? Gerçek cehennemde?”

“Biz ona Sheoul diyoruz, ama evet. Arik orada bir ay geçirdi. Ve bunu atlattı.” Limos sırttı. Öfkeli gurur ifadesine yerleşiyordu. “Kynan ile buraya geldiğinde tanışmışsınız.”

O iki adam da kendilerine güvenen, etkili ve biraz korkutucu gelmişti. Şimdi ise Arik’in cehennemde bir ay geçirip sağ döndükten sonra ne kadar korkmuş olabileceğini merak ediyordu.

Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. Tüm bu bilgilerin yerleşmesi için biraz zaman istiyordu. Ancak Reseph acı çekiyorsa zaman yoktu. Yardım etmeliydi.

“İyi misin?”

Jillian gözkapaklarını kaldırdı. “Hayır.” Hem de hiç. Histeri krizinin kenarında dolandığını hissedebiliyordu ve Limos’tan gelen bir diğer açıklama uçuruma düşmesine neden olacaktı. Kadın Atlıyı inceledi. Söylediklerinin gerçekliğini kanıtlayacak bir şeyler arıyordu, ancak saç modeli bile söylediği kişiyle alakasızdı. Ata benzer şeyin üzerinde silahlı ve zırhlı olarak gelen kişiyle alakası yoktu. “Neden saçında çiçek var?”

“Ne, Atlılara yakışan bir hareket değil mi?”

“Hayır, beklediğim bu değildi.”

Limos püfledi. “Temas ettiğinde eti eriten zehir tüküren bir çiçek.”

Jillian geri çekildi. “Gerçekten mi?”

“Hayır.” Limos sırtıttı. “Sadece güzel çiçekleri severim. Senin derini kendim de yüzebilirim. Bıçaklarla aram iyidir.”

Deri soyma? Oh, Tanrım. Durumun gerçekliğini yeni yeni idrak etmeye başlıyordu. “Ve bu...” Jillian zorla yutkundu. “Bu şekilde mi seninle gelmem için beni ikna etmeye çalışıyorsun?”

“Üzgünüm, sanırım maaş gelir giderlerim üzerinde çalışmam gerekiyor.” Limos bileklerinin üzerinde yükseldi ve Jillian’a yaklaşarak fısıldadı. “Yani... Yardım edecek misin?”

“Nereye...” Jillian aceleyle sordu. “Nereye gideceğiz? Şey... Cehenneme mi?”

“Yunanistan. İnan bana hiçbirimiz korkunç yerlerde yaşamıyoruz. Şey, Reseph yaşardı, ancak mağarası yıkıldı.”

Mağara? Kulübesinde kapana kısılmış hissediyordu ve bir mağarada mı yaşıyordu? “Tamam, yapacağım. Beni ona götür. Beni ısıyla ya da ne yapıyorsan ondan yap işte.”

Limos ayakları üzerinde zıpladı. “Bunu iyi idare ediyorsun. Bizim dünyamızla tanıştığında ve kim olduğumuzu öğrendiğinde Ares’in karısının nasıl tepki verdiğini görme-
liydin.” Evet, havaalanı otoparkında iblislerin saldırısına uğradığında Jillian doğaüstü dünyayla acılı bir şekilde tanışmıştı. Reseph bir Atlı olabilirdi, ama kıyaslanacak olursa kedi gibiydi. Birden bardaki kavgayı ve ahırdaki iblisi hatırladı. Kedi kelimesinin yerine aslan gelmesi gerektiğine karar verdi.

Limos’u dışarıya kadar takip etti. “Ares bir insanla mı evli?”

Limos kafasını kaldırdı. “Cara. Bir tür cehennem köpeği terbiyecisi.”

Jillian o kadar ani durdu ki, Limos onu tutmasaydı buzlu zeminde kayarak düşecekti. Şimşek hızıyla yakaladı ve kaldırdı.

“Cehennem köpekleri? İblisler?”

“Ah... Evet.” Limos Jillian’ın kolunu yakaladı ve bahçeden dışarı çıkarttı. “Hadi. Harrowgate bekliyor.”

Limos'un Harrowgate dediği yerde yolculuk etmek sınır bozucuydu. Özellikle de Limos sadece Atlıların bu kapıdan bilinci açık birini geçirebileceğini, aksi takdirde diğer taraftan çıkan insanın öleceğini söylediğinde.

Limos ile birlikte dışarı çıktı. Devasa Yunan tarzı malikânenin önünde yere çizilmiş ve etrafına bayraklar asılmış bir halkanın içine çıktılar. Yüksek Yunan tarzı sütunlar ve Yunan tanrılarının kar beyazı heykelleri arasında zeytin ağaçları yükseliyordu.

"Sanırım burası Yunanistan?" *Oh, Jillian, sen tam bir dahisin.*

"Evet."

"Neden etrafımızda ufak bayraklar var?"

"Tasarlanmış kapı açma yeri burası. Evlerimizde bunu yapmıyoruz, böylece kişiler oraya girilmeyeceğini biliyor. Bir kapı açıldığında, dokunduğu her canlı şeyi doğrar."

Jillian tökezledi. Ardından bir daha tökezledi. Tanrım Limos onun sarhoş olduğunu düşünüyor olmalıydı. Ardından malikânenin etrafında büyük bir insan ve insan olmayanlardan oluşan topluluk fark etti.

"Şey..."

Limos elini önemli değil anlamında salladı ve kalabalığa doğru yürümeye başladı. "Kadınlar konusunda endişelenme. Reseph için buradalar."

Kadınlar? Tüm bu şeyler kadın mıydı? Bazıları için bunu söylemek zordu. “Onlar... Onlar ne?” Lütfen iblis deme, lütfen iblis deme...

“İblisler.”

Jillian’ın boğazı sıkıştı ve etrafındaki ipi gevşetmek istedi bir an. İblisler. Lanet olsun, iblisler.

“Hey.” Limos’un sesi kulaklarında çınlamaya başlama-yan panik dalgasını kesti. “Sana zarar vermeyecekler. Söz veriyorum. Jillian? Bana bak. Reseph’in sana ihtiyacı var.”

Jillian gözlerini sıkı sıkı kapattı. Gözkapakları ardından duyduğu kelime ile Reseph’in gülümsemesini, sevişirken çenesinin nasıl kasıldığını hayal edip, ona ne kadar güçlü olduğunu söylediği zamanı hatırladı. Onu saklandığı dünyaya geri getirmişti ve çok değerli bir hediye vermişti. Jillian da ona aynısını verebilirdi. Bir şekilde hayatta kalabilir ve ona yardım edebilirdi.

Gözlerini açtı, ancak Limos’a sabitledi. “Ben iyiyim. Gidelim.”

Kalabalık ikiye bölünerek Limos’a yol verdi ve Jillian, insansı görünen ancak gri teni ile saçları, siyah boynuzları ve pençeli ayakları ile iblisin biri yollarını kapatana kadar takip etti.

“Neden bu... İnsanı... İçeri alıyorsun ve biz bekliyoruz?”

Limos iblisi boğazından yakalayıp yerden kaldırırken Jillian’ın göz kırpmaya bile vakti olmadı. “Mahşeri Dört

Atlısını sorgulayamazsın. Tekrar konuşursan, sadece dilini aldığımda şanslı olursun.”

Limos’un ellerindeki iblis kafasını salladı ve etraflarındaki tüm iblisler geri çekilerek çemberi genişletti. Jillian kendi evlerindeyken aynı durumla karşılaşmaya ne kadar yaklaştığını merak etti, sonuçta o da sorularla doluydu.

Limos iblisi bıraktığında yere düştü ve orada oturarak nefes almaya çalıştı.

“Başka söyleyeceği olan?” Kimse öne çıkmadığında, Limos gülümsedi. “Güzel. Hadi gel Jilly.”

Evet, Jillian bunu görmezden gelecekti. Tanrım Mahşerin Dört Atlısından birini tavayla tehdit etmişti. Reseph onu başparmağıyla ezebilirdi.

Bunun yerine o başparmağı ile çok güzel ve muhteşem şeyler yapmıştı. Mahşerin Dört Atlılarından biriyle seviştiğini düşünmek başını döndürdü.

“Şey, tüm bu, şey, kadınlar neden burada? Reseph’e yardım edebileceklerini mi düşünüyorlar?”

“Geri döndüğünü duydular, ancak durumunu bilmiyorlar. Sadece sevişmek istiyorlar.”

Birden Jillian çok hasta hissetti. “Bunlar onun kız arkadaşları mı?” Limos surat astı. “Pek değil. Sadece seks ve parti arkadaşları.” Aniden dudaklarını kapatarak kendi sözünü kesti. “Üzgünüm. Bak bilmelisin ki... O biraz, şey, çapkın-

dı. Asla tek bir kadına bağlanmadı, ancak senin durumunun farklı olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden buradasın.”

“Sen farklı olduğunu düşünüyorsun.” Etraflarında toplanan kadınlara tekrar baktığında kalbi sıkıştı.

En az yüz kişi olmalıydı ve içlerinde en korkunçları bile bir şekilde çekiciydi. Bazıları bakmanın can yakacağı kadar göz alıcıydı.

Limos’un yüzünden anlayış akıyordu. “Şunu unutma,” dedi nazikçe. “Reseph beş bin yaşında ve iblisler ölümsüz değillerse bile uzun bir yaşam süresine sahiptir. Beden sayısını arttırmak için çok fazla zaman.”

Jillian umutlarını yüksek tutmak için çabaladı. Limos’un dediklerinin doğru olduğunu düşündü, ancak çok yardımı dokunmamıştı. Can yakan bir duruma mantık sokmak, araya biraz mesafe girmeden işe yaramıyordu ve Jillian yakın zamanda mesafe koyamayacağından korktu. Reseph’e hissettiklerinin hayatı boyunca diğer adamlara hissettiklerinden daha güçlü ve farklı olduğunu düşündü.

Bu kadınlar da aynı şeyi mi hissediyorlardı? Bu düşünce midesine kramp girmesine neden oldu.

“Gidelim,” diye mırıldandı.

Malikâneye girdiklerinde Ares ve Thanatos’un kahverengi saçlı bir kadın ve Arik ile konuştukları kocaman salona çıktılar. Arik karşılama anlamında kafasını salladı, kadın gülümsedi. Thanatos ve Ares ise sadece dik dik baktı.

“Oh, Tanrı aşkına çocuklar,” dedi kadın. “O bir düşman değil. Gözünüzü dikmeyi bırakın.” Kadın ilerlerken yanındaki köpek benzeri boğa büyüklüğünde bir yaratık da ilerledi. “Ben Cara. Ares’in eşiyim. Bir şey ister misin? Belki içecek bir şeyler?”

Bir şişe Votka ve Xanax iyi gelebilir. Köpek benzeri yaratık köpek balığı dişlerini çıkarttı. *Bir düzine Xanax olsun.* “Teşekkürler. Böyle iyiyim.” Jillian ne beklediğini bilmiyordu, ama nispeten normal, sıcakkanlı bir aile bunların arasında yoktu.

Thanatos ona işaret etti. “Gel hadi. Reseph bu tarafta.”

Jillian Limos’a baktı ve garanti verici bakışlarıyla rahatladı. “Thanatos ısırılmaz.” Thanatos’a baktı. “Isırma.”

“Ha. Ha.” Koridordan aşağı ilerlemeye başladı ve Jillian’a onu takip etmek dışında hiçbir seçenek bırakmadı. Bir kapıya ulaştıklarında durdu. “Limos sana durumu açıkladı mı?”

“Mührünün kırılıp, şeytana dönüşmesini ve neredeyse dünyanın sonunu getirmesini mi? Evet, temel notları aldım.”

Thanatos tek kaşını kaldırdı. “Bu durumda, bunu yaptığın için teşekkür ederim insan. Çoğunun yapmayacağına eminim. Ama onun durumundan bahsediyordum.”

“Kendi kendine zarar verdiğini söyledi.”

“Onun gibi bir şey.” Dudakları üzgün bir çizgi halini aldı. “Sana nasıl tepki vereceğini bilmiyorum, ama bir zamanlar

tanıdığın adamı görmeyi bekleme.” Kapıyı açtı. “Bir şeye ihtiyacın olursa çığlık at.”

Çığlık. Harika. Bu hiç de güven verici değildi. Yine de Reseph’i tanıyordu. Bu kişilerin kendisini korkutmasına izin vermeyecekti. Güçlüydü. Parçalanmayacaktı.

Yatak odasına girdi.

Yirmi Üç

“Oh, Reseph,” diye fısıldadı Jillian. “Sana ne yaptılar böyle?” Thanatos ve Limos onu uyarmıştı, ancak bu hayal edebileceğinin çok ötesindeydi.

Reseph sırtını duvara yaslamış halde oturuyordu. Bedeni yaralarla kaplıydı, kimi iyileşme aşamasına geçmişti. Kollarını kıvrık dizlerinin etrafına dolamış, başı dengesiz şekilde omuzlarının üzerinde duruyordu ve saçları yüzünü örtüyordu. Tişört dışında hiçbir şey giyinmemişti ve ileri geri sallanırken yumuşak inlemeler göğsünü titretiyordu.

Bileklerinde, direkt derisinden çıkıyor gibi görünen beyaz zincirler kökler gibi duvarlara sabitlenmişti. Ona odada ve banyoda dolaşma fırsatı verecek kadar uzundular, ama kapıdan çıkmaya yetmeyecek kadar da kısa.

“Reseph?” Tüm korkusu uçtu ve ona doğru koştu. “Hey, benim, Jillian.”

Cevap vermek yerine sallanmaya devam edince, Jillian uzanarak yüzüne düşen saçlarını kaldırdı. Morarmış gözü

ve deri yara alan yanaklarının görüntüsüne ağlamamak için kendini tuttu. Tanrım, sanki kendi kendini pençelemişti.

“Reseph.” Bu sefer daha yüksek sesle ve daha güçlü konuştu. Reseph kafasını kaldırdı.

Kesik hareketler halinde, Reseph kafasını kaldırdı ve cam gibi donuk gözlerini ona sabitledi. Acı veren birkaç saniye Jillian kendini tanıyıp tanımadığından şüphe etti.

“Jillian?” Sesi yaşlı ve kısıktı. “Benim Jillian’ıma benziyorsun.”

Benim Jillian’ım. Kelimeler yeni duyguların yüzeye çıkmasını sağladı ve konuşabilmek için yutkundu. “Benim. Buradayım.”

Jillian’a uzanırken elleri titredi. Bir santim kala durdu.

“Devam et. Gerçeğim.”

Önce parmak uçları, ardından avuçlarıyla yanaklarını okşadı. Sonra o kadar ani bir şekilde kollarını boynuna dolayıp kendine çekti ki, Jillian’ın nefesi kesildi.

“İnanamıyorum. Hayır. Oh, kahretsin. Ne zamandır? Jillian ne kadar oldu?”

“Birkaç gün.”

“Hayır, olamaz. Aylar, aylar geçti.”

Çektiği işkence aylardır bu odada kapalı olduğunu düşündürecek kadar korkunç olmalıydı. “Önemli değil. Artık buradayım.”

Sadece onu öpmeye yetecek kadar geri çekildi ve evet, kesinlikle aylar olmuş gibi hissetti. “Seni özledim. Ben... Ben...”

“Biliyorum.” Alt dudağını parmağıyla takip ederken, yeni iyileşen kesiğin üzerinde oyalandı. “En son ne zaman yemek yedin?”

Kaşlarını çattı. “Yemek. En son seninle birlikte.”

“Bir haftadır yemek yemiyor musun? Kahretsin, bekle biraz.” Ayağa kalkmaya çalıştı, ama Reseph bileğinden yakaladı.

“Yapma... Gitme...”

Yalvarması derisini canlı canlı yüzmüştü. “Görüş alanından çıkmayacağım.”

İkna olmuş görünmüyordu, ama kafasını salladı. Kapıya doğru koştu ve Limos’a bağırdı. Limos koşarak geldi. “İyi misin?”

“Yiyecek ve içecek bir şeylere ihtiyacım var. Sanırım ona yemek yedirebilirim.”

Limos’un kuzgun kaşları kalktı. “Ciddi misin? Anladım. Bir saniye.”

Jillian Reseph’in yanına döndü. Reseph yanına varır varmaz Jillian’ın ellerini tuttu. “Beni böyle görmek zorunda kaldığın için özür dilerim.” Kendine baktı. “Duş almalıyım.”

“Sana yardım edeyim.”

İlk defa, bu kadar davetkâr bir teklif gelmesine rağmen şaka yapmadı. Bu ise durumunun ne kadar ciddi olduğunu vurguluyordu.

“Yardım etmek zorunda değildin.” Sendeleyerek ayağa kalktı. “Ama... Benimle banyoda kalabilir misin?”

“Tabi ki. Hiçbir yere gitmeyeceğim, tamam mı?”

Kafasını sallayarak banyoya gitti. İlk başlarda sendeliyordu, ancak her adımıyla gücü geri döndü. Bedeni çok fazla zarar görmüştü, ancak gurur ve gücünün azalmasının imkânı yoktu. Duş alıp, dişlerini fırçalarken tuvaletin üzerinde oturup onu izledi. Her hareketinde içindeki zincirler şangırdıyordu.

Kapıda hafif bir tıklama duyuldu. “Yemek geldi. Hemen alırım.” Kapıyı açtığında elinde tepsiyle Ares karşısında duruyordu. Salam ve peynirle tıka basa doldurulmuş üç tane sandviç, iki tabak kek ve iki şişe su vardı.

“Tüm suyu içirmeye çalış. İçinde sakinleştirici var. Onu uyutmaya yetmez, ancak en azından rahatlatır.”

“Teşekkürler.”

“Ayrıca söylemem gerekiyor. Sakinleştiricinin ufak bir afrodisyak etkisi de olabilir.”

“Afrodisyak?”

“Ailemizin anne tarafı sayesinde, bir şeyin yan etkisi altında kalıyorsak genellikle cinsel doğallı oluyor.”

Hah. Pekâlâ. Birileri bir ilacın yan etkisinden mustarip olacaksa, tahrik olmanın, ağız kuruluğu, mide bulantısı, felç ya da kalp krizinden daha iyi olduğunu düşündü.

Ares'e tekrar teşekkür etti, ancak tam anne tarafının neden ilaç etkilerini değiştirdiği sorusu aklına geldiğinde, Ares gitti. Daha sonra da sorabilirdi.

Arkasını döndüğünde Reseph'i çıplak bir şekilde, köşedeki duvarın dibinde otururken buldu.

"Beni bulduğunda saçlarımı kestğini daha yeni fark ettim." Bakışları ayaklarına odaklanmıştı ve saçları yüzünün bir kısmını kapatıyordu.

"Taranamayacak kadar karışmıştı." Baygınlık halinden kendine gelemeyen, makaslarla uzun saçlarına daldığı için üzölmeyeceğini umdu. "Üzgünüm."

Yukarı baktı. Az da olsa gülümsüyordu. "Sevdim. Bir şekilde, olduğum o şeyin parçaları gitmiş gibi görünüyor."

Vay canına. "Yerde oturmak zorunda değiliz. Orada muhteşem bir yatak var."

Üzgün gözlerle yatağı baktı. "Oraya ait değilim." Bakışları tekrar yere odaklandı. "Ben cehenneme gitmeliyim Jilian."

"Öyle söyleme." Odanın karşısına geçerek, hemen yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Anladığım kadarıyla olan şeylerin sorumlusu sen değildin."

“Salgın benim bir parçam. Şu anda bile çirkinliğini hissedebiliyorum. Senin çiftliğinde de fark ettim, ama ne olduğunu bilmiyordum.” Reseph titredi ve Jillian ellerini tuttu. Sanki sıradan bir hareket her şeyi düzeltebilirdi. “Ruhumda oluşmuş bir iltihap birikintisi gibi.”

Boğazı duygularla düğümlendi. “Üzgünüm. Nasıl hissettiğini hayal bile edemem.” Tepsiyi daha yakınına çekti. “Lütfen ye. Ruhuna yardım etmeyebilir, ama midene yardım edecektir.”

Yemeğe zehirmiş gibi baktı. “Yiyemem.”

“Miden kötüyse, biraz su iç.”

“Yapamam, Jillian.”

“Hak etmediğini düşünüyorsun, değil mi?” Kalbi kırılmıştı. “Kendini böyle cezalandırma Reseph. Lütfen. Benim için ye.” Reseph tepsiye doğru hamle yapmayınca, Jillian şişelerden birini açarak onun dudaklarına götürdü. “Lütfen. Seni böyle görmek istemiyorum.”

Gözlerini kapatarak fısıldadı. “Senin için aşkım. Sadece senin için.”

Jillian Reseph’in hayatını değiştirmişti. İlk olarak ona akıl sağlığı vermiş ve birinin hayatının her dakikasını insan ve partilerle doldurmasına gerek olmadığını göstermişti. Beş bin yıldır ilk defa tatmin olmuş hissediyordu. Mutlu. Ve şimdi kafasındaki hapishaneden uzaklaşabilmesi için dikkatini

dağıtıyordu. Onu hak etmiyordu. Bunların hiçbirini hak etmiyordu. Su, yemek, Ares'in evinde bir oda, kibarlık... Yaptıklarından sonra bunları almamalıydı.

Kahretsin, kardeşleri ve eşleri zamanın sonuna kadar ona işkence edip içindeki tüm yaşam enerjisini almak isteseler bile bunu hak etmişti. Kesinlikle karşı koymazdı. Bunun yerine, ona yardım etmeye çalışıyorlardı. Bunun için Jillian'ı bile getirdiklerine inanamıyordu.

Onun gibilerine ait olmayan Jillian. Ama onun burada olduğuna sevinecek kadar bencildi. Onu yemek yemeye ikna ediyor ve evdeki durumlardan bahsederkenki gibi sakinleştirici, kısık ses tonuyla konuşuyordu. Zihni aniden korkunç derinliklere daldığında bunu anlıyor ve yanağına dokunarak onu geri gelmeye zorluyordu.

"İlk sandviçi bitirdin. Hem de beklediğimden daha hızlı."

Tabaktaki kırıntılara baktı. "Senin yemeğin gibi değil, ama kötü de değil. Ares her zaman aşçı olarak iyi birilerine sahip olmuştur."

"Benim yemeğimi özlediğini mi söylüyorsun."

"Evet." Onun yemeğini, evini özlemişti. Onu özlemişti.

Tanrım, acınası haldeydi değil mi? Ona çok kötü âşık olmuştu. Sürekli bir kadına asla âşık olmayacağından ve bir kadına kendini sabitlemeyeceğinden bahsederken, şimdi bu durumda olması kardeşlerinin kahkahalarla gülmesine neden oluyor olmalıydı. Ama Jillian'ı istiyordu. Sadece Jillian'ı.

Bu gerçek, Than ve Ares sıradan yatak arkadaşlarından bir-kaçını getirmeye çalıştığında gün ışığına çıkmıştı.

Kadınlar onun dikkatini dağıtmıştı, tamam, ama sadece onları dışarı atabilecek kadar zaman kazandırmışlardı. Dokunuşları gerçekten midelerini bulandırmış ve sinirli bir değnek gibi sürekli Jillian'ın ismini tekrarlamasına neden olmuştu.

Evet, kardeşleri kahkahalardan bayılmak üzere olmalıydılar.

“Nasıl hissediyorsun?” Jillian, bir doktorun hastasına baktığı gibi bakıyordu ve Reseph, hissettiği kadar berbat görünüp görünmediğini merak etti. Hiçbir fikri yoktu. Yatak odasındaki ve banyodaki tüm aynaları bir süre önce kırmıştı.

“Daha iyi. Ama sanırım yemekten ziyade, senin sayende. Geldiğin için teşekkürler. Çoğu gelmezdi.”

“O halde çoğu insan aşağılık.” O kadar büyük bir güçle söyledi ki Reseph güldü.

“Sinirliyken seninle tartışmaya cesaret edemem.”

“Çok zekisin Atlı.” Kafasını sallayarak siyah saçlarının çenesini okşamasına neden oldu. İpeksi küt saçlarını derisinin üzerinde hissetmeyi özlemişti ve ileri uzanarak başparmağı ile işaret parmağı arasında bir tutamı okşadı.

“İyi başa çıkıyorsun,” derken göğsünde gurur yükseldi. Jillian güçlüydü, ama bunu zaten biliyordu. “İnsanlar genellikle kötü tepki verme eğilimdedir. Genellikle insan gerçekliğinde yaşayanlar da öyle tepki verir.”

“İnsan gerçekliğinde yaşayanlar?”

Omuzlarını silkti. “Vampirler, kurt adamlar, bazı şekil değiştiriciler. Sheoul yerine özel olarak insan dünyasında yaşayanlar. Genellikle iblislerden biraz daha fazla insan dünyasını severler.”

“Vampir ve kurtadamlar gerçek mi?” Gözlerini kırptı. “İblis ve Atlılar gerçekse, sanırım bu mantıklı, ama vay canına. Efsanelerin gerçek olduğunu öğrenmek garip. İnsan gerçekliğinde yaşayan kişilerin Atlılara kötü tepki verdiğini söylüyorsun, ama ya Sheoul’da yaşayanlar?”

“İblisler genellikle bizim hakkımızdaki hikâyelerle büyürler. Bilirsin işte, ‘İyi bir iblisçik olup ve sebzelerini yersen, belki bir gün Atlılar Kıyamet sırasında seni yanlarında isteyebilirler.’”

“Vayyy.” Çiftlikte işe yarayan elleri, Henley tişörtünün yaka düğmesinde titredi. Tanrım, onu kendi doğası dışında görmekten nefret ediyordu. “O zaman tüm bu... Dışarıdaki... Kadınlar? Onlar nereden geldi?”

“Dışarıda kadınlar mı var?”

“Çok fazla. Saymadım, ancak en az yüz tane dersem abartmış olmam.”

Oh, kahretsin. Jillian’ın bunu görmemesi için her şeyi verebilirdi.

“Evet,” diye çatladı sesi. “Yeraltında yaşayanlara göre, kardeşlerim ve ben film yıldızları gibiyizdir. Hayranlarımız

var. Hatta en çok sevdikleri Atlıya göre kendilerini sınıflandırırılar. Ares hayranları kendilerine Savaş Tüccarı derler. Than Ölüm Melekleri. Limos bu konuda biraz şanssızdı, çünkü o Satan ile nişanlı ve kimse ona bulaşmak istemedi. Gerçek anlamda nişanlıydı.”

“Satan?” Jillian’ın sesi titredi. Her şey bu kadar karmaşık olmasaydı gülümseyebilirdi.

“En büyük iblis.”

“Oturduğum için mutluyum,” diye mırıldandı. “Peki ya sen? Senin hayranların kendilerine ne diyor?”

Ah, lanet olsun, bu sorunun geleceğini tahmin etmeliydi ve en son istediği şey Jillian’ı incitmekti.

“Hey.” Güçle dolu yumuşak sesi Reseph’i kendine getirdi. “Bana söyleyebilirsin. Bana her şeyi söyleyebilirsin.”

Kar bankında onu Jillian’ı bulması için ne kadar şanslı olması gerekiyordu? Ona çok fazla şey borçluydu ve bu gerçekleri de içeriyordu.

“Reseph’in Sürücüleri,” dedi hüzünle. “Benim hayranlarıma Reseph’in Sürücüleri deniyor.” Kafasını aşağı indirerek bacaklarına bakmaya başladı ve birden tüm hayatından utanı. “Jillian, ben tam bir fahişeydim.”

“Mührün kırıldığında mı?” Bunu affetmenin bir yolu varmış gibi umutlu görünüyordu.

Reseph kahkaha attı, ancak bu mutlu bir kahkaha değildi. “Evet, o zaman da. Ama o zaman... Biraz farklıydı.” Titredi ve kendini korkunç, hastalıklı anılarla dolu kuyudan çıkartmaya çalıştı.

“Reseph? Önemli değil. Derin bir nefes al.”

Kahretsin, nefes alamıyordu.

“Beni dinle.” Ellerini tuttu ve sertçe sıktı. “Daha önce ne olduğun önemli değil. Ben o adamı tanımıyorum. Benim tanıdığım adam diğer kadınlarla o kadar ilgilenmiyordu.” Tutkulu bir gülümseme yüzüne yerleşti. “Ve ayrıca, yaptığımız tüm o şeylerden sonra kendime de bir Reseph Sürücüsü diyebilirim.”

Reseph o kadar hızlı bir şekilde üzerine atladı ki, üzerine çıkıp onu her şeyiyle öpmeye başlayana kadar hareket ettiğinin farkına bile varamadı. Jillian da öpücüklerine karşılık verdi. Kollarını boynuna doladıktan sonra, bacaklarını beline dolayarak kalçalarını kendine çekti.

“Mükemmelsin,” dedi ve çenesinin çizgisini takip etti. “Seninle neden daha önce karşılaşmadım?”

“Sanırım bakmıyordun.”

Hayır, aramıyordu. “Sana söz veriyorum Jillian. “Bir daha asla kimseye bakmayacağım.”

Yirmi Dört

Jillian tahrik olmamalıydı. Bunu biliyordu, ama yine de Reseph'in dokunuşu kolaylıkla içindeki ateşi yakabiliyordu. Şu anda bile, kendisi de dâhil, çok fazla kişiye zarar verdiğini bilmesine rağmen onu istiyordu. Tam şu anda, garip kişi ve yaratıklarla dolu garip evin zemininde.

Reseph umutsuzca içinde bulunduğu arzuyla kıyafetlerini parçaladı. Tam orada onunlaydı ve içine girdiğinde dünyada her şey yolundaymış gibi göründü. Aynı umutsuzlukla omuzlarına tutundu. Sanki ona tutunmazsa, tekrar hayatından kaybolup gidecekti.

İleri atılarak hızla içine girdi, hayatı gelen orgazma bağlıydı sanki. Jillian daha sıkı tutunarak ihtiyacı olanı almasına fırsat verdi. Bu, fedakârlık sayılmazdı. Kalçasının her hareketiyle kendi arzuları da artarken, bu, fedakârlık olmazdı.

Reseph üzerine çıktı, elleri saçlarında, dişleri boyun ve omuz kıvrımlarındaydı. Zevk hızlı ve öfkeli olarak içinde yükseldi Jillian zevk çılgınlıklarını bastırmak için kendi elini

ısırdı. İçinde kalınlaştığını ve orgazma ulaştığında sıcak akımın içini doldurduğunu hissetti.

Sakinleştiklerinde Reseph titredi ve üzerine ağırlığını verdi. Ardından onu ezmek için kenara kaydı.

“Siktir. Üzgünüm. İyi misin?”

“İyiden de öte.” Ve ardından derin bir nefes aldı. “Ah, kahretsin. Prezervatif.”

Omzundan öptü. “Önemli değil. Hastalık kapamam ya da başkasına bulaştıramam. Ve hamileliği önlemek için bir bitki kullanıyorum...” Birden durdu. “Bekle... Mührüm kırıldığında bitkiyi kullanmayı bıraktım...” Tekrar durdu, ancak bu sefer nefes almakta zorlanıyordu. “Jillian. Oh, Tanrım, Jillian. Ben... Ben...”

“Şişşt.” Tek dirseği üzerinde doğruldu ve parmaklarının tersiyle yanağını okşadı. Parmakları, az önce yaptıklarının hamile bırakma ihtimalinden dolayı titriyordu. “Önemli değil. Biraz dinlenmelisin.”

Kafasını salladı ve yanına uzandı. Gözkapakları ağırlaşmıştı. Ares’in getirdiği su sonunda işe yarıyor gibi göründü. En azından sakinleştirici kısmı. Cinsel yan etkisi çoktan iş başına koyulmuştu.

“Jillian?” Sesi neredeyse duyulamayacak kadar kısıkty.

“Efendim?”

“Seni seviyorum. Ne olursa olsun bunu unutma.” İki saniye içinde yumuşak horuldamalar kulağına gelmeye başladı ve Jillian ona sokuldu. Kendi yorgunluğuyla kaybedeceği bir savaşa girmişti. Aklında çok fazla soru vardı ve cevaplarını istiyordu. Ancak şu anda dinlenmeliydi.

Hepsinden önce Reseph’e ihtiyacı vardı.

Jillian sert zeminde uyumak ve Reseph’le sevişmenin etkisiyle kasları tutulmuş ve beli ağrıyarak uyandı. Şikâyet etmiyordu, ama sessizce giyinmeye çalışırken acıyla inlemesi işini zorlaştırıyordu. Kaburga, omuz ve kalçaları iblis saldırısından sonra hiçbir zaman tam olarak iyileşmemişti. Bazen şeker gibi kas gevşetici içmek zorunda kalıyordu. Bugün de onlardan biriydi.

Reseph huzur içinde uyuyordu. Sessizce yatak odasından çıktı ve salondaki kalabalıkla karşılaştığında hiç şaşırmadı. Ares, Thanatos, Limos ve Cara’nın yanında bebek tutan bir kadın vardı. Thanatos’un etraflarında nasıl döndüğünü görünce bunların onun eşi ve çocuğu olduğunu düşündü. Ayaklarında, Cara’nın ayak ucunda yatan cehennem köpeğinin daha küçük versiyonu vardı.

Ve girişten mutfığa kadar keçi boynuzlu kocaman bir yaratık vardı. Bu da neydi?

“Dik dik bakmak hiç de hoş değil,” dedi Limos.

Jillian sıçradı. “Üzgünüm. Ben sadece...”

Limos omzuna yumruk atarak tekrar yerinden sıçramasına neden oldu. “Şaka yapıyorum! Herkes Ramreellere dik dik bakar.” Sözü geçen Ramreel Limos’a parmak işareti yaptı ve Limos da harekete karşılık verdi. “Beni seviyorsun ve bunun farkındasın,” dedi ve Ramreel somurttu.

Gerçekten de kendini Alacakaranlık Alanında hissediyordu. Atlı ve iblisler için hayatın nasıl olacağına dair yazdığı milyonlarca senaryonun rüyasını mı görüyordu. Bu onlardan biri değildi.

Ares onlara doğru yürüdü. “Reseph nasıl?”

“Ben de merak ediyorum.” Kapkara saçlarına uyan kanatları olan çok güzel bir kadın birden ortaya çıktı ve Jillian neredeyse çılgılık atacaktı.

“Bu Harvester,” diye açıkladı Thanatos. “Düşen melek.”

“Gerçekten de artık Kansas’ta değilim,” dedi Jillian.

“Eee?” dedi Harvester. “Zamanım ve sabrım kısıtlı.”

Ölümüne korktuktan sonra adrenalin hâlâ Jillian’ın bedenini terk etmemişti ve düşen bir melek nasıl konuşması gerektiğine karar veremedi birden ağzından, “Genel görgü kurallarında mı kısıtlı?” dedi.

Limos kahkaha attı. “Tanrım. Bu insanı sevdim.”

“Üzgünüm,” dedi Jillian, düşen meleğin onu bir şimşekle öldürmemesini umdu. “Ama Reseph kötü durumda ve sinirlerim gerilmiş durumda. Onun için endişeleniyorum. Yemek

yiyip, su içmesini sağladım. Bir de banyo yaptı. Şu anda uyuyor, ancak... Hiç iyi değil.”

Ani bir kükreme odayı deldi ve herkes birden Reseph’in yatak odasına koştu. İlk ulaşan Jillian oldu. Reseph saçlarını çekiyor, kendini duvardan duvara fırlatıyordu.

“Reseph!” Ona doğru koştu ve bileğini yakaladığı an sakinleşmesine rağmen, kafasını duvara vurmaya devam etti. “Lütfen Reseph. Durmak zorundasın.”

Onu görmezden geldi ve duvardaki örümcek ağı çatlaklar, önceden oluşan diğer çatlara eklenmeye başladı. Ufak parçalar halinde kaplamalar düşerek ikisini de beyaz toz bulutu içinde bıraktı.

“Bir şeyler yap!” Atlılar ve düşen meleğe baktı. Durmasını istiyordu. “Lütfen, yapabileceğiniz bir şey olmalı.”

“Bütün her şeyi denedik,” dedi Ares. “Elimizde hiçbir şey kalmadı.”

“Onu tekrar Sheoul-gra’ya götürebilirsiniz,” diye önerdi Harvester. Bunu söyleme şekliyle bile Jillian onun Reseph’e pek de düşkün olmadığını anladı. “Bu onu daha iyi yapmaz, ama en azından onu bu halde görmek zorunda kalmazsınız.”

“Bu çok yardımcı oldu,” dedi Thanatos kuru bir şekilde.

Harvester’ın soğuk gülümsemesi odadaki sıcaklığı düşürdü. “Hizmet etmek için yaşıyorum.”

“Ondan nefret ediyorsun,” dedi Limos. “Sen neden buradasın?”

“Burada olmak benim işim.”

Ares düşen meleğin etrafında döndü. “Evet, olay şu. Senin işin bizi izlemek. Bizden birinden nefret ediyorsan bile bizi etkileyecek bir şey yapamazsın. O yüzden belki de patronuna gider ve seni kovdururum.”

Harvester tısladı, uzun dişleri parlarken Jillian Reseph’e biraz daha yaklaştı. “Beni tehdit mi ediyorsun?”

“Bu bir tehdit değil. Söz.” Ares’in sesi sakindi. Jillian’a Reseph’in barın otoparkındaki pisliklerle uğraşırkenki halini hatırlattı. Eğer Ares kardeşine benziyorsa, düşen melek dikkat etmeliydi. “Eğer beni tanıyorsan, bir savaşı kazanmak için yapmam gereken her şeyi yaptığımı bilirsin. Bu bir savaş. Reseph akıl sağlığı için savaşıyor. Eğer yardımın dokunmayacaksa, gidebilirsin.”

“Reaver’dan da aynı şeyi mi istediniz? Yardım et ya da git?”

Ares’in elleri iki yanında yumruk halini aldı ve Jillian otoparktaki kavgayı çocukların su savaşı gibi gösterecek bir kavgaya kendini hazırladı. “Reaver Reseph’in hafızasını silerek yardım etti.”

“O halde bunu tekrar yapabilir.”

“Hayır!” Reseph’in kendini tekrar kaybedeceği düşüncesi Jillian’ın kalbini sıkıştırdı. “Yapabileceğiniz bir şeyler olmalı. Lütfen. Her şeyi yaparım.”

Uzun bir süre Harvester Jillian’a baktı. Sonunda gözleminde iğrenç bir parlama belirdi. “Yapabileceğim bir şey var, ancak senin fedakârlık yapman gerekiyor.”

Thanatos azarladı. “Ne tür bir fedakârlık? Ve neden bunu daha önce söylemedin?”

“Çünkü ihtiyacım olan şey sizden gelemez.” Jillian ona yaklaşıırken içinde hem umut hem de korku vardı. Reseph inledi, ancak en azından kafasını duvara vurmayı bırakmıştı.

“Neye ihtiyacın var?”

“Zihnine.” Harvester güldü. “Senin zihnine ihtiyacım var.”

“Açıkla,” diye bağırdı Ares ve Jillian yine sıçradı.

“Jillian’ın zihnini kullanarak Reseph’inkini tamir edebilirim. Tam bir iyileşme olmaz, ama temelinde Jillian’ın zihninden bir parça alıp Reseph’e vermeyi içeriyor. Onun zihni, Reseph’in zihnindeki korkunçlukları barındırmıyor. Sonuçta, istediği zaman Salgın’ın yaptıklarını düşünmeme yeteneğine sahip olacak. Hâlâ anılarına erişimi olacak, ama en azından delilik sınırında dolaşmayacak.”

“Peki ya ben? Anılarımı kaybedecek miyim?” Havaalanı saldırısını unutmak kötü bir şey olmazdı.

Sanki kendisi hakkında konuştuklarını anlamış gibi, Reseph gırtlaktan bir çığlıkla kendini duvara attı. Jillian bir şey yapamadan, Thanatos kardeşini yere devirdi ve elinden geldiğince onu sabitlemeye çalıştı. Ama Reseph güçlüydü ve debeleniyorlardı.

Hasta ve midesi bozuk hisseden Jillian sabırsızca Harvester'a seslendi. "Eee?"

"Hiçbir anını kaybetmeyeceksin."

Limos kollarını göğsünde birleştirdi ve Jillian'ın düşüncüklerini dile getirdi. "Bunun bit yeniği nerede? Her zaman bir bit yeniği vardır."

"Tabi ki var." Harvester'ın kanatları açılarak odadaki havayı karıştırdı. "Hiçbir şey bedelsiz gelmez."

"Özellikle de şeytandan aldığında," diye mırıldandı Thanatos.

Harvester gözlerini devirdi. "Salgın hâlâ Reseph'in içinde ve Reseph'in anılarına yerleşiyor. Tüm zalimliğini ortaya çıkartmayı seviyor ve senin zihnini Reseph'in zihnine bağlamak için kullanacağım bağ bunu engelleyecek. Yani bunun bedeli, Jillian ve Reseph hayatlarının sonuna kadar birbirlerine bağlı olacak olmaları. En azından yılda bir defa bu bağ yenilemelisin." Jillian'ın kafası karışık görünen ifadesi karşısında Harvester püfledi. "Seks. Birbirinizin kafasını becereceksiniz. Eğer yapmazsan, onun anıları senin olur, ardından delirir ve ölürsün."

Jillian tüm bu insanların önünde cinsellikten konuşulunca öfkeyle kızardı. Sıcaklık önce yanaklarını bastı, ardından ani bir şekilde üşüdü. “Ölmek mi?”

“Ölmek.” Harvester Reseph’e baktı ve iç çekti. “Yılda bir defa sana gelmesi için ona güvenmek zorundasın.”

“Siktir.” Ares elleriyle yüzünü sıvazladı. “Jillian, ihtiyacın olduğunda sürükleyerek de olsa onu sana getireceğimize söz veriyoruz.”

Sürüklemek mi? Onu neden sürüklemek zorunda kalsınlar ki? “Anlamıyorum.”

“O bu dünya üzerindeki en güvenilir kişi değil.” Limos’un bakışları bir kez daha anlayışla parlıyordu. “Beni yanlış anlama, Mührü kırılmadan önce iyi bir adamdı. Ama ajanda tutmaz veya bir yerde iki saniyeden fazla takılmazdı.”

Evet, Jillian bunu biliyordu ve midesine kramplar girdi. Çiftliğinde bunun işaretlerini görmüştü. Kafese kısılmış gibi etrafta dolaşmaya çıkmaları, evden dışarı çıkma istekleri, ilişki ve seks hakkında ukala konuşmaları... Değişebileceğini düşünmüştü. Onunla bir hayat istediğini söylediğinde, huzursuzluğunu kenara bırakabileceğine kendini inandırmıştı.

Ama beş bin yıldır aynı hayatı yaşayan biri değişebilir miydi?

“Bekle,” dedi Limos’un evinde söylediği bir şeyi düşünerek. “Reseph’in benden önce hiç kimseye âşık olmadığını söylemiştin.”

Limos kafasını salladı. “Bu yüzden bu işe yarayabilir. Leopar adamlar beneklerinin yerlerini değiştirebilir.”

Leopar adamlar? Sorma. Jillian Harvester’a döndü. “Ben ölürsem Reseph’e ne olacak?”

“Şu andaki haline geri döner.” Harvester tek kaşını kaldırdı. “Kabul ediyor musun?”

Hareketsiz şekilde yerde yatan Reseph’e baktı. Thanatos onu bırakmıştı, ama büyük Atlı yakınında durarak gerekirse Reseph’i yeniden etkisiz hale getirmek için hazırda bekliyordu. Hepsi için ne kadar korkunç bir durumdu. Buna ne kadar devam edebilirlerdi? Asırlar boyunca diye tahmin etti.

Tekrar Harvester’a döndü. “Yapalım.”

“İnsanlar bazen beni şaşırtıyor,” diye mırıldandı. “Onun yanına git.”

“Hayır, Jillian.” Cehennemden yeni çıkmış gibi çıkan sesi herkesin Reseph’e dönmesine neden oldu. “Bunu yapma.”

“Reseph...”

Korkunç bir uluma odayı doldurdu ve Reseph gözlerindeki ufak kırmızı ışıklarla ayağa kalktı. “Ne için fedakârlık yaptığını sana göstereyim.”

Yirmi Beş

“Reseph?” Yaşadığı şok Jillian’ın yüzünden okunabiliyordu. Reseph’in ilk içgüdüğü onu kollarına alıp sakinleştirmek, her şeyi daha iyi hale getirmektir.

Ama bunun tam tersini yapacaktı. Onun için hiçbir şey feda etmesine izin vermeyecekti.

Jillian ona doğru yürüdü, ancak kendisine dokunmasına izin verirse oyunun biteceğini bildiği için geri çekildi. Jillian’ın sahip olduğu güç onda yoktu ve vereceği her türlü huzuru eninde sonunda kabul edecekti.

“Sana yardım edebilirim.” Elini uzattı ve ona uzanma isteğiyle Reseph’in parmakları titredi. “Sana yardım etmek istiyorum.”

“İblislerin sana çektirdiklerinden sonra, bir diğerine yardım etmene izin veremem.”

“Bir iblise yardım etmek mi?” Kaşlarını çatı. “Ben sana yardım ediyorum.”

“Ah... Üzgünüm Jillian,” dedi Limos utanarak. “Sana babamızın bir melek, annemizin ise seks iblisi olduğundan bahsetmeyi unuttum. İlaçların yan etkilerinin ve diğer durumların cinsel içerikli olmasının nedeni annemiz. Uzun hikâye. Sana kitabımı veririm.”

Jillian’ın gözleri genişledi. “Ben... Tanrım. Sen... Bir iblis misin?” Elleri göbeğine gitti ve Reseph oradaki yaralara neden olan saldırıyı hatırladığını anladı.

O da onun saldırısını hatırlıyordu. Ama... Nasıl? Evet, bundan ona bahsetmişti, ama hafızası geri geldiği için bunu görebiliyordu. Otoparktaydılar. Gölgelelerin içinde dururken jet sesleri her yeri kaplıyordu. Bir kadın çığlık atıyordu. O ise... Kahkaha atıyordu. İki Ruh Parçalayıcı ona işkence ederken kahkaha atıyordu. O... Tanrım.

Jillian.

Görüntülerin gitmesini umarak gözlerini kırptı, ancak gitmediler. Kötüleştiler. Çıplak halde işkenceye uğradığı için çığlık atan Jillian’ı gördü. Ruh Parçalayıcılar ona saldırıyor, onunla oyun oynuyorlardı. Ve o gölgelerin içinde duruyordu. İzliyordu. Kendini okşuyordu.

Saldırıya uğrarken hissettiği varlık kendisiydi. İblisleri onun üzerine salan aşağılıktı ve bunun tek nedeni o ve iblislerinin iş arkadaşlarına yaptıklarına engel olmasından başka bir şey değildi. Gizli bir ikinci işi olan iş arkadaşı. Aegis Gardiyanıydı. Ve Salgın bu pisliklerin hepsini yok etmeyi kendine görev edinmişti.

Jillian'ın çığlıkları kulaklarını doldurdu. Oradaydı. Saldırıya uğramasını izlemişti ve bu onu eğlendirmişti. Kahkahalarla gülmüştü. İblislerden biri dişlerinden kan damlarken ona bakmıştı. Sevdiniz mi, Efendim? Onu şimdi istiyor musunuz?

Efendim. Oh, kahretsin, ahırdaki iblis ona Efendim demişti. Bu onun zihninden gelen bir ses değildi. O yaratık onu tanıyormuş gibi konuşuyordu... Çünkü tanıyordu.

Tüm bedeninden ter boşandı. İblisleri emri üzerine, sırf eğlenmesi için Jillian'a saldırmıştı. Jillian'ın vahşi saldırısının tek sorumlusu oydu. Reaver bunu biliyor olmalıydı. Sonuçta onun bakımına muhtaç kalması çok büyük bir tesadüf olurdu. Melek neden Reseph'in kendi kurbanı tarafından iyileştirilmesine karar vermişti?

Çığlıklar inlemelere dönüştü ve birbirlerine karıştılar.

“Reseph! Kahretsin, problem ne?” Kafasının geriye düşmesine neden olacak kadar sert bir şey yüzüne vurdu. Limos. Reseph onu tuttu. “Jillian'ı buradan çıkartın,” diye bağırdı Reseph. “Hiçbir yere gitmiyorum.” Jillian kollarını göğsünde birleştirerek, omuzlarını kaldırdı. Kavgaya hazırlanıyordu. Ama böyle bir şey olmayacaktı.

Limos'u kenara iterek Jillian'a yaklaştı. “Saldırıya uğradığında oradaydım.” Sesi çatlamıştı ve kalbi kaburgalarını kıracak kadar hızlı atıyordu. “Emri ben verdim.” Jillian kafasını salladı. “Kafan karışık Reseph. Bunu yapmış olamaz...”

“Gölgelerde gördüğün adam bendim.”

Bu defa kafasını daha hızlı salladı. “Hayır. O adamın gözleri kırmızıydı. Sana anlattığım şeyler hafızana işlemiş.”

“Ruh Parçalayıcılardan birinin tırnağını sol gözünün altına yaklaştırarak seni kör edeceğini düşünmene neden olduğunu bana anlatmamıştın. Ona yapmaması için yalvardın. Hatırlıyor musun? Yapacaktı, ama Salgın, yani ben, bunu en son yapmasını söyledi. Çünkü kör olursan sana yapacakları şeyleri göremeyecektin.”

Jillian’ın yüzündeki tüm renk attı. “Hayır... Sen... Uykumda konuşmuş olmalıyım.”

Reseph acımadan üzerine gitmeye devam etti. “Pençesini yüzüne bastırarak kulağına kadar çizdi. Küpeni kopartarak ağzına tıktırdı.”

“Dur,” diye fısıldadı Jillian. “Harvester acele etmeliyiz...” Kahretsin, hâlâ Harvester’ın planladığı saçmalığı gerçekleştirmeye kararlıydı.

Reseph mide bulantısı üzerine yutkundu. “Devam etmemi ister misin? Sana iblislerin işi bölünmeseydi, benim sonuna kadar...”

“Reseph!” Thanatos’un sesi keskindi. “Bu kadar yeter.”

“Henüz bitirmedim.” Hızla Jillian’ı etrafında döndürerek duvara yasladi. Bedenindeki her hücre yüzündeki yıkılmış ifadeden dolayı parçalanmıştı. “Önce seni becerecek, sonra bağırsaklarını çıkartacak, sonra tekrar becerecektim. Bunun

için görsele ihtiyacın var mı?” Gözlerinden akan yaşları görmemeye çalıştı. “Çünkü devamının nasıl olacağını çok ayrıntılı bir şekilde anlatabilirim. Söyle ona Harvester. Sana ne yaptığımı söyle.”

“Yeter dedim!” Thanatos’un öfkeli kükremesini Reseph’in omzuna inen güçlü yumruğu izledi. Hak edilmiş acı tüm koluna yayıldı ve Jillian’dan uzaklaştı. Harvester hızla odadan çıktı. Reseph karşı koymadı. Tek yapabildiği Jillian’ın ağlayarak uzaklaşmasını izlemektir.

Jillian nefes alamıyordu. Düşünemiyordu. Önüne bakmadan büyük salona girdi. Burada gözleri kızarmış, bedeni Jillian kadar sarsılarak titreyen Harvester vardı.

Cara Jillian’ın kolundan tuttu ve koltuğa oturttu, ancak Jillian’ın kasları lastiğe dönmüş olsa da, eklemleri donmuştu. Oturamadı. Orada öylece durup, kendi gözyaşlarıyla boğulmak dışında hiçbir şey yapamadı. Oradaki adam Reseph değildi. Kar birikintisinde bulduğu ve evine götürerek iyileştirdiği adam değildi. Onu güldüren, seven, güvende hissettiren adam değildi. O bambaşka biriydi.

“Tanrım.” Titrek bir nefes aldı ve sonunda dizlerinin bağı çözülerek koltuğa çöktü. Cara onun yanına oturarak bir mendil uzattı.

“Jillian?” Limos odaya girdi. “İyi misin?”

Jillian kollarını ovarak ağlamasını durdurmaya çalıştı. “Âşık olduğum adam dünya üzerinde şu ana kadar var olan en kötü adammış.”

“Sana bunu söylemiştik,” dedi Limos yumuşakça.

Evet söylemişlerdi. Ancak Jillian dinlememişti. O işlerin herkesin iddia ettiği kadar kötü olmadığına kendini inandırmıştı. Ya da Reseph’in, daha doğrusu Salgm’in, faal bir katılımcıdan ziyade işlerin elebaşı veya masa arkasında çalışan biri olarak düşünmüştü.

“Ben saldırıya uğradığımda oradaydı.” Gözleri... Tanrım, gözleri. Rüyalarına girmişti ve şeytani kahkahasının yükselmesiyle daha çok parlamışlardı. “Bana saldırılmasının sebebi oydu.”

“O Reseph değildi.”

Bunu biliyordu, ancak otoparkta olanları onun ağzından duymak yıkılmasına neden olmuştu. Onun bir zamanlar kötü olduğunu biliyordu, ama hiçbir duygu göstermeden korkunç ayrıntıları anlatınca buna gerçekten inanmıştı.

Jillian kollarını kendine doladı, çünkü parçalarına ayrılmak üzereydi. “İkna olmuş gibi görünmüyorsun.”

Limos bacakları iflas etmiş gibi koltuğun koluna oturdu. “Evet. Biliyorum. İçeride bir yerlerde, Salgm’in yaptıklarından Reseph’in sorumlu olmadığını biliyorum.”

“Ama?”

“Ama bazen Reseph’e baktığımda, eskiden onunla sinemaya gitmem için beni zorlayan ya da Noel süslemelerini bana yaptırarak, Cadılar Bayramında kostüm giymeye zorlayan kardeşimi görmüyorum. Ona baktığımda bana şantaj yapan, düğün günümü mahveden, Cara’yı kaçıran, kocamın ruhunu çalan ve yeğenimi öldürmeye çalışan pisliği görüyorum.” Limos ayaklarına bakıyordu, omuzları düşmüştü. Jillian, Limos ve kardeşlerinin yaşadıklarının kendi başına gelenlerden çok daha kötü olduğunu düşündü.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı. “Onun bu şekilde değiştiğini görmek çok acı vermiş olmalı.”

Limos yutkundu. “Uzuvlarımdan birini kaybetmiş gibiydim. Ben ve kardeşlerim arasında da çok fazla problem neden oldu. Thanatos ve Ares sürekli savaşırken, ben sır saklıyordum ve çevremizdeki her şey parçalanıyordu.” Kafasını kaldırdı. “Anılarını silmemi ister misin? Kulüben-de Reseph’le geçirdiğin zamanlara bir şey yapamam, ancak Yunanistan’da geçirdiğin zamanları silebilirim.”

Reseph’i aldıkları gün Limos ve Thanatos arasında geçen konuşmayı hatırladı. “Kocana bunu yapmayacağını söylediğini sanıyordum.”

“Anlayışla karşılayacağını düşünüyorum.”

Reseph’le geçirdiği gün ve geceler bir film gibi kafasında dönmeye başlayarak her şeyi daha kötü hale getirdi. Onun kim olduğunu öğrenmekten korkmuş, âşık olduğu adamın değişeceğinden endişelenmişti. Çok iyi bir nedenle endişe-

lendiğini anlıyordu, çünkü Reseph bundan daha kötü olamazdı.

Göğsü açılıp kalbi çıkartılmış gibi boş hissetti kendini. Limos'un teklifini kabul edip, Reseph'in gerçekte kim olduğunun ve ne yaptığının acısından kurtulmak çok cazip geliyordu. Ama bunları bilmeden de çok umutsuz olacaktı. Kardeşlerinin onu nereye götürdüğünün gizemi, onun için endişelenmek içten içe kemirecekti onu.

"Teşekkürler Limos, ama kabul edemem," diye mırıldandı daha sonra bu kararından pişman olup olmayacağını merak ederek. "Tüm bu olaylar çok saçma."

"Öyle." Limos ayağa kalktı. "Hadi seni eve götürelim."

"Hayır." Jillian gözlerindeki yaşları sildi ve düşen melege döndü. "Harvester, hadi şu ritüeli gerçekleştirelim."

Harvester gözlerini kırıştırdı. "Tüm yaptıklarından sonra hâlâ ona yardım etmek mi istiyorsun? Neden?"

Jillian ani, sıcak bir öfkeyle kızardı. O otoparkta yardıma muhtaçtı, ama bu karşılık verebileceği bir şeydi.

"Çünkü Salgın aşağılık bir canavar ve onu geri tutmak için yapabileceğim bir şey varsa, yaparım."

Limos Jillian'ın ellerinden tuttu ve onu ayağa kaldırdı. "Sen muhteşemsin."

“Gerçekten de.” Harvester o kadar kısık sesle söylemişti ki, Jillian onun konuşup konuşmadığından emin olamadı.

Yatak odasına doğru ilerlemeye başladılar, ancak Jillian birden durdu. “Bekleyin.” Pencereden etrafta dolaşan iblislere baktı. Reseph’in seviştiği iblislere. Onun geri dönmesini bekleyen iblislere. Boş versene. Jillian dışarı çıkıp grup seks yapması için onu geri getirmeyecekti. “Bir şey isteyebilir miyim?”

“Devam et.”

“Dışarıdaki tüm kadın iblislerden kurtulabilir misin?”

Limos sıırıttı. “Hemen. Önce üfler, sonra püfler, yok ederim.”

Limos’un gerçekten onları yok edip etmeyeceğini merak ederek Harvester’la yatak odasına girdiler. Reseph tekrar kendi içine çekilmişti ve kendini duvara vuruyordu. Bu Reseph’ti. Jillian ona baktığında Salgın’ı göreceğinden korkmuştu, ama bu kesinlikle otoparktaki şeytani varlık değildi.

Harvester hoş bir el hareketiyle Reseph’i gösterdi. “Dokun ona.”

Jillian önünde diz çökerek yüzünü ellerinin arasına aldı. Reseph anında sakinleşti, ancak gözleri hâlâ vahşiydi ve kasılmış dişleri birbirine vuruyordu.

Jillian ve Reseph’in alınlarına avucunu koyan Harvester garip ve gırtlaktan bir dille sözler söylemeye başladı. Harvester’ın dokunduğu yerden bir sıcaklık Jillian’ın tüm

bedenine yayıldı ve derisi karıncalandı. Yoğun bir titreşim bunu izledi ve Reseph bilinçsizce yere düştü.

“Ne oldu?” Jillian geri sendeledi ancak Harvester onu tuttu.

“Sorun yok,” diye rahatlatmaya çalıştı Harvester. “Neredeyse bitti.” Dışıyle avuç içini kanattı ve Jillian’ın göğsüne bastırdı. Batan, sıcak bir his derisine işledi. Sanki dağlanıyordu.

“Ne,” diye soluklandı, “Ne yapıyorsun?”

Harvester geri çekildi. “Bitiriyorum.” Bir nedenle Harvester gülümsedi ve bu neredeyse üzgün bir gülümsemeydi. Yaptığı şeyden mutlu değilmiş, ancak bunun en iyisi olduğunu biliyormuş gibi. “Dikkat et,” diye mırıldandı. “Dikkat et ve affedici ol.”

Bunun ardından Harvester arkasını dönerek hızla odadan çıktı. Uçmayı bekleyemiyormuş gibi kanatları hemen açılmıştı.

Jillian ise istese bile kaçamıyordu. Kasları erimişti ve farkına bile varamadan yerde Reseph’in yanında uzanmaya başladı. Bilinç ise... Artık yoktu.

Yirmi Altı

Harvester Ares'in evini yeterince hızlı terk edememişti. Koridordan aşağı koşmuş, büyük salonda Ares'in hizmetkârlarından birine çarpmış ve ön kapıdan çıkarken Reaver'ı kenara itmişti.

"Harvester!" Reaver'ın gür sesi bahçenin merdivenlerinden inerken yankılanmıştı. "Düşmüş! "

Oradan uzaklaşması için gereken kıvılcım tenini kaplayınca durdu. "Ne?" diye hırladı. Neden cevap verdiğini bile bilmiyordu. Ama bu onu son görüşü olabilirdi.

"Orada neler oluyor?" Reaver ona doğru yaklaştı ve dik bir şekilde önünde durdu.

"Reseph ve Jillian'ın sorunlarının çözülmesini sağladım."

"Sorunlarını çözmek?"

"Siktir git Reaver. Sürekli olarak beni iğnelemenden yordum. Sadece bir saniye huzur ver. Bunu yapabilir misin?"

"Benim iğnelemelerim mi?"

Ufak bir meltem eserek denizin taze kokusunu, kumu ve adaya dağılmış olan zeytin ağaçların esintisini getirdi. Özgürlük ve yaşamın kokusuydu. Derin bir nefes aldı. Verdi. Aldı. Verdi. Bu anı sonsuza kadar hatırlamak istiyordu.

“Harvester?” Reaver omuzlarından tuttu ve onu çevirdi. “Senin sorunun ne?”

Geri çekilerek ellerinden kurtuldu. “Hiçbir şey. Beni yalnız bırak. Anlamıyor musun? Yoksa direkt emir mi vermem lazım?”

Reaver onun emirlere uymamasına gönderme olarak söyledikleri yüzünden omuzlarını dikleştirdi. Birkaç yıl önce Cennetten kovulmasına neden olan karakteristik bir kusur. “Bir şeyler dönüyor. Bunun Atlıyla bir ilgisi var mı?”

“Hayır, bunun onlarla alakası yok. Bu da beni sorgulamaya iznin olmadığı anlamına geliyor.”

Reaver’ın gözlerindeki safir ışıltılar kristal sarkıtlarına döndü. “Yapmaya hakkın olmadığı halde bana çok fazla şey yaşattın, bu yüzden bu konuyu açmak istemeyebilirsin.” Harvester kanatlarını açtı ve rüzgârın hassas uçlarını gıdıklamasına izin verdi. Rüzgârı derisinde ve saçlarında son defa hissediyordu. Güneş bedenine son bir defa dokunuyordu. Son birkaç gündür ruhunda hissettiği karanlık titreşimler artıyordu. Gitmeliydi. Birilerini seni geri getirmesi için gönderirlerse, cezan her zaman daha kötü olurdu.

Tekrar derin bir nefes alarak tüm kokuları hafızasına kazıdı. Reaver'dan gelen eşsiz baharat kokusu da dâhil. Onu inceledi. Borçlu olduğu zevk gününü alabilecek zamanı olup olmadığını düşündü. Dışarı çıkmak için muhteşem bir gündü.

İçindeki titreşim daha da arttı. Sanki biri gaz pedalına basmıştı ve pedala bağlı olan motor yanmanın eşliğindeydi.

Elveda seksi için zamanı yoktu.

“Onlara iyi bak Reaver. Çocuklarını güvende tut.” Logan’ı bir kez olsun kucağına alabilmeyi isterdi. Evet, şu anda duygusal olarak yumuşamasına izin vermesi kendi aptallığıydı, özellikle de her zamankinden daha sert olması gerekirken. Ama bebeğin sadece onun yüzünden burada olması ve buna rağmen kollarında bir defa bile sallayamaması haksızlıktı.

Ama yine de gönderildiği her görevi başarıyla yapmıştı. Bu noktada olan olaylar kendi kontrolü dışındaydı.

Kendini Sheoul’a ısınlaması için gereken enerjiyi topladı, ancak kapıyı açmak için gereken saniyenin binde biri sürede Reaver onu yine yakaladı.

“Dur!” Yüzüne yaklaştığında çenesi inatçı bir şekilde havaya kalkmıştı. Sinirli olduğunda mükemmel görünüyordu. “Bana neler döndüğünü söylersen...”

“Ne? Yardım mı edeceksin?” Onu geri itti. Tüm gücüyle değil belki ama Reaver’ın geri tökezlemesine neden olacak

bir güçle. “Sanki buna inanacağım. Ve buna inansam bile, ihtiyacım yok.”

Reaver elini kaldırdı. “Pes ediyorum. Git ve başka birilerinin başına bela ol.” Topukları üzerinde döndü ve eve doğru yürümeye başladı.

Rüzgâr yeniden esti. Karanlık titreşim de öyle, üstelik bu sefer felç edici bir seviyeydi. Hayır, olamaz... Hayır.

İki büyük kara meleği karşılamak için arkasını döndü. İskelet formunu alan düşmüş melekler. Bir zamanlar onlar da kendisi gibiydiler. Ta ki sonsuz çirkinlik, kölelik ve acıyla cezalandırılmalarına neden olacak bir şey yapana kadar.

Harvester onların kaderini paylaşırsa kendini şanslı hissedecekti. Onunki çok daha kötü olacaktı.

“Ben de tam gidiyordum,” dedi ama ışınlanmasına izin vermediler. Bir tanesi pençe şeklindeki elini kafatasına saplayarak, bir balıkmuş gibi onu yakaladı. Acı ve kan fişkırdı. Tek duyabildiği kendi çığlıkları ve kemiklerinin kırılma sesi.

Ardından kafatasından yukarı kaldırıldı ve cehennemin karanlık derinliklerine ışınladı.

Direkt Satan’ın oturma odasına.

Tüm iblislerin kralı kemik tahtından yavaşça kalkıp, devasa kanatları kırk metrelik tavana kadar uzanırken tarifi imkânsız bir korku içini kapladı. Özenle taranmış siyah saçlarının arasından çıkan iki küçük sivri boynuz uyduya benzi-

yordu. Pençe benzeri tırnakları kalkarken koltuğunun kolunu çizdi ve bir korku dalgası daha tüm bedenini titretti.

“Harvester.” Sesi uzun süredir ölü bir ceset gibi soğuktu.

Titremekten dişleri birbirine vuran Harvester saygıyla iki büklüm eğildi. “Merhaba, baba.”

Reaver napalm etkili ışınlarıyla geride kalan kara meleğin göğsünü parçalarken Harvester’ın çığlıkları hâlâ kulağında çınılıyordu. Şeytani yaratık alev aldı ve Reaver’ın kulak zarını ağrıtabak tizlikte çığlık attı.

Yaratık bir şekilde alevleri söndürdü ve ateşle karşılık verdi. Uzun, kırbaç benzeri elektriği şaklatıyordu. Reaver kenara çekildi, yere düşerek yuvarlandı ve tekrar ayağa kalktı. Element kılıcını çağırarak salladı. Etrafındaki doğal güçleri kullanma yeteneğine sahip kılıç denizin gücünü çekerek yaratığa tsunami gücüyle vurdu.

Kara meleğin bedeni geriye düştü ve süs sütununa çarparak milyonlarca parçaya bölündü.

Koşan ayak seslerinin gürültüsü, kara meleğin inlemelelerine katıldı ve ardından Ares, Than ve Limos yanına geldi.

“Neler oluyor?” dedi Ares, ama Reaver savaşçının tek bir daha sormasına fırsat vermedi. Şeytani kara meleği boğazından yakaladı ve diğer sütuna hızla çarptı.

“Harvester’a ne yaptınız?”

Yaratık gülümsedi. Çürümüş dudakları, siyahlaşmış dişlerini açığa çıkarttı. “O... Acı... Çekecek.”

“Açıkla.” Önceleri melek olan yaratık hiçbir şey söylemeyince, Reaver onu tekrar sütuna yapıştırdı. “Nerede?”

Kara melek titredi ve Reaver’ın yumruğu ile küle dönüştü. Ensesinde kötücül bir titreşim hissedince, bunun kaynağını görebilmek için arkasını döndü.

Reaver’ın Gethel’in yanında gördüğü devasa tepeden tırnağa siyah deriye bürünmüş düşen melek, keli güneş ışıklarını yansıtırken materyalleşti. Siyah ve derimsi kanatları, uçlarındaki sivri kemiklerle tamamen açılmıştı. Bilerek Reaver’ı görmezden geldi ve malikâneye doğru yürümeye başladı. Çivili botları taş kaldırımlarda yankılanıyordu.

Thanatos yeni gelenin önünü kesmek için bir adım attı. “Sen de kimsin?”

“Merhaba Atlı. Ben Revenant.” Adamın buz gibi soğuk gülümsemesi, bir insanı anında dondurabilirdi. “Sizin yeni Gözetmeninizim.”

Yirmi Yedi

Reseph yatağında uyandı ve Jillian'ın evinde olmadığını, horozların ötmediğini anlaması bir dakika sürdü. Bunun yerine dalgaların sahile vurduğu tanıdık ses vardı.

Ares'in Yunan cenneti.

Kaşlarını çattı. Bir süredir buradaydı, değil mi? Ama de-lirmişti, o halde neden bu kadar iyi hissediyordu? Çok normal. Neler oluyordu? Ve Jillian neredeydi? O da buraya gel-miş miydi, yoksa halüsinasyon mu görmüştü?

Yatağından çıktı ve zırhını giymek için boynundaki yarım ay şeklindeki yaraya dokundu, çünkü etrafta hiç kıyafet yoktu. Binlerce yıldır zırhını giymesine rağmen, çok uzun zamandır giymemenin etkisiyle soğuk metal derisi üzerinde garip hissetmesine neden oldu.

Odadan çıktığında kardeşlerini, Reaver ve garip bir düşen meleği dışarıda buldu.

“Bu da kim?” Garip adam dışında herkes ona sanki saatli bombaymış gibi dikkatle bakıyordu.

“Görünüşe göre,” dedi Ares, “Harvester’ın görevine getirilen Revenant.”

Oh, kahretsin. “İstifa mı etti?” Salgın’ın ona yaptıklarından sonra, onu suçlayamazdı.

Adam bir adım öne çıktı. “Kovuldu.”

“Neden? Gözetmen kurallarını çiğneği için mi?”

“Daha da kötüsü. Onu tekrar görmeyi beklemeyin.” Revenant, Reseph’i baştan aşağı süzdü. “Küçük acınası aklını yitirmene rağmen iyi görünüyorsun.”

Reseph gülümsedi. “İki saniye sonra kafasını kaybedecek birine göre iyi görünüyorsun.”

Reaver öne çıkarak Reseph ile aşağılık herifin arasına girdi. “Reseph, nasıl hissediyorsun?” Tüm gözler ona odaklanmıştı ve evet bu rahatsız ediciydi. Artık anılarından dolayı delirmediğine göre çok fazla kendini affettirme işi vardı. Hem anıları neden gitmişti?

“Neredeyse bütün hissediyorum. Neden yerde debelenen bir yığın değilim?”

Limos saçındaki çiçekle oynadı. “Harvester bir tür Sheoul voodooosu yaptı ve beynini Jillian’dan bir parça ile yamadı. Bundan sonra...”

“O, ne?” Reseph’in göğsü sıkıştı. Her şeyi hatırlıyordu. Jillian’ı hem Salgın hem de o anda neler yaptığını anlatarak

çok incitmişti. Kendisi için bir şey feda etmesine engel olmak istiyordu. “Bu kalıcı mı? Onu incitecek mi?”

“Bu işin sana düşen tarafını yerine getirmezsен ikisine de cevabım evet.” Kelimeleri dolandırmadan direkt söyleyen Ares Reseph’in derinliklerine işlemiştir.

“İşin bana düşen tarafı? Bunda benim rızamı almadınız. Geri çevirin.” Reseph’in kafası iki Gözcü arasında gidip geldi. “Bitmesini sağlayın. Deli halime dönmem önemli değil. Düzeltin şunu!”

“Kimse yapamaz Atlı,” dedi Revenant. “Sadece Harvester geri alabilir ve o da gitti.”

Jillian için duyduğu endişe Reseph’in nabzını hızlandırdı. “Onu geri getir,” diye hırladı.

Revenant’ın gözbebekleri büyüyerek gözlerini zeytin karasına bürüdü. “Görüyorum ki Gözetmenlerin sana çok fazla özgürlük tanımış.” Yumruğuyla ileri atıldı, ama fiziksel bir darbe yerine Reseph güç dalgasının kendine çarpması yüzünden sırtüstü yere yapıştı.

Öfke Reseph’in kontrolünü ele aldı ve kardeşleriyle aynı anda ileri atıldı. Hepsi yeni Gözetmenin üzerine gidiyordu, ancak Revenant ışınlanarak arkalarında cisimlendi.

“Bu kadar küçük bir olay için saldırmaya nasıl cüret edersiniz!” Revenant’ın açılan kanatları öfkesinin bir göstergesiydi. “Ve ona karşı hangi silahı kullandınız?”

Revenant'ın sırtımasından tatmin yükseliyordu. "Gözetmenler yükseltildi cennet kusmuğu. Patronlarınızla görüşseydiniz bu durumdan haberdar olurdunuz." Reseph ve kardeşlerini teker teker indirirken sırtışı genişledi. "Sizi düzende tutmak için daha sert ceza yöntemlerine ihtiyacımız olduğuna karar verdik. Bu sadece ön gösterimdi. Eğer isteseydim, seni o zırhın içinde eriterek sıvı halde dışarı akmanı izleyebilirdim. Herhangi birimize tekrar zarar veremeyeceksin."

Demek ki bu Harvester ile ilgiliydi. Reseph kendini çok kötü hissetti. "Defol buradan," diye uludu. "Gözümün önünden yok ol."

"Emirleri sen veremezsin Atlı. Görünüşe göre dersini almamışsın." Elini kaldırdı, ancak tekrar hamle yapamadan Reaver ona bir tren gibi çarptı. İki melek yumruk, kanat ve kandan oluşan bir hortum gibi etrafta dönmeye başladı.

Ardından ikisi de yok oldu ve Reseph kendini boşluğa bakarken buldu.

"Siktir."

"Yeni adamı hiç sevmedim. Harvester'a düşkün değildim, ama Revenant ile kıyaslanınca çok tatlıydı," dedi Limos.

"Benim hatam." Reseph kardeşlerine döndü. Tüm bunların üzerinden geçmeye hazırdı. "Her ne için cezalandırılıyorsa, Salgın yüzünden olmalı." Çıplak olduğunu hatırlamadan önce, zırhını çıkartmak için boynunun altındaki yara izine

uzandı. Normalde onu kimin çıplak gördüğünü önemsemezdi, ancak şu anda o kadar korunmasız görünmek istemiyordu. Özellikle de bu kadar zarar verdiği insanlarla yüzleşirken. “Bakın, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.”

“O zaman hiç başlamaman belki de en iyisidir. Duymak istemiyorum.”

“Than!” Limos kendi zırhını çıkarttı ve ellerini yazlık elbisesi üzerinden kalçalarına koydu. “Reseph’in Salgın’ın yaptıklarından sorumlu olmadığı konusunda en ısrarcı olanımız sendin.”

“Bu, Salgın karımı ve çocuğumu öldürmeye çalışmadan önceydi.” Than’in söylediği hiçbir şey beklenmedik ya da haksız değildi. Birçok açıdan Ölüm olmak ona uyuyordu, çünkü uzun süre birine sadık kalabilmesine rağmen, biriyle işi bittiyse, biterdi. Reseph Than için ölmüştü. Aralarındaki kardeşlik bağı zarar görmüştü ve Reseph bunu onarmanın ne kadar süreceğini bilmiyordu. Hatta onarılabileceğinden bile emin değildi.

“Üzgünüm.” Reseph zeytin ağaçlarına bakarak, bu kadar sessiz oldukları için onlardan nasıl nefret ettiğini hatırladı. Şimdi ise o ağaçların arasında ona huzurlu zaman geçirtebilen tek kişi olan Jillian ile yürüyebilmek için her şeyini verirdi. “Yardıma dokunmadığını biliyorum. Orada, bu bedenim içindeydim, ancak Salgın’ı yenecek kadar güçlü değildim. Kendimi asla affetmeyeceğim.”

“Denediğini biliyorum.” Limos başparmağını kumda gezdirdi. “Bazen geri geldin. Salgın sanki benimle oynamış gibi rol yaptı, ama rol değildi, değil mi? O sendin.”

“Evet.” Denemişti. Kardeşine onu öldürmesi için yalvarmış, hatta Deliverance’i nerede bulabileceğini bile söylemişti. Ve Thanatos bıçağı kalbine sapladığında, ona teşekkür etmişti.

Ares öne çıktı. “Onun sen olmadığını biliyoruz. Ama Salgın bize çok zor anlar yaşattı. Sana bunları anlatmama gerek yok. Üstelik hem Reaver hem de Harvester onun geri gelebileceğinden bahsetti.”

Reseph’in kafası kalktı. Harvester’ın bununla ilgili bir şeyler söylediğini hatırlıyordu, ama aklı başka yerlerde olduğu için tam olarak yer etmemişti. “Nasıl? Mührüm...”

“Bütün. Tekrar kırılmayacak. İncil Kıyametine kadar değil. Bu arada onun da babamız tarafından başlatılacağını öğrendik. Bir sonrakinde Mühürlerimizi babamızın kıracağına dair kanıtlar bulduk.”

Tamam. Bunun geldiğini görmemişti. Bunun hakkında daha fazla şey öğrenmeliydi. Ancak şu anda iblis yarısı daha çok ilgisini çekiyordu.

“O halde Salgın nasıl geri gelebilir? Deliverance’i kalbine sapladın.”

Thanatos kafasını salladı. “Deliverance Salgın’ı öldürecek doğru hançer değildi. Wormwood’a ihtiyacımız vardı.”

Wormwood... Reseph lanet okudu. Bunu nasıl unutturdu? Salgın o hançeri bulmak için çok uğraşmış, Aegis karargâhlarına baskın yapıp öldürmüştü, işkence etmişti, ancak her defasında eli boş dönmüştü.

“Ben... Yani Salgın sonunda onu Gethel’den aldı. Aegis’i kandırarak kendisine vermeleri için onları ikna etti. Salgın onu öldürecek tek hançerin o olduğunu biliyordu.”

Than onayladı. “Deliverance Salgın’ı hapsetti, ama hâlâ senin bir parçan. Ortalıktan çekilmiş olabilir, ancak bariyer her zamankinden daha zayıf. Reaver seramik bir vazoyu kırıldıktan sonra yeniden yapıştırmaya benzetti. Vazo hâlâ içinde su barındırabilir, ancak asla eskisi kadar sağlam olmaz ve sızdırır. Senin duvarların da çatladı ve Salgın buradan geçebilir.” Thanatos elleriyle kafasını sıvazladı. “Daha da kötüleşiyor. Kendini yatak odası duvarlarına çarparken, diğerlerimiz Sheoul hakkında biraz araştırma yaptı. Lucifer, Gethel, Lilith ve bir düzine patron Salgın’ı geri getirmek için her şeyi yapmayı planlıyor. Buna bizim ailelerimizi incitmek de dâhil. Arik ve Kynan’a göre, Gethel Aegis ile Atlı karşıtı bir süper silah üzerinde çalışıyormuş. Yüzlerce cehennem köpeğinin aniden kaybolmasının bununla bir ilgisi olduğunu düşünüyoruz.”

Kahretsin, bu kötü haberd. “Reaver beni Sheoul’da bırakmalıydı. Beni acı çekmem için bırakmalıydı.”

Gözlerini kapatarak, canını yakan anılarını çağırmaya çalıştı. Şu anda acı çekmemesi doğru değildi. Umutsuz haldey-

di. Kardeşleri ve onların ailesiyle olan ilişkisi tamir edilemeyecek derecede zarar görmüştü. Üstelik dünya ve üzerinde yaşayanlara yaptıklarının bilinci midesinin bulanmasına neden oluyordu.

Ama bir şekilde anılar uzak ve bulanıktı. Sanki aktif bir katılımcı yerine, bir filmde izlemişti.

Gözkapaklarını kaldırarak Limos'a döndü. "Jillian nerede?"

"Zihin eritme olayından sonra bilincini kaybetti. Onu eve götürüp yatırdım. Tarihimizle ilgili bir kitap ve telefon numaralarımızı yatağının başına bıraktım. ."

"Bilinçsiz miydi? O iyi mi? Ona gitmeliyim."

"Reseph, bekle..."

Dinlemedi. Tek düşünebildiği Jillian'dı.

Jillian çığlık atarak uyandı. Kalbi deli gibi atıyordu ve soğuk terler dökmüştü. İblisler. İblisler etrafını çevirmişti. Reseph gözleri ışıldarken kahkaha atıyordu ve pençeler etine giriyordu.

"Jillian!"

Reseph kocaman cüssesi üzerine giydiği zırh ve elindeki kılıçla odaya daldığında tekrar çığlık attı. Reseph yatağın yanına kadar geldi, ancak Jillian sırtı yatak başına gelene kadar geri kaçtı.

“Hey,” dedi yumuşakça. “Benim, Reseph. Salgın yok.” Elindeki kılıç kayboldu, ama bu önemli değildi. O kendi başına bir silahtı.

Ne yapacağını ya da söyleyeceğini bilmiyordu. Son birkaç saat içinde çok fazla şey olmuştu ve çok zıt duygular kafasında dolaşıyordu. Emin olduğu tek şey Reseph’in hâlâ dünyada gördüğü en yakışıklı adam olmasıydı ve parlak zırhının içinde peri masalından çıkmış bir şövalyeye benzemiyordu.

Ya da Salgın olarak masalın kötü karakteriydi.

Reseph ona doğru bir adım attı. “Senin için endişendim. İyi misin?”

“Bilmiyorum.” Reseph’in karşı tarafında yatağın kenarına oturdu. Yatak kadar etkisiz de olsa aralarında bir bariyere ihtiyacı vardı.

Reseph o kadim ve bilgili gözlerini üzerinden ayırmıyordu. “Bunu yapmamalıydın. Özellikle de uğradığın saldırı hakkındaki gerçekleri anlattıktan sonra.”

Minnettar olması gereken yerde böyle konuşması mantıksız bir sinirin yükselmesine neden oldu. “Teşekkür etme yöntemini çok sevdim.”

“Kahretsin, Jillian.” Derinden gelen sesi daha da derinleşti. “Benim de söz hakkım olmalıydı. Bana seçme hakkı bırakmadın.”

“Çünkü sen acı çekmeyi seçerdim. Bu aptalca. Ve bencil.”

“Bu nasıl bencillik olabilir?”

Yatağın yanından yürüyüp karmaşık duygularını toparlamaya çalışırken Reseph onu takip etti. Bu muhteşem bedende üç adam yaşıyordu: Salgın, âşık olduğu Reseph ve hiç tanımadığı Reseph. Şu anda ise hiçbirini tanımıyordu.

“Bencillik, çünkü seni seven herkes seninle birlikte acı çekiyordu. Bu yaptıklarının kapıyı Salgın’a açtığından bahsetmeye gerek bile yok.”

Gırtlaktan çıkan bir kelime Reseph’in dudaklarından düştü. Hangi dilde olduğunu bilmiyordu, ancak özünü anlamıştı. “Yine de hoşlanmadım. Artık sonsuza kadar birbirimize bağlandık. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Tabi ki biliyorum.”

“Biliyordun ve buna rağmen çok ciddi bir bağ ile kendini bana bağladın öyle mi?” Lanet okudu ve bu sefer kelimeleri gayet net duydu. “Bağlanmaktan bahsetme.”

O kadar hızlı döndü ki dizini yatağın kenarına çarptı. “Ahh, lanet olsun.” Acı öfkesini daha da tetikledi. Yabancı Reseph ile konuşuyordu şu anda değil mi? “Bu yüzden mi üzgünsün? Bağlanmak istemediğin için mi? Tanrım, yılda bir defa ortaya çıkıp beni becermek seni öldürür, değil mi?”

Belki de kardeşleri onu uyarırken ciddiydi. Jillian gerçekten çok salaktı.

Dizini çarptığında Reseph ona doğru ilerlemeye başlamıştı, ama şu anda olduğu yerde duruyordu. “Ne?”

“Oh, kimse sana anlaşmanın şartlarını anlatmadı mı?” Yanına gitti ve parmağıyla göğsünü dürttü. Gerçi zırhı üzerinden hissettiğinden emin değildi. “Evet, bu doğru. Seks. Yılda bir defa. Eğer bu olmazsa aklımı kaybedip öleceğim. Sen de tımarhanelik vaka olmaya devam edeceksin.”

“Hayır.” Derin bir nefes aldı. “Oh, hayır.” İfadesindeki keskin korku iki kaşının arasına yaklaşan bir mermi görmüş gibiydi. Âşık olduğu adam sadece ona bağlanmaktan kaçmıyordu, yılda bir defa sevişmek bile istemiyordu.

“Sen... Sen toynak, boynuz ve kuyrukları olan iblisleri beceriyorsun, ama benimle birlikte olma düşüncesi bile seni korkutuyor öyle mi?” Toparlayabildiği tüm güçle göğüs zırhından itekledi. Bir santim bile yerinden oynatamadı. “Aşağılık!”

“Konu bu değil. Tanrım, Jillian, bu değil.” Birçok defa yaptığı gibi kollarını ona doladı ve Jillian’ın kalbi hatırlayınca patlayacak gibi oldu. “Salgın benim iblis yarım ve hâlâ hayatta. Onun geri gelme ihtimali var ve seni riske atamam.”

“Daha iyi bahaneler bulmalısın.” Kollarının arasından sıyrıldı. “O adamlar bize barın dışında saldırdığında neden gelmedi? Ya da ahırda o iblisi bulduğumuzda?”

“Ahırdaki iblis benim yüzümden oradaydı.” Parmağıyla göğüs zırhına tıklattı ve gelen sesin içi çok boştu. “Seni tehlikeye sokuyorum. Anlamıyor musun?”

“Hayır, anlamıyorum.” Onun Reseph’i iblisleri öldürebilmek için yanında olmak isterdi. Uzak durmak için klasik bahaneler uydurmazdı. “Yıllık ziyaretlerin arasında ne yapacaksın Reseph? Birini incitmekten korktuğun için sürekli tek başına mı takılacaksın? Gerçekten de bekârlık yemini mi edeceksin?”

Reseph gözlerini kapattı ve Jillian somurttu. “Ne var biliyor musun? Cevap verme.” Yatak odasından çıkarak ön kapıya yürüdü. “Çık dışarı.” Reseph hareket etmediğinde kafasını salladı. “Tüm bunların içinde şanslı olan sensin. O kadar çok kız arkadaşın var ki, yılda bir defa neden başka biriyle yatmak zorunda olduğunu kimseye açıklamak zorunda değilsin. Ama ben? Kiminle birlikte olursam olayım başka bir herifle neden sevişmek zorunda olduğumu...”

Reseph şimşek hızıyla yanındaydı. Onu kapıya yaslarken gözlerinde mavi ateş vardı ve dişleri ortaya çıkmıştı. “Sana dokunan adamı öldürürüm.”

“Gerçekten mi?” Sesi kısık olduğu kadar ifadesizdi de. “Öylece oturup, geldiğinde yaşayacağımız beş dakikayı beklememi mi istiyorsun? Tabi o da gelirsen? Cehenneme git Reseph. Nereden geldiysen oraya git.”

Gözlerini kırptı ve cinayete meyilli bir ışıık gözünde parladı. Kapıyı açmak için kibarca onu kenara çekti ve ardından tek kelime etmeden bahçeye ilk adımıyla ortadan kayboldu.

Yirmi Sekiz

Reseph Ares'in sahiline açtığı kapıdan çıktı. Yumrukları sıkılı halde denize bakarak duygularını kontrol etmeye çalıştı. Jillian ile bağlarını kopartmak şu ana kadar yaptığı en zor şeydi. Onun başka bir erkekle birlikte olduğu düşüncesi kalbini acıtmıştı, ama haklıydı... Onun yapacağı yıllık ziyaretler arasında hayatına kimseyi sokmadan beklemesini nasıl isteyebilirdi? Peki ya kendisi bu ziyaretlerden sonra nasıl hayatta kalacaktı?

Ares'in ayak seslerini duydu. Reseph konuşma havasında değildi. Salgın öncesi Resph düşünöldüğünde bu çok garip bir durumdu.

"Jillian ile nasıl geçti?" Ares'in sesi sahile vuran dalgaların arasında yükseldi.

"Bitti."

"Başa çıkamadı mı?"

"Aslında yapabileceğini düşünüyorum. Ama bunu yapmak zorunda olmasını istemiyorum."

“Ah.” Ares yerden bir deniz kabuğu alarak denize fırlattı.
 “Peki, sen nasılsın?”

“İyiyim.”

“Ve ben de peri kızıyım.”

Eski Reseph kardeşine iğneli bir cevap verirdi, ancak o Reseph rahat ve yüzeyseldi. Her zaman pisliği halının altına saklardı. Şu anda olduğu adam ise bunu asla tekrar etmeyecekti.

“Deliverance beni öldürseydi işler herkes için daha iyi olabilirdi.”

Ares uzun ve derin bir nefes aldı. “Evet olabilirdi.” Komutan Ares asla kelimelerle oynamaz ya da yanlış duygularla anlaşılmasına izin vermezdi. Gördüğü gibi söylerdi ve bu eski Reseph’i sinir ederdi. Evet, eski Reseph herkesi mutlu etmek ve partiye devam etmekten başka bir şeyle ilgilenmezdi.

“İşleri düzeltmeliyim.”

“Kiminle?” Ares kollarını göğsünde birleştirdi. “Jillian’la mı? Bizimle mi? Dünyayla mı? Salgm’ın kıldıklarını düzeltemezsin.”

“Verdiği zararın onarılamayacağını mı söylüyorsun?” Ares’in bakışları bir ok gibi Reseph’i deldi. “Bazıları. Muhtemelen çoğu.”

Reseph yaptıklarından utanarak gözlerini sıkı sıkı kapattı. “Peki, aileme verdiğim zarar? O da mı onarılamaz?”

“Bize bunları yapanın sen olmadığını biliyoruz.” Derin bir nefes alarak cesaretini topladı ve Ares’in alacakaranlık gözlerine baktı. “Ama?”

Ares küfür etti ve Reseph cevaptan hoşlanmayacağını anladı. “Ama Salgın geri gelebilir ve sen onu durdurmak için ne yapabilirsin?”

“Bunun olmasına izin vermeyeceğim.” Reseph öfkelenmişti, ancak Ares’in şüphesi Reseph’inki kadar büyüktü.

“Gerçekten mi? Daha önce olmasına izin verdin. Cara’ya işkence etmesine, neredeyse tecavüz edip öldürmesine izin verdin. Hepimizi yok edebilmek için Lilith, Lucifer ve Sheoul’daki en güçlü iblislerle çalıştın. Neredeydin? Onu durdurmayı denedin mi?” Ares yumruğunu Reseph’in omzuna indirdi. “Denedin mi?”

Reseph duydukları için Ares’i suçlayamazdı. Reseph geri dönüp bedeninin kontrolünü ele geçirmeyi denemişti, ama Salgın çok kuvvetliydi.

“Eee?” diye bağırdı Ares. Ares’in öfkesini hisseden cehennem köpekleri Reseph’i parçalarına ayırmak için etraflarında toplanmaya başladı.

“Gerçekten de her saniye zihnime girip hangi çatlakları incelemem gerektiğini düşünmediğimi mi sanıyorsun? Onu

durdurmak için daha fazla ne yapabileceğimi? Denedim Ares.”

“Yeterince denememişsin.”

Duruma, Salgın’a ve kendisine olan siniri birbirine karışınca Reseph hırladı. “Biliyorum! Ve bu yüzden kendimden nefret ediyorum.”

“Kahretsin, Reseph.” Ares etrafında döndü. “Sadece bu değil. Sen hiçbir şey için savaşmadın. Çatışma, bağlılık ya da duygusallığın ilk işaretlerinde hemen ortadan kayboldun. Her zaman kolay yolu tercih ettin ve bu beni kızdırıyor.”

“Kolay mı? Bunlardan herhangi birinin kolay olduğunu mu sanıyorsun? Değiştim Ares.”

“Öyle mi? Hayatında ilk defa âşık oldun ve Jillian için savaşman gereken zaman geldiğinde savaştın mı? Yoksa kolay yolu tercih edip, Salgın’ı kontrol etmek zor olacağı için gitmesine izin mi verdin?” Ares, Resph’in suratına yaklaştı. O kadar yaklaştı ki neredeyse burunları birbirine değecekti. “Yoksa bağlanmaktan korktuğun için mi gitmesine izin verdin? Hayat dışarıda becerilmeyi bekleyen milyonlarca seksi hatunla daha güzel değil mi? Her zaman olduğun kendini beğenmiş orospu haline dönebilmen için, hayatında ilk defa zihninin bir parçasını feda edecek kadar seni seven birinden uzaklaşmak ne kadar kolaydı? Jillian’ı hiç önemsiyor musun?”

Kükremeyle birlikte Reseph yumruğunu Ares'in çenesine indirdi. Kardeşi geri geri sendeledi ve tekrar dengesini sağlayamadan Reseph onu yere devirdi. Yumruk ve hırlamalarla yerde yuvarlandılar.

"Onu seviyorum!" diye bağırdı.

Ares Reseph'e göre otuz kilo daha ağırdı ve ağırlığını onu yere sabitlemek için kullandı. "Ve ben de Cara'yı seviyorum, ama ona tecavüz etmeye çalıştığında bunu önemsemedin!" Oh... Tanrım. Reseph derin bir nefes aldı ve kumlara gömüldü. "Kahretsin. Ah. Ares. Çok üzgünüm."

Ares ayağa kalktı ve ellerini saçlarının içinden geçirirken sürekli küfretti. "Mantiken hepimiz onun sen olmadığını biliyoruz. Ama yaralar çok derin. Anlıyoruz. Seni seviyoruz. Ama sana güvenemeyiz."

Reseph'in midesi kasıldı. "Sen ne diyorsun?"

"Sana yardım etmek için elimizden geleni yapacağımızı söylüyorum. Ama başka bir yere gitmelisin. Salgın'ın dönüp ailelerimize zarar vermesini göze alamayız."

"Dönmeyecek." Kelimeler çıkarken bile Reseph onların anlamsız olduğunu biliyordu. Salgın'ı kontrol edebileceğine inanmak istiyordu, ama kanıtlar bunun aksini gösteriyordu. Endişelendikleri için kardeşlerini suçlayamazdı, ancak eski Reseph'in ne yapacağını merak etti. Artık Reseph Jillian'ı bulduğuna göre, birini koruma ihtiyacının ne kadar güçlü olduğunu anlıyordu. Bu koruma kendine karşı bile olsa. Ares

kolay yol saçmalığında yanılıyordu. Jillian'dan uzak durmanın kolay tarafı yoktu.

Yine de Ares'in reddi acıttı. Hem de kötü. Şu anda bile acısı büyüyor, taşarak Mührü kırıldığında yaşadığı o çok tanıdık hale dönmekle tehdit ediyordu. Korkutucu öfke. Derinlerde, Salgın hareketlenmişti.

Kahretsin.

“Reseph?”

“Ne?” Sesi derinlerden ve çatlak geliyordu. Ares'in haklı ve Salgın'ın yüzeye yakın olduğunu kanıtlamadan önce buradan gitmeliydi. Ama bu öfkeyi kullandı, hem de çok iyi bir şekilde.

“Sakinleşmelisin kardeşim...”

Reseph Ares'i görmezden geldi ve bir kapı açarken gülümsedi. Çünkü ailesine verdiği zararı onaramayabilirdi, ancak onların yerine bazılarından intikam alabilirdi.

Salgın'ın kendi ilacının tadına bakma zamanı gelmişti.

Yirmi Dokuz

Vampir, şekil değiştiren ve iblislerle dolu olan Yer altı Hastanesi, Reseph elinde bir kurtadam yavrusuyla acil kapısından içeri girdiğinde çığlıklarla doldu.

Muhtemelen bunun nedeni Salgın'ın üç ay önce gelerek eski melek personeli işkence etmek için kaçırmadan önce yüzlerce hasta ve çalışanı katletmesiydi. Öfkesi çatlak duvarlarda, ezilmiş ekipmanlarda ve çizilmiş mobilyalarda hâlâ görülebiliyordu.

Reseph'in kafatasında bir kahkaha yankılandı. Salgın yaptıklarından dolayı gurur duyuyordu. Reseph tüm gün boyunca şeytaniyle savaşmış, pençeleriyle yüzeye çok yaklaşmasına engel olmaya çalışmıştı. Çoğu zaman kontrolü elinde tutmak zor olmuştu... Reseph öfkelenildiğinde problem ortaya çıkıyordu. Salgın ekstradan adrenaline neden oluyor, Reseph'in gücünü hem fiziksel hem de zihinsel olarak artırıyordu. İşkence gibi Reseph'in daha önce düşünemediği şeyler şu anda çok kolay geliyordu.

Ama ilk defa kontrol Salgın'ın elindeyken içinde kapalı kaldığı zihinsel kafesi görebiliyordu. Şimdi içinde Salgın hapisti ve Reaver'ın tahminleri doğrudu. Kafes çatlamış, Salgın'ın özünü sızdırıyordu. Reseph bunu nasıl onaracaktı?

“Seni orospu çocuğu.” Yer altı Hastanesinin başhekimisi ve kurucusu olan Eidolon kontrol ettiği dosyaları bıraktı ve bir boğa gibi Reseph'in üzerine yürüdü. Gözleri kan kırmızısı bir nefretle parlıyordu. “Benim hastaneme ayak basmaya nasıl cüret edersin.”

Acil bölümündeki her kişiden korku ve nefret yayılıyordu. Reseph bakışlarını derisinin üzerinden hissedebiliyordu. Onların bazılarını hayatta kalan Salgın'ın kurbanları olarak tanıdı ve sayılamayacak kadar fazlalardı.

“Buraya sorun çıkartmak için gelmedim.” Reseph viyaklayan yavruyu göğsüne bastırıyordu. “Bu yavrunun tıbbi yardıma ihtiyacı var.”

“Ona ne yaptın?”

“Onu köle tüccarlarından kurtardım.” Ve bu iyi hissetmesini sağlamıştı. Reseph tereyağına saplanan bir bıçak gibi Sheoul'a girmiş ve Salgın'a hizmet eden onlarca iblisi öldürmüştü. Bir Neethul olan köle tüccarını öldürmek ise en tatmin edici olanıydı.

Şu ana kadar.

Kıyamet önlendikten sonra Sheoul'a geri dönmesiyle, Silth isimli Neethul ilk işi olan köle ticaretine geri dönmüştü.

Reseph onu kendi ailesinin köle olarak sattığı yavru kurtadamı döverken bulmuştu.

Hiçbir zalimliği hoş karşılamayan Reseph, içinde dolaşan Salgın'ın soğuk gücünü seve seve kabul etmişti, çünkü Silth ile bir süre oynamasını sağlamıştı. Salgın'ı geri getirmekle ilgili planları öğrenmeye çalışmıştı, ancak iblis hiçbir şey bilmiyordu. Bunu kafasına takmamıştı, çünkü Reseph'in ziyaret edeceği birkaç kişi saha vardı.

“Ailesi var mı?” Eidolon kasılmış dişleri arasından konuşurken sesi sinirle titriyordu.

“Onu kölelik için satan zaten ailesiydi.”

Eidolon titremesine neden olan sinirine rağmen çocuğu dikkatle aldı. Fırsatı olsa suratına bir yumruk indirmeyi çok isterdi. Reseph bir gün buna izin verebilirdi.

“Biz onunla ilgileniriz.” Eidolon acil kapısının çıkışını gösterdi. “Şimdi defol.”

Seve seve. Reseph istenmeyen kışını kaldırarak oradan çıktı ve açtığı kapıdan Sheoul'a gitti. Bir sonraki görevi onu bekliyordu. Hedefine yürümeden yaklaşabileceği kadar yaklaştı. Birçok iblisin evlerinin yakınında Harrowgate açması yasaktı. Kimse sürpriz bir saldırıyla karşılaşmak istemiyordu.

“Conquest, dışarı.”

Kolundaki dövme sarsılarak, yanında beyaz bir at olarak cisimlenmeden önce duman halini aldı. Reseph atın üzerine

atlayıp, etraflarını saran taşlı vadinin karşısına geçmek için zaman kaybetmedi. Conquest, Fangorg bölgesine özel tanıdık yollarda dörtnala ilerlerken yerden duman yükseliyor ve çeşitli yaratıklar savaş atının toynakları altında kalmamak için kaçıyordu.

Kısa süre sonra tepenin sarp yamacından yükselen lanetli siyah malikane görüldü. Etrafındaki sık ağaçlar ekstra güvenlik sağlıyordu. Bu ağaçlar etçildi. Köklerinden yaprak ya da dallarına dokunacak kadar yaklaşan herkesin etini eritecek bir asit akıyordu. Taş duvarlara gerçek anlamda pençelerini geçirmiş olan sarmaşıklar da bir o kadar tehlikeliydi ve önceki kurbanlarından geriye kalanlar zemine dağılmıştı. Reseph, atı girişe yaklaştırırken Conquest'in toynakları bazı kemikleri ezdi. Salgın'ın heyecanlı karşılaşmasını göremedi, bu defa iblis öldürmek istemiyordu.

Bu hedefin Salgın için bir anlamı vardı.

Ayy, Salgın gerçekten de birini önemsiyordu. Güzel. Bu intikamı daha tatlı hale getirecekti.

Reseph attan indi, bir küp şekerle ödüllendirdi ve ensesinden okşadı. "Salgın sana bunları vermiyordu, değil mi? Sana çok borcum var." Conquest Reseph'in artan öfkesini hissederek yeri tekmeledi. Oyun zamanı gelmişti. "Koluma geç."

Conquest dumana dönüşerek Reseph'in zırhının içine girdi ve evine yerleşti. Gardiyanlar onu durdurmadı, ancak kaos içinde etrafa dağıldılar. Salgın'ın ölmüş olması gerekiyordu.

Birkaç dakika içinde, gardiyanlar idollerinin gerçekten ölmüş olmasını dileyecekti.

Sahibinin kendi çizim ve karalamalarıyla süslenmiş koridor sessizdi, ancak ilerideki geniş odadan gelen zevk ve acı sesleri her adımla daha da yükseliyordu.

Reseph çift taraflı kapıyı hızla açarak zevk zindanına girdi. Salgın buraya çok sık gelirdi ve Reseph dilini ısırarak zorunda kaldı. Kırbaçlama tahtası favorisiydi, St. Andrew'in haçı da öyle. Buralara partnerlerini kelepçeleyerek tüm duvarları kaplayan çeşitli seks ve işkence oyuncaklarını kullanırdı.

Partnerlerinin bazıları yaptıklarına izin veriyordu. Bu ölecekleri anlamına gelse bile. Ancak içinde grup seks dönen kan dolu havuzun arkasında, gönüllü olmayan kurbanlar kafeslerinin içinde kaderlerini bekliyorlardı. Kullanmak için satın alınabilirlerdi, ancak Salgın onlara para ödemiordu.

Evet, bu korkutucu olabilir. Ancak bugün bana zevk vermen için seçilmen seni gururlandırmalı. Benim elim ve penisimden acı ve zevki tatmak için yalvaranlar var. O yüzden çılgılık at, ağla ve hayatın için yalvar. Ama bu insanların çoğunun sana kıskançlıkla bakacağını da aklından çıkartma.

Salgın'ın kurbanlarından birine verdiği konuşmanın anısı Reseph'in azmini arttırdı. Bunun hakkında övündüğünden değil. Ancak şimdi her şey daha kolay olacaktı.

Odayı boydan boya geçerken tüm bakışlar ona yöneldi. Orgazmın sınırında olanlar bile neler olacağını görebilmek için durdu. Yakında öğreneceklerdi.

Hepsini öldürecekti.

Hedefi odada değildi. Muhtemelen özel ofisindeydi. Gardiyanların hiçbir engeliyle karşılaşmadan kapıyı açtı ve kadını karşısında buldu. Sadece yüksek topuklu ayakkabı giymiş, dişi bir Trillah ve erkek bir Ramreel ile iş üstündeydi.

Gülümseyerek kılıcını çekti. “Merhaba anne. Beni özledin mi?”

Otuz

“Oğlum.” Lilith sakın ve baştan çıkarıcı bir şekilde ayağa kalkınca Reseph Salgın’ın mırladığını duydu. Elinin tek hareketiyle iki iblisi dışarı çıkarttı. İkisi de uzaklaşırken Reseph’e kocaman gözlerle baktı. “Öldüğün söylenmişti. Seni özledim.”

Özlediği şüphe götürmezdi. Salgın onun kötü ün ve ilgisi-
ni arttırmıştı. “Kolla kendini.”

Limos gibi mor olan gözlerini kıstı. “Kimsin?”

“Anne, incindim.” Rol kesiyordu. “Kendi oğlunu tanıma-
dın mı.”

Tıslayarak hızla geri çekilince kan kırmızısı topukluları
üzerinde sendeledi.

“Reseph.” İsmi zehirmiş gibi söylemişti. “Salgın ne-
rede? Onu içinde hissedebiliyorum.” İlerleyerek boy ve ge-
nişliği ile Lilith’e baskı yaptı ve onu sınırdı tuttu. Ares ve
Than’in aksine, Reseph boyutuyla diğerlerini tehdit etmeyi

pek tercih etmezdi. Bu en iyi zamandı ve Lilith'in huzursuzluğunun tadını çıkarttı.

"Thanatos Salgın'ın çürümüş kalbine Deliverance'ı sapladı. Kapana kısıldı ve geri dönmeyecek."

"O halde burada ne işin var?" Kılıcına baktı ve ilk defa gözündeki korku ışıltısını gördü.

"Babamın kim olduğunu bilmek istiyorum."

Ona bir deliye bakar gibi baktı. "Yenrieth. Bu ismi tüm efsanelerde bulabilirsin."

"Bunu biliyorum. Ama Cennette hizmet veren Yenrieth isminde kimse yok. O halde ya öldü ya da düşerek yeni bir isim aldı. Bunlardan hangisi?"

"Hiçbir fikrim yok. Neden onu takip edeyim ki?"

"Seni hamile bıraktığı için olabilir?"

Suratını astı. "Yani?"

"Ona baba olacağını söylediğinde o ne dedi?"

Bu aklına hiç gelmemiş bir soruydu, çünkü dürüst olmak gerekirse tohumlarını veren adamı hiç umursamamıştı. Umursamak bu gibi sorularla uğraşmak demekti ve Reseph'in tüm işi umursamamaktı. Ancak Salgın olarak geçirdiği zamanlar ve Jillian ile olan ilişkisi yeni bir aile kavramı yaratmıştı.

"Bu kimin umurunda? Hepinizi ondan sakladım zaten."

"Bizi sakladın mı? Bizi başkalarına verdin," diye gürledi.

“Limos dışında.” Dramatik bir şekilde iç çekti. “O da tam bir hayal kırıklığı oldu.”

Büyük bir nefret dalgası tüm damarlarını dolaştı, ancak kendini bu dalgaya teslim etmedi. Henüz. “O halde babamız hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Bu neden önemli? Eğer sizi isteseydi öne çıkardı ve ölmüşse de... Ölmüştür.”

“Onun öldüğüne inanmıyoruz. Kıyametin İncil versiyonunda Mühürlerimizi onun kıracağına dair kanıtlar var.”

Lilith’in kaşları kalktı. “Gerçekten mi?” İğrenç bir grup seks tasvir eden yaptığı tablolardan birini hareket ettirerek kenara kaydırıp ve duvardaki boşluğu açtı. Elini uzatarak bir parşömen aldı. “Yenrieth’in bu resmini çizdim ki hiçbir detayını unutmayayım. Çok güzeldi. Muhteşem, çizilmek için yaratılmış bir tür.”

Parşömeni elinden kaptı ve Lilith ona sürtünmeye çalıştığı kenara çekildi. Kendi annesi. İğrenç. Arkasını dönerek çizime baktı. Anında tüm bedensel fonksiyonları durdu. Nefesi kesildi, kalbi sıkıştı. Kahretsin. “Bu imkânsız.” Sesi titriyordu. Lilith duvardan cinsel organları parçalamak için kullandığı çift kenarlı bir hançer çıkarttı. “İç baldırında seninle aynı kanat şekilli ize sahip. Onu bulabilirsen kendin bakabilirsin.”

Lilith’in yatağının ardındaki yansımasına baktı. Tanrım, benzerlik gün gibi açıktı. “Bizi neden başkasına verdin?”

Bakışlarını annesine çevirdi ve Salgın'ın açlık inlemelerini duymazdan geldi. "Neden benimle ilgilenmek yerine saçlarını fırçalamak için daha çok zaman harcayan bir kadınla büyümeme izin verdin?"

Lilith'e herhangi bir şey sormak saçmalıktı ve bununla neden uğraştığına bile emin değildi. Olaylar beş bin yıl önce olmuştu ve artık hiçbiri önemli değildi.

"Hayatta kalacağınızdan emin olmak için gönderdim sizi. Bir gün çok güçlü olacağınızı biliyordum, ancak ne kadar güçlü olacağınızı tahmin edememişim." Bıçağı avucuna bastırdı ve oluşan kırmızı çizgiyi inceledi. "Seni büyüten insana gelince. Seni doyurdu ve giydirdi. Sızlanmayı bırak nankör velet."

"Besledi ve giydirdi mi? Beni günlerce terk edip etrafta birilerini becermekle meşguldü. Beni yalnız bıraktığı için neredeyse yangında ölüyordum. Görünüşe göre evlatlık verdikten sonra takip etme şeklinin biraz düzenlenmesi lazımdı."

İğrenç bir şekilde kakhaha atınca Reseph dişlerini sıktı. "Senden iğreniyorum Reseph. Salgın'ı tekrar görmeyi dört gözle bekliyorum."

Reseph saldırarak ön koluyla boğazından duvara yapıştırdı. "Onu geri getirmek için Gethel'in yaptığı planlar hakkında ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey."

Reseph boğazındaki baskıyı arttırdı. “Yalan. Tekrar dene.”

Şehvet dolu dudaklarından nefes almakta zorlandı. “Harvester’ın, sahip olduğu bir eşya yüzünden işkence gördüğünü biliyorum. Gethel ve Lucifer seni ona maruz bırakmayı planlıyor. Salgın’ı geri getireceğinden eminler.”

“Ele geçirdiler mi?”

“Bilmiyorum. Yemin ederim.”

Tek bir hareketle Reseph Lilith’ten uzaklaştı. Kahretsin. Gethel ya da Lucifer’ı bulmak kolay olmayacaktı.

Lilith bıçağının ucuyla kapıyı göstermeden önce boğazını temizledi. “Şimdi, iyi bir çocuk ol ve kafesteki kadınlardan birini getir. Ben çılgılık atmasını sağlarken sen de becerebilirsin. Sonra da onu birlikte öldürürüz. Tıpkı eski zamanlardaki gibi.”

Salgın heyecanla titredi. Mide bulandırıcı anılar zihnine dolarak Reseph’in kasılmasına neden oldu ve bu konuşmayı bitirmeye karar verdi.

“Sen tam bir fahişesin.” Tek bir hareketle kılıcını Lilith’in boynu ve omuzları arasına indirdi.

Reseph onun bedenini boydan boya yararken Lilith çılgılık attı. Sukkubusların olayı buydu. Diğer iblis türlerine göre daha kırılgan oluyorlardı. Acınası hayatını kafasını kopartarak sona erdirdi.

Kötü bir ünü olan fahişe artık ölüydü.

Lilith ile durmadı. Öfkesi kendi başına bir canlıya dönüşmüştü ve Lilith'in seks zindanını kan banyosuna çevirdi. Kan emdiğinde daha da güçlenen zırhı iyi beslendi ve işi bittiğinde sadece kafeslerdeki tutsaklar hayatta kalmıştı. Onları serbest bıraktıktan sonra oradan ayrıldı.

Babasıyla bir görüşmesi vardı.

Reseph ilk başta Jillian'ın evine gitti. Bunu yapmaması gerektiğini, onu yeniden görmenin kendisini mahvedeceğini biliyordu. Ancak yanından ayrıldıktan sonra her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıydı.

Reseph tam bir görünmezlik sağlayan khote büyüsu yaparak ahıra girdi. Işıklar açıldı ve hayvanlar beslenme zamanları geldiğinde davrandıkları gibi hareket ediyorlardı.

Jillian içerideydi, ancak onları beslemek yerine bir saman balyası üzerine oturmuştu ve yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Reseph'in kalbi parçalandı.

“Üzgünüm bebeğim,” diye fısıldadı.

Jillian burnunu çekti ve kafasını kaldırdı. Tam onun olduğu yere bakıyordu. Onu göremiyordu, ancak kesinlikle onu hissedebiliyordu. Hareketsiz kalması onu daha da görünmez yapacakmış gibi sabit kaldı. Aptal.

En azından Salgın hiçbir sorun çıkartmıyordu. İblis Lilith'in ölmesine o kadar üzölmüştü ki, Reseph onun zayıf nabzını içinde hissedebiliyordu.

Güzel. O pislik acı çekmeyi hak ediyordu.

Sonunda Jillian hırkasının koluyla gözlerini sildi ve hayvanlarla ilgilenmeye başladı. Her zamankinden daha yavaş hareket ediyordu ve bir hafta boyunca aralıksız uykuya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Onun için bir şeyler yapabilmeyi istedi, ama şu anda görmek istediğı en son kişi olduğundan emindi.

İsteksizce ahırdan çıktı ve Ares'in evine bir kapı açtı. Ancak Ares'in Ramrell hizmetkârına göre o, Cara ve Rath Limos'un evine gitmişti. Oraya bir kapı açtı ve Jillian'ı görmek yeterince canını yakmamış gibi, ızgara etin kokusunu alıp, arka planda çalan Maroon 5'i duyunca işkencesinin henüz bitmediğini anladı. Görünüşe göre bir parti veriyorlardı ve Reseph davet edilmemişti.

Onu hiçbir şey olmamış gibi kabul edemeyeceklerini bilmesi hiçbir işe yaramadı. Bu yine de acıtmıştı.

Kardeşlerini ve onların ailelerini evin önünde sohbet ederken buldu ve yalnız değillerdi. Görünüşe göre Yer altı Hastanesi çalışanlarının yarısı da oradaydı. Her yerde çocuklar vardı. Sahilde arkalarından koşan cehennem köpekleriyle oynuyorlardı ve Limos portatif bir barın arkasından servis yapıyordu.

Köpeklerden biri olan Hal onu görünce siyah ve keskin dişli bir mermiye dönüştü. Lanet olsun. Reseph kötü biri olmadığını kanıtlamaya çalışırken bu yaratıkla kavga etme riskini göze alamazdı. Salgın zaten yeterince cehennem köpeğini öldürmüştü. Bir kapı açtı, ama daha adımını atmadan Cara'nın emri köpeği durdurdu.

Yine de etçil hayvan hırladı, gözlerinde kırmızı bir ışıldama vardı ve diğer köpeklerden biri de yavaşça Reseph'e yaklaşmaya başladı.

Cara ikisini de geri çağırdı. İsteksizce emre itaat ettiler, ancak bunu yaparken kendilerini Reseph ile Cara ve çocukların arasına yerleştirdiler.

Limos margarita karıştırıcısını bıraktı ve birden müzik kesilince derin bir sessizlik oldu.

“Şey, bu çok garip oldu.” Reseph geçmişte çok mutlu saatler geçirdiği sahili geçmeye başladı. “Partinizi bölmek istememiştim.”

“Göründüğü gibi değil.” Limos kendini açıklamaya çalışırken, Reseph kardeşlerinin nasıl eşlerine yaklaştıklarını gözden kaçırmadı. Arik sakince içkisini bıraktı ve ellerini kalçasına yerleştirdi. Buradaki silahını sakladığından şüphe etmiyordu. Adamın gözlerindeki nefret titanyumda delik açabilirdi.

“Açıklamana gerek yok.” Reseph sesindeki titremeden nefret etti.

Ares konuşmaya başladı. “Harvester mağaranı yok ettiği için sana yaşayabileceğin bir yer bulmayı planlıyorduk. Ar-
dından Cara Kıyamet süresince bize yaptıkları iyiliklerden
dolayı teşekkür edebilmek için Hastane personelinin de davet
etmemiz gerektiğini söyledi.”

“Plansız bir toplantı oldu,” diye açıklamaya devam etti
Limos.

“Durun.” Reseph elini kaldırdı. “Bana açıklama yapmak
zorunda değilsiniz.” Attığı her adımla insanların nasıl geril-
diğini fark etmemiş gibi yaparak onlara yaklaştı. “Size ha-
berlerim var. Lilith öldü.”

“Ne?” Thanatos’un sesi boğuk çıkmıştı. “Sen nereden bi-
liyorsun?”

“Çünkü onu öldüren benim.”

“Tanrım.” Limos margarita karıştırıcısını aldı ve kafasına
dikti. Tüm karıştırıcıyı bitirdiğinde elinin tersiyle ağzını sil-
di. “Ne yaptığının farkında mısın? Satan’ın konseyindeydi.
Lucifer, becerdiği iblislerden aldığı bilgiler için onu koru-
yordu. Tanrım. Reseph. Bunun misillemesi olacak. Hem de
büyük bir misilleme.”

“Güzel. O halde öldürecek daha fazla kişi olur.” Reseph,
ağaç kütüğüne yaslanmış olan Reaver’a doğru yürüdü. “Re-
venant nerede?”

“Yaralarını sarıyor. Neden?”

Reseph hızla hareket ederek Reaver'ı boğazından yakaladı ve ağaca yapıştırdı. "Çünkü babamızı buldum ve Gözetmenlerimizin neler bildiğini öğrenmek istiyorum."

Limos anında onların yanına gitti. Ares ve Thanatos ise destek veriyordu. Elini Reseph'in omzuna koydu ve sıktı. "Onu buldun mu? Nasıl?"

"Lilith onu hamile bırakan meleğin bir resmini çizmiş ve bunu bana gösterecek kadar nazık davrandı."

Reseph meleğin üzerine yaklaşarak burun buruna geldi. "Anlat onlara Reaver."

"Onlara ne söylememi istediğini bilmiyorum."

"Saçmalık. Bunu bizden neden sakladın? Thanatos babamızı bulabilmek için asırlardır araştırma yapıyor, ona neden gerçeği söylemedin?"

Reaver'ın sesi kısık ve derinden gelmeye başladı. Tehlikeli olan bir sakinlik vardı. "Peki gerçek neymiş?" Reseph Reaver'ı bıraktı ve elindeki parşömeni ellerine bıraktı. "Senin babamız olduğun."

Otuz Bir

Reaver elindeki çizime bakıyordu ve başı dönüyordu. Etrafında sesler duyuyordu, ancak her şey o kadar birbirine karışmıştı ki, hiçbir şey anlamıyordu. Sonunda kafasını kaldırdı. Reseph sinirle, diğerleri ise şaşkınlıkla ona bakıyordu.

“Bize neden söylemedin? Yaklaşık üç yıldır Gözetmenimizsin ve bir kere bile söze ‘Hey, sizin sperm bağışçınız benim’ olarak başlama gereği duymadın. Beş bin yıldır neredeysdin? Lilith’in bizi terk etmesine ve Limos’u yoldan çıkartmasına izin verdin.” Reaver kafasını tekrar çizime indirdi. “Bir hata olmalı.”

“Bunun sen olduğunu inkâr mı ediyorsun?”

Reaver parşömenden kafasını kaldırdı, Reseph ve etrafını saran diğer kalabalığa baktı.

“Kesinlikle bu benim resmim.” Boğazını temizledi. “Ama ben... Ben Lilith ile sevişmiş olabileceğimi sanmıyorum.”

“Ne demek olabileceğini?” diye sordu Limos. “Bu senin bileceğin bir şey değil mi?”

Reaver derin bir nefes aldı. “Bildiği” şeyler vardı, ama bu onlardan biri değildi. “Yaklaşık otuz sene önce hafızamın silindiğini size söylemiştim. Kimse de beni hatırlamıyor. Bu resmi çizmemiş olsa Lilith’in hatırlayacağından da şüpheliyim.”

“O halde onunla sevişmiş olabilirsin.”

“Hayır. İmkânsız.” Reaver’ın boğazı tıkanı, itirazı çok saçma görünmüştü. Lilith kadar pislik biriyle yakınlaştığını hayal bile edemiyordu. Ancak isyankâr bir tarafı olduğunu ve birileri sukkubus ile yatmaması gerektiğini söylediyse, sı-nırı aşmış olabileceğini de biliyordu.

“Bunu kanıtlayabilirim.” Reaver’ın büyük bir sır saklamadığını anladığı için Reseph’in sesi yumuşamıştı. “Sol baldırımın içinde tek kanat şekilli bir doğum lekem var. Lilith, bu resimdeki melek olan babamızın da aynı ize sahip olduğunu söyledi.”

Reaver dondu. Nefes bile alamıyordu.

“Eee?” Herhangi bir şey için zar zor endişelenen Ares bile etrafına beklenti yayıyordu. “Bu izden sende de var mı Reaver?”

Tüm Atlıların gözlerine tek tek bakarken korku ve neşe karışımı tüm vücudunu dolaştı. Ardından kafasını salladı. Artık bu dördüne neden bu kadar bağlı olduğunu anlıyordu. Reseph’i Sheoul-gra’dan çıkartırken, sonsuza kadar orada

işkence görmeyi neden göze aldığını. Ve şu anda neden gözlerinin dolduğunu.

“Evet...” Boğazını temizleyerek kuruluğu gidermeye çalıştı. “Görünüşe göre... Ben sizin babanızım.”

Limos kucağına atlayarak onu kollarının arasına aldı ve nefes almasını zorlaştıracak kadar sıktı. “Biliyordum,” diye mırıldandı. “Seni en başından beri sevmemin bir nedeni olduğunu biliyordum.”

“Kahretsin Reaver,” dedi Eidolon. “Sürprizlerle dolusun.”

Eidolon’un kardeşlerinden biri olan Shade somurttu. “Bunun üzerine çıkabilmenin tek yolu bize Gölge Meleği olduğunu söylemek olur.”

Bu sefer somurtma sırası Reaver’daydı. Sadece bir Gölge Meleği hem Cennet hem de Sheoul’a girip orada da güçlerini kullanabilirdi, ancak yüzyıllardır bir tane bile görülmemiştir.

Shade ve Eidolon’un sarışın kardeşi Wraith, Reaver’ın sırtına vurdu. “Tuvalet eğitimi kısmını kaçırdığın için sevinmelisin.” Atlıları işaret etti. “Bu kıçların çelikten yapılma bebek bezlerini patlatabildiğinden eminim.”

Thanatos, Wraith’e bir mısır patlağı fırlattı. Thanatos... Reaver’ın oğlu.

Reaver bir babaydı.

Ama nasıl? Ve Cennette kimler biliyordu? Gözetmen görevine Atlıların onun çocuğu olduğunu bilen biri tarafından mı atanmıştı?

Reaver'ın aklında birden bir sürü soru oluştu... Ve cevapları sevmeyeceğine dair huzursuz bir his.

Otuz İki

Reseph kendini çok dışlanmış hissediyordu. Önceleri ev dediği sahilde kendini çok yabancı hissediyordu.

Yer altı Hastanesinden gelenler bile daha çok kardeşlerinin ailesi gibi görünüyordu.

Kendinden başka kimseyi suçlayamazdı.

Gerçi bu suçlamaların çoğunu Salgın üstlenmeliydi.

Lanet okuyarak sahilde kapı açmak için güvenli bir yer aramaya başladı.

“Reseph, bekle!” Limos onu yakaladı ve bileğinden kavradı. “İyi misin?”

Omuzlarını silkerek eski iyi Reseph ifadesini takındı. “Evet. Kendime yaşayacak bir yer bulmaya, ardından da Dört Atlı barına gitmeyi düşünüyordum.” Yalan. Hem de kocaman bir yalan.

Evet, yaşayacak bir yere ihtiyacı vardı, ancak saatlerini kadınları becermek için harcadığı yer altı barına bir daha

asla adımını atmayacaktı. Sadece Jillian'ı istiyordu. O yüzden görünmez olarak bir röntgenci gibi ahırda takılması daha büyük bir olasılıktı.

“Bana bu saçmalıklarla gelme. Seni çok iyi tanıyorum. Jillian'ı özledin, değil mi?”

Ergenliğe yeni girmiş bir çocuk gibi sesinin titreyeceğinden emin olduğu için sadece başını salladı.

“O halde onu geri al.” Limos bir saniyeliğine kumlara baktı, sanki düşüncelerini toplamaya çalışıyordu. “Salgın konusunda endişeleniyorsan, o etrafında olduğu zamanlarda işkencelerinin nasıl uzaklaştığını düşünmelisin. Belki senin sakın ve kontrollü olmana yardım edebilir.”

Kafasını salladı. “Bu doğru olsa bile, ona olanlardan dolayı beni asla affetmeyecek.”

Limos ayaklarını yere vurdu. “Saçmalık. O insan sana yardım edebilmek için zihnini verdi. Üstelik de bunu Salgın'ın ona yaptıklarını öğrendikten sonra yaptı. Seni seviyor.” Reseph Salgın'ın kahkahasını duyduğuna yemin edebilirdi ve Jillian'ın saldırı görüntüleri zihninde yayılmaya başladı. O sırada Reseph neredeydi? Jillian'a olanları durdurmak için neden savaşmamıştı? Reseph de Salgın kadar bu olanlardan sorumluydu.

“Ne düşündüğünü biliyorum, ancak onu inciten Salgın'dı. Sen değil. Kulağa ikiyüzlü konuşuyormuşum gibi geldiğini biliyorum, ama Salgın bir yıl boyunca neredeyse her gün

bize acı çektirdi.” Tekrar gruba baktığında neredeyse herkesin onları izlediğini fark etti. “Ares’in oğlu gibi sevdiği Torrent’i öldürdü. Benim hizmetkârlarımı ağaçlardan sallandırdı. Arikin ruhunu çaldı. Hepsinden kötüsü Logan’ı öldürmeye çalıştı. Bunları senin yapmadığını bilsek bile kolaylıkla unutabileceğimiz şeyler değil.”

Gözlerini kapatarak, yeni doğmuş bebeği öldürme hazırlıklarının anısını uzaklaştırmaya çalıştı, ancak mide bulantısına karşı koyamıyordu. Tökezleyerek denize koştu ve kustu. Çok şiddetli bir şekilde titremeye başladığı için ayağa kalkamadı. Dalgalar dizlerine vuruyordu.

Başı öne eğik, dalgalar ayaklarını yalarken ne kadar süre geçtiğini bilmiyordu. En sonunda kollar onu sardı ve ayağa kaldırdı. Reaver. Onu ayağa Reaver kaldırmıştı.

“Üzgünüm Reaver.” Cümlesini yarım bıraktı, çünkü bundan sonra ona baba deyip dememesi gerektiğinden emin değildi. “Harvester’ın evinde sana yaptıklarım...”

“Dur.” Reaver Reseph’in omuzlarından sıkıca kavradı ve hafifçe sarstı. “Hiçbirimizin özre ihtiyacı yok. Kendini toparlamana ihtiyacımız var.”

Söylemesi kolaydı. Ailene acı çektirmek ve milyonlarca kişinin ölümüne neden olmak kolayca ardında bırakabileceğin bir şey değildi. Gerçi Limos’un dediği gibi Harvester’ın “Sheoul voodooosu”nun bunu oldukça kolaylaştırdığı kabul etmeliydi. Ama bunu neden yapmıştı? Ondan nefret ediyordu ve bunun için haklı nedenleri vardı.

“Reaver... Harvester’ın Gözetmenlik görevinden neden kovulduğunu biliyor musun?”

“Hayır, ama belki sen bu konuya ışık tutabilirsin. Salgın’a herhangi bir şekilde yardım etti mi?”

Kafasını salladı. “Aegis’i kandırıp Thanatos’un bekâretini alarak Mührünü kırmak onun fikriydi. Bebeğin Kıyameti önleyeceğini söyleyen parşömenleri o yazdı.”

Ama görünüşe göre anahtar bebektir. Aynı zamanda Than’ın Mührünü kırarak Kıyameti başlatacak olan da oydu. Logan bu dünyaya küçücük omuzlarında ağır yüklerle gelmişti.

Reaver kaşlarını çatı. “Regan’ın deri ya da parşömendeki mürekkebe dokunduğunda duyguları hissedebildiğini biliyor muydun?”

“Hayır. Neden?”

“Çünkü o parşömeni yazanın her bir kelimesine inandığını onaylamıştı. Eğer söylediklerin doğruysa, Harvester başından beri Thanatos’un bekâretinin agimortus olmadığını biliyordu.”

Reseph derin bir nefes aldı. “O halde bebeğin olduğunu da biliyordu.” Şakaklarını sıvazlayarak yeni bilgileri sindirmeye çalıştı. Bunu biliyorsa neden Salgın’a söylememişti? Çok geç olana kadar bunun farkına varamamıştı. Bir şeyler uymuyordu.

“Biliyor olsun olmasın Salgın’a yardım ettiği ortada ve bu Gözetmen kurallarını ihlal ettiği anlamına gelir.”

“Belki de bu yüzden onu Gözetmen görevinden alıp yerine pislik torbasını gönderdiler.”

Reaver sıkıntılı görünüyordu. “Belki. Ama cezasını çekmek için cehenneme gönderilmesi aşırı gibi duruyor.”

“O işkence görüyor. Lilith, Lucifer’m ondan bir şey istediğini söyledi. Salgın’ı dışarı çıkartacak güçte bir şey. Ne olabileceği hakkında bir fikrin var mı?”

Reaver’ın kaşları daha da çatıldı. “Hiçbir fikrim yok.”

Parti müziği tekrar başladı ve Reseph gitme zamanının geldiğini anladı. Bir yıl önce olsa onlara katılır, voleybol ya da bir tür içme oyunu başlatırdı. Şimdi de katılmak istiyordu, ama Jillian’ın da yanına olmasını arzuluyordu. Dalgalarda onunla sörf yapar ve belki de suyun altında ona biraz sataşır. Böylece onun dışında hiç kimse ellerinin suyun altında nereye dokunduğunu bilemezdi. Daha sonra herkes gittiğinde, hak ettiği tüm sevgiyle onunla kumsalda sevişirdi.

Yalnızlık ve kaybetme duygusu kemiklerini sızlattı.

“Teşekkürler. Jillian’ı bir süreliğine de olsa bana verdiğin için teşekkürler.” Babasını daha önce tanımayı diledi. Mesele çocukken onu tanımak güzel olabilirdi. “O sendin, değil mi? Saldırıya uğradığı gece kanat sesleri duyduğunu söylemişti. Oradaydın.”

“Evet.” Şaşırtıcı bir içtenlikle Reseph’in saçlarına dokundu. “Genellikle Sheoul’da olduğu için Salgın’ın izini sürmek zordu. Ama o gece...”

“O gece Aegis’i avlıyordu.” Birkaç saat içinde hayatlarını kaybeden onlarca Gardiyanı hatırladı.

Reaver kafasını salladı. “Sonunda onun izini bulabilmiştim. O gece Salgın’ın işlerinin bölünmesinin sebebi benim. Polislerden birinin kulağına o kısmı devriyeye çıkması gerektiğini fısıldamış olabilirim.”

Salgın ve iblisler kurbanlarının yeterince zarar gördüğünü düşünerek oradan uzaklaşmıştı. Hasta herif.

“O gece olanların suçluluğunu geride bırakmalısın. O sen değildin. Sen ve Jillian, Salgın’ın yaptıklarını karşılıklı iyileştirmeniz gerekiyordu.”

“Ona ihtiyacım vardı. Onun bana ihtiyacı yoktu.”

“Yanılıyorsun.”

Reseph ona katılmıyordu, ancak tartışma havasında değildi. Yaşayacak bir yer bulmalı, Salgın’ın pislik dostlarından birazını daha öldürmeli ve kaybeden biri gibi Jillian’ın ahırında zaman geçirmeliydi.

Evet, ajandası doluydu.

Saçmalıklarla.

Jillian iki gün boyunca telefonlarına cevap vermedi. Daha önce Stacey'in aramalarını hiç görmezden gelmemişti, ancak Reseph'e olanları nasıl açıklayacaktı? Durum klasik bir ayrılık vakası değildi.

Şey, erkek arkadaşım çok fazla insanı öldürmüştü.

Hayır, uygun yüzük bulamamış.

Aşkım milyonlarca insanın ölümünden sorumluymuş.

Daha iyi, ama hâlâ ağzımı açık bırakan korku faktörünü geçemedi.

Kar birikintisinde onu bulmadan önce, yarı iblis sevgilim milyonlarca kadın, erkek ve çocuğa işkence etmiş.

Mükemmel. Ve Stacey'nin eski Bronco'su evin önüne yaklaşırken, Jillian kendini ben söylemişim konuşmasına hazırladı. Ama önce telefonlarıma neden cevap vermiyorsun dersini alacaktı.

Tahmin ettiği gibi kapıyı açar açmaz Stacey üzerine atladı.

“Telefonlara neden cevap vermediğini öğrenebilir miyim? Beni ne kadar endişelendirdiğini biliyor musun? Ormanda bir yerde cesedini bulacağımdan emindim!” Stacey nefes almak için durduğunda Jillian'ı baştan aşağıya süzdü. “Ve en son ne zaman banyo yapıp, saçını taradın ve kıyafetlerini değiştirdin?”

“Seni görmek de güzel Stacey.” Jillian kenara çekilerek arkadaşının eve girmesine izin verdi.

Jillian kapıyı kapatırken Stacey montunu çıkarttı. “Eee. Neler oluyor?” Stacey botlarını çıkarttı ve çevresine bakındı. “Reseph nerede?”

Duygular Jillian’ın boğazını düğülmedi ve konuşmadan önce birkaç defa yutkunmak zorunda kaldı. “Burada değil.”

“Güzel.” Stacey mutfığa yöneldi. “Seninle yalnız konuşmak istiyordum.” Buzdolabından Sprite aldı.

“Ne hakkında?”

Jillian’a dönerken gazozun kapağını açtı. “Özür dilemek zorundayım. Sen ve Reseph’in üzerinde biraz fazla gittim. Zor zamanlar geçirdin ve onun hayatında olmasına ihtiyaç duyduğunda araya girmeye hakkım yoktu.”

“Sen beni korumaya çalışıyordun. Geçmiş olmaya bir yabancıyı evine alsaydın, ben de aynı tepkiyi verirdim.” Stacey’nin endişelenmekte haklı olduğu ortaya çıkmıştı ve bu durumu daha da kötüleştiriyordu.

Stacey parmağıyla şişenin ağzını sildi ve bakışlarını kaçırdı. “Belki. Ama biraz da kıskandığımı düşünüyorum. Seni o şekilde koruması... Bir şekilde kendimi gereksiz hissettim, anlıyor musun?”

“Oh, Stacey.” Jillian’ın sesi çatlıyordu. “Sen asla işe yaramaz biri olamazsın.” En yakın arkadaşına koştu ve ona sıkı

sıkı sarıldı. O an aslında kendisinin de buna ne kadar ihtiyacı olduğunu anlamıştı.

Ancak Stacey biliyordu ve Jillian geri çekildiği an omuzlarını dikleştirdi. “Sorun ne?”

“Öncelikle oturman lazım.”

“Lanet olsun, Jillian, beni korkutuyorsun.”

Seni korkutmak mı? Kızım henüz korku hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Jillian masadaki koltuklardan birine oturdu ve Stacey’e de oturmasını işaret etti. “Reseph hafızasını geri kazandı.”

Stacey derin bir nefes aldı ve koltuğa yerleşti. “Oh. O yüzden mi burada değil? Nerede? Ne hatırladı?”

“Kötü. Gerçekten inanılmaz.”

Stacey’in parmakları şişeyi kavradı. “Sakın bana haklı olduğumu söyleme. Yani onun uyuşturucu satıcısı, seri katil ya da onun gibi bir şey olduğunu.”

“Daha da kötü.”

“Nasıl bir seri katilden daha kötü olabilir?” Stacey kafasını salladı. “Tabi katliama meyilli bir diktatör değilse.”

Jillian’ın midesi karıştı ve arkadaşının elinden içeceğini kaparak yarısına kadar içti. “Yaklaştın.”

Stacey’nin gözleri büyüdü. “Bu bir tür şaka, değil mi? Elinde kamera olan insanlar dolaptan çıkacaklar şimdi.”

“Sadece geçen yılı düşün. İblisleri. Ülkeler onlarla dolmuştu.”

“Ve?”

“Ve bunların arkasında biri vardı. Hepsinin.” Atlılardan birinin yatağının başına bıraktığı kitap sayesinde tüm nedenleri son birkaç günde öğrenmişti. Atlılar ve onların dünyasını kendi gözleriyle görmeseydi, çok güzel bir fantastik kurgu diyebilirdi.

Uzun bir süre Stacey sessizce oturdu. “Reseph’in bunların arkasındaki kişi olduğunu söylemeyeceğini biliyorum.”

Arkadaşının dudaklarından dökülen soğuk gerçek Jillian’ı ürpertti. Stacey söylediğinde daha gerçek ve daha kötü görünüyordu.

“Aslında tam olarak onu söyleyecektim. Kardeşleri ortaya çıktı ve her şeyi hatırladı. Kulağa deli saçması gibi geldiğini biliyorum ama... O Mahşerin Dört Atlısından biriymiş.”

Eve ölüm sessizliği çöktü. Jillian, Stacey’nin nefes almadığından emindi. Ardından o kadar hızlı kalktı ki koltuğu devrildi.

“Kes şunu. Eğer bu bir şakaysa, hiç komik değil. Eğer şaka değilse, o pisliği sana bulaştığı için öldüreceğim. Nasıl yani? Gerçekten mi? Onun İncil’de geçen bir efsane olduğuna inanmanı nasıl sağladı?” Derin bir nefes aldı ve Jillian’ın elini tuttu. “Tanrım, seni uyuşturucuya mı alıştırdı?”

Jillian geri çekildi. “Hayır, bunun delice geldiğini biliyorum. Ama kendi gözlerimle gördüm. Hatırladı ve çıldırdı. Mührü kırılmış ve kötü birine dönüşmüş. Sanırım kardeşlerinden biri onu öldürmüş ve bir melek onu cehennemden kurtarıp hafızasını silmiş ve buraya göndermiş. Böylece onu iyileştirip sağlığına kavuşturmam için benim bulmamı sağlamış.” Stacey sakince koltuğu düzeltti ve yeniden oturdu. “Tatlım, sanırım bir hastaneye gitmeliyiz.”

Evet, işler iyi gitmiyordu. “Hastaneye ihtiyacım yok. Bana inanmalısın.”

Gözlerini kapatan Stacey gözkapaklarını sıvazladı. Birden çok yorgun göründü. “Tamam, diyelim ki sana inandım.” Gözlerini açıp endişeyle Jillian’a baktı. “Reseph şu anda nerede?”

“Muhtemelen Yunanistan’da. Reseph’in kardeşi Limos beni oraya götürdü.”

“Sen Yunanistan’a mı gittin?” Stacey’nin sesinden şüphe damlıyordu.

Jillian kafasını salladı. “Saniyeler içinde istedikleri yerde olmalarını sağlayan bir kapıdan geçerek seyahat ettik. Limos ve Reseph’in kardeşi olan Ares’in evine gittik. Reseph çok kötüydü. Yaptıklarının anıları ona işkence ediyordu.”

“Milyonların ölümünden sorumlu olduğunu düşününce buna sevindim.” Stacey öksürdü. “Biliyorsun işte, eğer doğruysa.”

“Doğru. Ama bunları yapan o değildi. Onun şeytani yanındı. Salgın adında bir iblis.”

“Tabiiiii.” Stacey, Jillian’ın deli ceketini için ölçüsünü almış gibi inceledi. “Belki de bir süre benimle kalmalısın. Hayvanlara bakacak birini buluruz ve sen de biraz dinlenirsin.”

“Dinlenmeye ihtiyacım yok.”

“Tamam, peki ya Reseph geri dönerse?”

Görünüşe göre Stacey Reseph’i bir tehdit olarak görüyordu. Çünkü onun beynini yıkadığını, onu delirttiğini ya da uyuşturucu bağımlısı yaptığına inanıyordu.

“Bilmiyorum.” Ve asıl problem de buydu. Olan bitenler hakkında ne düşündüğünü bilmiyordu. Tek bildiği Reseph’i sevdiğiydi ve bu Salgın’ın yaptıklarıyla başa çıkmasını zorlaştırıyordu.

“Yani onun alt benliğinin yaptığı her şeyi affedebileceğini mi söylüyorsun? Birlikte olduğun hiçbir adamın tahmin ettiğin kişi çıkmadığını biliyorsun. Pekâlâ, eğer bu bir yarışma olsaydı, Reseph bu yarışmadan üç altın madalyayla çıkardı.” Stacey, Jillian’a aynı bakışı attı, tabi bu söylediklerin doğruysa.

Kapı çaldığında ikisi de sıçradı. Stacey el alışkanlığıyla silahına uzandı ve orada olmadığını fark edince lanet okudu.

“Sivil kıyafetler,” diye mırıldandı. “Bırak, kapıya ben bakayım.”

“Aptallaşma. Ben iyiyim.” Kapıyı açtı ve içinden küfretti.

“Sizi tekrar görmek güzel,” dedi Aegis ajanı Lance. Jillian’ın omzu üzerinden geriye baktı ve resmi bir selam verdi. “Memur Markham.”

“Kimsiniz?” diye sordu Stacey, Jillian’ın yanına gelirken. “Adımı nereden biliyorsunuz?”

“Tahmin edebileceğinizden daha fazla şey biliyoruz.” Lance’in yarım gülüşü cevabı kadar sinir bozucuydu.

“Lance ve Juan Aegis için çalışıyor.” Gözlerini bir saniye bile Lance’ten ayırmadı. “Bir iblis avlama kuruluşu.”

Stacey adamı ve kamyonunu inceledi. Savunma pozisyonuna geçmişti. “Yerel cinayetler için mi geldiğiniz? İFME’den bir ekip inceleme için buraya daha önce geldi.”

Oh, evet, Jillian İFME’deki adamların da Atlılarla ilişki halinde olduğundan söz etmeyi unutmuştu. Hatta bir tanesi onlardan biriyle evliydi. Bu Stacey’in şüphe tabutunun son çivisi olurdu.

“Bunun için burada değiliz. Jillian’ın son zamanlarda Reseph’i görüp görmediğini sormaya gelmiştik.”

Jillian bu adamlardan aldığı elektriği hiç sevmemişti. “Size bilmeniz gereken her şeyi söyledim.”

“O halde arazinize yerleşip onun için beklememizi önemsemezsiniz,” derken Juan aslında soru sormuyordu.

“Aslında önemserim.”

Stacey öne geçerken Jillian'ı kenara çekti. "Bu neyle ilgili? Eğer Jillian tehlikedeysen..."

"Hepimiz tehlikedeyiz. O Atlı ve kardeşlerinin serbest olarak dolaştığı her gün dünyamız tehlike altında." Jillian'a baktı. "Belki de hastalık ve katliamlarla ilgili olan gazete başlıklarını hatırlamıyorsunuz. Belki de yoktan var olan şeytani varlıkların tüm kıtaları ele geçirdiğini unuttunuz." Dudakları sırtımayla gerildi. "Belki de iblislerin size saldırdığını hatırlamıyorsunuz Bayan Cardiff? Mahşerin Atlılarından birini saklamak ufak bir suç değil. İnsanlığa karşı bir suç ve cellâdın ilmeği için size bir bilet kazandırabilir. Bunu unutmayın. Onu tekrar görürseniz bizi aramanızı istiyorum."

Lance ve Juan kamyonlarına geri dönerken, Jillian'ı öfkeden kudurur halde bıraktılar. Saldırıyı nasıl öğrenmişlerdi? Muhtemelen hastane kayıtlarına ulaşmak çok zor değildi, ancak bu geçmişini araştırdıkları anlamına geliyordu. Onu tehdit etmeye nasıl cüret ederlerdi?

"Tam bir pislik," diye mırıldanarak kapıyı çarptı. Hayalet görmüş gibi görünen Stacey'e döndü. "Stacey?"

Stacey şaşkın bakışlarla gözlerini kırıştırdı. "Tanrım. Tüm bunlar gerçekmiş." Kurumuş dudaklarını yaladı. "Sana inanmamıştım, ancak iblis uzmanları da seninle aynı uyuşturucuyu içmemişse... Tanrım... Sen Mahşerin lanet olası Dört atlısından biriyle yatıyordun."

"Imm... evet."

Ardından hayatında bayılmamış olan Stacey yere yığıldı.

Otuz Üç

Limos sırtıtmasını durduramıyordu. Plaj partisinin geri kalanı boyunca ve temizlik sırasında güldü ve artık herkesin gitmesine, Arik’le evde yalnız kalmasına rağmen hâlâ sırtıyordu.

“Sonunda babanı bulmana sevindim. Ama hâlâ Reaver’ın baban olduğuna inanamıyorum.”

“Bence o da şokta.” Yatak odası ile balkon arasındaki cam kapıyı açarak ılık akşam meltemine çıktı. “Logan’ın torunu olduğunu anlayınca bebeğe nasıl baktığını gördün mü?”

Arik onu takip ederek arkasından yaklaştı ve korkuluklara yaslayarak sarıldı. Birlikte okyanusu izlediler. “Evet. Gözlerini ayıramadı.” Limos’un ensesini öptü ve zevk dolu bir titreşim derisini dolaştı. Bunu yapmasını çok seviyordu. “Onun dede olduğunu düşünmek çok garip. Otuzlu yaşlarının başında görünüyor. En fazla otuz beş. O kadar kadim olduğuna inanmak zor. Dinozorlar kadar kadim. Tekerleğin icadından öncesine uzanıyor.”

“Komik, Arik. Çok komik.” Omzuna vurmak için kollarında döndü. “Toprak kadar yaşlı olabiliriz, ama bu sadece senden daha mantıklı olduğumuz anlamına gelir.”

Arik güldü ve onun her gülüşünde olduğu gibi Limos yelkenleri indirdi. “Sen ne dersen yaşlı hanım.”

“Oh, bu akşam kanepede uyuyacaksın.”

“Öyle mi?”

“Evet.” Bunun tamamen boş bir tehdit olduğunu biliyordu. Kolunun altından sıyrılıp yatak odasına girerken bile hâlâ gülüyordu.

Limos onu kesinlikle yatağa alacaktı. Özellikle tüm akşam boyunca yakaladığı her fırsatta kulağına sokularak erotik şeyler fısıldadığı için buna karşı koyamayacaktı. Yalnız kaldıklarında ona ne yapacağından, nasıl yapacağından, bedeninin hangi kısmına yapacağından bahsetmişti. Hepsini de ince ayrıntılarıyla anlatmıştı. Parti bittiğinde çok yorulmuştu, o yüzden Arik’i arkasından sürükleyerek eve koşmak dışında hiçbir şey yapmamıştı.

Decker’dan gelen telefon onun az da olsa sakinleşmesini sağlamıştı. Tavan vantilatörünü açarak bikinisini çıkartmıştı. Oldukça yavaş soyunarak Arik’in uzun süre işkence çekmesini istemişti.

Gözlerinin kararıp tüm bedeninin kasılmasını izlemeyi seviyordu. Bikini altını çıkartırken ufak bir uluma göğsünü

titretti. Saçını gösterişli bir şekilde omzunun üzerinden atarak tekrar banyoya girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

“Sana hiçbir şey olmayacak demiştim,” diye bağırdı içerdiden.

Fermuarın açılma sesini ardından da “Birazdan kesinlikle bir şeyler olacak,” dediğini duydu. Sesi kısık ve çatlaktı. Arik’in kendini okşadığı düşüncesi, bacaklarının arasındaki sıcaklığın artmasına neden oldu.

Tamam, bu kadar uğraşma yeter. Onu kadınlığında istiyordu. Dil ya da penis, hiç önemli değildi.

Tam kapı kolunu çevirecekti ki banyoya neden geldiğini hatırladı. Tuvalete döndü... Nefesi kesildi.

“Arik?” diye bağırdı.

Arik kapıdan içeri daldığında yüzü endişeyle doluydu. “Ne? Ne oldu?”

Titreyen elleriyle tuvaletin arkasındaki beyaz çubuğu aldı. “Biz.” Kafasını kaldırdığında tüm bedeni titriyordu. Mutluktan. “Baba olacaksın. Hamileyim. Sonunda hamileyim!”

Arik kocaman kollarıyla onu kucakladı ve yerden kaldırdı. Ufak kahkahaları kulağında çınlıyordu. Muhteşem bir gün muhteşem bir sondu. Zaten babası gibi sevdiği bir adamın gerçekten de babası olduğunu öğrenmişti ve şimdi kocası olarak sevdiği adam baba olacaktı.

Sonunda istediği her şeye sahip oluyordu. Beş bin yıllık bekleme, sonunda meyvelerini veriyordu.

Reseph Sheoul'daki Steara adasının küçük mezarlık kısmında durdu. Burayı her yıl ziyaret ederdi, ama son ziyaretinin üzerinden çok zaman geçmişti.

Suç ve yas kalbinin etrafını dikenli tel gibi sardı. Kalbinin her atışıyla daha derine gömülüyordu.

Reseph çok zayıftı. Beş bin yıl boyunca acı ve duygusal bağılıklara bağışıklığı olduğunu düşünmüştü. Kadınları bir kol mesafesi uzağında tutmuş ve aile sohbetlerinin asla çok ciddi olmaması için elinden geleni yapmıştı. Kardeşlerinin yalnızlık ve ıstırap içinde debelenmesine izin veremezdi, değil mi? Evet bunu onlar için yaptığını düşünmüştü. Onlara yardım etmek için.

Ama sonra Jillian'ın ahırında oturarak, zavallı bir röntgenci gibi onun hayvanlarla ilgilenmesini izlemişti ve şu ana kadar yaptıklarının aslında kendi duyguları üzerinde çok düşünmemek için olduğunu fark etmişti.

Çünkü eski Reseph ya Jillian'ı çoktan kafasından atmış ya da ahırda belirerek tatlı konuşmalar ve gülümsemelerle tekrar yatağına girmeyi başarmış olurdu. Hayatına değil, ama yatağına.

Tam bir piçti. Yalnız kalmaktan nefret ettiği için hayatını parti ve kadınlarla doldurmuştu. Çok fazla kadınla. Tüm iliş-

kilerinde, Jillian'ın onu kar birikintisi üzerinde bulduğu gibi soğuk ve yalnız olmuştu. Bu onun hayatıydı. Reaver bunu ona nasıl göstereceğini çok iyi biliyordu, değil mi?

Ama Reseph'in şu anda istediği tek şey Jillian'ı kollarına almak ve gözyaşlarını silmekti.

Salgın'ın bu kadar zarar vermesine neden olan iblisleri yok etmek için Sheoul'a gitmesi ve hastalıkla mücadele organizasyonlarını ziyaret ederek bağış yaptığı anlar dışında, son üç gün içinde Jillian'ı üç defa kontrol etmişti. Onun her zamanki gibi güçlü olduğunu görmekten hoşnut olsa da, yüzündeki hüznü görmek hoşuna gitmiyordu. Bu sabah Fang-Doodle onu dışarı kadar takip edip saman balyası üzerinden havladığında Jillian gözyaşlarına boğulmuştu.

“Reseph'i özölüyorsun, değil mi?” dedi kediye. “Ben de. Ama o bir keresinde bir şey gittiğinde, gitmiştir demişti.”

Reseph khoteden çıkıp söylediklerini geri almak istedi, ancak cebinden oyduğu kuşu çıkartıp ikiye böldükten sonra çöpe atmasını felç olmuş bir şekilde izledi.

Nefes almayı bile hak etmeyen bir adamın yüzüğünü saklayan Jillian, Reseph'in hediyesini çöpe atmıştı.

“Sanırım bu, insanları da içeriyor,” dedi Jillian kendi kendine.

Reseph'i unutmuştu. Acısı altında tüm bedeninin patlamak üzere olduğunu hissetti.

Bunu nasıl söylemişti? *Çünkü bu kurala göre yaşıyordun aptal.*

Tüm bunları başlatan olayı bulmak için hayatını tekrar gözden geçirmesi birkaç saatini aldı. Çok fazla olay olduğunu söylemek yalan olmazdı, ama özellikle bir tanesi kendini öne çıkartıyordu ve utançtan yerin dibine girmek istemesine neden oldu.

Ayaklarının altındaki küçük mezarı aslında ölmemesi gereken ve biraz daha dikkatli olsaydı cehennemde sonsuz işkenceye maruz kalmayacak olan bir insanı barındırıyordu.

Dizlerinin üzerine çökerek kafasını öne eğdi. “Üzgünüm Ariya. Senin için orada değildim. Senin için savaşmam gereken şekilde savaşmadığım için üzgünüm. Sana yaptıklarımı telafi edemem, ama başkasına yaptıklarımı belki edebilirim. Ve bir daha asla doğum gününü kaçırmayacağım.”

Öne doğru eğildi ve elleriyle yaptığı mezar taşına bir öpücük kondurdu. Huzur dalgası tüm bedenini kapladı ve neredeyse küçük kız kardeşinin onu affettiğine inanacaktı.

Ariya’yı hayal kırıklığına uğratmıştı, ancak bunu Jillian’a yapmayacaktı. En başından beri onun için savaşması gereken şekilde savaşacaktı.

Otuz Dört

Jillian kamyonunu evin yanına çekti ve motoru kapatmadan önce yakınlarda bir varlık olduğunu hissetti. İzleniyor-muş gibi ensesindeki tüyler diken diken oldu. Eğer o Aegis pislilikleri onu izliyorsa, işin sonunu pompalı tüfek namlusunda görecektlerdi.

Lanet okuyarak kamyonundan indi ve bahçeye girdi. Kapıyı açtığı anda tane köknar kokusu burnuna geldi. Oturma odasından ışıklar geliyordu, köşede yanan Noel ağacını görünce aşına olduğu renkli parıldamaların kaynağını anladı. Altında ise üst üste yığılmış düzinelerce hediye vardı.

Boğazı düğümlendi ve midesinde kelebekler uçuştı. Arkasındaki hareketi hissedince kelebekler çıldırdı. “Reseph,” diye fısıldadı.

“Mutlu Noeller,” dedi yumuşakça. “Henüz erken olduğunu biliyorum, ancak konuştuğumuz ağacı almaya fırsatımız olmamıştı.”

“Çünkü hafızanı geri kazandın.” Yavaşça dönerken kendini hazırladı. İşe yaramadı. Onu görmek bile aptal kalbinin göğüs kafesine deli gibi vurmasına neden oldu. Tanrım her zamanki gibi muhteşemdi. Kot pantolon ve siyah Henley tişörtü giymişti. Saçları sarı dalgalar halinde omuzlarına düşüyordu.

“Seni özledim.” Reseph boğazını temizledi. “Kendimi affettirmek istiyorum.”

Ona bağlanmak istememesini mi affettirecekti? Şansı bile yoktu. “Duymak istemiyorum. Gitmeni ve yüzünü on bir buçuk aydan sonra görmek istiyorum.”

“Gitmiyorum.” İfadesi sertleşti. “Söyleyeceklerimi söylemeden gitmeyeceğim.”

“O halde duvara konuş, çünkü ilgilenmiyorum.” Yatak odasına yöneldi. Onu orada yalnız başına bırakma niyetindeydi, ancak iki adım atmamıştı ki Reseph omuzlarından tutup sırtını kapıya yasladı ve dudaklarına yapıştı. Oh, tekrar böyle hissetmek güzeldi. Huzur ve öfkeyle ağlamak isteyecek kadar güzeldi.

“Duvara konuşurum,” dedi dudaklarına. “Pencerelere konuşurum, şömineye. Hatta lanet olası halıya bile konuşurum. Ama eninde sonunda sana ulaşacağım ve sen de dinleyeceksin.”

“Senden nefret ediyorum.” Jillian elleriyle saçından tuttu ve geri öptü. Sertçe.

Alt dudağını dişlerinin arasına altı ve ardından ısırıldığı yeri diliyle iyileştirdi. “Seni seviyorum.” Kelimelerindeki zevk ve acı bedenini kapladı.

“Beni incittin.” Kot pantolonunu hızla açtı ve erkekliğini eline aldı. Sertleşmiş penisi eline değer değimez Reseph inledi. Bu sesi seviyordu. Onu kendisine muhtaç etme hissini seviyordu.

“Jillian... Dur.” Bileğinden tutarak okşamaması için onu zorladı.

“Kahretsin.” Göğsüne vurdu, ancak kiremit bir duvarı oynatmaya çalışmak gibiydi. “Kendini affettirmek istediğini söylemiştin. Ben bunu istiyorum. Beni incittin. Sana âşık olmamı sağladın. Sözler verdin. Sonra bu hayatı sevdin ve benimle olmak istedin. Ardından da her şeyi terk ettin.”

“Biliyorum.” Sesi kum yutmuş gibi çıkıyordu. “Bu yüzden buradayım. Ama önce konuşmalıyız.”

“Konuşmak mı? Seninle mi? Bay Sıradan Seks Sevmeyen Adamla mı?” Tekrar itekledi. Ve sonra tekrar. Sanki onu iteklemek paylaştıkları tüm mutlulukları geri getirecekti. Hareket etmeyince, Jillian taktik değiştirdi ve tişörtünü parçaladı. Elini pantolonuna götürdüğünde Reseph iki elini de tuttu.

Gırtlığından kaba bir ses çıktı. “Jillian, dur artık.” Kafasını kaldırdı ve gözlerindeki arzu parçalarının parıltıları yüzünden neredeyse bayılacaktı. “Şu anda sınırdayım. Burada

Beninle olmak seks iblis yarımı öfkelenendiriyor. Seni istiyorum. Seni duvara yaslamak ve çatı tepemize düşene kadar Beninle sevişmek istiyorum.”

Reseph’in kelimeleri üzerine güçlü bir tahrik dalgası Jillian’ın bedenini ürpertti. “O halde sorun ne?”

“Bu şekilde olmasını istemiyorum. Sen de istemiyorsun.”

“Ne istediğim hakkında hiçbir fikrin yok,” diye bağırdı. Hırslayarak kendi pantolonunu çıkarttı. “Bana karşı savaşmak yerine benim için savaşmanı istiyorum. Sana güvendiğim kadar bana güvenmeni istiyorum. Bağlanmanı istiyorum.” Utanç, Reseph’in yüzünü kapladı, ancak hemen kayboldu. Bunun yerine sevişmelerini alevlendiren yoğun ve tehlikeli arzu geldi.

“Hatalarım oldu. Ama şimdi buradayım.”

“Madalyayı hak ettin.” Cümlesini bitiremeden Reseph onu yakaladı ve duvara yaslayarak havaya kaldırdı. Dudakları istek dolu, neredeyse vahşi bir şekilde dudaklarına kapandı. Parmaklarını altına sokup onu havaya kaldırdıktan sonra ereksiyonunun üzerine indirirken vahşi ve hayvansal bir uluma odayı kapladı.

Sert ve güçlü bir şekilde içine girdi. Ardından da az önce söylediği gibi girip çıkmaya başladı. Kalçaları çekiç gibi ona çarpıyordu. Zevk damarlarını kapladı ve o kadar hızlı orgazma ulaştı ki Jillian’ın başı döndü. Reseph’in üzerine yığıldı.

Sırtı duvara sürtünüp, penisi durmaksızın girmeye devam ederken, dudaklarını dudaklarından ayırmamasını seviyordu.

Hareketleri hızlandı, ancak bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu. Hızla kafasını geriye attı ve sıcak spermleri içine akarken tekrar orgazma ulaştı. Reseph çığlık attı ve ikisi de zevkle kasıldı.

Titremeleri geçip nefesleri normale dönünce, Jillian'ın kasları eridi. Reseph kibarca ayaklarını tekrar yere indirdi.

“Kahretsin,” dedi uzaklaşırken.

Beyni bulanıktı ve hale tam olarak çalışmaya başlamamıştı. Gözlerini kırıştırdı. “Sorun ne?”

Fermuarını çekti ve kanepenin üzerinden aldığı battaniyeyi ona uzattı. “Prezervatif. Seni yine korumayı unuttum. Hamile olup olmadığını bilmek istiyorum.”

Hamile olsaydı ne yapacağını sormak istedi. Ama birden tartışamayacak kadar yorgun hissetti kendini. “Sonuncusundan değilim.” Yunanistan'dan döndüğü günden sonra kanaması başlamıştı ve garip bir şekilde bu onu üzmüştü. Mahşerin Dört Atlısından biri tarafından hamile bırakıldığını düşünmek ne kadar garipti?

Battaniyeye sarınmasını izledi. Noel ağacından gelen ışıklar gözlerinden yansıyor. “İyi misin?” Sesi üzgündü. “Sana çok sert davrandım.”

“Dürüst olmak gerekirse bunun mümkün olduğunu düşünmüyorum.” Havaalanı otoparkındaki o gece birden arala-

rına girince odanın havası ağırlaştı. Kahretsin. Odadaki tehdit havasını hissetmemiş gibi davrandı. “Nerede kalıyorsun? Senin için endişelendim.”

“İsviçre’de eski bir avcı kulübesinde.”

“Çok uzakta.”

Etrafında dönerek, ağacın çevresine sarılmış gümüş süsleri düzeltti. “Dünyanın herhangi bir yerine saniyeler içinde gitmem için bir kapıya adım atmam gerekirken değil.”

“Doğru. Ama kardan nefret ettiğini sanıyordum.” Reseph gülümsedi. “Sevmeyi öğrendim. Sanırım. Bana seni hatırlatıyor.”

Göğsü ağrımaya başladı, çünkü henüz bu “konuşmaya” hazır değildi. Duyguları hâlâ çok hassastı. “Ama sen yalnız olmayı sevmiyorsun.”

Omuzlarını silerken çok da istekli görünmüyordu. “Sen ve ailem yoksa, yanımda kimsenin olmasını istemiyorum.”

“Ailen sana sırt mı çevirdi?” Zihninin geri dönmesiyle kardeşlerinin ona tekrar kucak açmasını ummuştı.

“Başka şansları yok Jillian. Eğer Salgın dönerse, bunu onlara karşı kullanabilir.”

Yine mi bu. Battaniyeye daha sıkı sarındı. “Bu olmayacak.”

“Buna garanti veremeyiz.”

Öfkeyle çılgılık atmak istedi. “Tanrım, Reseph, ben sana inanırken, sen kendine nasıl inanmazsın?”

Reseph ona arkasını döndü ve sesi iyice alçaldı. “Yalnız başıma çok fazla zaman geçirmek zorunda kaldım. Ve görünüşe göre kendimi çok fazla sevmiyormuşum. Artık çevremi neden insanlarla doldurduğumu biliyorum. Boş ve gereksizdim, kimseye bağlanmama izin veremezdim.” Titrek bir nefes aldı. “Bugün Sheoul’a giderek kardeşimin mezarını ziyaret ettim.”

Mezar? Birini kaybetmeyi çok iyi anlıyordu ve ona yaklaştı. Ama bu onu teselli etmek için miydi, kendisini teselli etmek içi mi?”

“Bir kardeşin daha mı vardı? Bir Atlı daha?”

“İnsan.” Ağaçla oynamaya, süs ve ışıklarını düzeltmeye devam etti. “Seks iblisi olan gerçek annem, beni bir insana vererek onun oğlu gibi yetiştirmemi sağladı. Tabii ki, iblis annemden çok daha iyi biriydi diyemem. İnsan annem kendi kendimi beslemem için beni yalnız bırakırdı, bu yüzden on iki yaşıma kadar iyi beslenemediğimi düşünürüm. Az kalsın bir yangında ölecektim, çünkü etrafta beni kurtaracak kimse yoktu. Hâlâ oradan nasıl çıktığımdan emin değilim.” Omuzlarını silkti. “Her neyse, yetişkin biri olana kadar gerçek annemin kim olduğunu bilmiyordum.”

“O zaman Atlı olarak lanetlendin, değil mi?”

“Evet.” Kırmızı bir ampulü mavi olanın yanına yerleştirdi. “İnsan annem lanetlenmeden bir yıl önce bir kız çocuğu doğurdu. Ariya muhteşemdi. Beni gerçekten mutlu eden tek şeydi. Onu gerektiği kadar göremedim... Sürekli içiyor ve kadınlarla takılıyordum. Ve lanetlendikten sonra hepimiz bir tür delilik haline büründük.”

Katliam anlarını okumuştı. Gittikleri her yerde neden oldukları yıkımları da. Salgın olarak lanetlenen Reseph’e insan, hayvan ve ekinlere hastalık bulaştırma gücü bahşedilmişti.

“Kendimi toparlamaya başladığım bir dönemde eve döndüğümde, her zamanki gibi annemin Ariya’yı evde yalnız bıraktığını gördüm. Ona bakmaya çalıştım, ama...” Devam edemeden önce geniş omuzları birkaç defa inip kalktı. “Ama tekrar delirdim. İçtim, seviştim, öldürdüm. Sadece iki gün sürdü, ama eve döndüğümde Ariya gitmişti.”

“Nereye?”

“Onu bir iblis almıştı. Onu Sheoul’a kadar takip ettim ve öldürmeden önceki günlerde acı çekmesini sağladım.”

“Peki ya kardeşin?”

“İblis onu Harrowgate kapısından geçirirken öldü.” Etrafında dönerken çektiği acı ifadesine kazınmıştı. “Sheoul’da öldüğü için, ruhu sonsuza kadar orada kapana kısıldı ve ruhları hissedebilen her iblis ona işkence edebilir.” Korku kuru buz gibi Jillian’ın içini önce yaktı, sonra dondurdu. Eliyle

ağzını kapattı. “Tanrım. Bu...” Buna uygun bir kelime yoktu, o yüzden aramaktan vazgeçti.

“Evet.” Uzun bir nefes aldı. “Sheoul’un en güzel yerine gömdüm onu ve aylarca başından ayrılmadım. Yemedim. İçmedim. Mezarının yanında uyudum. En sonunda Limos beni buldu ve oradan çıkarttı. Ama uzun yıllar boyunca acısını unutmadım. Sanırım ondan sonra, kimseyi tekrar o şekilde sevmek istemedim. Bağlanmadan mutlu olmak daha kolaydı. Ares’in dediği gibi kolay yolu seçmiştim.”

“Ama yeniden bağlandın, değil mi?” Boğazındaki düğümün geçmesi için yutkundu. “Bana bağlandın.”

Acı bir şekilde kahkaha attı. “Ama benim eski halim bağlanır mıydı? Hayır. Seni becerir ve o kadar hızlı giderdim ki, dengeni kaybedip düşerdin.”

Çirkin kelimeleri göğsünde bir delik açtı, ama ayakta kalmaya devam etti. Onu ikna etmeye kararlıydı. “Sana söylemeye çalıştığım işte bu. Sen artık o kişi değilsin. Kıyameti başlatmaya çalışan o şeytani iblis de değilsin.” Hâlâ bu tür bir şeyi söylediğine inanamıyordu.

“Ama senin tanıdığın Reseph de değilim.”

“Gerçek sen osun,” diye ısrar etti Jillian Reseph’in haşın kızartma tavaşı dediği sesiyle. “Kişiliğine şekil verecek bir geçmişin yokken ortaya çıktı.”

“Belki.” Kahve masasında karşısındaki koltuğa oturdu. “Her kim olursam olayım senin için savaşacağım. Hayatım-

da olmanı istiyorum. Eşim olmanı istiyorum ve çocuklarımı doğurmanı istiyorum.”

Gözlerini kırıştırdı. Bayılmak üzereydi. Bir işe kalkıştığında sonuna kadar gidiyordu, değil mi? Suyun soğukluğuna bakmadan atlıyordu.

“Hemen cevap vermek zorunda değilsin. Bekleyebilirim. Belki de en iyisi beklemektir.”

Belki hâlâ eş ve çocuk kısmında takılı kalmıştı, ancak söylediği son cümle kafasını karıştırdı. “Bekle? Sana katılmıyor değilim ama... Beklemek neden en iyisi?”

“Çünkü Salgın’ı uzakta tutup tutamayacağımdan hâlâ emin değilim. Seni korumaya yetecek kadar iyileşebilir miyim, bilmiyorum.”

Kalbi sıkıştı. “O halde birlikte olamayız.”

Resseph oturduğu yerde dikleşti. “Ne demek istiyorsun?”

Tanrım, tüm bunlar nasıl olabilirdi? “Bunları tekrar yaşayamam. Günün birinde Salgın’ı kontrol etme yeteneğine inanmadığın için gitme ihtimalin varken seninle birlikte olamam.”

“O şekilde olmayacak.” Ellerini aldı ve sıkıca tutarken kendine çekti. “Senin için burada olacağım. Arada sırada zamana ihtiyacım olabilir, ama burada olacağım. Sadece bir aile kurmamız biraz zaman alabilir.”

“Ne kadar?”

Uzun bir sessizlik oldu. “Buna cevap veremem. Henüz ben de bilmiyorum.”

“Kesinlikle. Bir gün karşıma çıkıp bunun olmayacağını söylemen için, yıllarca oturup seni bekleyemem.” Ellerini çekip ayağa kalkarken gözleri batmaya başladı ve görüşü bulanıklaştı.

“Hiç kimseyi sevmediğim kadar seni seviyorum ve bu acıyla yaşayamayacağımı biliyorum.”

Gözlerindeki acıya karşı kendini sertleştirdi. Sevdiği adam oradaydı, ama bunu kendi fark edene kadar geri adım atmayacaktı.

“Git Reseph. Seni seviyorum, ancak benim sana güvendiğim gibi kendine güvenene kadar seninle birlikte olamam. İstedğim şeyler için riske girmeyeceğim.” Bunu, birlikte olduğu her adamda yapmıştı ve her ilişkisi kötü bitmişti. Reseph’in onu yıkma gücü diğerlerinden çok daha fazlaydı.

Reseph ona doğru ilerledi, ancak Jillian yana çekilerek kapıyı gösterdi. “Kahretsin Jillian. Pes etmeyeceğim.”

“Bu senin seçimin. Ama benim de pes etmeyeceğimi bilmelisin.”

Kapı kapandığı an Jillian yerdeki battaniye yığının üzerine çöktü. Ağlamayacaktı. Bunları tekrar yaşamayacaktı.

Bunu sürekli kendine söyledi, ancak gözünden akan yaşlara engel olamadı.

Otuz Beş

“Her şey yolunda mı?”

Khote içinden Gethel, Jillian Cardiff’in küçük çiftliğine baktı. “Evet.” Görünmez alanı paylaşan Lucifer’a döndü. “Aegis onlara Atlıları yakalayıp esaret altında tutmaları için gereken aleti verdiğimi sanıyor. Sabah ilk iş olarak planlarına başlıyorlar.”

Siyah gözleri ışıldayan Lucifer gülümsedi. Bir melekken yakışıklıydı. Sheoul’daki en güçlü ikinci düşen melek olarak ise baş döndürücüydü.

“Ve bizim planımız da ondan çok kısa bir süre sonra başlıyor.”

Gethel olabilecekleri düşünerek titredi. Yarın bu saatlerde bir taşla bir sürü kuş indireceklerdi. Lucifer Aegis’e güçlü bir saldırı yapacak ve Atlılara hiç görmedikleri bir ceza verecekti. Reseph, Salgın’la iş birliği yapanlardan intikam aldığında çok büyük bir hata yapmıştı. Lilith’i öldürmek ise kaderini belirleyen ölümcül bir hataydı.

Lucifer Atlıları yok edemezdi, ama devasa büyüklükte bir tuzak hazırlamıştı. “Kafesin onları tutabileceğinden emin misin?”

“Hapisleri binlerce yaratıktan elde edilen cehennem köpeği zehrinden inşaat edildi. Atlıların sadece parmaklıklara dokunması bile onların hareketsiz kalmasına yeter. Ayrıca Sheoul’daki en güçlü büyücüler sürekli tazeleme büyüsü yapıyor, böylece zayıflama ya da etkilerini yitirme olasılıkları da yok.”

“Mükemmel.” Kafeslerini kükreyen alevlerin üzerine asarak bu pislikleri sonsuza kadar kızartacağını da biliyordu. Tutsak edildiklerinde, İncil Mühürleri kırılrsa bile, kaçamayacak ya da Kıyamette iyilerin yanında savaşamayacaklardı. “Benim ödememi de unutma.”

Lucifer kafasını yana eğdi. “Thanatos’un oğluna ne yapmak istiyorsan yapabilirsin.” Parmağını uzatarak Gethel’in kanadının ucuna dokundu ve hem korku hem de zevk ile titremesine neden oldu. “Onun için ne planlıyorsun?”

Çocuk aydınlık ve karanlığın muhteşem bir birleşimiydi. Olağandışı savaş meleği eğilimi ve güçlü iblis yarısı. Çok fazla potansiyele sahipti.

“Onun iblis tarafını ortaya çıkartıp melek suikastçısı olarak yetiştirmeyi düşünüyorum.”

Lucifer gülümsedi. “İyi.”

Pek sayılmazdı. İyi olmak gibi bir niyeti yoktu. Ama Lucifer'ın da yoktu. Atlı ve ailelerine çektireceği acılar kanlarına işleyecek ve tarih boyunca dillerde dolaşacaktı.

Atlılar ona sırtını çevirmenin cezasını ödeyeceklerdi. Ve Gethel acı çekmelerini zevk ile izleyecekti.

Otuz Altı

Jillian için sabah çok erken gelmişti. Reseph gittiğinden beri sabahlardan nefret ediyordu. Yalnız uyanmaktan nefret ediyordu. Yatağın soğuk tarafını hissetmekten, kahvaltı hazırlayacak birilerinin olmamasından nefret ediyordu.

Şişmiş gözlerini zorla açarak yataktan çıktı ve banyoya gitti. Ayna bugün arkadaşı değildi. Çok berbat görünüyordu.

Onu göndererek doğru olanı mı yapmıştı? Şüphe midenin bulanmasına neden oldu. Mantiken, yapması gerekeni yaptığını biliyordu, ama duygusal olarak harabe gibi hissediyordu. Belirsizliklerle dolu bir ilişki yaşayıp mutlu olmak mı, yoksa haklı olduğunu bilerek yalnız ve çaresiz olmak mı daha iyiydi?

Yalnızlık hiçbir zaman onun için bir sorun olmamıştı. Ve hiçbir zaman çaresiz değildi.

Şu ana kadar.

Giyinip ahıra doğru yol alırken Reseph'i düşünmemek için elinden geleni yaptı. Hayvanlar onu gördükleri için mut-

luydu. Tavuklar için bir kova dolusu kırık mısır aldı ve tam kümese vardığı anda tanımadığı kamyon sesleri evinin önünde durdu.

Arka kısımları çadırılı iki askeri kamyonu gördüğünde alarm zilleri çalmaya başladı. Bu tür araçların evinin önünde olasının iyi bir nedeni olamazdı ve ilk içgüdüğü ahıra koşarak geri dönüp pompasını almak oldu.

Araçlardan birinin motoru kapanıp içinden Lance ve Juan indiğinde, bu güdüsünü izlemiş olmayı istedi.

Lance yaklaşırken, Juan araçlardan birinin arkasındaki derin kar birikintisini temizlemeye başladı.

“Sizi yeniden görmek güzel Bayan Cardiff.”

Gülümsedi ancak hissettiği kadar yapmacık göründüğünü biliyordu. “Keşke ben de aynısını söyleyebilseydin. Uzaklaştırma emri mi çıkartmak zorundayım? Beni yalnız bırakacağına benzemiyorsunuz.”

“Endişelenmeyin. Bugünden sonra bizi bir daha görmeyeceksiniz. Sadece Salgın’la iletişime geçmenizi istiyorum.” Lance’in arkasındaki kamyonlardan kar kamuflajları giymiş ve tepeden tırnağa silahlı düzinelerce adam indi.

“Şey, aslında bu biraz zor. Sonuçta Salgın ile hiç tanışmadım.”

Lance’in gülümsemesi acı verici şekilde sabırlıydı. “Neden bahsettiğimi biliyorsunuz.”

“O halde söyleyin.” Kovayı bıraktı ve her yere mısır saçıldı. “Sizin oyunlarınızı oynamıyorum.”

Lance’in ifadesindeki tüm sivillik yok oldu. “Güzel. O halde işimize geri dönebiliriz. Reseph’le iletişime geçin.”

“Neden?”

Eli kalçasındaki bir kına gitti ve bir tür hançerin kalın kabzasını okşadı. “Çünkü onunla konuşmamız gerekiyor.”

“Eğer iş konuşmak istiyorsanız, bana karşı dürüst olmanızı tavsiye ederim.” Ses tonunu iş kadını gibi güçlü tutmaya çalıştı ve sinirlerinin yıpranmışlığının yansımaması için dua etti. “Onunla konuşmak istemiyorsunuz, aksi takdirde Godzilla ile savaşmaya hazır gibi görünen elli adamla dolu kamyonlarınızı getirmezdiniz.”

Yaklaşık on tane adam etrafını çevirdi ve kalbi hızlandı. “Eğer dürüst olmamızı isterseniz, oluruz. Atlı tehlikeli. Hepsi öyle. Onları yakalayıp, etkisiz hale getirme olanağına sahibiz ve senin yardımına ihtiyacımız var.”

“Neden onları etkisiz hale getirmek istiyorsunuz?”

“Salgın neredeyse dünyanın sonunu getiriyordu. Bunun tekrar olmasını ister misin?”

Ne kadar saçma bir soruydu. “Evet, Kıyametleri çok severim!” Tam bir aptal.

“Olmayacağını söylüyorlar. İncil kehanetine kadar Mühürleri kırılmayacakmış.”

Lance soğuk bir bakış attı ve o sırada gülümsüyor olması ortamı daha da soğuttu. “Bazılarımız onların iyilerin tarafında savaşacağına inanmıyor. Ve bizim tarafımızda savaşsalar bile, gerçekleşmesi asırlar sürebilir. O sırada ise bu çocuklar başıboş bir şekilde dolaşarak kargaşaya neden olacak.”

Omuzlarını silkti. “Ben kargaşa görmüyorum.”

“Ne yaptıkları hakkında hiçbir fikrin yok.” Lance hançeri yerinde tutan kayışı açtı, ancak Jillian onun tehdit edici davranışlarını görmezden geldi. “Atlılar Kara Ölüm, Yüzyıl Savaşı gibi olaylardan sorumlu ve...”

“Vay canına, çok yoğunlarmış.” Jillian kollarını göğsünde birleştirdi. “Roma’nın düşüşünden ve İkinci Dünya Savaşı’ndan da sorumlular mıydı? Belki Vesuvius Dağının patlamasında? Katrina Kasırgasından?”

Lance elini uzatarak onu kolundan yakaladı. “Beni iyi dinle seni Atlı hayranı. Senin türünü iyi bilirim. İstismarcı eşini derinlerde bir yerde aslında iyi adam olduğu için savunan o zavallı kadınlar gibisin.” Yakınına çekerek dişlerini gösterdi. “Bize yardım edeceksin. Çünkü erkek arkadaşın gerçekten de iyi biri değil.”

Suratına tükürdü. “Siktir git.”

Lanet okuyan Lance onu itti ve Juan’a işaret etti. “Eşyalarını arayın. Cep telefonu, notları, her şeyi. Atlılara ulaşmanın bir yolu olmalı.”

Kaçmayı düşünmeden önce Juan onu kolundan yakaladı. “Peki ya bir şey bulamazsak?” Lance’in sesinde saf kötülük vardı. “O halde ortaya çıkana kadar kadına işkence ederiz.”

Otuz Yedi

Jillian hayatında birden çok korku dolu an yaşamıştı. İşlerinde açık ara en kötü olanı otoparktaki saldırıydı.

Şu ana kadar.

Nedense bu Aegis adamları onu daha çok korkutuyordu. İblislerde ne beklemesi gerektiğini biliyordu; acı, kan ve ölüm. Ancak Lance ve Juan'daki bilinmezlik onu korkudan hasta ediyor ve insanların iblislerden çok daha korkutucu olduğu gerçeği midesini bulandırıyor.

Kamyonlardan inen adamlar ormanın içlerine karıştılar ve evini didik didik aradıktan sonra Lance Jillian'ı karla kaplı zemine zorla oturttu. Arkasında duran Juan'ın elinde S şekilli bir bıçak vardı. Lance önünde diz çöktüğünde elinde Jillian'ın cep telefonu vardı.

“Evin bilgi hazinesiydi. Limos olarak kayıtlı kişinin aradığım kişi olduğunu düşünüyorum.”

Jillian omuzlarını silkti. “Colorado'nun bu Hiçlik kentinde yaygın bir isimdir.”

“Akıllı. Acaba Salgın acını hissedecek kadar sana önem veriyor mudur?” Lance yumruğunu suratına indirerek geri düşerek Juan’ın ayaklarına kapanmasına neden oldu. Acı örümcek ağı gibi çene ve yanağına yayıldı.

“Dur,” diye tısladı Juan. “O bir insan.”

“Ama iblislerle işbirliği halinde. Bu konuda anlaştığımızı sanıyordum.”

“Son çare olarak.”

“Bununla bir problemin varsa, belki de Kynan, Val ve Regan ile kıytırık organizasyonlarına gitmeliydin.”

“İstediğim şeyin bu olmadığını biliyorsun.” Juan sakince Jillian’ı kaldırdı. Yüzü sızlarken dizlerinin üzerine çöktü ve bir zamanlar pürüzsüz olan kara kan tükürdü. “Ancak Kynan ve Val’in Aegis’in kendini nasıl yönetmesi gerektiğine dair fikirleri doğrudu. Bize güvenen insanlara ihtiyacımız var ve sırf yapabildiğimiz için önümüze gelen herkese sert davranmamalıyız.”

“Yapmamız gerekeni yapıyoruz. Kıyamet “yeni ve nazik” kurallar yüzünden neredeyse kopuyordu. Bunun tekrar olmasına izin veremeyiz.”

Jillian diliyle dişlerinden birini kontrol etti. “Anlamıyorum.” Kelimeleri bozuktu, yarık dudacağının arasından zorla çıkmıştı.

“İş arkadaşlarımızdan bazıları iblis sevici. Kynan onlardan biriyle evli ve Val’in kızı bir vampir. Bu yüzden onları

öldürmek yerine bu ucubelerle can ciğer olmak istediler. Sin isminde bir iblis karşılarına çıktığında, Kynan onu öldürmek yerine yaşamasına izin verdi ve o da Salgın'ın Mührünü kıran hastalığı başlattı." Lance somurttu. "Kynan'ı orada hemen kovmalıydık."

"Bu konuda sana tamamen katılıyorum," dedi Juan.

"Şimdi," dedi Lance ufak çakısını açarken. "Acın Salgın'ın dikkatini çekmemiş gibi görünüyor. Bakalım çığlıkların işe yarayacak mı?"

Geri geri kaçarken korku terlemesine neden oldu. İsteddiği çığlık boğazına takılıp kalmıştı. İleri atılarak montunun yakasından yakaladı ve kendine çekerek çakısını sağ gözünün altına dayadı.

Aniden ormandan gelen bir uluma havayı böldü.

Lance gülümsedi. "Görünüşe göre sevgilin seni kurtarmaya geldi."

Derin bir erkek çığlığı, uluma ve etin parçalanırken çıkarttığı ıslak sesler korosuna katıldı. Soğukla ilgisi olmayan üşüme Jillian'ın omurgasına dolandı. Bu sesleri tanıdı.

"Ruh Parçalayıcılar. Kahretsin..."

İki iblis yeşilliklerin arasından fırlayarak onlara doğru koştu. Sarı dişlerinde salya ve kan damlıyordu. Lance ve Juan küfürler edip iblislere silahlarını fırlatırken, Jillian geri geri kaçarak eve girmeye çalıştı. Ancak panik ve buzlu zemin sürekli kayarak düşmesine neden oldu.

Bahçe çitine yaslanmış kar küreğine uzanırken Lance bileğinden yakaladı. “Orospu! Bak erkek arkadaşın kimleri göndermiş!”

Reseph bu iblisleri göndermemişti, ancak tartışmak işe yaramayacaktı. Lance’e tekme atarak onu düşürdü. Her taraftan Aegis adamları iblislere doğru koşuyordu. Küreği kaparak etrafına salladı. Ruh Parçalayıcılardan biri Juan’ın göğsüne saplayarak anında kalp ve ciğerlerini söktüğünde çılgınlığa engel olamadı.

Lanet ve aşağılamalarla dolu kelimeler Lance’in dudaklarından dökülüyordu. S şekilli bıçağını yaratıklardan birinin sırtına geçirirken bile bağırmayı bırakmamıştı. Jillian küreği sallayarak yaratığın orta kısmına sapladı. İblis çılgın atarak döndü ve yumruğunu ahşap sapa indirerek ikiye böldü. Lance ayaklarının garip açısıyla karların üzerine uçtu. Diğer Gardiyanlar saldırdı ve Ruh Parçalayıcılardan birinin kötü halde yaralı olmasına rağmen, diğeri yavaşlamamıştı bile.

“Fahişeyi eve götürün.”

Gardiyanlardan biri savaştan uzaklaşarak Jillian’a doğru koştu. Kürek sapını beysbol sopası gibi tutarak kendini savunmaya hazırlandı. Ardından, hiçliğin ortasından parçalanmış kot pantolon ve yırtık sarı tişört giyen devasa bir adam çıkıp Gardiyanı kenara fırlattı. Bu da kimdi? Ancak peşinde hem insan hem de iblisler varken soru sorma zamanı değildi. Yardıma ihtiyacı vardı.

Elinden geldiğince hızlı bir şekilde girişe koştu. Buzlu zemin kaymasına neden oldu ancak sürünerek ön kapıya ulaşmayı başardı ve kapıyı arkasından kilitledi. Gardiyanlar oturma odasının altını üstüne getirmişti. Kynan'ın numarasının yazılı olduğu kart acaba neredeydi?

Biri ya da bir şey kapısını yumruklayarak ahşabı çatlattı. Çaresizce karmaşanın içinde kartı aramaya başladı. Kartı bulabilmek için dua ediyordu, çünkü bulamazsa yakın zamanda ölmek için dua edeceğine dair bir his vardı içinde.

Reseph, Jillian için savaşmaktan vazgeçmemişti. Aslında bir kadını kazanmak için çabalamak daha önce hiç yapmadığı bir şeydi ve bu ona enerji veriyordu. Jillian'ın istediklerini nasıl elde edeceğini bilmiyordu, çünkü Salgın'ın artık bir sorun olmadığını yüzde yüz emin bir şekilde söyleyebileceğinden emin değildi.

Jillian'ın istediklerini bir şekilde yerine getirmenin bir yolunu bulmalıydı ve ona yardım edebilecek biri varsa o da Ares'ti. Bu konuyu onunla kısa zaman içinde görüşmeliydi. Tabi o zamana kadar Reseph ölmüş olmazsa.

Şu anda, incittiği insanlar için işleri yoluna koymalıydı ve bu insanlar ödemelerini kanla istiyordu.

Than'ın evinin kapısında durdu. Herkesi toplanmaları için buraya davet etmesine rağmen içeri girip girmemek konusunda emin değildi. Önceleri buranın sahibi gibi içeri

girerdi, ama şimdi tamamen bir yabancıymış gibi hissediyordu. Bir istilacı gibi.

Bir düşman.

Cesaretini toplamak için derin bir nefes alarak kapıyı açtı. İçeride Than, Limos ve Ares'in yanında Reaver ile Revenant da vardı.

Reseph'in kardeşleri zırhlıydı. Bu gerçek ise midesine bir yumruk gibi indi.

"Geldiğiniz için teşekkürler."

Kanepede oturan Than ayağa kalktı, ifadesi sertti. "Konu nedir?"

"Yaşayacak bir yer bulduğumu size söylemek istedim." En azından şimdilik. Aslında bir yer kiralamıştı. Kaldığı harabe kulübeye yerleşme kararı almıştı.

Yüzyıllar önce topladıkları altın ganimetini yatırımda kullanan Thanatos sayesinde istedikleri yeri kiralayabilecek kadar parası vardı. Ancak rahatlığa önem vermiyor ve kimsenin yakınında olmak istemiyordu.

"Mesaj bırakabilirdin," dedi Ares. "Bizi neden buraya çağırdın?"

Çünkü sizi özledim. "Arik'in ruhunu geri verebilmek için bir yol bulabiliriz diye ummuştum." Bunu dün gece düşünmüştü... Jillian ve onunla işleri nasıl berbat ettiğini düşünüyor, arada aklına gelmişti.

“Gerçekten mi?” Limos öne çıktı. “Bunu yapabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum.” Reaver’a baktı. Babasına. “Bu mümkün mü?”

Reaver’dan önce Revenant cevap verdi. “Sadece Salgın’ın ölümü ya da rızası bunu yapabilir.” Limos’a pis bir bakış attı. “Görünüşe göre insanın çok şanssız. Yazık.”

“Tam bir pisliksin.”

Bu kelime çok hafif kalmıştı. Reseph yeni Gözetmenlerinden gerçekten nefret ediyordu. “Tamam o halde, geriye yapılacak tek bir şey kalıyor,” dedi Reseph Reaver’a. “Wormwood hâlâ sende mi?”

Yavaşça Reaver kafasını salladı.

“Salgın’ı öldürmek zorundasın.”

Odaya sessizlik çöktü. Birkaç saniye sonra Ne? ve, Sen delirdin mi? Soruları havada uçtu. Ardından ise Revenant’tan Memnuniyetle kelimesi geldi.

Reaver odada ilerledi ve Reseph’in bir adım önünde durdu. “Ne söylediğinin farkında mısın? Onu öldürmek seni de öldürür. Ruhun, İncil Kıyametine kadar yüz hatta binlerce yıl Sheoul-gra’da işkence görür. O zaman bile yeniden doğacağının garantisi yok. Gözetmen Konseyi sen olmadan iyinin kötüyü Son Savaşta yenme ihtimalinin çok düşük olduğunu söyledi.”

“İşleri daha iyi hale getirmeliyim Reaver. Yaptığım zararın bir kısmını telafi etmeliyim.”

“Bu şekilde değil. Arik şu anda ölümsüz. Yakın zamanda ruhuna ihtiyacı yok. Başka bir yol bulmalıyız.”

“Başka yolu olmadığını söylemiştin.”

“Kahretsin, Reseph.” Ares yaklaşırken ifadesi kederliydi. “Başka bir yol var. Salgın’ın dışarı çıkmasına izin verirsin ve...”

“Ve ne? Ona kibarlıkla mı soracaksın? Pek pazarlık edecek bir tip değil. Ve sizin tekrar onunla karşı karşıya kalmanıza izin vermeyeceğim.”

“Arik’in ruhunu ondan işkenceyle seve seve alırım,” dedi Than. Reseph onu suçlayamazdı. Ama Salgın’ın çıkmasına izin vermek sadece kötü olayların başlangıcı olurdu.

“Ya onu geri gönderemezsem?” Revenant kollarını şişkin, deri kaplı göğsünde birleştirdi. “O zaman Salgın katliam yapar ve sevdiğin herkesi öldürür.”

“Hayır, yapmaz.” Ares aşağılayıcı gözlerle Revenant’a baktı, eli kılıcının kabzası üzerindeydi. “Çünkü cehennem köpeği zehri ile onu etkisiz hale getiririz.” Reaver’a baktı. “Salgın artık kırık mührünün gücüne sahip olmadığına göre, cehennem köpeği zehri onu etkiler, değil mi?”

Reaver cevap vermedi ve bu salak Gözetmen kuralları yüzünden cevap veremeyeceği anlamına geliyordu.

“Öyle olsa iyi olur,” dedi Revenant. “Çünkü Reseph onu geri döndürmeyi asla başaramaz.”

Düşen meleğin kelimeleri Reseph’i yaraladı, çünkü Reseph’in tam olarak korktuğu şey de buydu.

“Çirkin kışından gına geldi,” dedi Limos.

Reseph odanın ortasına yürüyerek konuşmayı böldü. “Bunların hiçbirinin anlamı yok. Bu Arik’in kararı. Ona sormalı ve cevabına göre hareket etmeliyiz.”

Tam bir sessizlik oldu, çünkü herkes Arik’in tam olarak ne söyleyeceğini biliyordu.

Salgın’ı öldürün.

“Reseph...” Limos alt dudağını ısırды ve Reseph onun için üzüldü. Kocasını desteklemeliydi, ama bunu yapmak aynı zamanda kardeşinin ölmesi demekti. Tüm seçenekler onun aleyhineydi.

Telefon çaldı ve Limos kahve masası üzerindeki cep telefonunu aldı. “Kahretsin.” Dinlerken rengi soldu ve dakikalar sonra Reseph’e döndü. “Arayan Kynan’dı. Jillian onu aramış. Başı dertte. Aegis. İblisler. Ky ve Arik yola çıktılar.”

Reseph parmaklarını zırh yarasının üzerine götürürken kalbi yerinden çıkmak üzereydi. “Sizden bunu istemeye hakkım yok, ama...”

“Seninleyim,” dedi Ares.

“Evet.” Limos Reseph’in yanına gitti.

Thanatos kafasını salladı. “Gidip kadını kurtaralım.”

Otuz Sekiz

Kapı kırıldığı anda Jillian telefonu kapattı. İblislerden biri kapı girişinden içeri atladı. Dişleri birbirine vuruyor, çürük kokusu midesini bulandırıyor. Yaratığın pençesinden kaçarken çılgılık attı. Aniden yaratık tısladı ve kapıya doğru çekilirken asitli salyasını etrafa sıçrattı. Büyük gözleri şok olmuştu. Kendini eve kapatmadan önce gelen yabancı iblisin olduğu yerde duruyordu.

“İçeride kal,” diye gürlledi adam. Etrafında döndü ve evden dışarı fırlattığı iblisin üzerine atladı.

İçeride kal. Tabi. İyi plan. Kürek sapını eline alarak yatak odasına doğru koşmaya başladı. Ancak iğrenç bir hırlamayı takip eden cam ve ahşap kırılma sesiyle olduğu yerde kaldı. İblis yatağın yanındaki pencereden içeri girdi.

İyi değil. Hiç iyi değil.

Doodle’ın güvenli bir yerlerde saklandığını umarak, yerden kar aracının anahtarlarını aldı ve kapıdan dışarı fırladı. Tüm bunlardan uzaklaşabilirse bir şansı olabilirdi. Bahçe

çitinin üzerinden atlarken az kalsın Lance onu yakalıyordu. Grimsi ve gözsüz bir iblis kar aracının önünde belirerek yolunu kesti. İblisler evin içine akın etti. Viyaklamaları, çiftliğin dört bir yanında savaşılan Gardiyanların bağırış ve çığlıklarına karışıyordu. Ahıra doğru koşmaya başladı, ancak savaş daraldı ve birden elinde silah olarak sadece ahşap sopadan ve anahtarlarla tam ortasında kaldı.

Ardından dünyadaki en güzel sesi duydu.

Ormanın açıklıklarından at nalı seslerini işitti. Reseph'in liderliğinde dört zırhlı sürücü karları havaya kaldırarak ona doğru dörtlü ile ilerledi. Bir anlığına Jillian'ın etrafındaki savaş durdu. Reseph Jillian'ın bakışlarını yakaladı ve artık güvende olduğundan şüphesi yoktu.

“Kahretsin!” Lance'in küfrü savaş alanının ortasındaki büyüğü bozdu. İnsan ve iblisler tekrar faaliyete geçti. Arazi araçlarından biri kaymaya başladı ve Aegis kamyonlarından birine vurarak durmadan önce Ruh Parçalayıcılardan birini indirdi.

Lance Reseph'e bıçak fırlattı, ancak Reseph arbaletini çıkartarak bıçağı havada vurdu.

“O benim,” diye kükredi Thanatos ve Reseph ile Lance'in arasına girdi.

Jillian bunun nedenini anlamadı, ancak sarı gözlü Atlının Gardiyana karşı büyük bir nefret beslediği barizdi.

“Wraith çok kızacak!” Ruh Parçalayıcının pençesinden kaçan Kynan bağırdı. “Lance’i akşam yemeğine istemişti.”

Thanatos iki tehlikeli sivri dişini çıkarttı. Sivri diş? Reseph’te de var mıydı? “Kalanlarını paket yaparız.”

Thanatos elinde orakla hızla yanından geçerken Jillian yere yattı. Karların üzerinde yuvarlanırken, Thanatos’un parlak orağını savurduğunu ve Lance’in kafasını omuzlarından ayırdığını gördü.

Başka bir Ruh Parçalayıcı ormandan fırladı ve çığlık atmaya bile fırsatı olmadan üzerine çıktı. Kalbi deli gibi atarken küreğin sapını ileri savurdu ve yaratığın kaburgalarının arasına soktu. Ahşap derinlere girdi. O kadar sert bastırmıştı ki ucu yaratığın sırtından çıktı. Ulurken kocaman dişlerini yüzünün hemen dibinde açıp kapatıyordu. İğrenç nefesinin kokusunu alabiliyordu. Otoparktaki geceye ait görüntüler birden zihninde canlandı.

Çaresizdi. Korkuyordu.

Evet, şu anda da korkuyordu, ancak çaresiz değildi.

Sopayı daha da itekleyerek yaratığın kalbine gömdü. Tekrar ulurken, suratına kötü kokulu sıvılar döküldü.

Midesi kalktı ve çılgınca geriye kaçtı. Kafasının ısırılarak koparılmaması için dikkat ediyordu.

Vücudunun delik olmasına rağmen, iblis üzerine atladı. Pençeli elleri öldürmek için havadaydı. Gözüne bir ok sap-

landı ve iblis sırt üstü düştü. Reseph atından indi ve parlayan zırhlı efsanevi şövalye gibi Jillian'ı yerden kaldırdı.

“İyi misin?”

“Evet...” Reseph etrafında dönüp, hiç yoktan var olan kılıcıyla iki zayıf ve altı bacaklı öldürürken nefesi kesildi ve cümlesi yarım kaldı.

“Arkamda kal!” Reseph onu arkasına çekerek, bedeni ve duvar arasına sıkıştırdı. Ardından zırh, kılıç ve ok bulutuyla saniyeler içinde bir düzineden fazla iblisi öldürdü.

Bundan önce, sadece bir adam görüyordu. Süper seksi, tehlikeli bir adam olduğu kesindi. Ama şu anda hayatında ilk defa bir savaşçıyı iş başında görüyordu. Mahşerin Dört Atlısından biri olan sevdiği adam gerçekten iyi dövüşüyordu.

Kendine güvenen ve düşmanlarının her birine ne zaman, nasıl saldırması gerektiğini bilen güzellik harikası bir savaşçıydı. Aslında tüm Atlılar öyleydi. Büyülenmiş gözlerle izledi. Atlılar, yabancı adam, Kynan ve Arik etrafında savaşırken korktuğu tek şey, birilerinin ahıra girerek hayvanlarına zarar vermesiydi.

Zaman çılgılık, uluma ve kan spiralleri içinde yavaşlamış gibi göründü. Sonunda Reseph önünde diz çöktü, ifadesi endişeli ve ciddiye.

“Her şey bitti. Sorun yok.”

“Ama...” Kaşlarını çatarak etrafına baktı.

İblisin boynunu sert bir şekilde kırarak havayı kemik sesiyle dolduran yabancı dışında açıklıkta hareket eden hiçbir şey yoktu. Ahırın yanında Limos, Ares ve Thanatos kalan Gardiyanların etrafını çevirmiş, kılıçlarını onlara doğrultmuşlardı. Arik ve Kynan hayatta kalan insanların yaralarını sarıyor, iblisleri ise parçalarına ayırıyorlardı.

Yabancı Jillian'a doğru koştu, ancak ona uzandığında Reseph kolundan yakaladı. "Sen de kimsin?"

Adamı evin yanına doğru fırlattı ve adam tekrar saldırıya geçtiğinde Jillian eski panik duygusunu yeniden yaşadı.

Elini iki adamın arasına soktu. Avucu Reseph'in zırhına çarptığında metalik bir ses çıktı. "Reseph, dur!"

"Neden?"

Nefes nefese kalan ve kanaması olan yabancı Jillian'a onu tanıyormuş gibi baktı ve bu Jillian'ın kafasını daha da karıştırdı. "Bilmiyorum," dedi dürüstçe.

"Sen kimsin?"

Dizlerinin üzerine çökerek kafasını önüne eğdi. "İzin veriyor musunuz?" Jilian gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"İzin." Adam tokat atılmasını bekliyormuş gibi geri çekildi. "Konuşmak için."

Şaşkın halde Reseph'e döndü ve Reseph omuz silkmekle yetindi. "Şey... Tamam. Konuşman için izin veriyorum. Kimsin sen?"

“İsmim yok. Siz bana isim vermelisiniz.”

“Ah, kahretsin,” dedi Reseph. “O bir köle.”

“Köle mi?” Kesinlikle köle değildi, ama Reseph şaka yapıyor gibi görünmüyordu. “Sen ciddi misin?”

“Evet. Ve görünüşe göre senin efendisi olduğunu düşünüyor.” Reseph adamı çenesinden yakalayarak yüzünü yukarı kaldırdı, ama adam gözlerini aşağıda tutmaya devam etti. “Neden buradasın? Jillian’ı neden senin efendin olarak görüyorsun?”

Adam Jillian’a yardım etmesi için baktı, konuşmasına izin verdiğini gösteren ufak bir işaret istiyordu ve bu... Çok saçmaydı. “Evet, konuşabilirsin. Tekrar izin almana gerek yok. Her zaman konuşabilirsin.”

Nedense cevabı ona acı vermiş gibi göründü. “Bağım transfer edildi.”

“Kimden?” diye sordu Reseph.

“Harvester.”

Reseph gerildi ve bir adım geri attı. “Sen buna onay verdin mi Jillian?”

“Ben... Bilmiyorum... Sanmıyorum...”

Reseph isimsiz adamın etrafında döndü. “Bu nasıl oldu?”

“İşe kan karışmış olmalı,” dedi adam. Jillian sessizce küfür etti. “Sana zihnimin bir kısmını vermeyi kabul ettiğimde, Harvester... Kalbimin üzerine bir damla kan akıttı.”

“Lanet olsun. Bunu neden yaptı?” İsimsiz adam kafasını eğdi. “Bunu yapmasının tek bir nedeni olabilir. Ölmeyi bekliyor ve ölümü benim sahipliğimi katiline devreder.” Reseph eliyle yüzünü sıvazladı. “Yani seni seçtiği birine devrederek kötü bir kaderden kurtarmaya çalıştı.”

“Evet.”

Jillian’ın midesi etrafındaki kanlı savaş yüzünden zaten hassastı, bu olanlar yüzünden midesi ekşimeye başladı. “Bu doğru değil. Kölelik doğru değil. Bunu yapamam. Seni özgür bırakıyorum.”

“Yapamazsın. Kan bağıyla bağlanmış bir köle bağ olmazsa ölür. Eğer biri seni öldürürse, bağı devredilir. Eğer doğal nedenlerle ya da bir kazada ölürsen, o da kısa bir süre sonra ölür.”

Hâlâ yere bakan isimsiz adama döndü. “Hangi türe aittin?”

“Warg.”

“Warg?” Jillian Reseph’e baktı. “O da ne?”

“İnsanlar onlara kurtadam der,” adama döndü, “Warg, kaç yaşındasın?”

“Bilmiyorum.” Adam, kafasını camdan çıkartarak rüzgârı hissetmeye çalışan bir köpek gibi kafasını kaldırdı. İfadesinde saf zevk vardı ve isteksizce dikkatini Reseph’e çevirdi. “Ellinin altında sanırım.”

“Mükemmel.” Resep Jillian’a gülümsedi. “Kurtadamlar yüzyıllar boyunca yaşarlar. Bu bağ sana onun yaşamını verecek.”

Derin bir nefes aldı. “Ben... Ben ne diyeceğimi bilmiyorum.” Bu gün şok üzerine şok yaşamıştı.

“Lütfen sahibem, bir ismim olabilir mi?”

Üzerinde üstünlük sağlamaktan rahatsız olduğu için dizlerinin üzerine çökerek adamlarla eşit seviyeye geldi. “Harvester sana ne diyordu?”

“Adım Whine’dı.”

Jillian gerildi. Bu insanların sorunu neydi böyle? “Köle olmadan önce bir ismin var mıydı?”

“Bebekken verilmişim.” Yere bakarken kum sarısı saçları ifadesini sakladı. “İsmimi hatırlamıyorum, ama Tracker olduğu söylenmişti.”

Bebekliğinden beri bir köle miydi? Ona sarılmak istedi. Bunun yerine derin ve cesaret verici bir nefes aldı. “O halde ismin bundan sonra Tracker.”

Kynan yanlarına koştu, Tracker’a sinirli bir bakış attıktan sonra Resep ve Jillian’a döndü. “Büyük bir sorunumuz var.” Eliyle savaş alanını gösteren büyük bir hareket etti. “Tüm bunlar ne yüzünden oldu?”

Jillian ayağa kalktı. “Aegis Resep’i yakalamak için geldi, ama iblisler... Bilmiyorum.”

Ares onlara katıldı ve ifadesi o kadar korkutucuydu ki Jilian bir adım geriledi. “Limos bir kapı açmaya çalıştı, ancak başaramadı. Ben de denedim ve sonuç aynı. Than çiftliğinin etrafında görünmez bir bariyer keşfetti.” Göğsünden ufak bir hırlama duyuldu. “Buradan çıkamıyoruz. Kahrolsun Reseph... Bu bir tuzaktı.”

Otuz Dokuz

Reseph'in kulakları şaşkınlıktan çınlamaya başladı. "Tuzak mı? Kim kurmuş olabilir ki?"

Ani bir sarsılma dokuz şiddetinde bir deprem gibi Jillian'ın evinin dibindeki ağaçların devrilmesine neden oldu. Hava akımında oluşan kötü enerji hortumları Reseph'in ensesinde tüyleri kaldırdı. Titreşimin kaynağına yöneldi ve Lucifer'ın yüz metre ileride durduğunu görünce ciğerleri sıkıştı. Düşen meleğin arkasında yerden yüklesen bir iblis ordusu vardı.

"Oh, işte bu hiç iyi değil," dedi Arik.

"Sen hafife alma kralı değil miydin?" Reseph, hâlâ Gardiyanları köşede tutan Than ve Limos'a bağırdı. "Bırakın onları! Fazladan kas gücüne ihtiyacımız olabilir." Lucifer'a karşı çok etkili olabileceklerini sanmıyordu, ancak Reseph bulabilecekleri her yardımı kullanmaları gerekeceği hissine kapılmıştı.

Gardiyanlar etrafa saçılarak, kamyon, ahır ve çevrelerindeki ormanda savunma pozisyonuna geçtiler.

“Reseph?” Jillian kollarına sarıldı. Saçları birbirine dolanmıştı ve kar doluydu. Ten ve kıyafetleri kan lekeleriyle doluydu ve korkmak için bir sürü nedeni olmasına rağmen, tetikte ve sakindi. Farkında olmasa bile bir savaşçıydı. “Neler oluyor?”

“Hadi içeri girelim.” Herkesi Jillian’ın evine toplarken Lucifer’in gürültülü kahkahalarını duymazlıktan geldi.

Tracker, Jillian’ın dibindeydi. Neredeyse Reseph kadar yakınında duruyordu. Farklı bir durumda başka bir erkek olsaydı Reseph çoktan bağırsaklarını çıkartmıştı. Ancak Warg’ın onu korumak için orada olduğu barizdi ve bu sadece iyi bir şey olabilirdi.

“Bu adam da kim?” Ky endişeli gözlerle Tracker’a baktı.

“Jillian’ın kölesi.” Ares ve Than iblislerin ters çevirdiği mobilyaları düzeltirken, Reseph ön pencerelerden birine sokularak Lucifer’ı izlemeye aldı. “Harvester bağını Jillian’a devretmiş.”

Thanatos solgun kaşlarından birini kaldırarak Tracker’a baktı. Tracker ise başı öne eğik Jillian’ın yakınındaki bir köşeye sinmişti. “İlginç.”

“Dışarı çık Atlı.” Lucifer’in karanlık sesi hoparlörden çıkarmış gibi yankılandı. “Gel ve yüzlerce evcil cehennem köpeklerinin bana ne bahsettiğine bir bak.”

Than’ın kükremesi kemik zırhının titremesine neden oldu.

Jillian montu üzerinden kolunu sıvazladı. “Birileri bana ne olduğunu anlatacak mı?”

Siyah saçlarını tepesinde toplamış olan Limos pencerele-
rin birinden dışarı baktı. “Reseph, yeraltında Salgın’a yardım
eden herkesi öldürmekle meşguldü ve anlaşılan bu Lucifer’ı
sinirlendirmiş.”

“Onun evcil meleğini öldürdüğünde Lucifer’ı sinirlendir-
mek için üzerine düşen kısmı yerine getirmiştin,” dedi Ares
ve Limos kızardı.

“Bekle. Lucifer mı?” Jillian’ın sesi şokla sarsılmıştı. “Bil-
diğimiz Lucifer mı? Dışarıdaki adam o mu?”

“Evet. Ama düşündüğün gibi o Satan değil. Lucifer,
Satan’ın emrindeki ikinci kişi. O yüzden “Evrende Kim en
Güçlü” listesinin ilk onunda yer alan bir adamdan bahsed-
yoruz,” dedi Thanatos.

“Oh, Tanrım.” Jillian kendine sarıldı ve Reseph kollarına
alma isteğine karşı koymak zorunda kaldı, bunu onun başına
kendisi getirmişti ve şu anda ondan gelecek başka bir şeyi
isteyeceğinden emin değildi. “Ne istiyor?”

“Bizi yok etmek,” dedi Limos. “Ve bunu yapabilecek
güçte biri varsa, o da Lucifer’dır.”

“Ve bizimle de durmayacak.” Ares adım attıkça deri zırhı
gıcırdıyordu. “Ailelerimizi de yok edecek.”

Reseph gözlerini kapattı. Suçluluk damarlarında dolaşı-
yordu. “Özür dilerim. Tüm bunlar benim hatam.” Gergin bir

sessizlik çöktü ve ardından Jillian'ın ellerinin kendi ellerine dolandığını hissetti. Tanrım, teselli edilmeyi hak etmiyordu.

“Reseph.” Ares'in sesi Reseph'in gözlerini açtırmaya yetecek kadar yüksekti. “Bunların hiçbirisi senin hatan değil. Salgın'ın yaptıkları onun suçu. Sen işleri yoluna sokmaya çalışıyordun. Son günlerde birkaç şeytani varlığı öldürmüş olman, Lucifer'ın eninde sonunda peşimize düşeceği gerçeğini değiştirmiyor.”

Thanatos kafasını salladı. “Geri sayım bir süredir devam ediyordu.”

Limos parmaklarını kılıcının üzerinde gezdirdi. “Sadece onu nasıl yeneceğimize karar vermeliyiz.”

Odanın karşısından gelen Arik'ten sinirli bir ses yükseldi. “Sen dövüşe girmiyorsun Li.”

“Tabi ki geliyorum.”

Arik küfretti. “Ben savaşıyorum, sen burada kal.”

“Hey, dostum.” Ares Arik'in omzuna vurdu. “Korumacı içgüdünün çok fazla olduğunu biliyorum, ancak ben erkek sen kadınsın konuşmasını bitirmen gerekiyor.”

“Gördün mü?” Limos kirpikleriyle kocasına baktı. Komik davranıyorsun.”

“Onlara sen mi söylersin, ben mi söyleyeyim?” Arik'in sesi keskindi.

Reseph alarma geçti. “Bize neyi söyleyeceksin?”

“Kahretsin Arik. Buna gerek yok...”

“Limos hamile. Savaşması imkânsız.”

Haberin anlaşılması birkaç saniye aldı ve herkes anladığında onunla bebek için endişelerin arasından mutluluk yerşerdi. Çünkü burası ikisi için de güvenli bir yer değildi.

“Tamam, pekâlâ,” Than Arik’e katıldı. “Limos savaşmıyor.”

Limos iç çekti. “Çocuklar, merhabaaa. Ben ölümsüzüm. Bir şey olmaz.”

“Ölümsüz olabilirsin, ancak yaralanmalara karşı savunman yok. Regan hamileyken Reaver’ın ölümsüzlerin doğmamış çocukları için söylediklerini hatırla. Onlar doğana kadar ölümsüz olup olmadıkları bilinemez. Senin içindeyken hâlâ savunmasızlar.”

Reseph Ares’i başıyla onayladı. “Dövüşmek yok Li. Bu konuda da tartışmıyoruz.”

Dışarıdaki kalabalık gürültü yapmaya kaldığı yerden devam etti. Reseph tekrar pencereden baktı ve o anda bakmamış olmayı diledi. “Tanrım. Dışarıda binlerce iblis olmalı. Üstelik yaklaşıyorlar.”

Ares’in dilinden çok farklı dillerce yüzlerce lanet çıktı. “Buna karşı koyamayız. Kahretsin. Reaver nerede? Onu neredeyse bir saat önce çağırmıştım.”

“Beklemekten sıkıldım Atlı.” Lucifer’ın sesi Jillian’ın pencerelerinde kalan ufak cam parçalarını salladı. “Sanırım eş ve çocuklarınız için adam göndereceğim. Sonra da korkak kafalarınızı delikten çıkartana kadar her birinin uzuvlarını ellerimle tek tek kopartacağım. Şimdi dışarı çıkarsanız onların hayatlarını bağışlayabilirim.”

“Pislik.” Thanatos kapıya uzandı, Ares kılıcını çıkartmıştı, ancak Reseph önlerine atladı. Geri çekildiler, ama büyük bedenleri aileleri için savaşma arzusuyla yanıyordu.

İlk defa Reseph onların bu arzusunu anladı.

“Ben teslim olacağım,” dedi Reseph. “İstediği benim.”

“Reseph, hayır. Yapamazsın.” Jillian’ın yüzünde korku vardı.

“Pardon.” Tracker saklandığı yerden sürünerek çıktı, konuşmak için bu anı bekliyor gibiydi. Cebinden ufak ve parlak bir kutu çıkarttı. Reseph’in derinliklerindeki Salgın birden hareketlendi. “Bu Reseph için.” Kutuyu uzattı ancak derinlerden gelen bir ses hepsinin yerinde donup kalmasına neden oldu.

“Reseph!” Reaver Tracker’ın yanında cisimlendi. “Onu sakın alma.”

“Neden?”

“Şeytani kötülüğün özünü barındırıyor.” Reaver tüm evi sarsan emir verici bir tonda konuşuyordu. “Sadece dokunman bile Salgın’ı serbest bırakır.”

Kırk

Kristal kutuya bakan Reseph'in boğazı düğümlendi. "Anlamıyorum."

"Bu malador." Tracker kapağı kaldırarak siyah dikenli zincirle bağlanmış obsidyan taşı gösterdi. "Harvester, bu taşın sana Lucifer'i yenmek için gereken gücü vereceğini söyledi." Reaver, Reseph'in omzunu tuttu ve Reseph metalin üzerinden meleğin sıcaklığını hissetti.

"Alma. Hatta almayı düşünme bile. Lucifer bu yüzden Harvester'a işkence etti ve eğer Lucifer bunu istiyorsa saf kötülük kaynağı olduğuna emin olabilirsiniz." Reseph Reaver'ın endişesini anlıyordu. Ancak, bu Lucifer'ı yenmek için tek şansları olabilirdi. Ama Salgın yeniden ortaya çıkarsa... Kahretsin.

"Dışarıya bak Reaver. Lucifer'ı yenemeyiz." Reseph'in derinliklerinde Salgın kahkaha attı. "Yardım almadan olmaz. Salgın'ı kontrol edebilirsem, işe yarayabilir."

“Çok riskli,” dedi Thanatos. “Aşırı riskli.” Kapının önünde volta atarken zırhındaki ruhlar etrafında dönüyordu, öfkesi kontrolden çıkmak üzereydi. Ares de farklı değildi. Elleri kılıcının üzerinde açılıp kapanıyordu.

“Reaver, sen yardım edemez misin?” Soran Arik’ti. “Sen bir meleksin. Meleklerin iblislerle dövüşmesi gerekmiyor mu?”

“Lucifer insanlara saldırıyor olsaydı dediğin doğrudu. Ancak bu iblisler arasında bir mesele. Sivil insanlar olaya dâhil değil. Eşleriniz bir şekilde değiştiği için sayılmıyor. Karışamayız.” Reaver’ın gözleri ışıldadı. “Şey, diğer melekler yapamaz. Ama ben çocuklarımın acı çekmesine izin vermeyeceğim.”

“Peki ya Gözetmen kuralların?” diye sordu Reseph.

“Siktir et. Kuralları daha önce de kırmıştım.”

Reseph odadaki herkese tek tek baktı, en son Jillian’da durdu. Herkese çok fazla acı çektirmiş ve bir parça acıma duygusu bile göstermemişti. Şimdi onlara daha fazla acıdan kurtarabilirdi. Kimse savaştırmazdı ve Reaver hiçbir kuralı kırmak zorunda kalmazdı.

“Yalnız gideceğim.”

Herkesten, hatta şaşırtıcı şekilde Arik’ten bile koro halinde saçmalık ve siktir oradan kelimeleri yükseldi.

Reseph kendi küfrüyle hepsini susturdu. “Salgın’ı kontrol edeceğime dair söz veriyorum. Ama bunun işe yaraması için

Lucifer kontrolün onda olduğuna ve size sırt çevirdiğime inanmalı.”

“Adamlarım Ares’in evinin dışında,” diye bağırdı Lucifer. “Saldırı emri vermeden önce iki dakikanız var.” Sesi yavaşça solarken arkadan kırılan kemikler, dökülen iç organlar ve kafatası tokuşturmalarla ilgili Sheoul dilinde bir şarkı başladı.

Evet, Reseph buna bir son verecekti. Cehennemden gelen bu pisliklerin hiçbirisi Jillian’ın kafatasına el ya da başka uzuvlarını değdiremeyeceklerdi.

Derin bir nefes alan Reseph kutuyu Tracker’dan aldı. Kutu eline değer değmez karanlık ve yapışkan kötülük yumruk gibi bir darbe indirdi. Kafasının ardından midesine inen bir yumruktu. Midesi alt üst oldu ve derinlerinde Salgın’ı tutan kafeste kocaman bir çatlak oluştu.

Evet, evet, evet! Sesler Reseph’in zihninde fısıltı halindeydi, ancak yine de kulakları sağır edecek kadar yüksekti. Tak onu. Dünyayı yöneteceğiz.

“Kapa çeneni,” diye mırıldandı Reseph.

“Reseph?” Jillian’ın tatlı sesi arkasından geldi. Ona döndüğünde boğazı kurumuştı.

“Her şey yolunda.” Şeytanla gerçek anlamda anlaşma yapması gerekse bile bunu yapacaktı. “Sadece, tüm bunlardan sonra benden nefret etmenden korkuyorum.”

“Asla,” dedi, ancak Reseph bundan şüpheliydi.

Reseph kafasını eğerek dudaklarını kulağına yaklaştırdı. “Hayatımın en mutlu günlerini yaşattığın için teşekkür ederim.” Jillian hiçbir şey diyemeden onu öptü. Öpücüğüne yükleyebileceği tüm arzuyu yüklemişti. Ve fikrini değiştirmeden önce ondan uzaklaştı.

Zinciri yumruğu içinde tutarken kafasından geçirdi. Salgın yüzeye çıkarken uludu, özünden zafer fışkırıyordu.

Lucifer’a katıl. Kardeşlerimizi yok et! Öldürene kadar küçük fahişeni becer!

“Hayır!” Reseph dizlerinin üzerine çöktü. Salgın’ın kafesi tamamen terk ederek, üzerine yardım için eğilen elleri koparmasına engel olmaya çalışıyordu. Salgın kuralına göre oynamayacaktı. Reseph başka bir yol bulmalıydı. İşbirliği yapmalıydı. Dışarıdaki iblis ordusuna baktı. “Orduyu kendiniz için istiyoruz. Lucifer’ı yenebilirsek, Satan’ın sağ kolu olabiliriz. İncil Kıyameti başladığında onun yanındaki yerimizi garanti altına alabiliriz.” Evet... Evet bunu sevdim. Lucifer her zaman bir baş belası oldu zaten.

Salgın’la çalışmak tehlikeliydi ve Reseph bunun farkındaydı. Salgın’ın öldürmekten aldığı zevk, uyuşturucu gibi Reseph’i dolduracak ve düşüncelerini bulutlandıracaktı. Ancak başka şansı yoktu. Tek yapabileceği odadakilerin az önce yüksek sesle yaptığı pazarlığa inanmadığını ummaktı.

Ayağa kalkarak kapıya yöneldi. Kimsenin gözlerine bakmamaya çalışıyordu. Özellikle de Jillian’ın gözlerine. Kendini topla... Kendini topla...

Salgın'ın kötücül enerjisini çekip kendini güçle doldurmak için kendine bir dakika verdi. Teninde gücün dolaştığını, kaslarının hareketlendiğini hissetti. Bedeni şeytan piline dönüşüyordu.

İşte bu. Yenilmez olduk.

Kılıcını eline alan Reseph dışarı çıktı ve açıklığı geçti. Ona saldırmayı deneyen ilk on iblis ufacık bir parça şeytanın bir Atlıyı ne kadar güçlendirebileceğini öğrendi. Saldırmayı deneyen on birinci erkek Cruentus iblisi daha önce Salgın için çalışmıştı ve efendisini tanıyarak diz çöküp selam verdi.

Ardından iblis topluluğu, Musa'nın önündeki Kızıl Deniz gibi ikiye ayrıldı.

Reseph, Lucifer'a yaklaşırken Salgın'ın imzası olan kendine güven ve ukalalığı yüzüne yansıttı. "Selam, Lucy."

Beline gelen siyah saçları ve bir motosikletçi gibi derilere bürünmüş olan düşen melek pis bir şekilde sıırttı. Etraflarındaki rüzgâr işkence görüyormuş gibi inledi, ancak tek bir kar tanesi bile Lucifer'a değmedi. Doğa Ana bile şeytani canavara olan mesafesini korumak istiyordu.

"O gevşek dilini kendi ellerimle kopartacağım sık kafalı."

"Canım. Lilith'in dilinin artık küçük pipine hizmet edememesine mi üzülüyorsun?"

Lucifer tısladı. Espri anlayışı hiçbir zaman yerinde olmamıştı zaten. "Acıyı doruklarda yaşayalım." Elini kaldırdı ve askerleri silahlarını çekti.

“Bekle!” Reseph’in sesi rüzgârda taşındı ve Salgın’ın yan-kısı ile güçlendi. “Anlaşma yapmaya hazırız.” Anlaşma mı? Anlaşma yok! Salgın Reseph’in kafatasını yumrukluyordu.

“Sana hizmet edeceğim. Senin şamar oğlanın, küçük fa-hişen... Her ne istersen o olacağım. Kendi rızamla.” Tanrım, kelimeler üzerine neredeyse kusacaktı. Salgın bu adamın ne kadar garip damak tadına sahip olduğunu bilecek kadar Lilith’in yanında kalmıştı. Ancak Reseph ailesinin güvende olması anlamına gelecekse, Lucifer’ın her istediğini sonsuza kadar yerine getirirdi. “Ailemi rahat bırakırsan istediğin her şeyi yaparım.”

Bu bir tuzak, değil mi? Onu kendi evinde öldüreceğiz. Reseph Salgın’ı önemsemedi.

“Anlaşma falan yok. Tüm bunları zaten yapacaksın. Se-nin için önemli olan her şeyi ve herkesi yok ettikten sonrası.”

Büyük bir güç akımıyla Lucifer, Reseph’i boğazından kavradı ve havaya kaldırdı. Reseph kollarının arasında çırpı-nırken bir yumruk savurmayı başardı. Ancak hamlesi iblisin suratını ekşitmedi bile. Lucifer parmaklarını Reseph’in deri-sine gömecek kadar sıkarken, parmakların deldiğini hissetti. Kanın fışkırma sesi kulaklarındaydı. Acı erimiş ve sıcak bir metal halinde omurgasına yayılırken, kaslarının kemiklerin-den soyulduğuna yemin edebilirdi.

Sabırsız öfke Reseph’in damarlarında dolaşmaya başladı ve baskı ciğerlerinin kasılmasına neden oldu. Hava yerine ateş soluyordu. “Bu,” diye uludu Lucifer, “Lilith için.”

Bir köpeğe top atma rahatlığıyla Reseph'in açıklığın karşısına fırlattı. Reseph, Jillian'ın evinin duvarına çarptı. Acı, kırık kemikler ve başarısızlık ile yere yığılmıştı.

Kırk Bir

Reaver, Jillian'ın kanepesinin arkasında bilinçsizce yatan Reseph'e ulaşmak için herkesi geçti. "Reseph? Beni duyabiliyor musun?" Jillian Reseph'in yanında diz çökerken, Reaver iyileştirme gücünü aktarmaya başladı ve saniyeler içinde Atlının kemikleri tekrar kaynadı.

"Ölümsüz kıcıma tekme yedim," diye mırıldandı. Kafasını kaldırdı ve hırladı. "Revenant'ın burada işi ne?"

Reaver kötü iş ortağına baktı. "Bir dakika önce geldi."

"Reaver'ın kurallara uyduğundan emin olmak için geldim. Şu anda hiçbir kuralı çiğneyemeyiz, değil mi?"

Dışarıda savaş şarkısı yeniden başladı. Şarkıyı bastırarak gök gürültüsü şiddetinde ayak sesleri duyuldu. Yaklaşıyordu. Çok yakına çok hızlı geliyordu.

İnsan gözünü kırpma süresinde Reaver Kynan'ın yanına gitti. Bazen bir melek olmak muhteşemdi. "Bütün içgüdülerine karşı gelecek bir şey yapmanı istiyorum."

Ky gözlerini kıstı. "Ne?"

“Bana güveniyor musun?”

“Evet.” Kynan yavaş ve ciddi bir onayla başını eğdi. “Senden daha çok güvendiğim kimse yok.”

Reaver asla söyleyeceğini düşünmediği bir şeyi söylemek için kendini hazırladı. Cenneti en büyük tehlikelere atabilecek bir şey. Tarihe en parlak strateji örneği ya da en hastalıklı hamle olarak geçebilecek bir şey. “Heofon’u Reseph’e ver.”

“Ne?” Kynan o kadar hızlı geri çekildi ki Revenant’a çarptı. “Heofon ona benim sahip olduğum korumayı vermemek. Neden ona vermemi istiyorsun ki?”

“Heofon,” Ares mırıldandı. “Cennetten bir parça değil mi?” Reaver başıyla onayladı. “Birkaç yıl önce düşen bir melek Sheoul ile Cennet arasında kapı açmak için kullanmayı denedi. Bunu yapamadan onu durdurduk ve Heofon koruması için Ky’a verildi. Onunla Reseph Cennet güçlerini kendine çekebilir.”

Reseph bir eliyle Jillian’ın ellini tutarken, diğeriyle boynundaki zincirle oynadı. “Ve bu tılsım sayesinde Sheoul’dan topladığım güçle birleşince, yenilmez olacağım.” Sesi cesaretle gümbürdüyordu. “Salgın da öyle olacak. Bunu göze alamam. Şu anda bile onunla savaşıyorum. Eğer beni alt ederse... Kapı açabilir ve...”

“Ve Cennete iblis ordularını yönlendirebilir,” diye bitirdi Kynan.

Revenant kan bankasındaki bir vampir gibi gülümsedi. “Hayır.” Kafasını sallayan Reseph oturdu ve sırtı duvara değene kadar Jillian’dan uzaklaştı. “Bunun için yeterince güçlü değilim.”

“Evet, öylesin.” Jillian dikkatle ona yaklaştı. “Senin ne kadar güçlü olduğunu gördüm. Bunu başarabileceğini biliyorum.”

Reseph’in gözlerinde çılgın bir ışık vardı. “Yapamam.”

Jillian ellerini tuttu. “Yapabileceğini biliyorum.”

“Reaver.” Thanatos öne çıktı. “Salgın’ın kapı açması durumunda seçeneklerimiz neler? Onu durdurabilir miyiz?”

“Mührü kırıldığı zamanlarda olduğu gibi güçlü olmayacak, ama arkasında bir iblis ordusu olacak.”

“Bu durumda sizin gibi eziklere yardım edecek bir kehanetiniz yoksa boku yediniz demektir.” Revenant’ın gülümsemesi devam ediyordu.

“Çok yardımcı oldun,” dedi Limos.

Reseph Reaver’a döndü. “Peki ya Wormwood?” Herkes sessizleşti... Jillian dışında. “Wormwood ne?”

“Salgın’ı öldürebilecek tek silah.”

“Ama... Bu Reseph’i de öldürmez mi?” Jillian Reseph’e sarıldı. “Hayır. Bunu yapamazsın.”

Reseph başını çevirerek ellerini Jillian’ın saçlarına doladı ve alınları birbirine değecek kadar kendine çekti. Bu ya-

kınlık Reaver”da uzun süredir özlemini çektiği duyguların canlanmasına neden oldu. Nedeninden emin değildi. Uzun zaman önce bekârlığın sultanlık olduğuna karar vermişti.

Ama Reseph’in de kararı o yöndeydi. “Tek şansımız bu olabilir. Tekrar Salgın olarak yaşayamam.”

“Ama öleceksin.”

“Salgın ölecek. Ben sadece yan etki olacağım.”

Kynan gözlerini kaptı ve tekrar açtığında Reaver’ın gözlerine kilitlendi. “Bundan emin misin?”

“Eminim.” Reaver Reseph’e döndü. “Oğlum düşündüğünden daha kuvvetli. Her zaman bunun farkındaydım. Ve kardeşlerinin de bunu bildiğini biliyorum.”

Yavaşça ve çok büyük bir özenle Kynan kolyesini Jillian’a uzattı. Reaver, Revenant’ın gözlerinin nasıl ışıldadığını gözden kaçırmadı. O aşağılık pislğin böyle bir gücü elinde tutabilmek için ruhunu bile verebileceğinden emindi.

“Bu gerçekten Cennetten bir parça, öyle mi?” Jillian’ın sesi fısıltıdan bile kısıktı. Reseph’e döndü. “Bunu yapabilirsin. Artık her şey sana kalmış. Bizi kurtaracaksın. Yapabileceğini biliyorum.”

Yutkundu. “Baskı yoktu, değil mi?”

“Baskı yok.”

Reseph ona sıkıca sarıldı ve öptü. Saygı çerçevesinde Reaver arkasını dönerek onlara baş başa bir dakika tanıdı.

Reaver Gözetmenlik işini ilk aldığıında, Harvester ona Reseph'in geçmişinden bahsetmişti. Uçarı çapkının geçmişini göz önünde bulundurunca, Reaver onun tek bir kişiye âşık olabileceğini hiç düşünmemişti. Ancak görünüşe göre ruh eşini Jillian'da bulmuştu. Birbirlerini iyileştirmişlerdi.

Jillian'ın, şeytani tarafıyla savaşmasına yetecek kadar büyük bir neden olmasını umdu.

Çift ayrılırken tekrar onlara döndü. Reseph kafasını eğdi ve Jillian kolyeyi boynundan geçirdi.

Ardından tüm cehennemin ipleri koptu.

Kırk İki

Reseph zırhının içinde patladı. Sanki teninin üzerinde nükleer bir bomba patlamıştı. Zırhı oturma odasına şarapnel parçaları gibi yayıldı.

Muhteşem.

Tamamen çıplak ve derisi ışıldarken, Reseph ailesine Salgın'ın gözlerinden baktı, bazıları hasar almıştı. Ares kasığına saplanan bir metal parçasını çıkartmaya çalışıyordu. Thanatos'un yanağındaki bir kesikten kan akıyordu. Limos ve Arik, Kynan gibi zarar görmemişti.

Jillian!

Reseph, Salgın'ın çatlak kahkahalarını duymazlıktan gelerek Jillian'ın durduğu yere döndü. Yer kan içerisindeydi ama o iyiydi. Reaver onu arkasına almış olmalıydı. Ancak melek göğsünü tutuyordu, tabak büyüklüğünde bir metal parçası saplanmıştı.

Komik.

Reseph yardım etmek istedi. Üzgün olduğunu söylemek. Ancak Salgın sesine el koymuştu. Kendi eli babana gel işareti yaparken izleyici gibi hissetti ve aniden zırhı duvar, mobilya, bedenlerden ayrılarak tekrar bedeninde birleşti.

Güçlüyüz, diye bağırdı Salgın. Artık dünyaları yönetebiliriz!

Her şey sırasıyla, diye hatırlattı Reseph. Önce Lucifer'ı yenmeliyiz.

Güce aç iblis onaylar şekilde hırladı. Elimizdeki iki tılsım ve Lucifer'ın kanıyla Cennet ve Sheoul arasındaki duvarı yıkabiliriz.

Salgın'ı içinde tutan kafesin kapısı sonuna kadar açılmıştı ve içi boştu. Reseph Lucifer'la olan savaşın bitmesinden sonra, özgürlük savaşının başlayacağından adı gibi emindi. İçlerinden biri o kafese geri dönecekti.

İsteksizce Reseph Salgın'ın başa geçmesine izin Verdi. Salgın'ın saf kötü enerjisi onlara avantaj sağlayacaktı ve alabilecekleri her enerji gramına ihtiyaçları vardı.

Ancak Reseph çok derinlere inmeyi reddetti. Kendini Salgın'ın altına çok gömerse, tekrar çıkamayacağından korkuyordu.

Salgın oturma odasının kapısında durdu. Yavaşça Jillian'a döndü ve Reseph, Salgın'ın çarpık tutkusunu kasıklarında hissetti.

Otopark olayı Reseph'in zihninde canlandı. Jillian'ın çılgınlıkları, korkusu ve Salgın'ın hastalıklı eğlencesi. Ruh Parçalayıcıların onunla işi bittikten sonra yapmayı planladıkları...

"Hayır!" Reseph Jillian'a doğru atıldı, ancak biri onu evin dışına itti ve Salgın'ın kahkahalarla güldüğünü duydu.

İblis ordusunun arasından yollarını açtılar. Yeterince eğilmeyenlerin kışklarını tekmeliyor, hiç eğilmeyenlerin ise kafalarını kopartıyorlardı.

Ordunun arkasındaki alçak tepede duran Lucifer onlar yaklaşırken gülümsedi. "Daha fazlasını mı istiyorsun? Yoksa teslim olmaya mı geldin?"

"Hiç biri." Reseph'in dudaklarından gelen ses dumanlı ve sertti. Güçle doluydu ve Lucifer'ın ifadesi düştü.

"Salgın." Lucifer gözlerini kıstı. "Bu nasıl bir oyun? Etrafındaki gücü hissedebiliyorum."

"Oyun mu?" Salgın ve Reseph'in düşünceleri ile konuşması muhteşem bir uyum içindeydi. Reseph ilk defa salgınla ne kadar iç içe geçtiklerini anladı.

Lucifer tereddüt etmedi. İnsan derisini attı ve kocaman, damarlı bir yaratığın bedenine büründü. Kanatları neredeyse yirmi metre genişliğindeydi ve alnından çıkan boynuzları dünyanın en büyük boğasına benzemesine neden oluyordu. Pençeli ellerinin ışık hızındaki hareketiyle, lav sıcaklığındaki elektrik akımı Reseph'in zırhının içine işledi. Ancak Sal-

gın ile onun arasında bölünmek zorunda kalınış gibi etkisi olmamıştı.

“Seni aptal.” Reseph ve Salgın tekrar senkronize olmuştu. “Arkamızda Cennetin ve Cehennemin gücü var.” Kafasını Lucifer’a doğru kaldırdı. “Artık ölebilirsin.”

Reseph Lucifer’ın üzerine atlayarak iblisin deri kanatlarından birini deldi, kemiklerini kırdı ve derisini parçaladı. Lucifer öfkeyle kükreyerek, pençelerini Reseph’in suratına yönlendirdi ve göğsünü parçaladı. Neredeyse anında iyileşti. Bu harikaydı.

Boynundaki tılsımlar titreşti ve parlamaya başladı. Arkasındaki ormanı aydınlatacak kadar parlaktılar. Lucifer’ın bakışları taşlara yöneldi ve tıslayarak geri çekildi.

“Heofon.” Lucifer’ın sesi titredi ve Salgın neredeyse bu kelime üzerine korku ve kıskançlık duygularına kapılacaktı. “Onu bana geri ver.”

“Sanki anlaşıma yapabiliyormuşuz gibi?”

Reseph’in iblisle dalga geçtiğini anlayan Salgın güldü.

“Ailenin hayatına karşılık Heofon.”

“Daha iyi bir fikrim var.” Salgın kılıcını Lucifer’ın karnına sapladı. “Cennet ve Sheoul arasında bir kapı için senin hayatın.”

Hayır! Reseph çılgılık attı, Salgın’ı durduramamıştı. Tılsımların üzerine kan sıçradı ve ani bir güç dalgası Reseph’in

bedenine doldu. Sınırsız gücü damarlarında hissediyordu. Uyuşturucu gibiydi... Reseph'in zevk köşelerinden her birini okşayan orgazm benzeri bir uyuşturucu. Sadece okşamakla kalmamış, onları emmiş ve çıkanları yutmuştu.

Ah... Çok... Güzel.

Salgın ayağa kalkarak tüm kontrolü ele aldı. Reseph sisin içinden, kılıcının Lucifer'ın bedeninden ayrışışını izledi. Düşen melek sadece darbelerden ölmeyecekti. Aslında Salgın'ın yapacağın hiçbir şey Lucifer'ı öldüremezdi.

Ama Salgın bunu yapmak zorunda değildi.

Etraflarını saran hava bükülerek kocaman bir balon oluşturdu ve hepsinin sirk aynalarındaki yansımalar gibi görünmelerine neden oldu. Vızıldayan bir rüzgâr başladı, etraflarında bir hortum gibi döndü. Birden yukarı sıçrayarak gökyüzünü deldi ve yıldızlara ulaştı. Ayaklarının altındaki zemin kayboldu ve cehenneme açılan kara bir deliğin üzerinde süzölmeye başladılar.

Kapı. Kahretsin, kapı!

Hortum bedenini parçalara ayırıp karanlığın içine çekerken Lucifer'ın çığlıkları karanlığı doldurdu. Kanı her defasında daha yükseklerle sıçrarken, kırmızı çizgiler şeffaf anaforun rengini bozdu.

Lucifer'ın son parçası olan kafatasından bir parça rüzgârın içinde kayboldu. Kapının tamamen açılması an meselesiydi ve cehennemden gelecek sürüler cennete akın edeceklerdi.

“Dur!” Reseph Salgın’a tutundu, zihnine vuruyordu, ama bu tıpkı bir kâbustan uyanmaya benziyordu. Salgın tüm yıl boyunca vahşet yaparken tekrar çaresiz kalmaya benziyordu. Bunları tekrar yaşayamazdı. Salgın’ın kontrolde olduğu o yıldan farklı olarak, Reseph o zamanlarda yüzeye bu kadar yakın değildi. Aynı zamanda Reseph savaşmak için bu kadar şeye sahip olduğuna da inanmıyordu.

Artık inanıyordu. Kardeşleri, aileleri, doğmuş bir yeğeni vardı. Bir diğeri ise yoldaydı. Bir baba. Bir eş. Jillian onu kabul ederse çok fazla şeye sahip olacaktı. Bu kişilerin hiçbirini kaybedemezdi.

Sadece Salgın’ı... Biraz... Zorlayabilse...

“Reseph!”

Jillian?

Aşırı yavaş hareketle Reseph Jillian’a döndü. Jillian anaforun dışında duruyordu. Saçları uçuşuyordu ve gözleri korkuyla açılmıştı. Yine de güçlüydü. Kesin ölümle karşı karşıya olan bir savaşçıydı.

Salgın güldü. “Seni öldüreceğiz orospu insancık.”

Kapa çeneni!

Salgın dinlemedi. “Çılgınlıkların, Cennete yürüyen iblislerin savaş şarkısı olacak.”

Jillian elini kaldırdı. “Beni al o zaman. Başladığın işi bitir.”

Jillian, hayır!

Salgın'ın elini uzatarak Jillian'ı anaforun içine çekmesini dehşetle izledi.

Jillian bunu yapmaya hazır olduğunu düşünmüştü. Reseph'in Salgın'la dövüşmesine yardım etme umuduyla en çok korktuğu şeyle yüzleşmek. Soğuk sırtışı omurgasının donmasına neden olduğunda, boyundan büyük işlere kalkıştığını anladı.

"Reseph," diye bağırdı. "Orada olduğunu biliyorum."

"Oh, evet burada." Salgın parmaklarını saçma dolayarak başını geriye çekti ve neredeyse boynunu kıracaktı. "Ve sana yaptıklarımı önemsemiyor." Reaver, Salgın'ın ona yalan söyleyebileceği konusunda onu uyarmıştı. İncitmek için her yolu deneyecekti. Görünüşe göre melek haklıydı. Ama bu uyarılara ihtiyacı yoktu, Reseph'i tanıyordu.

"Savaş, Reseph..."

Salgın kafasını yana çekerek boynunu açığa çıkarttı ve tişörtünü parçaladığında da göğüsleri ortaya çıktı.

"Biraz eğleneceğiz Jillian."

"Reseph!"

Salgın güçlü bir kükremeyle sarsıldı ve gözlerindeki şeytani parıltı söndü. Reseph. Bu Reseph'ti!

"Bebeğim. Dışarı çık. Dışarı... Çık." Jillian'ı itekledi, ancak bacağını bacağına dolamıştı ve tüm gücüyle koluna

sarılmıştı. Garip bir şekilde parmaklarını uzattı ve Limos'un anlattığı şekilde zırh yarasına dokundu.

Sam'in ayağını yere vurmasından daha az bir zamanda Reseph'in zırhı kayboldu ve kafası karışık bir halde aşağıya baktı. Şu anda Reseph ve Salgın'ın bir karışımı gibi görünüyordu. Sanki eşit miktarda gücü paylaşıyorlardı. Jillian bu fırsatı değerlendirdi, pantolonunun beline sıkıştırdığı Wormwood'u çıkarttı ve Reseph'in kalbini hedef aldı.

Reseph'in kardeşlerine, zorunda kalırsa Salgın'ı yok edeceğine yemin etmişti, ama kahretsin ki durumun buna kadar gelmeyeceğini düşünüyordu. Reseph'in yarattığı kendi başına yenebileceğine inanmıştı.

"Orospu!" Salgın tısladı. Öne eğilirken soğuk nefesi yanaklarına battı. "Senin derini yüzeceğim..." Sıkışmış gibi kafası yana döndü.

Reseph araya girerek ellerini Jillian'a doladı. "Yap hadi. Lütfen." Jillian kasıldı, ama baskı yaparken ona karşı koyacak güce sahip değildi ve hançerin ucu derisine girdi.

Reseph'in ifadesi değişti. Gözlerinde parlak kötülük ve her zaman Reseph'in gözlerinde olan zekâ parıltıları sürekli yer değiştiriyordu. İç savaş şiddetlendi ve Jillian bedenine yapışmış olsa da, bir şekilde o da savaşa dâhil olmuştu. Hançer üzerindeki elleri bazen gevşiyor, bazen de daha sıkı kavriyordu.

“Arik’in ruhu,” diye bağırdı Reseph. “Arik’in ruhunu serbest bırakırsan, hançeri çıkartırım.”

Salgın reddetmiş olmalıydı. Ellerindeki hançer biraz daha ilerledi ve Reseph’in etini kesti.

“Hayır!” Jillian Wormwood’u bırakmaya çalıştı, ama Reseph sabit tutuyordu. Ter solgun tenini ıslatmıştı ve dişleri birbirine girmişti.

“Salgın siktir git.” Reseph Jillian’a gülümsedi, ancak daha çok yüzünü buruşturmuş gibiydi. “Bir santim daha girerse, ikimiz de biteriz. Bunu yapacağımı biliyorsun. Arik’in ruhunu serbest bırak.”

Reseph’in bedeni gevşedi, ama sadece bir saniyeliğine. İkinci saniyede Jillian anaforun dışına fırladı. Etraflarında oluşan kırk metrelik dairesel buzun üzerine sert bir iniş yaptı. İblis ordusu kaybolalı uzun zaman olmuş, ürkütücü anafor ortaya çıktığında hepsini içine çekmişti. Bunun yerine Thanatos, Limos, Ares, Arik, Kynan, Tracker ve iki Gözetmen yakında duruyordu.

Ona doğru koştular, ancak Jillian’ın dikkati hâlâ girdabın içinde olan Reseph’teydi. Bir şeyler yolunda değildi... Ya da yolunda mıydı?

Acı çekiyormuş gibi suratı buruştu, kafasını tutup saçlarını yoluyordu. Göğsündeki hançeri zaferle çıkarttıktan sonra Wormwood’u gökyüzüne doğru fırlattı. Milyonlarca karga

ötüşü gibi soğuk inlemeler zeminin derinliklerinden yükseldi.

Revenant güldü. “Satan’ın orduları geliyor. Kapı açıldı!”

“Reseph!” diye bağırdı.

Reseph kendini hortumun duvarına doğru fırlattı. Sesler yükseldikçe, tekrar ve tekrar fırlattı.

“Lütfen! Bunu yapabilirsin.” Jillian’ın sesi artık fısıltıya dönmüştü, çünkü umutsuzluğun pençesindeydi.

Reseph kafasını geriye atarak uludu. Anafor titredi. Başka bir uluma ve meydana gelen titreme anaforum birkaç metre hareket etmesine neden oldu. Ufak bölümleri parçalanmaya başladı ve titreme daha şiddetli hale geldi.

Jillian ayağa kalktı. “Reseph?”

Kendini dışarı atarak hemen önüne düştü, bedeni morluklar içindeydi ve kanla kaplanmıştı. İnleyerek kafasını kaldırdı ve ona baktı.

Salgın’ın gözleriyle.

Korkusunu yutan Jillian yüzünü ellerinin arasına aldı. “Seni seviyorum. Bana dön.” Düşünmeden onu öptü.

Titreyerek geri çekilmeye çalıştı, ancak Jillian bırakmadı. Dudaklarını dudaklarının üzerinde tutarak onu sertçe öptü, sevdiği Atlıyı geri getirme çabalarının sonuncusu olarak baş döndürücü şekilde öptü.

Çok güzel bir an için o da öptü. Dudakları nazik, dili yumuşaktı. Sevinçle içi ısındı, umutlandı. Reseph kazanıyordu...

Birden dudaklarında acı hissetti. Onu ısırılmıştı. Kanın tadını aldığıında tüm dünyası yıkıldı.

“Jillian.’ Reseph’in sesinde acı vardı. Geri çekilirken boğazından hırıltılar çıkıyordu. “Sen. Asla. Kazanamayacaksın!”

Elini kaldırarak boynundaki iki zinciri yakaladı ve bağı kopartacak şekilde elini çekti.

Kocaman bir hava balonunun içine hapsedilmiş gibi, her şey birden durdu ve sessizleşti. Hortum hiç var olmamış gibi kayboldu, kapı kapandı ve Reseph buzun üzerine yığıldı.

“Reseph?” Saçlarını yüzünden çekti. Gözlerini açmasını bekliyordu. “İyi misin? Konuş benimle.”

Hareket etmeyince kulağını göğsüne yasladı. Ya Wormwood işe yaradıysa? Lütfen ölme... Lütfen ölme...

Kalp atışını duydu. Hayattaydı, ama neden hareket etmiyordu? “Reseph!” Omuzlarından sarstığında gözleri açıldı.

Yorgun bir gülümseme dudaklarında belirdi. “Selam tatlım.”

Kollarına atladı. Bedenini bedeniyle kaplayarak orada kaldı. “Lütfen her şeyin bittiğini söyle. Lütfen.”

Reseph kollarını ona doladı. “Bitti. Şeytanı yendim. Zihinsel bilek güreşi gibiydi, ama başardım.”

“Emin misin?” Thanatos birkaç adım uzaklarında durdu. Kötü taşa ait zincir elinde sallanıyordu. “Salgın kapatıldı mı?”

“Evet. Kafesi tamir ettim.”

Jillian’ın nefesi kesildi. “Kafes mi?”

“Uzun hikâye.” Reseph Jillian’a baktı. Bakışları o kadar şefkatliydi ki, Reseph’in gözleri doldu. “Sendin, Jillian. Açıkçası onu yenecek güce sahip olduğumdan emin değilim, ama onun sana zarar vermesine izin veremezdim. Ve yaptıklarının benim peşimden gelip sürekli kafesi çatlatmasına da izin veremezdim.”

Garip kafesleri düşünmeden kafasını boynuna gömdü. Önemli olan Reseph’in kazanmış olmasıydı. “Yapabileceğini biliyordum. Hiçbir zaman şüphe etmedim.”

“Arik, ruhunu geri kazandın.” Reseph avucuyla Jillian’ın sırtını sıvazladı. “Olanları telafi etmez ama...”

“Hey.” Arik Reseph’in sözünü kesti. “Bence yeniden başlamamızın zamanı geldi.”

“Katılıyorum,” diye mırıldandı Jillian. “Yeni bir başlangıca hazırım.” Kafasını kaldırarak kan lekeli tenine ve yırtılmış tişörtüne baktı. “Bir de duş istiyorum.”

Reseph sırtıttı. “Ben varım.”

“Tanrım.” Ares iç çekti. “Cennet ve Sheoul arasında savaş başlatmana ramak kalmıştı ve şimdiden çapkınlık mı yapıyorsun?”

“Savaşı başlatmak üzere olan ben değildim. Salgın’dı.”

Jillian kollarını sıktı. Uzun zamandır hissetmediği rahatlık ve huzurun tadını çıkartıyordu. Salgın’ın her kötü olaydaki asıl neden olduğunu tam olarak içine şimdi sindirebilmişti. Evet, olaylar yüzünden her zaman vicdan azabı çekecekti, ancak bugün kazandığı zafer büyük yaralarının iyileşmesine atılan büyük bir adımdı.

“Ve,” diye devam etti Reseph, “Beni tanımıyor musun? Merhabaaa... Çıplağın ve üzerimde muhteşem güzellikte bir kadın yatıyor. Taştan yapılmadım, biliyorsun.” Her yandan ulumalar yükselirken Jillian’ın yanakları kızardı.

“Evet... Sanırım gitme işaretimizi aldık.” Limos, Jillian ve Reseph’e gülümsedi. “Teşekkürler Jillian. Sana borçlandık. Ve Reseph? Seni yeniden görmek çok güzel.”

Hepsi Reseph’in geri dönmesinden dolayı duyduğu mutluluğu dile getirdi... Revenant dışında. Hırlayarak giderken bozuk yumurta yemiş gibi görünüyordu.

Reaver diz çökerek maladoru Thanatos’tan aldı ve Heofon’u Kynan’a fırlattı. “Seninle guru duyuyorum Reseph.” Melek Reseph’in omzunu sıktı ve elinin tersiyle Jillian’ın yanağını okşadı. “Kendinize dikkat edin.”

Ve gitti. Altın ışık patlaması içinde yok oldu.

“Bu şekilde gitmesinden nefret ediyorum.” Kynan Jillian’ın evini gösterdi. “Aegis durumuyla ilgilenirim. Evinin tamiratı işlerini de hallederim. Siz ikiniz... Geceyi geçirmek için bir oda bulun. Bunu hak ettiniz.”

Heofon’u montunun cebine soktu ve uzaklaştı. Tracker bir adım yaklaştı, ama bakışlarını yerde tutuyordu. “Sahibem, hayvanlarla ilgilenip, ahırın arkasındaki yatakta kalabilirim.”

“Buna gerek yok...”

“Lütfen.”

Reseph Jillian’ın omzuna dokundu ve gözlerine baktığında hafifçe kafa salladı. Jillian derin bir nefes aldı. “Tamam Tracker. Bu gecelik öyle olsun. Yarın başka bir şey ayarlarız.” Sanki ölüm cezasından kurtulmuş gibi mutlulukla koşarak uzaklaştı. “Bu da neydi?”

“Başka bir şey bilmiyor. Sheoul’daki köleler kibarlık bilmez. Kibarlık gördüklerinde, ardından acı gelir. İyi davranılmaya alışmamış ve bu onu rahatsız ediyor.”

“Bu çok kötü.” Ve tanıdık. Kurtadamın ardından bakarken, ona iyi ve etkileyici yaklaşan erkeklere nasıl dikkatle yaklaştığını düşündü. Çünkü kaçınılmaz olarak inciniyordu. Bunun değişmesi için Reseph gerekmişti ve bir şekilde Tracker’a da kibarlığın can acıtıcı bir şey olmadığını gösterecekti.

İç çekerek Reseph'e baktı. Gözleri ıslanmıştı ve sırtındaki eli titredti. Alarm zilleri çaldı. "Hey, sorun ne?"

"Hiçbir şey. Her şey çok güzel. Harika."

"Ailen yüzünden mi? Seni geri kabul ettikleri için mi?"

"Evet." Güçlü kolları arasına alarak döndü ve Jillian sırt üstü pozisyona geçtiğinde, üzerindeki ağırlığı seve seve karşıladı. Reseph bacaklarının arasına yerleşirken, zeminin soğukluğunun farkında bile değildi. "Ve senin yüzünden. Birkaç gün önce, kalbimin atmasının tek nedeni intikamdı. Artık hem ailem hem de sen varsın." Durdu. "Sen varsın, değil mi?"

"Oh, evet." Parmaklarını çenesinde gezdirdi. "Kar yığnında bulduğum Reseph'i istediğimi söylemişim ve işte buradasın."

"Ama tam olarak o değilim." Duygusal notalar korkusunu yansıtıyordu. "O zamandan beri çok şey oldu..."

"Şşşş." Dudaklarına dayadığı parmağıyla onu susturdu. "Evet, çok fazla şey oldu. Salgın'ı kapatabilecek kadar güçlü olduğunu öğrendin ve sevdiğim adamın benim için iblislerle savaşılabileceğini öğrendim. Bana sahipsın." Şehvetli bir gülümsemeyle elini aşağı indirdi ve sertleşmiş aletini tuttu. "Ve bana istediğin an sahip olabilirsin."

"Tanrım, seni seviyorum," diye inledi. Sonrasında bildiği tek şey kollarında olduğu, göğsüne kıvrıldığıydı. Reseph bir Harrowgate açtı. "Önce Ares'in evine uğrayarak sıcak bir

dul alalım ve üzerimizi değıştirelim. Sonra da seni Bahama-
lar'daki en lüks otele götüreceğim.”

“Kulağa çok güzel geliyor.” Ne kadar yorgun olsa da, her
iki yerde de ne kadar eğlenebileceklerini hayal edebiliyordu.

Ona sıkıca sarıldı. “Bu sadece başlangıç ve başlamak için
sabırsızlanıyorum.”

Jillian da sabırsızlanıyordu.

Kırk Üç

Reaver Başmelek Odasına girmek için izin almakla uğraşmadı. Yüzünde ‘umurumda değil’ hareketleriyle içeri girdi ve buna uyması için de ukala ifadesini takındı.

Belki de hayatının bir noktasında mavi göğü delen devasa altın sütunların ve sonsuza kadar akan kristal nehirlerle hayranlıkla bakıyordu. Ancak bu şu an için geçerli değildi.

Şu anda sadece cevap istiyordu.

İğrenç kırmızı ortaçağ cübbesi giymiş bir melek birden ortaya çıktı ve Reaver’ın yolunu kapadı. “Kimsin ve neden buradasın?”

“Adım Reaver. Başmeleklerden birini görmeliyim.”

Adam gülümsedi. “O halde isteğini yerine getirmek için gerekli prosedürleri yerine getir.”

“Bu bir istek değil ve bunun için yıllarca bekleyemem.” Kırmızı Melek Adam gözlerini kıstı. “Git buradan...”

“Bekle.” Siyah saçlı, uzun bir adam Star Trek ışınlama aletinden çıkmış gibi birden belirdi. Etrafı altın ve gümüş kıvılcımlarla doluydu. Yunan stilindeki cübbesi basit kahve-rengi bir kemerle bel kısmından bağlanmıştı ve deri botları hakkında yazılacak hiçbir özellik içermiyordu, ama bir şekilde bu melek güç ve asalet yayıyordu. Altın parlaklığında olan kuzgun kanatları muhtemelen tanıştığı herkesin onu kıskanmasına neden oluyordu.

Reaver da dâhil.

Kesinlikle bir Başmelek olan adam elini salladı ve kırmızı melek anında yok oldu.

“Bak, bak,” dedi Başmelek. “Reaver. Bakıyorum da hâlâ kuralları önemsemiyorsun.”

“Benim hakkımda çok şey biliyor gibi görünüyorsun, karşılık olarak kendini tanıtmaya ne dersin.”

Adamın gülümsemesi soğuktu. “Raphael. Şimdi, neden burada olduğunu söyle.”

Direkt konuya gireceklerdi o halde. Güzel, çünkü Reaver lafı dolandıracak havada değildi. “Hafızamın neden silindiğini öğrenmek istiyorum.”

“Bunu merak ettiğine eminim.”

Tamam o halde. “Kim olduğumu biliyorum. Asıl ismimin Yenrieth olduğunu biliyorum, o yüzden hafızamın geri verilmesini istemeye hakkım var.”

Raphael'ın suratındaki soğuk gülümseme silindi. “İşte bunu beklemiyorduk.” Tekrar Reaver'ın önünde durmadan önce geniş bir daire çizdi. “Ama bu hiçbir fark yaratmaz. Hafızanı almayacaksın.”

“Kahretsin...”

Reaver cümlesini bitiremedi. Bedenine saplanan milyonlarca şimşek acısı ile yere kıvrıldı. Kör olmuştu ve ilk yarasını alan yeni bir asker gibi inliyordu. Tekrar görebildiğinde ise bir yıl geçmiş gibi hissediyordu. Raphael tepesinden ona bakıyordu ve gözlerinde bıçak benzeri gümüş bir parıltı vardı.

“Benimle bu şekilde konuşamaz ya da kararlarımı yargılayamazsın.”

Mucize eseri Reaver tekrar ayağa kalkarken inlemedi. “O halde hafıza kaybı.” Kendi halesi ile dayak yemiş gibi beyni zonkluyordu. “O halde belki bana çocuklarımın neden yeni bir kötü Gözetmene sahip olduklarını anlatabilirsin. Harvester'm hangi kuralı çiğnediğini biliyor musun?”

Uzun bir süre Raphael boş gözlerle baktı. Tam Reaver'm Başmalek kaynaklı migreni geçerken Raphael konuşmaya başladı. “Hiçbir kuralı çiğnemedi. Casusluk yüzünden alındı. Yanlış tarafa yardım ettiği için.”

“Yanlış tarafa yardım etmek mi? Yani bize mi?” Raphael yanılıyor olmalıydı. “Nasıl?”

“Olayları manipüle ederek.”

Boş gözlerle bakma sırası Reaver'daydı. "Ben... Ben anlamıyorum. Aegis'in bulduğu notu o yazdı... Salgın'ın Than'in Mührünü kıracağına inandığı notu."

Başmelek hafifçe başını salladı. "Bunu, sevişmenin Than'in mührünü kırmayacağını bilerek yaptı. Bir çocuk doğabilmesi için. Her şey yolunda giderse Kıyameti durdurabilecek bir çocuk için. Üstelik Atlıların Salgın'ı nasıl durduracaklarını anlayacaklarına inanıyordu." Reaver'ın başı döndü ve bu zonklamaya hiç iyi gelmedi.

"Bunu neden yapsın ki?"

"Çünkü o bir casustu."

"Bir... Casus mu?" Reaver inanamayan gözlerle baktı. "Ne kadar zamandır?" "Başlangıçtan beri." Raphael, sanki bu herkesin bilmesi gereken bir bilgiymiş gibi kolaylıkla dile getirmişti. "İnsanları zevk için nasıl öldürmeye başladığı ve bunun nasıl düşmesine neden olduğu konusunda bir hikâye uydurduk. Ama aslında Sheoul'daki yüksek rütbelerin içine girip Gözetmenlik unvanını kazanabilmek için düştü."

"Ama neden? Düşen bir melek olmak için neden bu kadar çok şeyi feda etsin?"

Raphael'in kafasını sallaması ve gözlerini devirmesi Başmeleğin Harvester'm nedenleri hakkında ne düşündüğünü anlattı. "Daha Atlı bile olmadan çocuklarım izlemeye başlamıştı. Reseph'i öldürecek bir yangından bile kurtardı. Onları seviyordu."

İşler gittikçe daha inanılmaz hale geliyordu. “Ben neredeydim?” Reaver ısrar ediyordu. “Neden ben çocuklarımı izlemiyordum?”

“Bu önemli değil.” Raphael’ın ses tonu Reaver’ın geçmişiyile ilgili hiçbir cevap alamayacağını açıkça gösterdi. “Önemli olan Harvester’ın bir casus olduğu ve dünyaya çok büyük bir iyilik yaptığıdır.”

Reaver düşmeden önce kendini tutabilmek için bir sütuna tutundu. “Neden bana söylemedi? Neden kimse bana ondan bahsetmedi?”

“Kimsenin bilmesi riskini göze alamazdık. Herhangi bir hata çok tehlikeli olabilirdi.” Raphael’ın ifadesi öfkeyle bulutlandı ve tehditkâr bir uluma göğsünde yükseldi. “Gethel ile olanlara bak.”

Gethel’in treclan kazıklarıyla Harvester üzerinde çalıştığı zaman gözünün önüne geldi ve nefesi kesildi. “Gethel Harvester’a işkence yaptı. Şüpheleri vardı, değil mi?”

“Muhtemelen. Harvester’ı Sheoul yönetimindekilere ispiyonlayanın Gethel olduğundan eminim.” Ah kahretsin. Harvester Reaver’ı uyarmaya çalışmış, Gethel’in haklı olmadığını söylemişti. Gethel’in hatalı olduğunu söylemiyordu. Gethel’in zihinsel olarak sorunlu olduğunu ve yanlış tarafta oynayabileceğini söylemeye çalışıyordu.

Ama Gethel herhangi bir şey hakkında doğruyu söylemiş miydi? “Gethel bana Harvester’ın Satan’a âşık olduğunu ve

onunla birlikte olabilmek için düştüğünü söylemişti. Bunun olaylarla ne ilgisi var?”

Raphael’in kaşları kalktı. “Sana böyle mi söyledi? Gethel senin kafanı karıştırmayı seviyordu, değil mi?”

“Hafızama sahip olsaydım kafamı karıştıramazdı,” diye gürlledi Reaver. “O halde Harvester gizlice Satan’ın yatak odasına girmiyordu?”

Raphael güldü. Gerçekten güldü. “Umarım yapmamıştır. Satan onun babası.”

Babası mı? Konuşmaya çalıştığında Reaver’ın sesinde garip bir titreme vardı. “O halde şimdi ne yapıyoruz?”

“Gethel’ı yakalayıp yok edeceğiz.”

Seve seve. “Peki ya Harvester?”

“Onu kaybettik.”

Beklenmedik bir suçluluk duygusu Reaver’ın göğsüne saplandı. “Öldü mü?”

Raphael omuzlarını silkti. “Sheoul’a çekildiğinde onunla olan iletişimimiz koptu. Bir süre işkence gördüğüne şüphemiz yok.”

“Satan onu korumaz mı?”

Raphael’in kahkahası Reaver’ın sinirlerini zorladı. “Satan’ın bir hainden daha çok nefret ettiği şey, kendi ailesinden çıkan bir haindir. Melekle Satan arasındaki bir tartışmada düşen meleğin tarafını tutan oğluna neler yaptığını

görmeliydin.” Raphael kafasını salladı. “Hayır, Harvester daha önce hiç kimsenin çekmediği kadar acı çekecek.”

“O halde onu kurtarmalıyız.”

Raphael elini gitmesini söyler anlamında salladı. “Bu görev için gönüllü olduğunda tehlikelerin farkındaydı. Tek yönlü bir yolculuk olduğunu ve yakalanması halinde tüm faaliyetlerini inkâr edeceğimizi biliyordu.”

Reaver’ın çenesi neredeyse düşecekti. “Şaka mı yapıyorsun? Onu orada bırakamayız!”

“Herhangi bir girişim, bizim de dâhil olduğumuzu gösterecektir. İki iyi ajanın Atlıların hizmetine verilmesini ayarladığımızı bilmemeliler. Cennet ve Cehennem arasında başka bir savaşın çıkmasına neden olabilir. Onu oradan çıkartmak mümkün olsa bile, bir zamanlar düşen masum genç melek olmayacak. Sheoul’da hayatta kalıp Gözetmen unvanını alabilmek için, kalbini taşlaştıracak ruhunu karartacak şeyler yaptı. Fedakârlığı melek tarihinde en büyük fedakârlıklardan biri, ama bizim için artık kaybolmuş durumda.”

“Bir yolu olmalı.”

“Peşini bırak artık Yenrieth.” Raphael’in sesi derinleşerek gök gürültüsünü andırdı. “Şimdi beni dinle. Onu kurtarmak için hiçbir girişimde bulunmayacaksın. Eğer yaparsan, kanatlarını kendi ellerimle koparır ve Sheoul’un en karanlık çukuruna atarım. Anladın mı?”

Reaver anlamıştı. Raphael'ın kocaman bir bok çuvalı olduğunu gayet iyi anlamıştı.

“Ayrıca seni Gözetmen görevinden de alıyorum.”

Reaver'ın içinde kemiklerine kadar işleyen bir öfke dalgası yükseldi. Damarlarında kan yerine sıcak buhar varmış gibi canı yandı. “Bunu yapamazsın.”

Raphael'ın sakinliği delirticiydi. “İstediğim her şeyi yapabilirim. Sen Atlıların babasısın ve bunu bilmen artık tarafsız olarak görevini yerine getiremeyeceğin anlamına gelir.”

“Tarafsız mı? Bir casus olması Harvester'ın da tarafsız olmadığı anlamına gelir, seni...”

“Yerinde olsam o cümleyi bitirmezdim. Son zamanlarda çiğnediğin tüm kurallar göz önüne alınınca hafif kurtulduğunu düşünmelisin. Reseph'i Sheoul-gra'dan çıkartmak? Wormwood'u Thanatos'tan saklamak? Heofon'u Salgın'a vermek? Devam etmemi ister misin?”

“Kurallarınız tamamen saçmalık. Harvester'ı Cehenneme girmesi için göndererek en büyük kuralı çiğnediniz. Beni kuralları çiğnemekle nasıl suçlarsın seni aşırı büyümüş akbaba.”

“Tek bir kelime daha edersen,” dedi Raphael yavaşça, “şu anda sahip olduğun ufak hafızanı da kaybedersin ve seni çocuklarının hafızalarından da silerim.”

Reaver çok nadir hissettiği öfkeyle titreyerek arkasını döndü ve çıkışa yöneldi. Kapıya vardığında kanatlarını şid-

detle açtı. Gitmesini izleyen meleğe büyük bir siktir çekmişti.

Bir tatile çıkmanın zamanı gelmişti ve Reaver yılın bu zamanında Sheoul'un çok güzel olduğunu duymuştu.

Kırk Dört

Reseph kovanın içine yem doldurmayı bitirdi ve tene-kenin kapağını kapattı. Sammy ve Conquest'in olduğu bölümlere yem koymak için ilerlerken duyduğu sabırsız sesler çok yavaş hareket ettiğini gösteriyordu. İki at öyle güzel bir arkadaşlık kurmuştu ki, doğrusunu söylemek gerekirse Reseph'i büyülemişti. Conquest atların en sakini değildi, ancak Sammy'i iyi karşılamış ve onunla ahırda takılmayı sevmişti.

“Siz ikiniz tam bir mankafasınız,” diye mırıldandı Reseph yemliklerine tahıl dökerken.

Eve dönerken Tracker için kulübe inşa ettikleri açıklığa hızlıca bir göz attı. Warg daha uzakta yaşamayı reddetmişti ve Jillian'ın kulübe inşa edilirken misafir odasında kalmasında ısrar etmesine rağmen o ahırda yatmayı tercih etmişti.

Reseph bahçede botlarındaki karları silkeledi ve eve girdi. Jillian kanepenin üzerinde, battaniyeye sarılmış halde onu bekliyordu. Önündeki masada dumanı tüten iki fincan sıcak çikolata vardı.

“Yaratıkların hepsi beslendi .” Şöminenin önündeki her zaman oturduğu yerden onları izleyen Fang-Doodle’a baktı. “Ama bazıları diğerlerinden biraz daha şişman ve mutlu.”

Jillian gözlerini kısarak baktı. “Umarım benden bahsetmiyorsundur.”

Reseph sırtıarak kanepeye oturdu ve onu dört bir yandan sardı. “Ne, mutlu değil misin?”

“Pislik.” Omzuna oyunbaz bir şekilde vurdu, ancak arkasından kaşlarını çattı. “Burada mutlu olacağından emin misin? Hiçliğin ortasında, seni meşgul edecek hiçbir şey yokken ve tonlarca kar yağarken...”

“Şşş.” Dudaklarını dudaklarına bastırdı. İçindeki duygular şişerek konuşmasını bırak, nefes almasını bile zorlaştırdı. “Eminim. Meşgul olup boş yaşayarak çok fazla zaman harcadım. Ama burada seninleyken meşgul olmama gerek yok. Sonunda bir bütün olduğumu hissediyorum. Beş bin yaşındayım,” iç çekti, “ama beni ormanda bulduğun gün gerçek hayatım başladı.”

Jillian tişörtünün boğazından yakalayarak aşağı çekip üzerine çıktı. “Bir erkeğin görüldüğü gibi olmayacağı konusunda o kadar endişelendim ki, görüldüğünden daha fazla olmasının iyi bir şey olabileceğini anlamadım.”

“O halde kar birikintisinde bulduğun adam olmadığım için mutlu musun?”

“Oh, sen o adamsın. Ama aynı zamanda çok daha fazlasısın.” Alt dudağını dişlerinin arasına alarak ona tereddütlü bir bakış attı. “Ancak çok kötü hissediyorum... Sana Noel hediyesi almaya fırsatım olmadı.”

“Şaka mı yapıyorsun? Bana her şeyi verdin. Sayende ailemi bile geri kazandım.”

Artık herkes Reseph’in Salgın’ı kontrol edebileceğinden emin olduğu için, o ve Jillian kardeşlerinin evine hoş karşılanıyor ve onlar da birden misafirlğe geliyorlardı. Thanatos, Reseph’in Logan’ı bile tutmasına izin vermişti. Cehennem köpeklerini duruma alıştırmak için biraz daha çalışmaları gerekiyordu, ama Reseph bunun için daha çok zamanları olacağını biliyordu.

“Konusu açılmışken, yarın Noel yemeği için Than’in evine davetliyiz. Tracker o zamana kadar sürüsünden dönmüş olursa onu da getirmemizi söylediler.” İç çekti. “Noel’i daha önce hiç kutlamadığına bahse girebilirim.” Gerçekten bu konuda şüpheliydi. İnsan bayramlarından sadece birkaçı Sheoul’da kutlanıyordu. “Yarın için ona bir şeyler alalım. Tokyo’da elektronik malzeme satan çok güzel bir mağaza biliyorum.”

“Gördün mü?” Jillian ellerini sırtından aşağı indirirken masaj yaptı. “Kar birikintisinde bulduğum adamdan daha fazlası olduğunu söylerken bundan bahsediyordum. Başka kim beni saniyeler içinde başka bir ülkeye alış verişe götürebilir?”

Boynunu hafifçe ısırdı. “Saniyeler içinde başka neler yapabileceğimi öğrenmek ister misin?”

Bacaklarının arasına yerleşebilmesi için yer değiştirdikten sonra, belini kaldırdı ve sesi dumanlıyken, “Oh, bunu çok iyi biliyorum.”

“Öyle mi?”

“Evet. Ve sanırım Noel için sana ne vereceğimi de buldum.” Yaramaz bir şekilde gülümsedi. “Ama önce paketi açmalısın.”

Oh, Reseph hediyeleri çok seviyordu. “Sonra da sen mi paketimi açacaksın?”

“Mmm. Çok, çok yavaş.”

Jillian yavaş kısmını uyguladı. Reseph tamamen çıplak kaldıktan sonra, Jillian bir saat boyunca bedenine taptı. Ağaca asılı baston şekerlerden biriyle çok yaramazca şeyler yaptı.

Reseph, ateşin önüne Jillian’ın bedenine sarılı, sakın ve yorgun bir şekilde uzanınca, hayatındaki yüzlerce Noel’i ve binlerce hediyeyi düşündü. Ama bu hepsinden çok daha güzeldi. Kıyamet bitmişti, tüm ailesi birlikte ve mutluydu, üstelik hayatındaki en güzel hediyeyi almıştı.

Aşk.